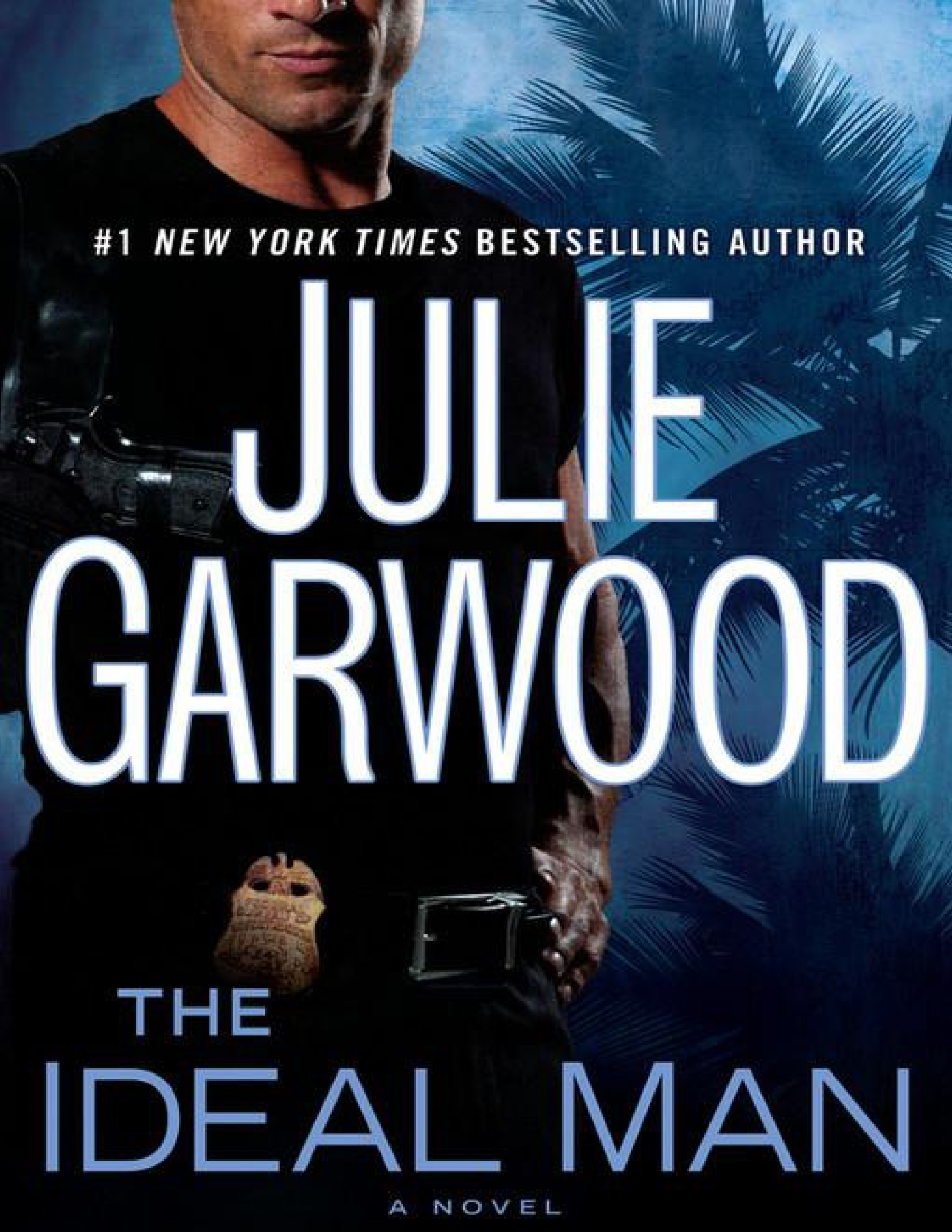

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JULIE
GARWOOD

THE
IDEAL MAN

A NOVEL

CHÀNG TRAI LÝ TƯỚNG

JULIE GARWOOD

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tóm tắt:

Bác sĩ Ellie Sullivan vừa hoàn thành giai đoạn bác sĩ nội trú ở một bệnh viện lớn trong thành phố. Trong khi đang chạy bộ trong công viên gần đó, cô đã chứng kiến một vụ nổ súng vào một nhân viên FBI đang truy đuổi những tội phạm bị truy nã, một cặp đôi được xác định là vợ chồng Landrys. Là người duy nhất nhìn thấy mặt kẻ nổ súng, Ellie đột nhiên trở thành trung tâm của một cuộc điều tra hình sự.

Đặc vụ Max Daniels nhận vụ Landrys. Là một sĩ quan cục cằn, anh chắc chắn không phải là người đàn ông lý tưởng mà Ellie đã luôn tưởng tượng, nhưng cô bị anh hấp dẫn đến không hiểu nổi.

Ellie trở về nhà ở Winston Falls, Nam Carolina, để tham dự đám cưới em gái. Ngay sau khi tới nhà, cô nhận ra một vị khách mời bất ngờ: Max Daniels.

Cặp đôi Landrys sẽ bị bắt, và cô sẽ được gọi ra để làm chứng. Nhưng trước đó, mỗi lần hai người này bị bắt, các nhân chứng đều sợ hãi im lặng hoặc biến mất trước khi có thể dự phiên tòa. Max thề sẽ là cái bóng của Ellie cho đến khi xong phiên tòa, không lâu trước khi anh cũng bị thu hút bởi cô.

MỤC LỤC:

<u>MỘT.</u>	3
<u>HAI.</u>	15
<u>BA..</u>	29
<u>BỐN..</u>	32
<u>NĂM...</u>	53
<u>SÁU..</u>	56
<u>BẢY..</u>	66
<u>TÁM...</u>	77
<u>CHÍN..</u>	91
<u>MƯỜI.</u>	102
<u>MƯỜI MỘT.</u>	104
<u>MƯỜI HAI.</u>	106
<u>MƯỜI BA..</u>	110
<u>MƯỜI BỐN..</u>	121
<u>MƯỜI LĂM...</u>	126
<u>MƯỜI SÁU..</u>	146
<u>MƯỜI BẢY..</u>	157
<u>MƯỜI TÁM...</u>	160
<u>MƯỜI CHÍN..</u>	175
<u>HAI MƯỜI.</u>	196
<u>HAI MƯỜI MỐT.</u>	207
<u>HAI MƯỜI HAI.</u>	217
<u>HAI MƯỜI BA..</u>	219
<u>HAI MƯỜI BỐN..</u>	225
<u>HAI MƯỜI LĂM...</u>	229
<u>HAI MƯỜI SÁU..</u>	233
<u>HAI MƯỜI BẢY..</u>	235
<u>HAI MƯỜI TÁM...</u>	244
<u>HAI MƯỜI CHÍN..</u>	250
<u>BA MƯỜI.</u>	254
<u>BA MƯỜI MỐT.</u>	255
<u>BA MƯỜI HAI.</u>	259
<u>BA MƯỜI BA..</u>	262
<u>BA MƯỜI BỐN..</u>	272
<u>BA MƯỜI LĂM...</u>	273
<u>BA MƯỜI SÁU..</u>	276
<u>BA MƯỜI BẢY..</u>	279
<u>BA MƯỜI TÁM...</u>	284
<u>BA MƯỜI CHÍN..</u>	287
<u>BỐN MƯỜI.</u>	291
<u>BỐN MƯỜI MỐT.</u>	292

MỘT

Lần đầu tiên cắt thanh quản một người, cô cảm thấy ớn lạnh cái dạ dày của mình. Còn lần thứ hai? Không nhiều lắm.

Sau khoảng 5 hay 6 lần, cái lưỡi dao trong tay trái cô đã bắt đầu cảm thấy như một phần mở rộng của cơ thể, và cô bắt đầu cầm nó một cách dễ dàng. Niềm vui cũng đã lắng xuống, và cơn buồn nôn cũng thế. Không còn nữa những cơn lo lắng, cũng không còn nữa những nhịp tim đập như điên. Máu cũng không còn làm cô sợ. Sự hồi hộp đã biến mất, và vì vậy, về khía cạnh công việc, đó là một điều rất tốt.

Bác sĩ Eleanor Kathleen Sullivan, hay còn gọi là Ellie là tên gọi dành cho gia đình và bạn bè, chỉ còn 4 ngày nữa là hoàn thành khóa học bằng đầy một lữ trong một trong số các trung tâm chấn thương bận rộn nhất ở khu vực Trung Tây này. Vì chấn thương là chuyên khoa của cô, cô chắc chắn là đã trải qua sự đóng góp của mình trong việc cắt xẻ những bộ phận cơ thể. Và cũng là trách nhiệm của cô để nối chúng lại với nhau, và như là một nghiên cứu sinh cấp cao, cô còn có trách nhiệm huấn luyện cho những bác sĩ nội trú năm nhất và năm hai.

Phòng cấp cứu St. Vincent đã đông nghẹt người từ lúc 4 giờ sáng nay, và Ellie đang hoàn thành cái mà cô hy vọng là ca phẫu thuật cuối cùng của ngày hôm nay, một ca bị vỡ lách. Một thiếu niên, gần như là chưa đủ tuổi để có giấy phép lái xe, đã quyết định kiểm tra giới hạn của công tơ mét trong chiếc Camry của bố mẹ và đã mất lái, cái xe lăn vòng lên một bờ đê và hạ cánh lộn ngược trên một cánh đồng. May cho cậu ta, cậu ta đã thắt đai an toàn, và càng may hơn khi có một người ở đằng sau cậu ta đã chứng kiến toàn bộ và gọi cấp cứu ngay lập tức. Cậu bé đã được đưa đến phòng cấp cứu vừa kịp lúc.

Ellie được quan sát bởi 3 bác sĩ phẫu thuật nội trú năm ba, những người đang nuốt từng từ của cô. Cô là một người có khiếu giảng dạy, và không như 90% các bác sĩ phẫu thuật ở bệnh viện St. Vincent này, đã không có nhiều cái *tôi* lắm. Cô có một sự kiên nhẫn đáng kinh ngạc với những sinh viên y khoa và các bác sĩ nội trú. Cô vừa làm vừa giải thích – và giải thích lần nữa –

cho đến khi cuối cùng họ cũng hiểu được cô đang làm gì và tại sao. Không hỏi quá thách đố hay quá ngố, là một trong số những lý do họ thần tượng cô, và với các bác sĩ nội trú nam, sự thật là cô là một người đẹp không dễ bị tổn thương. Bởi vì cô là một bác sĩ phẫu thuật tài năng và là một giáo viên giỏi, tất cả các bác sĩ còn thiếu kinh nghiệm đều giành nhau để đăng ký vào ca trực của cô. Trớ trêu thay, họ không biết là cô còn trẻ hơn hầu hết bọn họ.

“Cô được nghỉ phép cuối tuần này, đúng không, Ellie?”

Ellie ngược lên nhìn Bác sĩ Kevin Andrews, chuyên gia gây mê, người vừa hỏi. Anh đã gia nhập vào đội ngũ nhân viên ở đây 6 tháng trước, và kể từ ngày anh gặp Ellie, đã luôn leo đèo đi theo cô. Anh ta dồn dập tấn công và rất ngọt ngào. Tóc vàng, mắt xanh, cao ráo và có một nụ cười cực kỳ đáng yêu, anh ta có thể là một cái đầu cho hầu hết phụ nữ trong bệnh viện này, nhưng với Ellie chẳng có một tia lửa nào xẹt qua cả.

“Vâng, đúng vậy. Tôi được nghỉ nguyên cuối tuần này,” cô trả lời. “Charlie, cậu muốn đóng ổ bụng giúp tôi?” cô hỏi một trong số các bác sĩ nội trú đang lảng vảng.

“Vâng, bác sĩ Sullivan.”

“Vậy thì nhanh lên,” Andrews nói. “Tôi sẽ đánh thức cậu ta dậy ngay đây.”

Anh chàng nội trú trông hoảng loạn.

“Cứ từ từ, Charlie. Anh ấy chỉ dọa cậu thôi,” cô nói, một nụ cười trong giọng của cô.

“Thứ Ba là ngày cuối cùng của cô ở St. Vincent phải không?” Andrew hỏi.

“Đúng vậy. Thứ Ba chính thức là ngày cuối của tôi. Tôi có thể giúp không chính thức sau này, nhưng tôi không hứa hẹn điều gì.”

“Cô có thể quyết định ở lại luôn mà.”

Cô không trả lời.

Anh tiếp tục. “Họ sẽ cho cô bất cứ gì cô muốn. Cô có thể đặt điều kiện lương bổng, giờ giấc... cô nên ở lại đây, Ellie. Cô thuộc về nơi này.”

Cô không trả lời đồng ý hay không đồng ý. Sự thật là cô không biết mình thuộc về nơi nào nữa. Vẫn là một con đường mù mờ, cô không có thời gian để nghĩ về tương lai. Ít ra thì đó là lý do cô biện giải cho sự do dự của mình.

“Có thể,” cuối cùng cô cũng thừa nhận. “Tôi vẫn chưa quyết định.”

Cô đứng bên Charlie, đang nhìn như một con gà mái mẹ. “Tôi muốn những mũi khâu này chặt hơn.”

“Vâng, bác sĩ Sullivan.”

“Vậy tối thứ Hai là cơ hội cuối cùng của tôi để đưa cô lên thiên đường nhỉ?” Andrews hỏi trong một giọng lè nhè trêu chọc.

Cô bật cười. “Thiên đường á? Tuần rồi anh đã làm thế giới tôi chao đảo. Giờ còn muốn đưa tôi đến thiên đường sao?”

“Tôi đảm bảo. Tôi đã được chứng thực nếu cô muốn thấy.”

“Không có chuyện đó đâu, Kevin.”

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Cô thở dài. “Tôi biết.”

Khi đã kiểm tra xong mũi khâu cuối cùng, cô vắn đôi vai và lắc lắc cổ để đỡ mỏi. Cô đã ở trong phòng phẫu thuật kể từ lúc 5 giờ sáng, có nghĩa là cô đã khom người bên các bệnh nhân được 11 tiếng rồi. Tiếc thay, đó vẫn chưa phải là kỷ lục dành cho cô.

Cô cảm thấy co rút, cứng người và đau nhức. Một vòng chạy quanh công viên chắc sẽ làm cho các cơ bắp được thông lại, cô quyết định, thậm chí còn có thể tăng tốc cho năng lượng của mình cũng nên.

“Cô có biết điều gì giúp cô đỡ cứng cổ không?” Andrews nói.

“Để tôi đoán xem. Một chuyến đi đến thiên đàng hả?”

Một trong số các y tá khịt mũi cười. “Anh ấy kiên trì lắm đấy, bác sĩ Sullivan. Có lẽ cô nên chịu thua đi thôi.”

Ellie cúi gập và thả chúng vào túi rác trước cửa phòng phẫu thuật. “Cám ơn, Megan, nhưng tôi nghĩ thay vào đó tôi chỉ nên làm một cuộc đi dạo.” Khi cô đẩy cánh cửa rộng ra, cô tháo khẩu trang và nón trùm đầu, lắc cho mái tóc vàng của cô buông xuống vai.

Hai mươi phút sau cô chính thức hết ca trực. Cô mặc vào bộ đồ thể thao, một cái quần short đồ nhặt và một cái áo ba lỗ. Cô thắt sợi ngang đôi giày chạy của mình, chộp lấy một sợi dây thun và buộc tóc vồng cao kiểu đuôi ngựa, bỏ cái iPod vào một túi và cái điện thoại di động vào túi khác, và cô đã sẵn sàng. Đi bộ ra một mê cung của hành lang bên ngoài, cô tránh lối trực tiếp thông qua phòng cấp cứu (CC) vì sợ phải vướng vào một ca khác.

Chẳng bao giờ vắng bệnh nhân qua lại ở cánh cửa ra vào đó. Cùng với các trường hợp cấp cứu thông thường - do tai nạn xe hơi, các cơn trụy tim, hay những tai nạn lao động - phòng CC là một nơi thường thấy những nạn nhân của những tội phạm bạo lực. Phần lớn là những nam giới trẻ. Các băng nhóm hay đi lang thang ở khu vực phía đông của đường cao tốc, và choảng vào các băng nhóm khác dường như là một môn thể thao về đêm. Vì St. Vincent là trung tâm chấn thương lớn nhất ở St. Louis, cho nên tất cả các trường hợp nghiêm trọng đều vào đây. Cuối tuần là ác mộng cho các bác sĩ ở đây. Có những thời điểm, đặc biệt vào những tháng hè nóng bức, các cán bộ cứu thương nằm dọc theo sảnh phòng CC với các bệnh nhân bị còng tay vào thành cán bộ trong khi chờ tới lượt để vào phẫu thuật. Thêm vào đó là các cảnh sát phải thường xuyên theo dõi họ qua màn hình để chắc chắn thành viên một băng đảng nào đó không được đặt nằm quá gần một đối thủ khác.

Ellie đã trở thành một thành viên của Câu Lạc Bộ Một Trăm khi cô gập ra được viên đạn thứ 100 của mình. Đó không phải là câu lạc bộ cô muốn gia nhập, nhưng cô sẽ luôn nhớ một trường hợp. Người thanh niên đó chỉ khoảng hai mươi tuổi, và đó là lần thứ ba cậu ta bị bắn. Cô không thể quên sự xấu xược và đôi mắt trống rỗng, lạnh lùng của cậu ta. Chúng không có sự sống gần

như những tử thi trong nhà xác. Chữa lành cho chúng để chúng có thể trở lại đường phố và lại tiếp tục bạo lực với trái tim đầy thương tích, và cô cầu nguyện, với mỗi ca phẫu thuật, là lần này chúng sẽ học được điều gì đó, rằng lần này chúng sẽ tìm thấy được một cuộc sống mới. Đó là một hy vọng hảo huyền, nhưng dù sao thì cô cũng cứ bám víu vào nó.

Giống như các nghiên cứu sinh và các bác sĩ nội trú bị quá tải công việc mà lương lại thấp, Ellie chỉ làm việc trên các cơ thể hỏng hóc, hậu quả của bạo lực. Nhưng cô chưa bao giờ thật sự chứng kiến một tội ác nào...cho đến hôm nay.

Đó là một buổi chiều muộn nóng và ẩm ướt. Hai sinh viên y khoa đã đuổi kịp Ellie chỉ vừa mới chạy được một chút trong công viên Cambridge, một khu vực rộng lớn kề sát bên bệnh viện. Những đám mây đen phía trên họ, và cả ba đều thở hổn hển để lấy không khí. Sau dặm đầu tiên, cả hai sinh viên đều bỏ cuộc, nhưng Ellie đã quyết tâm thêm ít nhất một dặm nữa trước khi nghỉ. Cô lập một danh mục trong đầu khi chạy. Cô có hàng triệu thứ phải làm trước khi trở về nhà ở Winston Falls.

Trời ơi, nóng quá đi. Với độ ẩm quá dày như vậy, cô cảm thấy như thể đang chạy qua một phòng tắm hơi. Mồ hôi chảy nhỏ giọt xuống gáy, còn quần áo thì dính bết vào người. Jenifer bạn cô, một y tá khoa nhi, đang đi lối tắt vào phòng CC, hét lên với Ellie rằng cô thật điên rồ khi chạy ở cái nóng thế này. Ellie vẫy tay chào và tiếp tục. Cô có thể bị điên thật, nhưng được tập thể thao là một điều quá xa xỉ, cô không được chọn lựa thời tiết.

Ellie có thể nghe thấy tiếng cổ vũ xa xa từ sân bóng đá mới cắt ngang qua con đường ở phía bắc, và khi cô cua một đường vòng, cô nhìn thấy các cầu thủ - và các cô bé nữ sinh cấp 3 - đang chạy hết tốc lực trên sân. Từ lượng lớn fan hâm mộ trên khán đài, cô đoán đó là một trận đấu quan trọng.

Các viên chức, thành viên ban quản trị của bệnh viện, và một số lượng lớn các luật sư đã “chiến đấu” cho cái sân vận động này. Họ muốn mua khu đất để xây dựng một bãi đỗ xe lớn, và Ellie đã rất vui khi họ bị mất thầu. Giống như đường ray và sân thể thao ở phía nam, sân bóng

đá này đủ xa từ bệnh viện, tiếng ồn của các đội chơi và của các fan hâm mộ không đủ để làm phiền các bệnh nhân.

Ellie là một fan của bóng đá, bóng rổ, và bóng bầu dục, theo thứ tự trên. Cô thích xem hầu hết các sự kiện thể thao. Cô ngưỡng mộ vẻ uyển chuyển, kỹ năng và sự khéo léo của các cầu thủ, có lẽ bởi vì cô không có bất kỳ tố chất nào trong số đó. Cô đã từng là một đứa trẻ vụng về, mẹ cô đã ghi danh cho cô vào các lớp học ba lê, và cô chưa bao giờ học chơi một môn thể thao. Khi cô không phải bị vướng vào chính chân mình khi đang cố thực hiện động tác nhún gối, thì cô sẽ đọc sách. Cô thấy thoải mái hơn nhiều với những cuốn sách của mình. Dì Vivien thích gọi cô là một con mọt sách.

Không có thời gian để xem bất kỳ trò chơi nào vào thời gian này, cô nghĩ. Cô còn quá nhiều việc để làm. Cô trở lại cái danh sách trong đầu của những việc phải được làm xong trước khi trở về nhà cho đám cưới em cô. Ôi trời, cô thấy kinh khiếp với nó. Cô ước gì mình có thêm một tuần nữa để sẵn sàng cho thử thách này; sau đó tự mỉm cười thừa nhận với mình rằng không có thời gian cho cô để chuẩn bị nghe những lời xàm xì và những nụ cười cảm thông từ bạn bè và gia đình mình. Ai có thể trách họ được? Sau tất cả, em gái Ava của cô sẽ cưới hôn phu cũ của cô. *Đó sẽ là một tuần hành xác*, cô nghĩ. Nhưng mà, *haizz*, cô là người mạnh mẽ. Cô có thể xử lý được.

“Phải, chắc chắn,” cô thì thầm.

Và sau đó là Evan Patterson. Chỉ nghĩ về hắn ta thôi cũng đủ làm dạ dày cô quặn lên. Hắn ta có dám xuất hiện ở Winston Falls không nhỉ? Cầu trời là không. Nhưng nếu hắn làm thế, có lẽ cô cần một lệnh cấm, cho dù cô chỉ ở nhà có vài ngày? Cô có thể cảm thấy mình đang nổi nóng và tự buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại. Cô bây giờ đã là một người trưởng thành, và cô có thể xử lý bất kỳ điều gì theo cách của mình. Cho dù đó là một tên điên, cô tự nhủ. Bên cạnh đó, cô thấy chắc chắn Evan sẽ không trở lại Winston Falls. Nếu anh ta trở lại, ba cô đã cảnh báo cô rồi.

Ellie không muốn lo lắng về Patterson bây giờ hoặc nghĩ về cái đám cưới đó nữa. Thay vào đó, cô chọn tập trung vào nhiệm vụ trong tầm tay. Chỉ còn chưa tới nửa dặm nữa, sau đó sẽ là một buổi tắm mát tuyệt vời. Cô lấy tai nghe ra từ trong túi áo và mở cái iPod nghe một bài thuyết trình về phương pháp mở lồng ngực mới thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Ellie dừng chạy. Tiếng sét? Cô nhìn lên bầu trời âm u khi một tiếng dội khác vang lên, sau đó tiếng thứ ba, thứ tư lần lượt vang lên. Liệu có phải sét đã đánh trúng một trạm biến thế? Điều đó sẽ giải thích cho những tiếng nổ...còn nếu không có tiếng sét nào?

Vậy là tiếng súng nổ? Có lẽ. Ngoài mấy viên đạn Ellie đã gặp ra từ các nạn nhân bị trúng đạn, cô chưa bao giờ thật sự nghe thấy âm thanh của tiếng súng nổ. Tiếng ồn đến từ đâu đó ở đằng trước. Cô liếc nhìn sang bên phải sân banh. Không có hoảng loạn ở đó. Trận đấu vẫn đang diễn ra, vậy chắc cô đã nghe nhầm? Nếu không phải tiếng súng...thì là cái gì?

Đã năm hay sáu giây trôi qua kể từ tiếng nổ đầu tiên. Ellie vói tay lên cái tai nghe của mình lần nữa. Được rồi, có lẽ cô đã nhầm.

Sau đó tiếng la hét bắt đầu.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Trong khoảng thời gian chỉ vài giây, Ellie đã quan sát cảnh hỗn loạn diễn ra trước mặt cô như thể nó là một cảnh quay chậm.

Trong khoảng cách đó, vài người đàn ông, mặc áo phông màu xanh hải quân và áo gi-lê với chữ FBI in đậm màu vàng trên lưng, xuất hiện gần như là từ chỗ hư không và tản ra khi họ chạy về phía các cây cối ở trung tâm công viên. Mọi người đang tán loạn theo mỗi hướng. Tiếng la hét pha trộn với tiếng reo hò cổ vũ từ sân bóng, các fan hâm mộ và các cầu thủ dường như không biết gì về cái đang xảy ra. Một người cha chạy ra từ sân chơi hướng ra con đường với hai cậu con trai nhỏ. Bọn trẻ không thể theo kịp, vì thế người cha nọ đã xức chúng vào trong hai cánh tay anh ta và vẫn tiếp tục chạy. Vài người đang đi dạo quanh công viên cũng đang la hét bỏ chạy, cũng như ba cậu bé đang chơi trò ném đĩa nhựa. Một trong số ba cậu chạy ra đường, hướng trực tiếp đến một xe cứu thương đang quay đầu đến bệnh viện. Chiếc xe tạm dừng lại, và cậu bé vội bước về phía cửa sổ mở để hét lên điều gì đó với người trợ lý y tế trên xe khi cậu chỉ về hướng các bụi cây.

Đột nhiên, có một người đàn ông và một người phụ nữ, cánh tay choàng qua nhau, đã thu hút sự chú ý của cô. Họ đi như chạy về phía cô trên lối chạy bộ. Có điều gì đó về cả hai người họ. Người đàn ông có một bộ ria mép dày. Anh ta đeo kính đen, đội một cái mũ bóng chày kéo sụp xuống trán, mặc một áo gió màu nâu, đội mũ trùm đầu, một lựa chọn kỳ lạ ở cái thời tiết 90 độ F. Hay là anh ta trang bị như thế này để giữ cho quần áo mình khô nếu cơn bão đến? Người đàn ông nhìn qua vai của mình, cổ anh ta bóng loáng mồ hôi. Người đàn bà nhìn thẳng vào Ellie. Vẻ bề ngoài của chị ta trông rất kỳ lạ. Một bộ tóc giả màu đen ngắn nằm hơi lệch trên đầu với một vài sợi tóc dài rơi ra trên cổ chị ta. Đôi mắt có một vẻ căng thẳng, một màu xanh lá không tự nhiên, chị ta trông như thể đang đeo kính sát trùng kiểu mới lạ, loại mà bạn sẽ mua cho một bữa tiệc Halloween vậy đó. Khi cặp đôi này chỉ còn cách Ellie khoảng 30 bước chân, họ đổi hướng sang phía đường cái.

Ai đó hét lên một hiệu lệnh. Sau đó một trong số các nhân viên FBI đã chạy về phía các bụi cây xuất hiện và hướng thẳng tới cặp đôi nọ. Người phụ nữ rời ra khỏi người đàn ông và bắt đầu chạy khi anh ta chậm lại và rút ra thứ gì đó từ túi áo khoác của mình. Khi anh ta xoay lại đối mặt với người nhân viên nọ đang hét lên với anh ta, Ellie nhìn thấy khẩu súng. Trước khi cô có thể phản ứng, anh ta đã bắn hai phát. Viên đầu trúng vào người đàn ông đang đuổi sát theo sau, làm người đàn ông bật ngựa ra sau trước khi ngã xuống đất. Viên thứ hai bay sượt qua. Khi Ellie sụp xuống bãi cỏ, gã cầm súng xoay người và chĩa khẩu súng về phía cô. Anh ta không kéo cò mà thay vào đó chạy hướng ra đường và nhảy vào một chiếc ô tô vọt đi.

Chiếc xe cứu thương đã ngược với hướng mà cậu bé đang chỉ, nhưng khi những tiếng súng nổ ra, nó đã thay đổi hướng đi. Còi hú lên, xe cứu thương vượt qua vòng kiểm tỏa và đổi hướng đến lối vào cấp cứu của bệnh viện. Nó vọt lên hướng về phía công viên nơi các nạn nhân của vụ nổ súng, len lỏi vào đám đông đang hoảng loạn hướng ra đại lộ.

Ellie tăng tốc đôi chân và chạy phía sau nó. Tâm trí cô cũng đang chạy đua. Ai trực tối nay nhỉ? Edmonds và Walmer, cô nhớ ra, và cô đã nhìn thấy cả hai người ở bệnh viện. Tốt.

Người bị bắn đã ở trong một khoảng cách hoàn hảo từ tay súng, và đã nhận một viên trực tiếp vào thân người. Ellie không biết vết thương tệ như thế nào, nhưng cô nghĩ, nếu cô có thể giữ ổn định anh ta, anh ta có thể chịu được đến khi vào phòng phẫu thuật.

Xe cứu thương băng qua bãi cỏ của công viên và dừng lại cách vài bước chân từ người bị bắn. Hai nhân viên y tế nhảy xuống đất. Ellie nhận ra họ: Mary Lynn Scott và Russell Probst. Russell mở cửa sau và kéo cáng cứu thương ra trong khi Mary Lynn với tới túi cứu thương lớn màu cam và lao về phía trước, trượt đầu gối của cô bên cạnh nạn nhân. Cùng lúc với Ellie, bốn nhân viên vũ trang đã chạy tới bao quanh anh ta. Một quỳ trên mặt đất nói chuyện với người đàn ông, cố làm cho anh ta bình tĩnh, trong khi ba người kia đứng phía trên anh.

Người cao nhất trong số ba người đặc nhiệm nọ đang đứng chắn tầm nhìn của cô. Anh ta chỉ liếc qua cô và cộc cằn ra lệnh, “Cô không cần phải nhìn thấy cảnh này. Trở lại trận cầu của cô đi.”

Trở lại trận cầu của cô đi? Anh ta nghiêm túc đấy chứ? Ellie sắp phản đối thì một trong số các nhân viên y tế nhìn lên, phát hiện ra cô và hét lên, “Ôi, cảm ơn Chúa, bác sĩ Sullivan.”

Các đặc vụ nhìn cô hoài nghi và sau đó từ từ nhích ra để cô có thể bước qua. Mary Lynn ném cho cô một đôi găng tay, và Ellie mang chúng vào khi cô quỳ xuống bên cạnh người đàn ông để xem xét vết thương. Máu thấm đẫm áo sơ mi của anh ta. Cô nhẹ nhàng nhắc cái gạc mà Mary Lynn đã ép lên vai anh ta, thấy được nguy hiểm, và ngay lập tức tìm cách ngăn chặn sự chảy máu. Trong khi cô đưa ra những mệnh lệnh cho Russel và Mary Lynn, cô vẫn giữ giọng mình đều đều. Bệnh nhân vẫn còn ý thức, và cô không muốn anh ta hoảng sợ.

“Tệ thế nào?” anh ta hỏi.

Cô có một nguyên tắc là không bao giờ nói dối bệnh nhân. Tuy vậy, điều đó không có nghĩa là cô phải nói ra sự thật tàn nhẫn. “Nó tệ đấy, nhưng tôi đã nhìn thấy nhiều thứ còn tệ hơn nhiều.”

Russel đưa cho cô một cái kẹp, và cô tìm ra chỗ đang chảy máu. Viên đạn vẫn chưa đi qua nhưng nó đã tạo ra một lỗ lớn.

Khi Mary Lynn đã tìm thấy tỉnh mạch, Ellie gật đầu để cô ấy bắt đầu cho truyền ống nhỏ giọt.

“Tên anh là gì?” cô hỏi khi bắt đầu băng lại vết thương.

“Sean...Sean...á, chết tiệt, tôi không thể nhớ họ của mình nữa.” Mí mắt anh ta bắt đầu rung rung khi anh cố giữ cho mình tỉnh.

Người đặc vụ đang quỳ bên cạnh anh nói, “Goodman.”

“Ừ, đúng rồi,” Sean nói, giọng anh ta yếu dần.

“Anh có nhớ anh có từng bị dị ứng bất cứ gì không?” Mary Lyn hỏi.

“Chỉ những viên đạn,” Sean nhìn chăm chăm vào Ellie qua nửa con mắt đang nhắm. “Cô là bác sĩ à?”

“Vâng,” cô nói, tạo ra một nụ cười làm yên tâm. Cô đã hoàn thành việc băng vết thương và ngồi tì vào gót chân của mình.

“Bác sĩ Sullivan là bác sĩ phẫu thuật chấn thương,” Russel giải thích. “Nếu anh bị bắn, cô ấy là một trong những người mà anh muốn được cô ấy phẫu thuật cho đấy. Cô ấy là người giỏi

nhất ở đây.”

“Được rồi, anh ấy đã ổn định. Hai người có thể đưa anh ấy đi,” Ellie nói khi cô tháo găng tay ra và thả chúng vào thùng nhựa Mary Lynn đã mở ra cho cô.

Sean đột nhiên chụp lấy cánh tay cô, cái kẹp tay của anh ta mạnh một cách đáng ngạc nhiên. “Khoan đã...”

“Vâng?”

“Tôi muốn kết hôn với Sara. Liệu tôi sẽ gặp cô ấy lần nữa chứ?”

Cô cúi xuống anh ta. “Vâng, anh sẽ được,” cô nói. “Nhưng trước tiên anh sẽ phải vào phòng phẫu thuật để lấy viên đạn ra đã. Giờ hãy ngủ nhé. Tất cả sẽ ổn thôi. Các bác sĩ phẫu thuật sẽ chăm sóc cho anh.”

“Ai trực tối nay nhỉ?” Russel hỏi.

“Edmonds và Walmer,” Mary Lynn trả lời.

Sean siết chặt cái nắm tay của anh lên cánh tay Ellie. “Tôi muốn cô.” Anh ta đã không cho cô thời gian để trả lời, anh ta buộc mình phải tỉnh táo khi lặp lại, “Anh ta nói cô là người giỏi nhất. Tôi muốn cô phẫu thuật.”

Cô đặt tay mình lên đầu anh và gật đầu. “Được rồi,” cô nói. “Được rồi, tôi sẽ làm.”

Cô đứng lên và bước lùi lại để nhường chỗ cho các nhân viên y tế có thể đưa Sean vào xe cứu thương nhưng dừng lại vì va phải thứ gì đó vững chắc. Cảm giác như thể cô vừa va vào một phiến đá hoa cương. Người đặc vụ đã nói cô hãy quay lại trận cầu của mình đi đang chắn lối ra của cô bằng lồng ngực ấm, cứng chắc của anh ta. Anh ta đặt hai tay lên vai cô để giữ vững cô, sau đó thả ra. Khi anh ta vẫn không nhích ra để nhường đường cho cô, cô đứng ép người vào anh ta.

“Bác sĩ Sullivan, chị có muốn đi cùng chúng tôi không?” Russel gọi.

“Không, đi trước đi. Anh ấy giờ ổn định rồi.”

Russel đóng cánh cửa lại, nhảy vào chỗ ngồi của tài xế, và xe cứu thương lên đường.

Ellie quay sang đặc vụ đã quỳ bên Sean lúc nãy. “Còn ai khác bị thương không?”

Bức tường đá granit đằng sau cô trả lời. “Không bị thương, chỉ chết.” *Anh ta là một người rất thực tế.*

“Họ không phải người của chúng tôi,” một nhân viên khác giải thích. “Họ là người bị bắn.”

Cô quay lại và đối mặt với đôi vai đàn ông đáng sợ nhất mà cô từng thấy, và phải nói là có gì đó giống với ông sếp trưởng khoa phẫu thuật mà cô đã làm việc dưới quyền. Dù vậy người đàn

ông này không có gì trông giống ông ta cả. Người đặc vụ này cao, đen, và đáng sợ, với mái tóc đen dày và đôi mắt xám rần như thép lạnh buốt. Quai hàm vuông vức, răn chắc được bao phủ với một lớp râu ít nhất cũng phải một ngày rồi chưa cạo, có thể là hai. Anh ta trông như thể đã không ngủ ít nhất 24 giờ qua, một cái nhìn mà cô hiểu rất rõ.

Tim Ellie bị lỡ mất một nhịp. Người đàn ông này có thể làm một con nhím thu lông lại. Nhưng mà, Trời ạ, anh ta hấp dẫn kinh khủng! Ellie tự cho mình một cái tát thầm. Một người đàn ông với bề ngoài như một tượng đài, có thể làm tan chảy cả sắt với cái nhìn trừng trừng hăm dọa của anh ta – lại có thể hấp dẫn cô ư?

Người đặc vụ quỳ nọ bước về phía trước và đưa tay ra. “Tôi là đặc vụ Tom Bradley. Sean Goodman là cộng sự của tôi.” Anh giới thiệu cô với hai đặc vụ bên trái anh và sau đó với người đàn ông phía trước cô. “Đặc vụ Max Daniels.”

Cô gật đầu. “Nếu các anh thứ lỗi cho, tôi cần phải trở lại phòng phẫu thuật.” Cô đã không chờ sự cho phép, cô quay người và chạy trở lại bệnh viện.

Ba mươi phút sau cô thả viên đạn gấp ra từ vai của Sean vào một khuôn kim loại nhỏ. “Bỏ nó vào túi và đưa cho một trong số các đặc vụ đang chờ bên ngoài. Đó là thủ tục.”

Sau đó công việc thực sự của việc sửa chữa những “hỏng hóc” bắt đầu. Ellie đã học được qua nhiều năm rằng không có gì bằng một vết thương do đạn bắn ra. Những viên đạn có một cách làm thiệt hại đáng kể trước khi dừng lại, nhưng đặc vụ Goodman đã may mắn. Viên đạn của anh đã không đụng tới bất kỳ dây thần kinh hay cơ quan nội tạng chính nào.

Khi cô đóng vết thương lại, cô theo bệnh nhân ra phòng hồi sức, viết những yêu cầu, rồi đến nói chuyện với đám đông đang tụ tập trước phòng chờ phẫu thuật. Một tá người với những gương mặt lo lắng đang đứng chờ tin tức. Đặc vụ Daniels đang đứng dựa vào bức tường với đôi tay khoanh lại trước ngực. Cái nhìn của anh chăm chăm vào cô khi cô bước vào phòng, và nhịp tim của cô bắt đầu chạy đua. Cô biết mình trông rất lúng túng. Cô kéo mũ trùm ra và luồn các

ngón tay qua tóc. Vì quái quỷ gì mà cô lại muốn mình trông tử tế trước mặt anh ta nhỉ, biết vậy nhưng vẫn làm.

“Bác sĩ phẫu thuật đây rồi,” Daniels thông báo.

Một cô gái trẻ nhỏ nhẩn bật dậy và lao về phía trước, theo sau là đặc vụ Bradley và một đám đông những người thân đang lo lắng.

“Ca phẫu thuật đã thành công,” cô bắt đầu và sau đó giải thích những việc mà cô đã làm, cố để không dùng từ quá chuyên ngành. “Tôi hy vọng anh ấy sẽ được hồi phục hoàn toàn.”

Sara, hôn thê của anh ta, vừa khóc vừa lấp bắp cảm ơn cô. Cô lắc tay Ellie và nắm chặt lấy nó.

“Cô có thể gặp anh ấy trong khoảng một giờ nữa,” Ellie nói với cô ấy. “Anh ấy sẽ vẫn còn nhiều thuốc an thần và sẽ không biết cô ở đó đâu,” cô cảnh báo trước. “Anh ấy sẽ ở trong phòng hồi sức trong một thời gian, sau đó họ sẽ đưa anh ấy đến phòng Chăm sóc tích cực (ICU). Khi các y tá ở ICU đã ổn định anh ấy, họ sẽ thông báo đến mọi người. Có còn câu hỏi nào nữa không ạ?”

Một y tá trông kiệt sức xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Bác sĩ Sullivan?”

“Vâng?”

“Cô có thể xem qua Bà Klein dùm chúng tôi được không ạ? Bà ấy là bệnh nhân của

Edmonds, nhưng anh ấy hiện đang có ca phẫu thuật.”

“Tôi sẽ tới ngay.”

Cô vỗ nhẹ vào tay Sara và kéo ra. “Sẽ ổn cả thôi. Ổn cả thôi.”

Trong góc mắt mình, cô nhìn thấy đặc vụ Daniels mỉm cười khi cô quay người rời đi. Cô bước xuống hành lang và khi vừa rẽ vào góc hành lang thì anh bắt kịp cô.

“Này, bác sĩ.”

Cô quay lại. Trái tim ngu ngốc của cô lại tăng tốc lần nữa. “Vâng?”

“Chúng tôi cần phải nói chuyện với cô về vụ nổ súng. Cô sẽ phải cho một lời khai.”

“Khi nào?”

“Sau khi cô kiểm tra xong bệnh nhân này được không?”

Cô không thể cưỡng lại được. “Ừm, tôi cũng không biết nữa. Tôi ghét phải bỏ lỡ một buổi tập bóng bầu dục.”

Cô bật cười khi đẩy cánh cửa sang một bên và biến mất vào ICU.

Max Daniels đứng sau cô, một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt anh.

“Hay lắm,” anh thì thầm. “Hay lắm.”

HAI

Đặc vụ Daniels chờ cô ở hành lang ngay bên ngoài cánh cửa phòng ICU. Anh đang dựa lưng vào tường, cổ chân bên này móc vào cổ chân bên kia, trông như đang ngủ và hoàn toàn thư giãn.

Ellie rất ấn tượng. Cô phải mất nhiều năm không được ngủ để hoàn thiện nghệ thuật ngủ đứng. Không bao giờ trong lúc phẫu thuật, tất nhiên – đó là điều chắc chắn – nhưng giữa những ca cấp cứu cô biết mình có được vài phút trước khi bị gọi trên loa lần nữa. Năm phút ở đây, mười phút ở kia – có vẻ như cũng đủ để giữ cô tươi tỉnh và lanh lợi trở lại. Dù vậy cô vẫn chưa biết cách để thư giãn, cho dù có cố gắng thế nào đi nữa. Nhưng Daniels thì trông thật dễ dàng.

Ellie vui vì đã không bắt anh phải chờ đợi lâu. Tất cả những việc cô phải làm với Mrs Klein là điều chỉnh các toa thuốc cho bà ấy. Ông Klein đã thật sự quan tâm tới vợ. Ellie đã phải một lần ra lệnh cho ông bỏ tay ra khỏi các ống dẫn và các tĩnh mạch của vợ cũng như không được cố đánh thức bà ấy dậy. Người đàn ông bướng bỉnh này có vẻ không nắm bắt được cái ý niệm do bị gây mê gây ra, nhưng ông cũng hiểu là sẽ bị cấm bén mảng tới ICU nếu không xem lại cách hành xử của mình. Janet Newman, y tá trưởng, cho là Mr. Klein đang cố giết vợ và sẽ đổ lỗi cho bệnh viện. Janet chỉ ra rằng bà Klein già hơn chồng tới 29 tuổi, quá *già nhân ngãi non vợ chồng*, và bà ta cũng cực kỳ giàu có. Rõ ràng với người y tá này là ông chồng là một kẻ mờ ám – tên mà Janet đặt cho Mr. Klein – đã cưới người phụ nữ tội nghiệp này chỉ vì tài sản của bà.

Mặc dù Ellie không tin chuyện Mr. Klein muốn hãm hại vợ, cô cũng cho Janet những chỉ dẫn mới: Nếu có bất kỳ sự cố nào với các ống dẫn, cô phải gọi cho bảo vệ và đưa Mr. Klein rời khỏi tầng này ngay.

Đối xử với người nhà bệnh nhân vừa phải có lòng trắc ẩn, vừa phải kiên nhẫn và phải có sự hiểu biết; và vào những ngày như ngày hôm nay, sau một ngày dài làm việc liên tục, Ellie đã cạn kiệt cả ba điều trên. Quả là một tuần mệt mỏi với các ca trực gấp đôi và được ngủ rất ít. Cô tự hỏi liệu cô có trông quá mệt mỏi như cô cảm thấy hay không. Cuộc gặp với đặc vụ này này sẽ

không lâu, cô nghĩ, và sau đó cô sẽ trở về nhà, tắm nước nóng, và thả mình vào giường. Suy nghĩ này hấp dẫn đến nỗi làm cô thở dài. Trước đó, cô đã chớp lấy vài phút quý giá để tắm nhanh trong khu của bác sĩ, nhưng nó không giống như được tắm trong phòng tắm riêng của mình với dầu gội đầu hương quả mơ, sữa tắm của riêng cô, và khăn tắm mềm mại. Cô không thể chờ để được về nhà.

Ellie biết là cô sẽ không thoát ra khỏi bệnh viện một cách dễ dàng.

Khi cô bước về phía viên đặc vụ, cô nói, “Không lâu lắm, phải không, đặc vụ Daniels?”

“Không, không lâu lắm,” anh đồng ý. “Hãy gọi tôi là Max,” anh thêm vào.

Cô mỉm cười. “Và anh cũng có thể gọi tôi là Ellie.”

Cô sắp tới gần anh thì hệ thống liên lạc cổ xưa nhất vang lên. “Bác sĩ Blue đến ICU. Bác sĩ Blue đến ICU.” Các lệnh triệu tập không được quá cụ thể để tránh cho bệnh nhân hoảng loạn, được đặt mã xanh. (*) Mọi người trong bệnh viện đều biết nó có nghĩa gì, bao gồm cả bệnh nhân trên 10 tuổi, nhưng các quản trị từ chối đặt mã khác.

(: Một thuật ngữ chỉ việc ngừng tim phổi, được sử dụng trong bệnh viện – Người dịch (ND))*

Ellie dừng lại ngay lập tức, hít một hơi thật sâu, sau đó quay trở vào ICU.

Cô nói qua vai mình, “Đặc vụ Daniels...À, Max...nếu anh muốn, anh có thể để lại số ở quầy tiếp nhận, tôi sẽ gọi lại cho anh ngay khi tôi xong việc ở đây.”

Nếu anh ta có trả lời cô cũng không nghe được bởi vì cánh cửa đã đóng lại đằng sau cô khi cô chạy đến bệnh nhân đang gặp rắc rối.

Lúc cô quay lại thì cũng đã mất một khoảng thời gian, không lâu lắm, chỉ khoảng mười lăm phút, và khi cô một lần nữa bước ra hành lang, cô ngạc nhiên khi thấy khi Max vẫn đang ở đó chờ cô. Anh đang nói chuyện trên điện thoại di động, nhưng ngay khi anh nhìn thấy cô, anh đã tắt máy và hướng về phía cô.

Đột nhiên Ellie nghĩ rằng người đặc vụ này có thể đã lo lắng bạn anh là bệnh nhân có mã đó, và cô vội trấn an anh.

“Mã đó không phải cho đặc vụ Goodman đâu.”

“Vâng, tôi biết. Tôi đã hỏi một trong số các y tá đi vào đó và đã biết.”

Cô gật đầu. “Tôi vừa mới kiểm tra anh ấy. Anh ấy đã ổn.”

“Tốt quá,” anh trả lời. “Mã đó?” Anh hỏi, tò mò. “Có chuyện gì thế?”

“Bệnh nhân đó ổn rồi, chỉ vậy thôi.”

Anh mỉm cười, và Ellie cảm thấy một chấn động trong lồng ngực cô. Liệu có người nào có vẻ ngoài khô khan như vậy lại có thể có một nụ cười tàn phá đến thế không nhỉ? Anh có một thân hình ấn tượng, cao và đôi vai rộng, với các bắp tay lớn và một khuôn ngực rộng nổi lên

nhiều múi cơ. Hàm của anh ẩn bên dưới một bộ râu lông thô, nhưng lúm đồng tiền nhẹ trên má anh vẫn thấy được. Mái tóc dày của anh cần phải được cắt tỉa, và anh trông như thể vừa mới đi đánh nhau về. Thật sự thì chẳng có cái gì gọi là “đẹp trai” ở anh, không ấn tượng đẹp nhìn là thấy như ở bác sĩ Andrews; nhưng mà, nếu được làm sạch lại thì người đàn ông này có tiềm năng là một anh chàng điển trai thực sự. Nhưng không phải dành cho cô. *Cứ ở yên đó. Vậy nhé.*

Ellie buộc mình tập trung vào lý do anh ở đây, là vụ nổ súng. Cô cần giải thích, nếu anh muốn hỏi cô, rằng họ sẽ phải tìm một nơi nào đó ngoài bệnh viện thôi. Vì cô mà còn ở đây thì các y bác sĩ lại sẽ tiếp tục triệu tập cô cho mà xem. Còn hai bác sĩ trực phẫu thuật lớn tuổi hơn kia chắc chắn sẽ rất vui vẻ mà nhường công việc của họ cho cô, còn mình thì xem ESPN trong phòng của bác sĩ.

“Tôi phải ra khỏi đây,” cô bắt đầu. “Nếu không, sẽ có những...ôi không.” Cô rên rỉ các từ cuối. “Chết tiệt,” cô thì thầm. “Chết tiệt.”

Max quay sang nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, lưng hơi còng với một cái trán khổng lồ trên điểm lơ thơ vài cọng tóc, đang tiến đến Ellie với một cái nhìn trừng trừng dán vào khuôn mặt ông ta.

“Ông ta là ai vậy?” anh hỏi lạnh lẽ. Anh có thể thề là đã nghe thấy tiếng cô thì thầm, “Một con khủng long.”

Người đàn ông hành quân về phía họ là một bác sĩ, một không khí căng thẳng hiện ra. Ông mặc một chiếc áo khoác trắng tinh với một ống nghe lủng lẳng từ trong một túi áo. Chiếc áo sơ mi dài tay, màu xanh nhạt, chiếc cà vạt sọc đậm, quần tây đen với các nếp gấp hoàn hảo, và đôi giày có tua rua ở trước trông rất mới – ông ta ăn mặc không chê vào đâu được. Max tự hỏi liệu tư chất của người đàn ông này có cứng như bột hồ trên vải như vẻ bề ngoài của ông ta không.

Bác sĩ Bent Westfield là trưởng khoa phẫu thuật của bệnh viện St. Vincent. Ông vừa mới rẽ vào góc phòng. Nhìn vào Ellie, ông quát, “Cô đang làm gì ở đây đấy, *Prod?* Không phải cô nghĩ

cuối tuần này sao? Chắc chắn là vậy. Không phải tôi đã nhắc cô rồi sao, cách đây hai tuần, rằng tất cả chúng ta phải theo những đường lối chỉ đạo mới sao? Không có ngoại lệ nào hết. Cô biết vậy mà.” Ông liếc vào cái đồng hồ Gucci thể thao của mình và thêm vào, “Cô lẽ ra đã nghỉ hai tiếng trước rồi chứ.”

Đường lối chỉ đạo mới. Đúng lắm. Một cách cấu tiết, Ellie chỉ đơn giản gật đầu. Đó là sự thật. Theo chính sách mới của bệnh viện, các bác sĩ nội trú và các nghiên cứu sinh chỉ có thể thực thi nhiệm vụ vào những giờ nhất định trong vòng hai bốn giờ một ngày; nhưng có một lỗ hổng lớn, một nhóm từ nhỏ trong cái chính sách này đã làm cho chúng vô dụng: trừ khi có cấp cứu. Và điều buồn cười là, lúc nào mà chẳng có cấp cứu. Ellie chắc chắn đó là một “*chiêu*” của bệnh viện để vẫn có thể theo tinh thần của chỉ thị mới, trong khi các bác sĩ nội trú vẫn phải làm việc cho đến khi chết trên đôi chân của mình. Trong thực tế, các chính sách mới không khác biệt lắm so với những cái cũ, và Westfield cũng biết thế. Ông ta chỉ là đang trong tâm trạng bực mình cô, cô cho là thế, có khả năng đó là bởi vì ông cấu vì cô đã không ký hợp đồng ở lại bệnh viện này...ít nhất thì vẫn chưa. Cô vẫn còn đang suy nghĩ nơi cô muốn sống và điều cô muốn làm - ở trung tâm chấn thương hay ở một khoa ngoại. Và cô cũng phải xem xét tới yếu tố Evan Patterson. Hắn ta đang trốn ở đâu? Sao cô có thể quyết định mà không biết được hắn ta đang ở đâu được? Ellie bây giờ đã quá mệt mỏi, chẳng có gì có vẻ tốt với cô cả, nhưng cô biết cô phải đưa ra quyết định sớm, bởi vì, cho dù với tất cả các học bổng và các khoản trợ cấp mà cô đã nhận được, cô vẫn còn nợ gần 200.000.

“Có phải cô muốn tôi gặp phiền phức với chỗ ban quản trị không vậy?” ông ta hỏi.

Ông ta đang đùa chắc? Hội đồng quản trị thích ông ta. Đó là một câu hỏi giả vờ, nên cô không bận tâm để trả lời.

Westfield đột ngột quay qua Max. “Còn đây là ai vậy?”

Ellie biết ông ta đã nhìn thấy huy hiệu FBI ở phía bên trái dây lưng của Max và bao súng ngắn ở bên phía đối diện, nhưng cô không bình luận gì hay ngụ ý tới chiếc áo phong có in chữ FBI lớn màu vàng rõ ràng ở đằng sau lưng. Thay vào đó, cô nhanh chóng làm một màn giới thiệu, và hai người đàn ông bắt tay nhau. Trưởng khoa đã luôn là một hình mẫu khủng với Ellie

bởi vị trí của ông, bởi các chiến thuật tấn công của mình, và quan trọng nhất, là kỹ năng của ông trong phòng mổ, nhưng đứng cạnh người đặc vụ FBI cao hơn hẳn ông, Westfield đột nhiên chẳng còn vẻ đáng sợ như vậy nữa. Max gây ấn tượng hơn. Đặc vụ này toát ra sức mạnh và sự tự tin. Cô không nghi ngờ anh ta cũng là một người hay sinh sự như vị trưởng khoa đây.

“Tôi nghe nói có một vụ nổ súng bên ngoài bệnh viện. Đúng không?”

“Vâng, nó xảy ra gần bệnh viện,” Max trả lời.

Westfield chờ cho người đặc vụ này trình bày chi tiết, và vô cùng thất vọng. Như thường thấy, ngài trưởng khoa cau mày dữ dội, mím môi lại, và một sự im lặng đáng sợ đủ để làm cho người bị ông ta tra hỏi thấy không thoải mái, và sẽ tiết lộ tất cả thông tin. Chiến thuật của ông đã không hiệu quả trên Max.

“Có ba người đàn ông đã thiệt mạng?” ông ướm lời.

“Vâng, đúng thế.”

Mười giây khác trôi qua trong im lặng. Sau đó ngài trưởng khoa hỏi. “Một đặc vụ FBI đã bị bắn?”

“Phải.”

Ellie cố không cười. Westfield hẳn thất vọng dữ lắm. Bằng cách sử dụng giọng điệu cứng rắn và vẻ cau có nghiêm trọng nhất, ông ấy đang cố hết sức để làm cho viên đặc vụ này phải

đưa ra lời giải thích, nhưng nó không hoạt động. Rõ ràng là Max không thể bị đe dọa.

Vị trưởng khoa đột ngột quay sang Ellie. “Ai phẫu thuật cho người đặc vụ kia?” Và trước khi cô có thể trả lời, đã thêm vào, “Không thể nào là cô bởi cô đã nghỉ, đúng không? Và cô không thể được gọi vào cuối tuần này được. Vậy ai đã phẫu thuật hả? Có phải Walmer không?”

Westfield biết cô đã mổ cho đặc vụ nọ. Người đàn ông này biết tất cả mọi thứ xảy ra bên trong cái bệnh viện này. Ông ta đang cố để trình diễn quyền lực của mình và làm cô lúng túng. Chỉ còn hơn 4 ngày nữa dưới ngón cái của ông ta thôi, cô nhắc nhở mình, chỉ hơn 4 ngày nữa thôi là cô được tự do. Cô cần phải ngậm miệng lại cho đến khi đó.

“Không ạ, bác sĩ Walmer đã không mổ ca đó.”

“Edmonds?” ông ta tiếp tục.

“Không ạ.”

“Vậy ai mổ?”

“Tôi.”

Cái nhìn trở về đúng chỗ của nó. “Dù cô đã nghỉ?”

“Vâng ạ, dù vậy.”

“Đừng cho tôi thái độ đó, Sullivan,” ông ta nói, chỉ một ngón tay vào cô.

Max mong Ellie sẽ nói với Westfield rằng đặc vụ Goodman đã xin cô ấy làm phẫu thuật cho mình, nhưng cô không nói gì. Cô cũng không nói bất kỳ lời bào chữa nào. Cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm mắt trong mắt với Westfield và chờ đợi.

“Giúp tôi hiểu xem nào,” ông ta bắt đầu trong cái giọng mai mỉa nhất của mình. “Tại sao cô không thông báo với Walmer hay Edmonds để nhận nó?” Và một lần nữa đã không cho cô có thời gian để trả lời câu hỏi trước khi đặt ra một câu khác. “Có phải cô nghĩ cô là một bác sĩ phẫu thuật giỏi hơn họ?”

Cô không ngần ngại. “Vâng ạ, đúng thế. Chắc chắn.”

Max có thể nói Westfield hài lòng với câu trả lời của cô nhưng cố không để cô thấy.

“Cô kiêu ngạo quá đấy.”

Ellie muốn nói, “Cám ơn,” nhưng buộc mình dừng lại kịp lúc. “Vâng ạ, tôi là thế.”

Và đó cũng là sự thật. Khi nói đến công việc của mình, cô là một người kiêu ngạo, cũng giống như tất cả các bác sĩ phẫu thuật khác trong bệnh viện này. Nó đi cùng với lĩnh vực nghề nghiệp và, theo ý kiến của Ellie, đó là một đòi hỏi cần thiết. Khi một bác sĩ phẫu thuật đưa một con dao mổ vào tay cô, và nếu đó là về mổ xẻ một bệnh nhân, cô có một kỹ năng và một sự tự

tin gần như hoàn hảo. Ellie thành thực mà nói, nghĩ là không nên có một bác sĩ phẫu thuật nhút nhát, nếu có, cô chắc chắn không muốn anh ta mổ cho mình.

Nhưng không may là chẳng có một sự kiêu ngạo hay tự tin gì trong cuộc sống đời thường của cô. Trong chuyến trở về nhà gần đây nhất của mình, cô đã bị cô em gái Ava bảo rằng cô là người không an toàn. Nhưng, vì Ava là đứa em sẽ cưới hôn phu cũ của Ellie, cô không muốn nghe những gì con nhỏ nói. Chị song sinh của Ava, Annie, đang sống ở San Diego và không có cơ hội để cân nhắc những lỗi lầm của Ellie. Con bé chắc sẽ cùng phe với Ava, dĩ nhiên, nhưng nó sẽ tử tế hơn nhiều. Mặc cho sự dai dẳng của em gái mình, Ellie không đồng ý với cả hai đứa nó. Cô không phải là người không an toàn. Chỉ là hơi ôn tồn chút thôi.

Ellie đột ngột nhận ra mình đang để suy nghĩ đi lang thang. Giờ không phải là lúc để nghĩ đến những vấn đề cá nhân. Cô sẽ dành nhiều thời gian cho chuyện này một khi cô ở nhà. Tập trung vào, cô tự nhủ. Westfield đang nói chuyện với Max trở lại, có lẽ đang nói với anh ta là anh ta có thể làm gì. Cô lấy một hơi sâu trong nỗ lực để đưa oxy vào bộ não đang mù đi của cô.

Westfield quay lại cô, ngón tay trỏ của ông ta chỉ cách mặt cô vài inch. “Cô. Đi ra khỏi đây. Ngay.” Ông ta không phải là gầm gừ ra lệnh, mà chỉ gần như là thế.

Ellie nhìn ông khi ông sai bước về phía ICU. Ông đẩy cánh cửa ra, nhìn qua vai, và nói nhanh. “Và ký hợp đồng đi.”

Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng ông. Cô thở dài và, trong một giọng miền Nam không rõ, nói, “Ông ta cũng đáng yêu đó chứ? Tất cả chúng tôi cũng yêu ông rất nhiều.”

Max bật cười. “Cô sẽ phải nhận lệnh từ ông ta bao lâu nữa?”

“Vĩnh viễn.”

“Sao ông ta gọi cô là *Prod* vậy?”

Cô nhún vai. “Ông ta thích thế.”

Cô bắt đầu đi bộ xuống dãy hành lang dài với Max bên cạnh.

“Thế có nghĩa gì?” anh hỏi.

Khi cô không ngay lập tức trả lời, anh liếc nhìn xuống và nhìn thấy gò má cô đỏ lên. Cô bối rối, và điều đó chỉ làm anh thấy thú vị hơn. Anh tạm bỏ qua câu này vậy. “Tôi nghe cô gọi ông ta là một con khủng long? Khi tôi hỏi cô ông ta là ai...”

Cô mỉm cười. “Anh không thấy giống sao? Thật ra, tôi thường gọi ông ấy là “T.rex”(*). Tôi nghĩ nó cá nhân hơn. Khi ông ấy gầm gừ - chiếm hết 90% thời gian - ông ấy nhắc tôi nhớ tới con thú không lồ thời tiền sử ấy.”

(*: *Khủng long bạo chúa* – ND)

Cô đang đi rất nhanh.

“Ellie, chờ đã. Cô đang đi đâu vậy?”

“Lên tầng trên lấy chìa khóa của tôi.”

“Chúng ta phải ngồi xuống và –“

“Tôi biết rồi.”

Cô vẫn tiếp tục đi. Max thấy nản chí. “Cô cứ đi như chạy khắp nơi như thế à?”

“Khá nhiều,” cô thừa nhận. Cô chậm lại với một tốc độ bình thường...bình thường với cô. Cô thấy Max không khó khăn để theo kịp cô. Sự thật là, với đôi chân dài của mình, anh không cần phải tăng sải chân của mình hơn là một cuộc đi dạo.

Cô liếc nhìn anh. Anh chắc chắn nằm ngoài khu vực mà cô thấy thoải mái. Người đàn ông này quá nhiều testosterone(*), anh làm cô thấy lo lắng. Tuy vậy, anh không làm cô sợ. Khi anh mỉm cười, đuôi mắt anh có những nếp nhăn, và có một tia sáng trong đó làm cô thấy bên trong mình run rẩy.

(*: *Hoocmon nam tính* – ND)

Hừ, thôi ngay đi, Sullivan. Cô đang hành động như thể một thiếu nữ thèm khát vậy. Thì cứ cho là như vậy đi, cũng đã một thời gian dài kể từ khi cô có được với một người đàn ông – lâu, lâu lắm rồi – nhưng, dù vậy, phản ứng của cô với Max đã vượt qua ngưỡng kỳ lạ. Nó hoàn toàn trái với sự điềm tĩnh thông thường ở cô, một sự duy lý trí. Khi nào có thời gian, cô sẽ tìm hiểu về hành vi kỳ lạ này của mình. Phải có một lời giải thích hợp lý nào đó. Nhưng có lẽ cô không cần phải lo lắng về chuyện này quá, bởi ngay khi Max hỏi cô về chuyện nổ súng kia xong, anh ta sẽ trở về con đường của mình, và cô sẽ lại “*đúng mực*” trở lại.

Max nhận ra cô đang nhìn anh với một biểu hiện khó hiểu trên gương mặt cô. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Không có gì quan trọng.”

“Sao?”

“Tôi sẽ không giúp gì những với những mô tả tôi e là thế,” cô nói.

“Dù sao thì chúng tôi cũng phải lấy lời khai của cô.”

“Chúng tôi?”

“Một đặc vụ khác, Ben MacBride, và tôi, sẽ làm việc này với nhau, và chúng tôi sẽ cùng đặt câu hỏi với cô.”

“Được rồi,” cô đồng ý. “Anh ta đâu?”

“Ở hiện trường,” anh trả lời. “Nơi tôi lẽ ra phải ở đó,” anh lặng lẽ thêm vào.

“Sao không bắt đầu các câu hỏi của anh trong khi cùng đi với tôi.”

“Không làm việc thế này. Tôi sẽ phải ghi lại những gì cô nói.”

“Được rồi, vậy thì chúng ta cần phải tìm một nơi nào đó yên tĩnh, đúng không?”

“Đúng.”

Ellie vượt qua một dãy thang máy và tiếp tục leo cầu thang. “Tôi sẽ lấy đồ đạc của mình, và chúng ta sẽ rời khỏi đây. Tôi thật sự muốn có cơ hội rời đi nếu anh hiểu tôi muốn nói gì.”

“Sao thế?”

Cô mỉm cười. “Anh có một khẩu súng.”

Max theo kịp khi cô chạy lên cầu thang. “Cô có vấn đề với mấy cái thang máy à? Bị ám ảnh?”

“Đây là cơ hội tập luyện duy nhất mà tôi có.”

“Chứ không phải cô đang chạy khi vụ nổ súng xảy ra à?”

“Sao anh biết hay vậy?” cô hỏi, bước chậm lại trong khi chờ anh trả lời.

“Tôi là một đặc vụ FBI mà, tôi được huấn luyện để quan sát,” anh nói.

“À, ra thế. Anh nghĩ tôi là một trong số những đứa trẻ trong đội bóng bầu dục của trường trung học.”

Anh bật cười. “Vâng, tôi đã nghĩ thế,” anh thừa nhận. “Một đặc vụ đã bảo tôi cô đang chạy trên đường mòn.”

Anh ta có thể cười. Nụ cười hấp dẫn, cô nghĩ. Cô thích phẩm chất đó ở một người đàn ông... *Nghiêm túc đi!* Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy nhỉ? Cô thật sự cần thiết để tránh xa anh ta, càng xa càng tốt.

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Đó là một ám ảnh hay chỉ là một thói quen?” anh hỏi.

“Tôi thích leo cầu thang và chạy bộ, và tôi đặc biệt không thích bị nhồi nhét bên trong một cái hộp kim loại với một đồng người khác.”

Anh cười toe. “Vâng là đúng rồi. Cô có một chứng ám ảnh.”

Có lẽ, cô nghĩ, nhưng cô sẽ không thừa nhận. Cô đã phải đi thang máy cùng với các bệnh nhân khi bắt buộc phải vậy. Cô không thích nó, nhưng vẫn phải làm.

“Cô để đồ đạc của mình ở đâu vậy? Trên mái nhà hả?” anh hỏi.

“Tới rồi.” Ellie bước vào hành lang trên tầng bốn và mở cửa vào một căn phòng tối đầy những tủ khóa. Cô bật lên một ngọn đèn và bước lại cái tủ thứ ba từ bên trái. Nếu cô có một mình, cô sẽ khóa cửa lại và thay quần jean và áo thun, nhưng cô không một mình, vì thế cô sẽ phải ở lại trong bộ đồ vô trùng này thôi(*). Cô không thích mặc chúng bên ngoài bệnh viện, nhưng cô không có lựa chọn. Cô lấy ra cái ba lô của mình, đặt một vài bộ đồ vào bên trong, tóm lấy chìa khóa từ kệ trên cùng, và đã sẵn sàng để rời đi.

(: đồ mặc trong phòng phẫu thuật – ND)*

Cô theo anh đến cầu thang, đánh giá cao chuyện anh đã không nói tới đề tài thang máy nữa. Khi chuông điện thoại của anh reo, anh dừng lại trên một bậc thang để trả lời, và cô cũng dừng lại để chờ anh.

Cộng sự của Max, Ben MacBride, đang ở đầu dây bên kia và muốn được trợ giúp với một vài nhân chứng không hợp tác.

“Ừ, được rồi, tôi sẽ có mặt ở đó trong năm phút nữa.”

“Chờ đã,” Ben nói. “Đặc vụ Hughes muốn nói chuyện với cậu.”

Trong khi Max chờ cho Ben gọi Hughes, anh quay sang Ellie. Cô đứng trên bậc phía trên anh, và mắt cô ngang tầm với anh. Anh thấy mình không thể không nhìn chăm chăm vào cô. Cô gái này rất hấp dẫn. Đôi mắt cô có màu xanh dương đậm nhất. Mũi cô có những đốm tàn nhang, mà anh thấy hấp dẫn đến kỳ lạ, và cái miệng thì...trời ạ, anh thật sự cần phải thôi nhìn ngay. Anh đã liên tưởng tới nhiều thứ liên quan tới đôi môi đầy đặn, khêu gợi của cô, và anh sẽ thật sự rắc rối nếu để mắt của mình đi lang thang xuống thấp hơn.

Max không chờ cho Hughes tới nghe điện thoại. Anh đột ngột cúp máy, quay lại, và tiếp tục đi xuống cầu thang.

“Chúng ta sẽ làm chuyện này ở đâu?” cô hỏi.

Anh mỉm cười. Bây giờ, thì đó là một câu hỏi quan trọng, nếu xét tới cái ý nghĩ của anh nghĩ đến.

“Về nhà.” Giọng anh nhanh.

“Thật sao?”

“Ừ,” anh nói, liếc nhìn lại cô. “Cô có thể đi về nhà, và chúng tôi sẽ đến đó.”

“Tuyệt,” cô nói. “Tôi có thể thoát khỏi bộ vô tròng này rồi. Để tôi cho anh địa chỉ nhà tôi...”

“Tôi biết rồi.”

“Số di động?”

“Cũng có luôn rồi.”

“Nhưng sao-“

“Cô là một nhân chứng. Tôi đã tải tất cả các thông tin của cô tới điện thoại của tôi trong khi chờ cô.”

“Anh đã Google tôi?”

“Không, không cần phải thế.”

Ellie tự hỏi liệu cô sẽ tìm thấy gì nếu cô Google anh. Trong mục “nghề nghiệp” sẽ đề là nhân viên FBI và nó sẽ cung cấp cho cô số tội phạm mà anh đã bắt giữ...và cả những phát đạn? Không, tất nhiên là không. Hồ sơ của anh có khả năng sẽ không cho cô biết liệu anh có đang quan hệ với ai hay là anh đã kết hôn hay chưa. Cô cũng đã để ý thấy anh không đang đeo nhẫn cưới, và có điều gì đó nói với cô rằng, nếu anh đã kết hôn, anh sẽ luôn đeo nó.

Sao cô phải đặt ra cái giả định này nhỉ? Cô không phải là người có khả năng nhìn thấy những sự kiện ở tương lai, và sự thật là, cô đã không biết gì về anh ta hơn là anh có một huy hiệu, có thể khá đáng sợ ở những thời điểm, và có một nụ cười tuyệt vời. Có phải cô đang làm cho anh ta thành ra đáng ngưỡng mộ bởi vì cô muốn anh là thế? Từ những gì cô biết về FBI – rất ít – thì người ngoài sẽ không được chia sẻ các thông tin cá nhân, nhưng dù sao cô cũng có thể Google anh chỉ để xoa dịu sự tò mò của mình.

Được rồi, cô thật sự cũng cần phải có một cuộc sống bên ngoài phòng phẫu thuật. Nhưng cô cũng không cần phải có một phản ứng mạnh mẽ đến vậy với một người đàn ông cô hầu như không biết gì.

Họ đã đi tới tầng chính khu phía nam của bệnh viện. Chiếc SUV cổ của Ellie đậu trong khu vực dành riêng cho các bác sĩ nằm kề với bệnh viện. Max mở cửa thoát hiểm cho cô. Cô chạm nhẹ vào anh khi bước ra ngoài và ngửi thấy một mùi hương nam tính của anh và một vết tích sau khi cạo râu. Đối với một người đàn ông trông như thể đã không đụng tới dao cạo trong một thời gian, thì cái mùi này thật sự tốt.

Cô biết cô có mùi gì. Chất khử trùng. Thật không may, đó là nước hoa của cô trong nhiều năm qua. Mùi thấy phát sợ, cô nghĩ. Các y bác sĩ nội trú có mùi như mùi chất formaldehyde, thậm chí sau khi họ đã xong ca trực. Cái mùi này dường như tràn ngập làn da họ.

Max đi với cô đến xe cô. Đó là một điều lịch sự để làm, nhưng không hẳn là cần thiết vì bên ngoài trời vẫn còn sáng và xe cảnh sát vẫn còn ở khuôn viên. Đội điều tra hiện trường vẫn còn ở đó, đang kết hợp ngoài công viên để tìm thêm bằng chứng. Ellie không tin cô có thể an toàn hơn.

“Cô đi bộ ra ngoài này vào giữa đêm à?” Max hỏi khi nhìn xung quanh.

“Vâng. Sao?”

“Tôi đếm chỉ thấy có sáu ngọn đèn, và đây là một bãi đậu xe lớn với vô số chỗ để ẩn náu. Không tốt.”

“Nếu tôi ra đây trong đêm, một bảo vệ sẽ đi cùng với tôi đến xe tôi.”

“Chuyện gì xảy ra nếu cô bị gọi trở vào?”

Tôi sẽ đậu xe lại, sau đó chạy như bay tới cửa ra vào với bình xịt cay trong tay, cô nghĩ nhưng không nói.

“Tôi cố đậu gần cửa bệnh viện nhất có thể, và tôi là người cảnh giác,” cô tuyên bố với cái gật đầu.

“Cảnh giác?”

Nụ cười anh có thể làm tê liệt giao thông. Cô không thể nói anh đang trêu cô hay đang cười cô nữa.

Max mở cửa xe cho cô. “Tôi sẽ gặp cô sau. Có thể vài giờ nữa trước khi chúng tôi tới chỗ cô. Đừng đi đâu nhé. Hãy ở nhà.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Không phải cho đến khi cô đã lái xe ra khỏi bãi đỗ và trên đường về nhà cô liếc nhìn vào gương. Không trang điểm, tóc rối bù, và đang mặc bộ vô trùng lớn hơn hai size so với cỡ của cô – thật đáng yêu làm sao. Không ngạc nhiên sao Max hộ tống cô tới tận xe mình. Anh hẳn đang thương hại cô. Anh ta hẳn sẽ không nhìn cô lấy một giây trong trường hợp bình thường.

Mà, có gì quan trọng đâu nhỉ? Sau một thẩm vấn ngắn, anh sẽ đi vào dĩ vãng, và tới thứ Ba tuần sau, hy vọng cô cũng sẽ thế.

Bọn Landrys lại thoát một lần nữa, nhưng Max biết đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cặp vợ chồng nổi tiếng này hết may mắn. Vì bác sĩ Ellie Sullivan là một nhân chứng vững chắc của vụ án, công việc của anh là phải tìm ra tất cả những điều anh có thể biết về cô trước khi thêm cô vào danh sách nhân chứng cho công tố viên liên bang.

Anh cố gắng khách quan nhưng thấy là không thể, cho những điều biết nhiều hơn về cô ấy, anh không muốn bất kỳ ai biết cô đã chứng kiến được điều gì, khó cái là những đặc vụ khác trong công viên đã nhìn thấy cô ấy chăm sóc cho Sean Goodman, biết cô đã mỗ cho cậu ta, và bây giờ còn được nghe nói cô ấy đã nhìn thấy Calvin Landry bắn người đặc vụ đó.

Trong khi anh chờ Ellie trong bệnh viện, Max đã nhanh chóng lấy tất cả các thông tin về cô: số điện thoại; địa chỉ nhà cả ở St. Louis và Winston Falls, Nam Carolina; vị trí và lịch làm việc của cô ở bệnh viện St. Vincent. Tuy nhiên, khi ông tìm hiểu sâu hơn, anh phát hiện ra một điều gì đó đáng lo ngại: những văn bản tòa án liên quan tới Ellie và một thiếu niên tên là Evan Patterson. Tài liệu đầu tiên khi Ellie chỉ mới được 11 tuổi. Theo hồ sơ này thì Evan, lúc đó 17, đã trở nên say mê cô bé sau khi cả hai tham gia một trại khoa học được tài trợ bởi Trường trung học quận Winston Falls. Ấm ảnh của cậu ta lớn dần lên, và khi cậu ta tấn công cô bé, gia đình Ellie đã kiện cậu ta. Vì cậu ta vẫn còn là vị thành niên chưa có tiền án nào trước đó, cậu ta được tha bổng.

Lần thứ hai, Patterson trở nên hung hăng hơn. Cậu ta đã cố ép cô bé vào trong xe hơi của mình. Cậu ta còn nói với cảnh sát là cậu ta không thể dừng nghĩ về cô, rằng họ là những linh hồn đồng cảm với nhau, và một khi cô bé ở một mình với cậu ta, cậu ta sẽ có thể thuyết phục rằng họ thuộc về nhau. Patterson đã bị quản chế bằng liệu pháp chữa tâm lý của tòa án.

Mặc cho những quyết định nghiêm ngặt của tòa án, Patterson đã không giữ khoảng cách của mình, đã khủng bố cô bé hai lần nữa. Sự tức giận của cậu ta trước sự từ chối của cô bé đã tăng lên một cường độ đáng báo động. Cho những hành vi này, cậu ta đã được lệnh phải trải

qua một đánh giá tâm lý khác và nhập viện trong ba mươi ngày; tuy vậy, với các luật sư khôn ngoan và những lời biện hộ cậu ta đã qua mặt được các thẩm phán và bồi thẩm đoàn.

Không còn lời biện hộ nào cho hành vi đó lần thứ năm.

Ellie đang trên đường trở về nhà từ trường học. Cô với ba cô bé nữa đã cố bảo vệ cô, nhưng Patterson to và mạnh hơn. Cậu ta đã tóm lấy Ellie và ném cô bé vào trong xe mình. Các nhà chức trách đã tìm thấy cô bé hai giờ sau đó, bị đánh đập tàn nhẫn và để lại gần chết trong một khe núi cách thành phố hai dặm.

Lúc được đưa đến phòng cấp cứu, cô đã bị mất rất nhiều máu và bị tiên lượng xấu. Cô được đưa tới một trung tâm chấn thương, và các bác sĩ phẫu thuật đã làm việc suốt đêm để cứu cô bé. Cô đã trải qua sinh nhật lần thứ 12 của mình ở trong ICU.

“Thằng khốn,” Max thì thầm khi anh đọc tới báo cáo cuối cùng. “Đồ khốn.”

Anh đang ngồi trong văn phòng FBI tại địa phương với cộng sự của mình, Ben MacBride, người vừa gác máy điện thoại.

“Cậu đang đọc gì vậy?” Ben hỏi khi Max đóng laptop lại.

“Hồ sơ của Ellie Sullivan.”

“Chắc là tẻ lắm,” Ben nói. “Nhìn vẻ mặt cậu khi đang đọc...như thể cậu muốn giết ai đó vậy.”

Max gật đầu. “Tôi sẽ tóm được nó.”

Ben xoa bóp đằng sau cổ. “Tệ lắm à?”

“Ừ.”

“Có muốn tôi đọc về cô ấy bây giờ không?”

Anh lắc đầu. “Không cần.”

Ben đẩy ghế ra sau. “Hughes muốn chúng ta nộp báo cáo tối nay phải không?”

Max nói, “Cậu làm đặc vụ bao lâu rồi, Ben?”

Đồng sự của anh phá ra cười. “Đủ lâu để biết tôi vừa hỏi một câu ngớ ngẩn. Tuy nhiên, tôi vẫn luôn giữ hy vọng.”

“Hy vọng gì vậy?”

“Rằng chúng ta sẽ kết thúc nó vào một giờ bình thường.”

“Cậu đang vội để trở lại khách sạn à?”

Ben đang lục ngăn kéo bàn làm việc. “Không. Tôi đang muốn đi ăn. Tôi đang đói muốn chết đây.”

“Vậy cậu tìm gì vậy?”

“Kẹo, kẹo gôm, hay bất kể gì.” Cậu ta đóng ngăn kéo cuối cùng lại và lắc đầu. “Có lẽ chúng ta nên dờn thẩm vấn Sullivan vào ngày mai vậy.”

Max đứng lên. “Không, chúng ta cần phải nói chuyện với cô ấy tối nay trong khi nó vẫn còn mới trong đầu cô ấy.”

“Tôi cá cô ấy sẽ không quên chuyện đã xảy ra trong một thời gian dài.”

“Không quan trọng. Chúng ta cần phải làm điều đó trong tối nay,” anh phản đối, đi ra cửa.

Ben lê bước đằng sau. “Được rồi, vậy đây sẽ là điều chúng ta làm. Chúng ta sẽ nói chuyện nhanh với cô ấy, kiếm cái gì đó để ăn, sau đó trở lại đây và hoàn thành báo cáo của chúng ta. Được không?”

“Được.”

“Thầm vẫn sẽ nhanh thôi mà, đúng không? Cô ấy không phải là một trong số những loại bác sĩ kiêu ngạo, đáng ghét, phải không? Nếu cô ta là thế, chúng ta sẽ ở đó hàng giờ trước khi có được thông tin mà chúng ta cần. Cậu biết tôi đang nói về cái gì phải không. Có nhiều bác sĩ lớn tuổi, hay cầu nhàu là chuyên gia gây rắc rối, và họ phải gây được ấn tượng với chúng ta với những hiểu biết của họ trước khi trả lời các câu hỏi. Tôi ghét kiểu người đó. Cô ta có là người kiểu vậy không?”

Max nhớ Ben chưa gặp qua Ellie. Cậu ta đã ở phía bên kia công viên khi vụ nổ bắt đầu, và Max cảm thấy không cần phải nói với cậu ta về cô ấy. Sẽ là một điều thú vị khi cậu ta gặp được cô.

“Cô ta có phải kiểu người đó không? Chết tiệt, cô ta là vậy á? Chúng ta sẽ đến đó sáng mai vậy.”

Max không trả lời mà chỉ mỉm cười khi anh ném chìa khóa xe qua Ben.

BỐN

Nhà của Ellie là một căn hộ nhỏ được trang bị một ít đồ đạc thuộc một tòa nhà phía tây của Cranston và Glenwood. Chỉ năm dặm từ bệnh viện, thuận tiện để đi lại. Căn hộ của cô nằm trên tầng hai của một tòa nhà có cấu trúc thể kỷ trước nằm giữa hai tòa nhà tương tự trên một con đường yên tĩnh, nhiều cây xanh. Được xây dựng trong thập kỷ 40 của thế kỷ trước, nó vẫn duy trì một số nét mê hoặc của một thời đại đã qua, với những căn hộ nhỏ được xây dựng với trần nhà cao và các đường gờ dọc theo phức tạp. Đối với một căn hộ nhỏ thì nó khá rộng rãi, nhưng không cung cấp nhiều tầm nhìn. Cửa sổ phòng khách của cô nhìn ra các thùng đựng rác lớn đằng sau một con hẻm.

Chẳng có gì gọi là sang trọng về nơi này, nhưng đây là nhà, và cô thấy thoải mái ở đây. Mỗi người thuê nhà cần có một chìa khóa để vào được cửa trước của tòa nhà, và mỗi căn đều có những ổ khóa vặn tròn chắc chắn, với các lỗ dòm ra ngoài gắn trên các cánh cửa. Quản lý có mỗi chìa khóa cho mỗi căn hộ và mỗi ổ khóa vặn, điều đó có nghĩa là ông ta có thể vào bất kỳ căn hộ nào vào bất kỳ lúc nào, mà không cần phải hỏi xin phép, cha cô đã lắp thêm một ổ khóa thứ hai chỉ mình cô có chìa khóa để mở.

Nếu có bất kỳ ai yêu cầu cô mô tả căn nhà mình, cô chỉ có một từ: an toàn. Hoặc tốt hơn nữa, là hai từ: đơn giản và an toàn. Hầu hết mọi thứ trong căn hộ này đều có một màu kem nhàm chán nhưng nhẹ nhàng. Các bức tường, cái ghế sofa hai chỗ quá khổ mà cô mua 40 đô la từ một bà nội trợ được cung chiều ở Chesterfield đã chán chỉ sau sáu tháng mua nó, cái ghế quá khổ đó đi kèm với các bức rèm và màn trướng – tất cả đều màu kem. Chỉ có một thứ duy nhất phá cách trong màu sắc nội thất của Ellie đến từ chiếc ghế xoay một người bạn đã cho cô. Nó có màu be.

Toàn bộ sàn nhà đều bằng gỗ cứng, đó là một trong số các lý do cô đã thuê chỗ này. Sàn nhà đôi chỗ đã bị nhạt màu và mòn cần được sửa chữa lại, nhưng Ellie yêu chúng bởi vì cô cảm thấy những chỗ không đẹp đó lại lên nước bóng một cách đáng yêu. Chúng cũng dễ dàng hơn nhiều so với thảm để giữ sạch.

Cô cũng đã cố để tạo cho nơi trú ẩn của mình một chút cá tính. Cô đã mua một cặp gối sáng màu từ một lần sale điên rồ giữa đêm ở Macy, và cô nghĩ chúng đã tạo thêm được một chút khí sắc. Cô cũng thích phủ đầy các bức tường của mình với những bức tranh đẹp đương đại, nhưng cô không đủ khả năng. Cô đi mua sắm ở Goodwill (*), chứ không phải ở Neiman Marcus.

(: Chợ đồ cũ – ND)*

Cái bàn này cô đã mua được từ Goodwill chỉ có 15 đô la. Có một cái chân ngắn hơn so với ba chân kia, nhưng một viên gạch cô tìm thấy khi đi đổ rác đã tạo ra một sự cân bằng hoàn hảo cho cái bàn. Cô cũng mua được một cái khay sơn mài đẹp với giá 2 đô, chỉ bị mẻ một chút ở hai góc, và một cái bàn cà phê bị mòn vẹt giá chỉ 7 đô. Tính lại, cô chỉ tốn chưa tới 100 đô la để trang trí cho phòng khách của mình và tốn nhiều hơn hai lần để làm sạch cho cái sofa và ghế ngồi.

Cô không có phòng ăn, bởi vậy cô cũng không có đồ nội thất phòng ăn. Một khung vòm cửa rộng phân cách phòng khách với phòng ngủ. Ellie đã phung phí tiền để mua một cái giường queen size gỗ anh đào sẫm tuyệt đẹp cùng với lò xo và nệm mới. Cái giường chiếm gần hết không gian trong cái hốc nhỏ nguy trang như một phòng ngủ và đối diện với cửa ra vào, và vì nó là thứ đầu tiên một vị khách nhìn thấy khi anh ta hoặc cô ta bước vào bên trong, Ellie quyết định tiêu xài phung phí cái ngân sách của mình vào một tấm phủ lông vũ tuyệt đẹp, một cái chăn lông và những tấm trải vẽ kiểu. Cô tìm thấy một chỗ giảm giá và đã tiết kiệm được 60% vào bộ đồ giường đó, gồm cả bốn cái gối. Ellie nghĩ cũng thật buồn cười khi chỗ sale đó chỉ còn duy nhất sót lại trên kệ là màu kem. Dù vậy cái giường trông thật tuyệt vời, và cô yêu cái việc được trượt mình vào giữa những lớp chăn bông mềm mại đó.

Phòng tắm rộng một cách đáng ngạc nhiên, nhưng gian bếp thì lại quá hẹp, chỉ vừa cho một người lớn có thể làm việc trong đó. Ellie đã phải đứng sang một bên của bếp lò để mở cửa lò nướng. Các dụng cụ đều mới khi cô dọn vào, và không gian quầy bếp cũng phù hợp với nhu cầu của cô.

Max đã dặn Ellie ở nhà, nên cô đã làm thế khi dừng lại ở Whole Foods để mua tạp hóa. Cô đang muốn ăn món gà xào rau củ. Chỉ nghĩ tới món ăn thôi đã làm dạ dày cô sôi lên, cũng không lạ khi cô chưa ăn thứ gì ngoài thanh PowerBar và nước cam cho bữa sáng.

Cô kết thúc với ba túi lớn ở cửa hàng tạp hóa. Cô để chúng lên quầy bếp và chộp lấy một trái táo để ăn trong khi kiểm tra tin nhắn ở máy trả lời tự động. Chỉ có hai tin, không có cái nào yêu cầu sự chú ý nhanh chóng. Ellie không muốn tốn tiền cho một cái điện thoại bàn, nhưng cha cô cứ khẳng khẳng phải có. Ông không tin tưởng vào điện thoại di động. Chuyện gì xảy ra nếu pin yếu mà cô lại gặp chuyện rắc rối? Cô sẽ gọi giúp đỡ bằng cách nào? Ellie đã để cha mình thắng cuộc tranh luận đó bởi cô cũng muốn làm ông yên tâm.

Sau khi kiểm tra xong, cô đi tắm, sấy khô tóc, và mặc một cái quần jean bạc màu, một áo thun màu hồng và đôi dép xỏ ngón. Cô thậm chí còn dành thời gian để chấm nhẹ một ít nước hoa và tô một ít son bóng trước khi nấu bữa tối. Cô làm đủ sáu món, vừa nhai salad vừa làm. Hai viên đặc vụ tới đúng lúc cô vừa ăn xong.

Ellie âm thầm giảng dạy mình trên đường ra mở cửa. *Được rồi, mi không còn là một thiếu nữ nữa*, cô tự nhắc nhở mình. Lần này cô sẽ vượt qua tất cả dễ dàng hoặc, đúng hơn, vượt qua anh ta dễ dàng. Không có tim đập nhanh, không khó thở, chỉ là “Chào, anh thế nào?” Một cách bình thường, cô nghĩ. Cô sẽ trong trạng thái bình thường.

Kế hoạch hoàn hảo...

Cô mở cửa, và bùm, tim cô lại bắt đầu đập thành thịch. Thật sự là một điều đáng kinh ngạc, hoàn toàn không kiểm soát được các phản ứng cơ thể cô với anh.

Biểu hiện của anh không cho cô một gợi ý điều anh đang nghĩ, nhưng cô chắc chắn anh không có cùng một phản ứng điên cuồng, tim đập như điên như cô. Nhưng sau rốt lại, tại sao lại là anh? Nếu cô không phải là một nhân chứng tiềm năng, anh có lẽ đã không cho cô chút thời gian nào.

“Mùi gì ngon nhỉ,” Max nhận xét khi anh bước qua cô.

“Chỉ là món xào.”

“Phải rồi, mùi thơm thật.”

Ben nghe bình luận và tròn mắt khi theo Max bước vào căn hộ.

Khi Max quay lại, Ben đang nhìn chăm chăm vào Ellie, mê hoặc. Ben lắc đầu và bắn một cái nhìn buộc tội vào Max, người đang đáp trả lại với một nụ cười toe toét hài lòng. Có lẽ anh đã nên nói với Ben về cô, nhưng được nhìn thấy cái biểu hiện trên gương mặt của cộng sự anh lúc này thì cũng xứng đáng. Ellie trông thật tuyệt với tóc xõa ngang vai. Chiếc quần jean và áo thun ôm sát cơ thể thon gọn và đôi chân dài khoe những đường cong mà bộ đồ vô trùng đã che mất. Người phụ nữ này thật hoàn hảo.

Anh liếc nhìn quanh căn hộ của cô và thấy thích nó. Trang trí đơn giản, nhưng có một vài điểm sáng đã làm cho nó một cảm giác ấm cúng. Anh mỉm cười khi phát hiện một miếng gạch chèn dưới một chân bàn. Một vài hộp đồ nằm trong góc phòng, và một đồng giấy tờ gọn gàng được xếp chồng lên nhau trên bàn và trên một cái ghế.

Ellie đóng cửa lại và cả hai chốt cửa xoay tự động bấm lại. Cô chìa tay ra khi Ben MacBried tự giới thiệu mình. Anh không cao cũng như nhiều cơ bắp như Max, nhưng anh có một dáng thể thao và một nụ cười dễ thương làm cô lập tức cảm thấy dễ chịu.

Ben quay trở lại Max và lắc đầu.

“Gì?” Max nói.

“Cậu lẽ ra đã phải nói...”

“Nói gì?” anh hỏi vẻ ngây thơ.

Ben lý sự cùn. “Rằng cô ấy đẹp kinh khủng.” Anh ta nhanh chóng quay qua Ellie để thêm vào, “Cô nhắc tôi nhớ tới vợ tôi. Cô ấy cũng đẹp. Ít nhất thì tôi nghĩ là cô ấy vẫn còn đẹp.”

Ellie cho anh ta một cái nhìn hơi trêu chọc. “Anh không chắc à?”

“Mỗi lần tôi thấy cô ấy, là cô ấy lại chạy vô toilet để nôn. Nhưng, vâng, tôi chắc chắn cô ấy vẫn còn đẹp.”

Cô bật cười. “Cô ấy có thai.”

Anh ta gật đầu. “Vâng. Này, mùi gì ngon quá.”

“Món xào,” cô lặp lại. “Còn nhiều lắm, và vẫn còn nóng. Nếu anh thích-”

Cô không khó chịu để hoàn thành câu nói của mình bởi cả Max và Ben đều đã ở trong bếp của cô. Max tìm mấy cái đĩa khi Ben bốc một miếng gà. Trong khi họ nuốt chửng mỗi miếng đồ xào, Ellie sắp xếp lại phòng khách. Bàn làm việc của cô phủ đầy với đồng giấy tờ, và đồng khác trên cái ghế xoay mà cô cần phải xem qua để quyết định hủy đi hoặc đóng gói lại lưu trữ. Cô nhanh chóng di chuyển đồng giấy này từ cái ghế và chồng lên đồng giấy khác trên bàn làm việc.

Trông nó hơi liêu xiêu, nhưng miễn là không ai đụng tới cái bàn, mấy tờ giấy đó có thể vẫn nằm yên được.

Hai đặc vụ đặt mấy cái đĩa không vào bồn rửa chén và tới chỗ cô. Khi họ đứng cùng cô trong phòng khách, khu vực nhỏ xíu này dường như càng nhỏ thêm. Ellie đi đến sofa và ngồi xuống. Ben kéo cái ghế xoay lại và đặt nó trước mặt cô.

“Cám ơn cô, Ellie,” anh nói. “Đồ ăn ngon tuyệt. Tôi không thấy là mình đã đói nhiều đến vậy.”

“Tôi vui vì các anh thích nó,” cô trả lời.

Max di chuyển quanh căn phòng như thể anh đang kiểm tra nó. Anh dường như căng thẳng, không giống người đàn ông mà cô đã gặp trước đó xuất hiện với vẻ thư giãn.

“Anh cần thứ gì sao, đặc vụ Daniels?” cô hỏi.

“Max,” anh nhắc cô. “Không, tôi chỉ để ý thấy cô không có gì trên tường nhà hết.”

“Phải.”

“Sao thế?”

“Mọi thứ tôi thích đều quá đắt tiền, và tôi không muốn dán mấy tấm posters. Tôi đã đủ những thứ này hồi học đại học rồi.”

“Vậy ra cô là người nghèo à,” Ben nói.

Cô bật cười. “Phải.”

“Tôi nghĩ các bác sĩ kiếm được nhiều tiền lắm mà.” Max bình luận.

“Vài người là thế,” cô đồng ý. “Nhưng, cũng giống như nhiều bạn học của tôi, tôi vẫn còn nhiều khoản vay hồi sinh viên.”

“Vậy người ta không trả lương cho cô ở cái bệnh viện đó à?” Max hỏi nhanh.

“Có, có chứ.”

“Nhưng chắc là không nhiều rồi.”

“Phải, không nhiều.”

Anh từ từ đi lòng vòng trong phòng khách của cô, động tác như một con thú trong lồng đang tìm kiếm một lối thoát ra. Ellie có cảm giác như anh đang tức giận về điều gì đó và đang cố để kiềm nén lại.

“Còn hình ảnh thì sao? Tôi biết cô có gia đình mà. Cô không thích họ sao?” Max hỏi, cau mày.

“Tôi thích một vài người trong số họ, và, vâng, tôi cũng có những bức ảnh. Chúng đã được đóng gói lại rồi.”

“Sao chúng bị đóng gói lại?” anh hỏi.

“Tôi sẽ xong việc ở bệnh viện St. Vincent vào thứ Ba tới.”

Các câu hỏi bắn ra như súng liên thanh cho đến khi cô bắt đầu cảm thấy như thể là một nghị can, chứ không phải là một nhân chứng. Cáu tiết, cô cũng bắt đầu trả lời càng nhanh.

“Những cái hộp trong góc bên cửa sổ đã ở đó lâu rồi thì phải. Có bụi trên đó. Sao vậy?”

“Tôi là một quản gia tệt,” cô nói với một khuôn mặt bình thản.

“Cô chưa bao giờ mở nó ra à?” Anh hỏi với âm thanh nghe như một lời buộc tội.

“Phải, tôi chưa bao giờ.”

“Sao vậy?”

“Tôi muốn được sẵn sàng.”

“Sẵn sàng cho cái gì?”

“Sẵn sàng để chụp lấy và rời đi trong thời gian nhanh nhất,” cô trả lời liền sau đó.

“Cô sẽ đi đâu?”

Cô nhún vai. “Tôi không biết.”

Anh dừng việc đi lại và bây giờ đang đứng trước cô, khiến cô vô cùng căng thẳng. Sao cô có thể nghĩ anh ta thành thoi nhỉ? Cô bắt đầu nghĩ chắc cô nên thú nhận gì đó để anh ta thôi hỏi.

Ben đang theo dõi cuộc trao đổi, kinh ngạc bởi hành vi hung hăng của Max. Khi nào một mình với đồng sự của mình, anh sẽ hỏi chuyện quái gì với anh ta vậy. Anh ta đang hành động như thể đang tấn công cô ấy vậy.

“Cô hẳn phải có ý tưởng nơi cô muốn đi đến chứ,” Max khiêu khích.

“Không, không có,” cô trả lời vẻ gay gắt. “Còn bất kỳ thông tin cá nhân nào mà anh cần nữa

không?”

Nhận thấy vẻ phần nộ của Ellie và như thế đột nhiên nhận ra mình đang tra hỏi cô, anh nói, “Tôi đoán là mình đã không dễ chịu lắm ở cuộc chuyện trò nhỏ này.”

Đó là cuộc chuyện trò nhỏ à?

“Không nói chơi chứ,” Ben lè nhè.

Max có thể nhìn thấy vẻ cau có nhiều hơn trên mặt Ellie, và anh hầu như có thể cảm thấy đốm lửa nhấp nháy trong mắt cô. Anh sẽ cười nếu cô trông không quá bức mình. Khi anh gặp cô lần đầu, anh thấy cô khá lạnh nhạt. Dĩ nhiên, anh cũng thấy cô là một phụ nữ đẹp, hấp dẫn mà anh sẽ thích được lên giường cùng. Chẳng có gì bất thường về chuyện đó cả. Nhưng sau đó anh đã thấy cô đã tuyệt thế nào khi cô đối xử với Sean Goodman. Cô rất bình tĩnh và đầy yên tâm khi cô làm việc của mình với cậu ta. Có lẽ tất cả chỉ là về công việc của cô, nhưng sự tử tế ở cô là chân thật. Sau đó, khi cô trở lại bệnh viện để thực hiện ca phẫu thuật cho Sean, ấn tượng của Max với cô càng nhiều thêm. Không chỉ anh muốn lên giường với cô, mà anh còn ngưỡng mộ cô nữa. Và khi cô cho anh thấy một ít quan điểm trong cầu thang, cũng như để anh thấy sự hóm hỉnh của mình, anh nhận ra mình thật sự thích cô...và muốn cô. Cũng không gì bất thường về điều đó.

Tuy vậy, anh đã nhìn thấy mọi thứ trong một ánh sáng khác, khi anh kiểm tra nhân thân của cô. Không phải tất cả mọi thứ, anh bị hạn chế. Anh muốn cô ấy trên giường – điều đó không thay đổi - nhưng anh bị lấp đầy với một nhu cầu áp đảo là phải bảo vệ cô. Sau khi đọc hồ sơ của cô, cái chỉ là một phần nhỏ những gì cô đã trải qua, Max cảm thấy một sự thấu cảm rất lớn cho cô. Cô hẳn đã bất lực sau đó, không thể kiểm soát được chuyện đã xảy ra với mình. Anh biết tất cả chuyện này, và đó là lý do tại sao anh muốn giúp cô nhiều như anh có thể. Ellie đã phải chịu đựng đủ rồi. Cô không cần phải đau khổ nhiều hơn nữa. Và nếu cô đã chứng kiến...

Max đã không trả lời câu hỏi của Ellie. Thay vào đó, anh làm cô ngạc nhiên bằng cách ngồi

xuống bên cạnh cô trên ghế sofa. Anh ở quá gần, nếu cô cử động, cô sẽ đụng vào anh mất. Ellie thấy bối rối. Anh ta đang làm gì vậy? Có một cái ghế đủ êm mà anh có thể chọn, nhưng anh đã chọn cái sofa này. Vậy là có ý gì? Ellie không biết phản ứng thế nào nữa. Cô có nên đi chỗ khác? Cô không muốn, nhưng cô có nên? Trong lúc cô đang đặt nghi vấn cho động cơ của anh ta, thì Max lấy một máy ghi âm ra khỏi túi. Ồ. Giờ thì cô đã hiểu. Anh ta phải ngồi kế cô để có thể ghi âm cuộc nói chuyện này. *Đồ rối hoi.*

“Ben, cậu sẵn sàng để bắt đầu chưa?” Max hỏi.

“Rồi,” anh ta trả lời. “Tôi là một đặc vụ còn thiếu kinh nghiệm,” anh giải thích với Ellie. “Chỉ mới 11 tháng.” Anh xoay cái ghế và vô tình đụng vào cái bàn, gây ra một trận tuyết lở của đồng giấy trên bàn.

Ellie vội tới giúp để nhặt lên. “Một mớ lộn xộn, tôi biết, nhưng tôi không có thời gian để làm mọi thứ. Hầu hết số này có thể vứt đi được rồi.”

“Để tôi làm được rồi, Ellie. Ngồi đi.” Anh ta vốc lên một xấp giấy, xếp ngay chúng lại, và đặt một đồng cạnh tường. “Để chúng trên sàn được chứ?”

Cô mỉm cười. “Được.”

Max tóm lấy một đồng giấy khác đang nằm trên sàn và đặt một cuốn sách giải phẫu nặng trĩu lên trên chúng để chúng khỏi rơi ra lần nữa.

“Đây là cái gì vậy?” Ben giơ lên vài tờ được kẹp lại với nhau.

“Nó là gì vậy?” Max hỏi

“Lệnh giam giữ.”

“Gì?” Liếc nhìn Ellie, Max đi tới cái bàn và cầm lấy mấy tờ giấy từ Ben. Như anh nghĩ, chúng là những tờ lệnh của Evan Patterson. Anh đọc lướt qua và đưa chúng trở lại Ben.

Ben nhìn qua các tờ giấy trong khi Ellie vẫn im lặng, hy vọng anh sẽ không đọc chúng.

“Evan Patterson là ai vậy?”

“À, mấy tờ giấy cũ ấy mà,” cô nói.

“Ừ,” Ben đồng ý. “Anh ta là ai?”

Cô có cảm giác sự thay đổi chủ đề đã không hiệu quả. Ben là FBI, có nghĩa là anh ta được huấn luyện để làm cho người ta trả lời các câu hỏi. nhưng cô ước gì anh ta để yên chuyện này. Chủ đề về Evan Patterson là rất khó khăn với cô để nói tới hoặc thậm chí chỉ nghĩ tới. Cô chỉ muốn cơn ác mộng này đã ngủ yên trong quá khứ.

Ellie nhích người vào sofa và kéo một cái gối vào lòng. “Tôi đã học ở trường Sacred Heart High School trong hai năm. Anh ta đã ở đó.”

“Anh ta phải rời khỏi trường hay là cô?” Ben hỏi, vẻ tò mò.

“Tôi là người rời đi trước...Chuyện cũng đã lâu rồi.”

Ben liếc nhìn Max, biết rằng anh ta cũng đã hiểu được sự dè dặt của Ellie.

“Vậy cô đã đi đâu sau đó?” Ben hỏi, nghĩ chắc cô hoặc là chuyển đến trường khác hoặc học tại nhà để tránh Patterson.

Ellie ngập ngừng trước khi trả lời. “Tôi ở trường đại học.”

Ben nghiêng ghế ra sau. Anh có thể thấy được sự bối rối của cô.

“Vậy cô là một người thông minh, nhỉ?”

Cô cười. “Và nghèo.”

“Nhưng thật sự thông minh?” Ben hỏi.

“Prod,” Max nói. “Trưởng khoa giải phẫu đã gọi cô ấy là Prod.” Anh quay qua cô. “Đó là gọi tắt của prodigy, phải không?” (*)

(*: thần đồng – ND)

Cô không có vẻ vui với chuyện này.

“Chỉ thêm một câu hỏi nữa thôi. Bây giờ Evan Petterson ở đâu?” Ben hỏi.

“Tôi không biết. Nếu anh ta trở về Winston Falls nơi gia đình tôi sống, cha tôi đã cho tôi biết.” Cô nâng cái gối lên và ép nó vào ngực mình.

Max có thể nói cô ghét nói về Patterson. Rõ ràng là vậy. “Tôi sẽ tìm ra bây giờ hắn ta đang ở đâu,” anh nói.

Cau mày, cô hỏi, “Tại sao? Tại sao anh phải làm vậy chứ?”

Bởi vì tôi biết những gì hắn ta đã làm với em, anh nghĩ. “Vì điều đó sẽ làm cô an tâm hơn một chút nếu biết chính xác hắn đang ở đâu, phải không?” anh hỏi.

“Phải, đúng vậy, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Cha tôi có bạn làm trong FBI. Không ai có thể tìm ra Patterson. Sao anh nghĩ anh có thể? Có phải anh nghĩ mình giỏi hơn họ?”

Cô có nhận ra là mình đang hỏi y như vị trưởng khoa giải phẫu đã hỏi cô không nhỉ?

Anh quyết định trả lời một cách tương tự. “Phải. Tôi giỏi hơn.”

Cô đột nhiên hiểu ra. “Anh cũng kiêu ngạo như tôi.”

“Nếu nói về công việc thì, phải, tôi là thế.” Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào đôi mắt tuyệt đẹp của cô khi anh hỏi, “Cô có muốn tôi tìm ra hấn hay không?”

“Vâng, có, nhưng...” Cô định nói gì đó nhưng sau đó đổi ý. “Cám ơn anh.”

“Chờ đã,” Ben bắt đầu. “Cho tôi ngắt lời. Patterson đã quyết định rời khỏi quê nhà của cô, hay là có chuyện gì xảy ra?”

Cô thở dài. Cô tưởng là chuyện này đã xong. “Vâng, có chuyện xảy ra, và anh ta bị đưa đến điều trị ở Viện Stockton, trong một thời gian.”

“Viện Stockon là cái gì vậy?”

Max trả lời. “Một bệnh viện nhà nước điều trị những tội phạm không bình thường. Patterson đã tấn công cô ấy, gần như là đã giết chết cô ấy. Đọc mấy báo cáo đó đi. Nó sẽ trả lời cho các câu hỏi của cậu.”

Ellie cau mày với Max khi cô nói, “Anh biết về Patterson trước khi Ben nhìn thấy lệnh cấm đó, đúng không?” Trước khi anh có thể trả lời, cô tiếp tục, “Dĩ nhiên là thế. Lạy Chúa tôi, chỉ sau nhiều đó thời gian? Bốn? Hay năm tiếng kể từ khi chúng ta gặp nhau?”

“Lâu hơn.”

“Làm sao anh biết được tất cả những thông tin đó nhanh như vậy?”

“Nó nằm trong hồ sơ của cô.”

Tay cô đưa lên cổ mình. “Cho bất kỳ ai đọc á?” Giọng cô nghe có vẻ hoảng sợ.

“Không, không phải bất kỳ ai.” Sau đó, cau mày, anh hỏi, “Ý cô là sao, Patterson đã đến Stockon trong một thời gian?”

“Nó không có trong hồ sơ sao?” cô hỏi.

“Không. Giờ nói tôi biết đi.” Anh nói như thể anh sắp “quay” cô lần nữa.

“Gia đình Patterson rất giàu, và họ có thể đã làm cho anh ta được chuyển đến một cơ sở tư nhân. Và đoán xem? Thậm chí anh ta còn được cho về nhà cuối tuần nữa đấy.”

“Sau khi hắn ta đã cố giết cô ư?” Ben hỏi.

Chúa ơi, cô sẽ phải đào mọi thứ lên lần nữa. Cô hít một hơi thật sâu. “Sau khi Patterson để tôi lại sắp chết...thật ra, tôi được kể lại anh ta đã nghĩ anh ta đã giết tôi...”

“Và?” Ben hồi thức khi cô ngáp ngừng. Giọng anh lúc này đã mềm hơn.

“Anh ta bỏ trốn, cảnh sát và FBI đã không thể tìm thấy anh ta ngay lập tức. Vì thế cha tôi, với sự giúp đỡ của hai đặc vụ FBI sau này đã trở thành bạn, quyết định rằng tôi cần phải đi ẩn náu.”

Max điền vào chỗ còn thiếu cho Ben. “Thằng chó đó đã khủng bố cô ấy trong hơn một năm. Hắn đã tóm được cô vài lần, nhưng cô ấy thoát được. Hắn sẽ không bỏ cuộc cho đến khi giết được cô ấy.”

Ellie tiếp tục. “Ngay khi tôi đã sẵn sàng để xuất viện, cha tôi đã đưa tôi tới đây. Một trong số những người bạn của ông ấy đã giới thiệu ông ấy với một cặp vợ chồng, gia đình Wheatleys. Họ đã nhận nuôi tôi. Cả hai người đều là giáo viên và là người rất tử tế. Họ không có con, và đã mở rộng cửa nhà mình với tôi.” Lần đầu tiên kể từ khi chủ đề này đưa ra, cô mỉm cười. “Họ đã không biết phải làm gì với tôi.”

Cô không nói rõ, và cả Ben lẫn Max đều không ép.

“Họ đã chăm sóc cho tôi rất tốt,” cô nói. “Tôi đã ở với họ trong khi hoàn tất chương trình đại học và suốt cả lúc học trường y và một khoảng thời gian làm bác sĩ nội trú.”

“Vậy là bây giờ cô đã xong thời gian làm bác sĩ nội trú,” Ben kết luận.

“Không, tôi đã xong nội trú rồi. Bây giờ tôi đang hoàn thành khóa nghiên cứu sinh về chấn thương. Có phải chúng ta đang nói về Patterson không nhỉ?”

Ben gật đầu. “Ừm. Câu cuối nhé, và chúng ta sẽ tiếp tục. Cho tôi biết, khi nào Patterson được tha?”

“Anh ta đã ở trong đó và được ra ngoài trong khoảng mười năm. Cách đây khoảng sáu tháng, cha tôi nghe nói anh ta đã được thả và đã biến mất. Các luật sư được cho là đã “đi đêm”, và vì thế cho dù có những người bạn của cha tôi, nhưng không một ai biết được anh ta đã được thả. Một cách tình cờ mà cha tôi đã nghe được tin này.” Cô siết đôi tay mình với nhau một cách dứt khoát và nói, “Giờ thì tôi đã nói xong chuyện này rồi. Các anh ở đây là để hỏi tôi về vụ nổ súng, nhớ không? Vậy sao hai anh không hỏi đi.”

Max gật đầu với Ben, người đang kéo cái ghế lại gần hơn chiếc bàn cà phê và nói, “Được rồi, bắt đầu nhé. Mở máy ghi âm đi, Max.”

Ben nói ngày, giờ, địa điểm, tên của những người ở trong phòng vào máy ghi âm, sau đó hỏi, “Bác sĩ Sullivan, có phải cô đã nhìn thấy đặc vụ Sean Goodman bị bắn?”

“Vâng, tôi đã thấy.”

“Vậy hãy nói cho chúng tôi biết chuyện xảy ra từ lúc cô rời khỏi bệnh viện. Theo tôi biết thì cô đang chạy bộ. Đúng không? Vậy bắt đầu từ chỗ đó nhé.”

Bây giờ chủ đề về Patterson đã xong, Ellie đã có thể hít một hơi thở sâu mà không cảm thấy như thể lồng ngực mình đang cố đè bẹp mình. Cô cố gắng chính xác nhất có thể khi kể lại điều cô đã thấy, và sau đó cô kiên nhẫn trả lời vô số câu hỏi. Cô không gặp khó khăn khi miêu tả người đàn ông đã bắn đặc vụ Goodman, nhưng cô nhấn mạnh rằng cô không nghĩ mình có thể sẽ chỉ được họ trong phòng xử án.

“Hắn đã nhìn thẳng vào tôi, nhưng hắn đeo kính mát. Tôi có thể nhìn thấy mồ hôi trên khuôn mặt hắn. Cái kính mát trượt xuống mũi hắn, và tôi đã nhìn thấy đôi mắt hắn, nhưng chỉ trong một giây, sau đó hắn vung khẩu súng xung quanh, và tôi phải nằm xuống đất.”

“Hãy miêu tả hắn cho tôi biết,” Ben yêu cầu.

“Hắn cao khoảng 1m80. Hắn mặc một chiếc áo gió màu nâu và quần màu đen.”

“Còn người đàn bà?”

“Cô ta mặc toàn đồ màu đen. Quần đen, phần trên cũng đen. Cô ta thấp hơn anh ta, khoảng 1m7, và tôi đoán nặng khoảng 60kg.”

“Còn gì khác cô chú ý về cô ta không?”

“Cô ta trông rất kỳ lạ. Cô ta đội một bộ tóc giả màu đen, nhưng nó bị lệch. Và đôi mắt trông không thực lắm.”

“Ý cô là sao, không thực là sao?”

“Chúng trông...sáng rực. Chắc chắn là kính sát trùng,” cô thêm nhanh vào vì sợ anh ta sẽ nghĩ cô lẩn thẩn. “Tất cả xảy ra nhanh quá, và họ quay người lại tôi gần như hầu hết thời gian.”

Ben bình tĩnh hướng cô qua nhiều câu hỏi hơn. Anh có vẻ thoải mái, nhưng Ellie biết những hành động đó nhằm làm cô thấy dễ chịu hơn. Cô biết từ những kinh nghiệm đã qua rằng khi một cảnh sát hay một đặc vụ liên bang bị thương, thành phố sẽ áp dụng chế độ khóa cứng cho đến khi thủ phạm hoặc những thủ phạm bị bắt giữ. Sean Goodman không chỉ là một người bạn, anh ấy còn là một cộng sự. Làm tất cả chuyện này trong thoải mái ư? Không thể nào.

“Còn đặc vụ Goodman thì sao? Anh ấy cũng nhìn thấy họ,” cô nói.

Ben gật đầu. “Phải.”

“Sean đã nhìn thấy một người đàn ông và một người đàn bà đi nhanh ra đường cái. Chúng tôi không chắc cậu ta có nhìn thấy mặt họ trước khi bị bắn không, và cũng như cô nói, họ rõ ràng là đã cố thay đổi ngoại hình của mình,” Max giải thích.

“Nếu hắn ta đã đến gần hơn....” Ben bắt đầu.

Ellie lắc đầu, dừng anh lại. “Nếu hắn đến gần hơn nữa, viên đạn sẽ gây tổn hại còn nhiều hơn thế, đặc biệt là nếu anh ấy bị bắn trúng ngực. Những vết thương này sẽ là một...hỗn độn.”

“Sao cậu ấy không mặc áo chống đạn?” Ben hỏi Max. “Cậu có biết?”

“Cậu ta được cho là đã vào xe, nhưng lúc bước ra ngoài, lẽ ra phải mặc áo vào mới phải. Farber và Stanley đã cởi áo họ ra,” anh thêm vào. “Họ nghĩ chuyện đã xong. Có lẽ Sean cũng nghĩ thế.”

“Ừ, có lẽ thế,” Ben đồng ý.

“Vậy còn những đứa trẻ đã chạy ra đường để ra hiệu cho xe cứu thương? Chúng hẳn đã nhìn thấy cặp đôi đó đang chạy trốn,” Ellie nói.

“Chúng đã không nhìn thấy mặt họ.” Max có vẻ kích động lần nữa.

“Có nhiều người khắp công viên. Hẳn phải có ai khác đã nhìn rõ hơn-“

“Chúng tôi đã kiểm tra,” anh quát to và tắt máy ghi âm.

Cô cau mày nhìn anh. “Anh luôn cục cằn thế này à?”

Ngạc nhiên bởi câu hỏi của cô, anh lặp lại, “Cục cằn?”

“À, cậu ta chỉ cục cằn hôm nay thôi,” Ben xen vào.

“Tôi thế đấy.”

Bật cười, Ellie thả cái gối ra và đứng dậy. “Tôi sẽ lấy một lon Diet Coke. Hai anh có muốn uống gì không?”

“Vâng, cho tôi một Coke luôn nhé,” Ben nói.

Cô quay sang Max. “Tôi không nên nói anh cục cằn. Anh đã có một ngày không tốt. Bạn anh đã bị bắt, và từ điều mà anh đã nói với tôi, kế hoạch bắt những người này coi như không thực thi.” Cô quay về hướng bếp và thêm vào, “Vì vậy có gắt gỏng cũng là dễ hiểu.”

“Vâng, thường thì cậu ta vui vẻ lắm.” Ben cười khi nói dối. Điện thoại của anh rung lên, và anh nhanh chóng đọc tin nhắn.

“Ellie này, tôi có thể hỏi cô một câu hỏi về y tế không?”

Cô nhìn qua góc phòng. “Được. Anh muốn biết gì?”

“Có nghĩa gì khi một phụ nữ mang thai có tất cả các triệu chứng của khó tiêu?”

Cô nghĩ là anh ta đang đùa cho đến khi anh ta nhìn lên từ tin nhắn, và cô nhìn thấy mối quan tâm trong mắt anh.

“Có nghĩa là cô ấy bị chứng khó tiêu.”

Anh thấy không thuyết phục. Anh đọc to triệu chứng của vợ mình lên, nói với Ellie rằng cô ấy đã có thai bốn tháng, và cô ấy đã bị sẩy thai đứa con đầu tiên của họ chính xác bốn tháng trước.

Ellie với tới cái điện thoại di động của cô. “Tên cô ấy là gì thế?”

“Addison.”

“Cho tôi số di động của cô ấy.”

Dựa người vào cửa ra vào cô bắt đầu bấm tin nhắn, các ngón tay cô thao tác với tốc độ rất nhanh.

Ben ấn tượng. “Cô nhanh thật đấy.”

Cô cười. “Tôi đã làm việc này được một thời gian rồi.”

Ellie đã cho vợ Ben những gợi ý để giúp với chứng khó tiêu và kết thúc tin nhắn bằng cách nói với Addison rằng cô có thể gửi các tin nhắn khác cho cô nếu muốn.

“Cám ơn cô,” Ben nói khi cô đã xong. “Cô ấy rất lo lắng.”

Ellie cho anh số điện thoại của cô. “Nếu lo lắng, anh cũng có thể nhắn tin cho tôi.”

Khi Ellie trở lại với mấy lon Coke, cô đưa một lon cho Ben và lại ngồi kế Max.

“Sean sẽ gặp rắc rối bởi vì anh ấy đã không mặc áo chống đạn sao?”

Max trả lời. “Thì cậu ta đã gặp rắc rối rồi đấy thôi. Cậu ta đã bị bắn, nhớ không?”

Đó không phải là ý cô muốn hỏi, nhưng cô không đuổi theo vấn đề đó nữa.

Max bật máy ghi âm trở lại. “Ben, cậu còn câu hỏi nào khác với Ellie nữa không?”

“Không, tôi nghĩ là chúng ta đã xong rồi,” anh trả lời. “Cô sẽ đi du lịch, phải không? Không phải là một chuyến tới Châu Âu đấy chứ?”

“Anh quên cái phần “tôi nghèo lắm” của buổi thẩm vấn này rồi à?” cô hỏi.

Anh bật cười. “À ha. Vậy chắc là không phải Châu Âu rồi.”

“Tôi sẽ đi Winston Falls dự một đám cưới vào tuần tới, nhưng cho đến khi đó tôi vẫn ở đây, và anh có thể lúc nào cũng gọi được cho tôi.”

Một lần nữa, Max nhấn nút tắt máy ghi âm đi ngay khi Ben hỏi, “Winston Falls là ở đâu vậy?”

“Phía nam Carolina.”

“Gia đình Ellie sống ở đó. Đó là quê cô ấy,” Max tự trả lời.

“Cô có thường về quê không?”

“Không thường lắm.”

“Cô có đi đâu không sau đám cưới đó?”

“Không, tôi sẽ trở lại đây...trong một thời gian nữa.”

“Tôi nghĩ chúng ta đã xong,” Max thông báo và bắt đầu đứng lên. Ellie đặt tay lên đầu gối anh để dừng anh lại.

“Giờ tới phiên tôi hỏi,” cô nói với anh.

“Đó không phải là cách làm việc,” anh trả lời.

Cô lờ đi bình luận của anh. “Sao họ ở trong công viên ấy vậy?”

Ben trả lời cho cô. “FBI đã theo dõi họ kể từ vụ án gần đây nhất đã không đưa được họ ra tòa, và khi chúng tôi nghe vụ mua bán này, chúng tôi đã đặt một cái bẫy. Max và tôi đã muốn tóm được chúng.”

“Vụ mua bán gì vậy? Ma túy à?”

“Vũ khí,” anh nói. “Các loại vũ khí phức tạp.”

Trước khi cô có thể hỏi một câu khác, điện thoại anh reo. Anh nhìn thấy tên người đang gọi và nói, “Tôi phải nhận cuộc gọi này.”

Anh biến vào bếp của cô cho riêng tư trước khi trả lời điện thoại. Ellie quay qua Max, nhận thấy tay mình vẫn đang trên chân anh, và rút về. “Ý anh ấy là sao, vụ cuối không đưa được ra tòa?”

“Nhân chứng không thể làm chứng.”

“Không thể hay sẽ không?”

“Không thể.”

Cô không hỏi anh giải thích, nhưng nói, “Có gì trục trặc trong công viên à?”

“Nhiều thứ.”

Cũng nhiều như anh ta sẽ nói với cô vậy, cô nhận ra sau khi chờ vài giây. Cô cố một câu hỏi nữa. “Ben đã nói FBI đã theo dõi họ, vậy anh biết họ là ai à?”

“Ừ.”

“Và?”

Khi anh không trả lời ngay lập tức, cô đã thúc nhẹ vào anh với bàn chân cô. Anh rất ngạc nhiên, mỉm cười. “Cô vừa mới đá một đặc vụ đó à?”

“Đâu có, tôi chỉ khều nhẹ một đặc vụ thôi. Tôi đang sẵn sàng để đá rồi đây.”

“Calvin và Erika Landry.”

“Vậy, có gì khó khăn sao?”

Anh bật cười và cô thấy vui khi nhìn thấy vẻ căng thẳng đã giãn ra khỏi mặt anh trong một giây.

“Tôi chưa bao giờ nghe nói tới họ,” cô nói.

“Tôi không nghĩ cô biết. Họ không thường ở đây. Chúng tôi đã có những giao dịch khác với họ. Thực tế là, chúng tôi đã săn đuổi họ trong một thời gian rồi. Chúng tôi biết vụ giao dịch đó sẽ diễn ra ở công viên này, và chúng tôi đã hy vọng là có thể bắt quả tang chúng. Không may là chúng đã bỏ đi trước khi có bất kỳ ai có thể nhận diện được chúng. Đó là lý do tại sao nhân chứng của vụ nổ súng đó rất quan trọng. Có quá nhiều đặc vụ đã theo đuổi vụ này trong thời gian quá lâu rồi.”

“Vậy còn anh?”

“Còn tôi?”

“Có phải anh sống ở St. Louis? Tôi chỉ tò mò về những người tham gia vụ này,” cô vội thêm vào để anh không nghĩ là cô hỏi quá cá nhân.

Max đứng lên, trượt cái máy ghi âm vào trong túi áo, rồi nói. “Trong sáu năm qua, tôi sống ở Honolulu.”

Cô không biết tại sao mình lại quan tâm tới chuyện này nữa, nhưng cô đã thế. Cô không

hiếu người đàn ông này, và chắc chắn anh không hợp với cô. Nhưng có gì đó về anh...Sự thật là, cô chưa bao giờ bị thu hút ngay lập tức với bất kỳ người đàn ông nào trước đây, không với cả hôn phu cũ của cô, bắt đầu dĩ cô mới phải thừa nhận chuyện này.

Thật khó hiểu. Cô không muốn có quan hệ với Max, nhưng cô cũng muốn có khả năng đó? Cô không muốn nghĩ tới điều đó.

Hệ thống thần kinh của cô chắc có vấn đề gì rồi, cô nghĩ, đó là lý do tại sao phản ứng của cơ thể cô với anh ta quá dữ dội như thế. Mà chắc cũng đúng. Các chất endorphin của cô chắc có vấn đề rồi. Thiếu ngủ có lẽ là một trong những lý do cho sự mất cân bằng này, và là người tham công tiếc việc thiếu các mối quan hệ xã hội có lẽ là một nguyên do khác.

Cũng có thể còn một lý do khác: cô điên rồi, chỉ đơn giản là điên vậy thôi.

Ben đã nói chuyện xong điện thoại và đang dựa vào khung cửa, đang uống lon Coke của mình. Anh dịch chuyển khi Max nói, “Đi thôi.”

“Vậy Ellie sẽ ở danh sách nhân chứng chứ?” anh hỏi.

Max lắc đầu. “Đặc vụ Hughes sẽ nhận vụ này, nhớ không? Nếu tên của Ellie có trên danh sách đó, cậu biết chuyện gì xảy ra rồi đấy.”

“Ừ, nhưng mà cậu và tôi có thể dừng chuyện đó lại được mà.”

“Từ Honolulu á? Không thể.”

Dừng cái gì vậy, Ellie thắc mắc. Cô chờ cho Max hay Ben giải thích, nhưng cả hai đều không.

“Tôi đã nói với cậu Hughes sẽ muốn-“

Max ngắt lời. “Tôi đã nói không.” Anh bước về phía cửa và mở các khóa cửa.

Ben đặt lon nước của mình xuống kệ bếp và hướng ra cửa Max đang mở.

“Tôi xin lỗi vì đã không giúp được gì hơn,” Ellie nói, một chút bối rối bởi một chút lạc đề giữa họ.

“Không sao.” Max bắt đầu kéo cánh cửa bị đóng ra nhưng đột ngột dừng lại. Anh đứng trong một giây như thể bởi sức nặng của cái ý nghĩ của mình trước khi nói, “Có nhà hàng nào ngon ngon ở gần đây không?”

“Nếu anh thích món Ý, anh nên đi đến Hill. Có một nhà hàng rất tuyệt tên là Trellis. Anh sẽ thích nó đấy. Quy định ăn mặc cũng thường thôi. Anh sẽ thấy mọi thứ đều được từ sang trọng đến quần short.”

“Được rồi. Tôi sẽ đón cô lúc 7 giờ tối mai.”

Anh đóng cửa lại trước khi cô có thời gian để phản ứng.

“Chờ đã...sao cơ?”

NĂM

Tìm ra ai là cô gái tóc vàng chạy bộ trên con đường đó hóa ra lại quá dễ dàng.

Vụ nổ súng ở cạnh khuôn viên bệnh viện với đầy đặc các đặc vụ FBI khắp công viên là một tin tức lớn. Mỗi đài địa phương phát sóng buổi tối đều có một bài tường thuật về một đặc vụ bị bắn gục và việc săn lùng các thủ phạm. Bệnh viện vẫn còn đang râm ran vụ việc này. Các nhân viên, các tình nguyện viên, thậm chí cả bệnh nhân đều muốn hâm lại sự việc đó. Một số người thậm chí còn thêm mắm dặm muối vào.

Willis Cogburn biết các tin vịt hoạt động như thế nào và dùng nó cho lợi thế của mình. Ăn mặc như một người giao hàng của một cửa hàng hoa địa phương, hắn ta đã chuyển một chậu cây cho đặc vụ Sean Goodman với tên dính trên nó. Đó là vào buổi chiều muộn khi hắn đến giao hàng, và hành lang vắng người với một vài tình nguyện viên đằng sau quầy tiếp tân chờ đợi để giúp đỡ bất cứ ai muốn hỗ trợ.

Một người đàn ông lớn tuổi, tóc trắng, đeo thẻ tên “Roland,” nhìn lên số phòng bệnh nhân, đánh dấu lên thẻ ghi chú, và dán nó lên cái nơ màu đỏ tươi dính trên cái cây trước khi đặt nó lên một giỏ hàng với những giỏ hoa khác sắp được đem giao.

Willis không hỏi Sean Goodman ở đâu. Tất cả những gì hắn phải làm là tham gia chuyện phiếm với các tình nguyện viên trong khi dựa người vào quầy và đọc số phòng.

“Đặc vụ FBI đó ổn chứ? Tôi hy vọng anh ấy sẽ vượt qua,” Willis hỏi vẻ đồng cảm.

“Anh ấy đã khỏe lại rồi,” Roland nói. “Một y tá nói với tôi rằng họ đã chuyển anh ấy ra khỏi

ICU để đến phòng riêng rồi. Anh ấy sẽ được cho về nhà sớm nhất là ngày mốt.”

“Tốt quá,” Willis nói. Lắc đầu, thêm vào, “Mọi người hẳn đã náo loạn nhỉ? Chắc đó là phiên trực của ông phải không?”

Roland gật mạnh đầu. “Đúng thế, nhưng tôi không chứng kiến chuyện xảy ra, ơn Chúa. Tôi thậm chí còn không nghe thấy tiếng súng nổ.”

“Chính xác chuyện gì đã xảy ra thế?”

Roland háo hức để kể lại những gì ông đã nghe, và khi ông hoàn thành, một tình nguyện viên khác tên Bill đã thêm vào một vài sự kiện.

“Tôi nghe nói,” Bill bắt đầu, “một người đàn ông và một người đàn bà đã chạy trốn các đặc vụ liên bang, và sau đó đột nhiên người đàn ông quay lại và bắn vào viên đặc vụ đang đến gần họ.”

Roland thả người xuống một cái ghế xoay và đặt hai khuỷu tay lên hai cánh tay. “Chuyện đó tôi cũng có nghe nói,” ông đồng ý.

“Vậy họ đã bắt được người đàn ông và người phụ nữ đó chưa?” Willis hỏi, quá biết là chưa.

“Chưa,” Bill nói.

“Nhưng sẽ thôi,” Roland xen vào. “Và khi đó, bọn chúng sẽ bị bỏ tù trong một thời gian dài cho xem. Anh sẽ không còn thấy ánh sáng một khi anh bắn một đặc vụ liên bang.”

“Mọi người có biết tại sao FBI lại săn đuổi họ không?” Willis hỏi, dựa người vào quầy như thể anh ta có tất cả thời gian trên thế giới này để tán chuyện.

“Tôi nghe nói đó là một cái bẫy,” Bill trả lời một cách hăm hở. “Bọn chúng bán súng hoặc thuốc phiện hay cái gì đó.”

Roland lắc đầu. “Đó không phải là những gì tôi đã nghe. Một thư ký hành chính nói với tôi rằng người bảo vệ nói bọn chúng đã lấy được các bí mật của chính quyền.”

Trước khi hai người đàn ông nọ lao vào tranh cãi, Willis lái cuộc chuyện trò sang hướng khác. “Có phải FBI biết họ đang tìm kiếm ai đó?”

“Các đặc vụ FBI và các cảnh sát đang lùng sục mọi nơi để có được thông tin và các nhân chứng,” Roland nói.

“Người trong phòng X quang nói với tôi viên đặc vụ đó đủ gần để có thể nhận diện họ nếu anh ấy phải làm thế.”

“Tuyệt,” Willis trả lời. “Hai người biết tôi nghe gì không?”

“Gì thế?” Roland hỏi.

“Có một cô gái chạy bộ có thể đã nhìn thấy mọi thứ. Ai đó nói cô ấy là một học sinh đang tập chạy.”

Roland khịt mũi. “Chẳng có cô gái nào trên đường đó hết,” ông chế giễu. “Đó là bác sĩ Sullivan của chúng tôi. Có phải cô ấy trông giống như còn học trung học với cậu không, Bill?”

“Không, dĩ nhiên là không. Giống sinh viên đại học hơn.”

“Cô ấy là bác sĩ gì thế?” Willis hỏi.

“Phẫu thuật,” Bill trả lời. “Cô ấy là người đã gấp viên đạn ra khỏi người đặc vụ nọ. May mắn cho anh ta là cô ấy đã ở đó khi bị bắn.”

“Chắc rồi,” Willis nói. “Còn bất kỳ nhân chứng nào khác mà anh biết nữa không?”

“Tôi chắc nếu còn ai khác đủ gần để thấy người đàn ông và đàn bà đó, thì FBI sẽ tìm thấy họ thôi. Họ đã nói chuyện với mọi người quanh đây rồi.”

“Đúng vậy,” Roland đồng ý. “Họ đã dừng tôi lại hồi chiều nay để hỏi tôi các câu hỏi.”

Sau vài phút tán chuyện, Willis Cogburn đi ra xe của mình. Hắn đậu nó khá xa để không ai nhận ra hắn đã không lái một chiếc xe bán hoa. Khi đã vào bên trong, hắn thực hiện một cuộc

gọi.

Hắn không lãng phí thời gian cho chào hỏi mà nói luôn, “Goodman sẽ xuất viện sớm nhất vào ngày mốt. Anh ta ở phòng 412, vì thế mày có thể “kiểm tra” anh ta trong trường hợp chúng để anh ta ra viện sớm. Hãy nhớ, George, chúng ta không làm gì cho đến khi Cal ra chỉ thị. Chỉ sẵn sàng thôi.”

“Anh tìm ra cô ta là ai chưa?”

“Rồi.”

“Được, kết thúc nó thôi. Càng sớm càng tốt.”

“Không cần mày phải nói. Mày biết hướng dẫn rồi đấy. Tao sẽ xử cô ta cùng lúc với mày xử Goodman. Cal không muốn bất kỳ sai lệch nào trong kế hoạch đâu đấy. Anh ta muốn nó phải xảy ra cùng lúc.”

“Cal còn không biết chắc liệu Goodman hay cô gái kia có thể nhận dạng anh ta hay Erika hay không mà,” George chỉ ra.

“Anh ta là người cẩn thận,” Willis trả lời. “Anh ta không có cơ hội, và anh ta trả cho chúng ta nhiều tiền.”

“Phải,” George nói. “Nhưng chúng ta sẽ không nhận được phần còn lại cho đến khi xong việc, và như tôi đã nói, càng sớm càng tốt.”

“Tao phải nói bao nhiêu lần nữa đây hả? Chúng ta phải chờ chỉ thị.” Willis gần như hét vào điện thoại. “Mày đã đi lính rồi mà, vì Chúa. Cho thấy một chút kỷ luật cái coi. Mày phải nghe theo các mệnh lệnh. Mày không muốn nhìn thấy cái mặt xấu xa của thằng Cal đâu. Tao đưa mày vào bởi vì mày là em trai tao, George, nhưng cổ tao thì đã ở trên thớt rồi đấy. Đừng có mà làm rối chuyện này lên đấy. Nếu mày làm tốt lần này, anh ta sẽ dùng mày lần nữa, và sẽ càng lúc càng kiếm được nhiều tiền hơn cho đến khi mày được là người thường xuyên như tao. Kiên nhẫn đi.”

Không may, George không phải là loại người kiên nhẫn.

SÁU

Đó không phải là lời mời tệ nhất mà Ellie đã từng nhận được. Sự thật là nó còn không nằm trong топ mười. Nhưng mà dù vậy, nó vẫn lạ, và câu hỏi vẫn là: có phải Max đã thật sự hẹn cô? Cô cứ quay lại cuộc chuyện trò đó trong đầu mình nhiều lần và quyết định, không, anh ta đã không hỏi. Mà anh ta nói.

Có lẽ đó không phải là một cuộc hẹn hò thật sự. Ben có lẽ sẽ đi cùng với anh. Hai người họ chỉ ở đây một thời gian ngắn, và họ cần ai đó quen thuộc với thành phố này để dẫn họ đến một nhà hàng ngon nào đó. Chắc là vậy...có lẽ.

Mỗi khi nghĩ đến cô lại cười. Max đã để lại danh thiếp trên bàn cà phê với số di động của anh. Cô có thể gọi để hủy hẹn, nhưng cô đã không. Thay vào đó, cô đã tốn một tiếng đồng hồ vào buổi chiều hôm sau để lục tung cái tủ đồ đáng thương của mình, thử hết bộ này đến bộ khác, cuối cùng chọn một chiếc váy mùa hè đen-trắng dài, cổ thuyền. Cái váy có phần eo vừa vặn, và dài tới giữa gối. Cô quyết định mang đôi giày bít đen mới mua năm ngoái. Hoặc đôi này hoặc đôi dép hở mũi, trừ khi cô muốn mang đôi giày tennis. Đôi cao gót cô đã mang hôm tiệc lớn của bệnh viện hồi tháng rồi thì khỏi bàn tới. Chân cô đã đau nhức một tuần sau đó.

Cô hẳn phải đeo một vài món trang sức dễ thương nào đó, nhưng cô chẳng có món nào. Cô có một mặt dây chuyền bạc hình trái tim mà bà ngoại đã cho cô hồi sinh nhật mười tám, nhưng sợi dây chuyền đã bị đứt, và cô chưa có thời gian để đi hàn nó lại.

Tóc đã được chải và xõa xuống vai; trang điểm, nước hoa, và kem dưỡng toàn thân cũng đã xong – cô muốn mình đẹp tối nay.

Cô hoàn tất lúc 7 giờ và anh đến đúng giờ. Anh trông ngạc nhiên khi nhìn cô, như thể anh đã mong đợi một người nào khác.

“Cô trông đẹp lắm,” anh nói.

Anh cũng vậy. Anh đã cắt tóc và cạo râu. Anh vẫn trông đáng sợ, cô nghĩ, nhưng phải thế thôi khi cao hơn 1m80 và thân người rắn như đá. Anh không thể trông khác đi được. Quần đen, áo sơ mi xanh sáng với tay áo cuộn lên, cổ áo mở, và khẩu súng...khẩu súng lúc nào cũng hiện diện bên anh.

Anh kéo cánh cửa đóng lại và chờ khi cô dùng chìa khóa để khóa cả hai ổ khóa lại. Cô thả chìa khóa và ví và đi xuống cầu thang.

“Ben có đi cùng chúng ta không?”

Anh mỉm cười. “Cô thường hẹn hò cùng lúc với hai người lắm à?”

Cô quay qua anh. “Vậy đây là một cuộc hẹn hò à?”

Họ đã đi tới chiếc ô tô thuê của anh, một chiếc SUV mới. Anh mở cửa cho cô và nói, “Phần nào.”

Trước khi cô có thể yêu cầu anh giải thích, anh thay đổi chủ đề. “Tôi đã đặt chỗ trước lúc 7:30, nhưng tôi bận quá chưa xem qua đường đi được. Cô có biết đường đi không? Hay là tôi nên bật GPS lên?”

“Tôi biết đường. ‘Phần nào’ là sao?”

“Đừng nói tới chuyện công việc sau khi xong bữa tối nhé?”

Công việc? Loại công việc gì vậy? Vậy ra đây không phải là hẹn hò. Điều này dẫn đến câu hỏi: được thôi, *anh muốn gì?* Vậy nếu đây là một kiểu làm việc, sao Ben không tham gia?

Tìm hiểu vậy, cô quyết định. “Cộng sự anh làm gì tối nay thế?”

“Làm việc,” anh trả lời. “Cô đã làm một điều tốt cho vợ cậu ta. Addison đã lo lắng lắm đấy.”

Cô mỉm cười. “Vâng, tôi biết. Tôi đã nhận được ba tin nhắn của cô ấy.”

“Không tệ nhỉ. Ba tin? Trong hai bốn giờ?”

“Không, ba tin trong 1 giờ,” cô sửa. “Khoảng 11 giờ đêm thứ Sáu, chúng tôi đã là bạn bè rồi đấy. Cô ấy rất dễ thương. Một chút lo lắng về đứa bé, nhưng tôi hiểu tại sao.”

“Cô sẽ thích nếu gặp cô ấy.”

“Tôi thích cô ấy. Tôi đã nói chuyện với cô ấy khoảng một tiếng hồi chiều này.”

Cô bắt chéo chân và thấy anh đang nhìn. Họ đang ở một bảng cấm, nhưng anh không có vẻ gì là vội vàng để đi tiếp.

“Khi nào anh kiểm tra xong chân tôi, thì rẽ trái nhé.”

Anh chẳng có vẻ gì là bối rối. “Đôi chân đẹp đấy,” anh nói với cô. “Tôi đang đói. Còn bao xa vậy?”

“Không xa lắm,” cô trả lời, quay sang anh. Nét mặt trông nghiêm của anh rất đẹp. Hàn vuông, cấu trúc xương đẹp. Mọi thứ về anh đều toát lên sức mạnh và làm cô cảm thấy an toàn, mặt khác, một khẩu súng và một huy hiệu cũng phát huy tác dụng. Tuy nhiên, Ellie cảm thấy nhiều hơn thế về anh hơn là vẻ bề ngoài tiết lộ, và cô háo hức muốn tìm hiểu cái gì ẩn sau đôi mắt dữ dội đó.

“Honolulu như thế nào?”

“Đẹp. Ở đó luôn đẹp, nhưng thành phố thì đông đúc. Sao cô không tự đến đó để cảm nhận.”

“Tôi không biết lướt sóng,” cô trêu.

“Không quan trọng.”

“Anh biết không?”

“Lướt sóng? Không.”

“Thú vị nhỉ,” cô nhận xét. “Tôi cũng muốn đến thăm Honolulu một ngày nào đó. Khí hậu ở đó hấp dẫn tôi, đặc biệt là vào tháng Giêng với những cơn bão tuyết. Anh đã nói với tôi anh đã ở đó 6 năm qua phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy anh đã lớn lên ở đâu? Chắc không phải là Hawaii đấy chứ.”

“Sao? Sao lại không?” anh hỏi, liếc nhìn cô.

“Anh quá...” Cô muốn nói, “cứng nhắc,” nhưng sau đó đổi ý. “Nghiêm khắc,” cô hoàn thành. “À, tới rồi. Nhà hàng ở góc bên phải. Bãi xe ở đằng sau.”

Một chiếc xe phóng ra bãi và Max cho xe mình vào chỗ đó. Anh mở cửa bên cô và chờ cho cô giải thích sự đánh giá của mình với anh, nhưng cô chỉ cười khi bước lên vỉa hè và hướng đến mái hiên ở cửa trước nhà hàng. Anh không thể không nhìn cách hông cô đong đưa khi cô bước phía trước anh.

Anh chụp cô lại. “Nghiêm khắc á?”

“Cũng không hẳn là nghiêm khắc,” cô nói. “Chỉ là có cái gì đó về anh...”

“Sao? Nếu tôi nói với cô tôi lớn lên ở Los Angeles thì sao?”

“Không, tôi không nghĩ thế.”

Anh bật cười. “Cô kỳ lạ thật đấy. Cô có biết không?”

“Hả? Anh lớn lên ở Los Angeles thật à?”

“Không, nhưng-“

“Tất nhiên là anh đã không rồi. Mọi người ở đây thoải mái hơn nhiều.”

“Ellie, quan điểm của cô hoàn toàn...”

Họ đã bước vào nhà hàng, và anh nắm bắt, “Tôi ghét đông đúc.” Anh nắm cánh tay cô và dẫn cô đến trước bàn tiếp tân, nơi một phụ nữ ăn mặc thanh lịch đứng với một cuốn sổ đặt trước mặt cô.

“Bàn của anh sẽ sẵn sàng trong giây lát, Mr. Daniels,” cô ấy nói với một nụ cười duyên dáng. “Nếu anh muốn chờ trong quán bar, tôi sẽ gọi cho anh.”

Max vòng đến góc phòng và nhìn thấy khu vực bar cũng chật nê người. Anh phát hiện một cái ghế trống ở cuối bar và đặt nhẹ tay lên lưng cô để hướng dẫn cô tới chỗ đó thì một người đàn ông to lớn với một khuôn mặt vui vẻ gọi Ellie từ bên kia căn phòng. Sau khi ném mình qua những cái bàn để đến bên họ, người đàn ông ném hai cánh tay khổng lồ của mình qua Ellie và hôn lên cả hai má cô.

Chủ của Trellis, Tommy Greco, nguyên là một võ sĩ quyền Anh đã từng hơn một lần bị vỡ mũi. Người ta nói ông ta rất không nường tay ở trên sàn đấu, nhưng ở bên ngoài, ông là một người đàn ông hiền lành, tử tế, ăn nói nhỏ nhẹ. Không có nhiều điều có thể chọc giận được ông, ngoài trừ chuyện cho nhiều tội vào món spiedini gà nổi tiếng của ông.

Ông buông Ellie ra từ sự kẹp chặt của mình và nói, “Bạn trai cô có một khẩu súng.”

“Nó đi với huy hiệu ấy ạ,” cô trả lời.

Cô bước lùi lại và nhanh chóng giới thiệu hai người đàn ông với nhau.

“Tôi có nghe nói vụ nổ súng đó,” ông nói với Max. Quay sang Ellie, ông thêm vào, “Và tôi cũng nghe nói cô đã mỗ cho người đặc vụ bị trúng đạn.”

“Tommy, sao ông biết tôi đã mỗ ca đó vậy?” cô hỏi. Cô biết vụ nổ súng đó đã lên tin tức, dĩ nhiên, và cả lên báo, nhưng tên bác sĩ phẫu thuật đã không được đề cập tới.

“Thôi nào, nhóc, cô biết là tôi biết mọi chuyện xảy ra trong thị trấn này mà.”

Ông dẫn họ đến một cái bàn tách biệt với những chỗ khác trong một hốc tường yên tĩnh. “Hai cô cậu được ngồi ở bàn điều hành tối nay đấy nhé,” ông nói. Nhướng nhướng chân mày, rồi thêm vào. “Rất nhiều riêng tư.”

Ông mở cái khăn ăn của cô ra và thả nó vào lòng cô. “Rất vui được biết cậu, đặc vụ Daniels. Cậu phải chăm sóc tử tế cho cô bé của tôi đấy. Cô bé đã kể cho cậu biết chúng tôi biết nhau thế nào chưa?”

“Chưa,” Max trả lời.

“VẬY hãy làm cô ấy kể cho cậu nghe về tay gôn đã đến đây với những người bạn của anh ta cách đây một thời gian. Nó xảy ra khi tôi vừa mở nhà hàng này.” Tommy đột ngột phát hiện ra một người nào đó mà ông ấy biết và đã băng qua căn phòng và kết thúc với đôi cánh tay giang rộng ra chào đón họ.

Được một mình trở lại, Ellie tính tiếp tục hỏi Max tại sao anh hẹn cô ra ngoài, nhưng một người phục vụ xuất hiện để họ gọi thức uống. Khi anh ta đi, cô quay sang Max.

Trước khi cô có thể nêu ra câu hỏi của mình, anh nói, “Butte.”

“Gì cơ?”

“Butte, Montana. Đó là nơi tôi sinh ra và lớn lên.”

Cô gõ vào mặt bàn. “À, ra thế. Giờ thì anh làm nó dễ hiểu rồi đấy.”

“Giờ thì cô làm tôi không hiểu gì cả,” anh phản đối.

Làm thế nào cô giải thích cho anh hiểu đây? Không thể, cô quyết định. Điều đó giờ đã rõ với cô. Có một năng lượng tỏa ra từ anh, và với cô anh có một vẻ gì đó không khuôn phép và một chút hoang dại nào đó. Vâng, đúng vậy. Tự nhiên và hoang dã như cảnh quan ở Montana.

Max đang nhìn cô như thể cô đã để lạc mất tâm trí của mình, và Ellie nhận ra cô cần phải kiểm chế trí tưởng tượng của mình lại. “Tôi nghĩ anh sẽ không mời tôi vì thế tôi mới chỉ cho anh một nhà hàng dễ thương. Anh muốn nói với tôi về cái gì thế?”

“Để dùng bữa tối trước đã. Được không?”

“Àhh. Anh lãng tránh chủ đề, vậy có nghĩa tin không vui rồi.”

Anh giới thiệu đổi đề tài cũng như cô vậy. “Sao Tommy gọi cô là ‘nhóc’ vậy?”

“Ông ấy đã giới thiệu tôi với vài người bạn của cha ông ấy tất cả đều trong độ tuổi 80, và vì họ đã gọi tôi là ‘nhóc’, tôi đoán thế. Nhân tiện ông ấy cũng gọi tôi là nhóc bác sĩ luôn, tôi không thích thế. Tôi cũng đã nói với ông ấy như vậy, và ông ấy đã không gọi nữa. Vì thế anh đừng có khơi ra nhé.”

Anh cười. “Không đâu. Cũng xin lưu ý là, tôi đã không nghĩ cô như là một học sinh đâu. Tôi

chỉ nhìn sơ qua cô khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Tất cả những gì tôi thấy là quần short và tóc đuôi ngựa.” *Và đôi chân*, anh thừa nhận với chính mình, một cặp chân dài, hoàn hảo. “Khi tôi nhìn vào cô bây giờ,” anh nói, đôi mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, “điều cuối cùng tôi nhìn thấy là một đứa trẻ.”

Ellie có thể cảm thấy máu đang đổ xô lên đầu mình và tim cô đang đập mạnh lần nữa. Cô vội lấy một cái menu và vờ nghiên cứu nó. Khi cô thoáng nhìn anh ở vài giây sau đó, anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, nhưng lần này có một ánh nhìn quan tâm trên mặt anh.

“Cũng tới lúc anh nói cho tôi nghe tại sao chúng ta ở đây rồi đây,” cô nói, đặt cuốn menu lên bàn.

“Cô nói đúng,” anh thừa nhận. Anh nghiêng người về phía trước. “Đây không phải là chuyện tôi hay làm...”

Nhìn thấy sự ngập ngừng của anh, Ellie bỗng dưng nóng lòng muốn biết. “Nói tôi biết đi,” cô cố nài.

“Chuyện này chỉ cô và tôi biết thôi, ok?”

“Vâng, đồng ý,” cô nói.

“Đừng thay đổi câu chuyện của cô,” anh nói một cách dứt khoát.

“Câu chuyện gì?”

“Miêu tả về vụ nổ súng,” anh giải thích. “Đừng thay đổi bất kỳ cái gì.”

“Tại sao tôi phải thay đổi nó chứ?” cô hỏi, lúng túng.

“Trong quá trình điều tra vụ này, cô có thể được thẩm vấn một lần nữa, bởi cảnh sát hoặc FBI, đặc biệt là đặc vụ Hughes. Anh ta có thể cố gắng để hướng dẫn cô hoặc thậm chí là ép buộc cô phải nhớ những chi tiết mà cô đã không thể nhớ trước đó. Đừng nói với anh ta hay bất kỳ ai khác hơn là những gì cô đã nói với Ben và tôi, rằng cô đã không nhìn thấy cặp vợ chồng đó đủ để nhận ra chúng.”

Max đã trở nên quá nghiêm túc và giọng anh cứ đều đều như vậy, Ellie đang thắc mắc tại sao anh lại nói với cô chuyện này. Suy nghĩ của cô trở lại cuộc nói chuyện ở căn hộ của cô.

“Anh đã không nói nhiều với tôi về vụ này hoặc là người anh đang săn đuổi. Anh nói tên họ là Landry, đúng không?”

“Đúng.”

“Và anh đã nói anh đã cố bắt họ trong một thời gian dài.”

‘Khi nhà Landrys chuyển đến Honolulu và bắt đầu kinh doanh ở đó, Ben và tôi đã được đưa vào. Họ đã bị bắt giữ, và vụ này coi như xong. Chúng tôi có ba nhân chứng, nhưng như tôi đã đề cập tới, vụ này chưa bao giờ được ra tòa xét xử.’

“Anh đã không cho tôi biết tại sao nó không được ra tòa xét xử.”

“Hai trong số các nhân chứng đã biến mất. Chúng tôi vẫn đang tìm họ, nhưng vẫn chưa tìm được cho đến bây giờ.”

“Vậy còn nhân chứng thứ ba?”

“Bị giết trong một vụ tông xe rồi bỏ chạy.”

Ellie cảm thấy một cơn rung mình chạy xuống cánh tay.

Max để cô hấp thu các thông tin trước khi tiếp tục. “Chúng tôi cần nhân chứng, những người sẽ làm chứng chống lại họ, những người thật sự có thể liên kết chúng đến một vụ phạm tội. Tuy nhiên, đối với những nhân chứng này, chúng tôi sẽ phải bảo vệ họ an toàn. Và đó là lý do tại sao, nếu cô có đủ thông tin để làm chứng, cô sẽ phải thuộc diện bảo vệ nhân chứng.”

“Ôi không, không được,” cô trả lời.

“Tôi biết cuộc đời cô đã bị đảo lộn thế nào bởi Evan Patterson. Cô đã phải rời nhà và gia đình trong những năm qua. Nếu cô phải đi vào chương trình bảo vệ nhân chứng...”

“Không, tôi sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra. Max, tôi đã tốn hết nửa cuộc đời mình trong ẩn trốn rồi,” cô thì thầm. “Tôi nghĩ là mình đã đạt đến đỉnh điểm rồi. Còn nữa, chắc

tôi đóng băng mất. Tôi đã dường như không thể đưa ra quyết định tôi muốn sống ở đâu, cả việc ký kết một hợp đồng, cho dù chỉ một năm, vì nó làm tôi sợ.”

“Có phải cô đang đợi để biết được Patterson hiện ở đâu, phải không?”

Đã đến lúc thừa nhận sự thật, cô nghĩ. “Phải, đúng vậy. Ngay cả bây giờ hẳn ta cũng vẫn đang kiểm soát cuộc sống của tôi. Tôi ghét điều đó. Và bây giờ anh đang nói có thể tôi phải ẩn trốn nhà Landrys nữa chứ. Tôi đã nói với anh và Ben rằng tôi không nghĩ là mình có thể nhận diện được một ai trong số họ rồi mà. Vậy đừng bắt tôi phải được an toàn từ họ có được không?”

Anh gật đầu. “Có thể. Chỉ là cẩn thận thôi...và hãy bám vào câu chuyện của cô.”

“Tôi sẽ,” cô trả lời. Cô nhìn anh trong một phút, nghĩ có phải anh đang cố bảo vệ cô không; sau đó cô hỏi, “Có phải anh sẽ gặp rắc rối vì đã nói cho tôi biết về vụ điều tra khác đã thất bại, và về những nhân chứng đó?”

“Không, tôi sẽ không nói về các thông tin bí mật đâu. Cô chỉ cần tốn một tí thời gian trên mạng để tìm các bài viết, cô sẽ thấy tất cả về nó. Cả trong các tờ báo giấy cũng thế.”

“Anh có nghĩ hai nhân chứng biến mất đó vẫn còn sống không?”

“Tôi không biết,” anh nói, lắc đầu. “Tôi nghĩ họ có thể đã bị hoảng sợ khi nghe tin vụ đâm xe bỏ chạy, và đã bỏ trốn.”

Ai có thể trách họ được? Cô nghĩ. Cô hít một hơi và nói, “Cám ơn vì đã nói cho tôi biết.”

“Chỉ cần hứa là cô sẽ cẩn thận.”

“Tôi sẽ.”

Anh cầm lên cái menu. “Cô sẵn sàng gọi món chưa?”

“Tôi không thấy đói.”

Max đọc qua cái thực đơn, và khi anh ngược nhìn lên Ellie lần nữa, thấy cô đang nhìn chăm chăm vào khoảng không, lạc trong suy nghĩ, lơ đãng xoay cái muỗng qua lại trên bàn. Anh hẳn đã phải nên kiên quyết và chờ cho đến sau bữa tối để nói cho cô biết về nhà Landrys, nhưng cô đã quá nhạy cảm và đã buộc anh phải nói ra những tin tức sớm hơn dự tính. Làm tốt đấy, Daniels, anh tự trách mình. Giờ anh ở đây, ngồi trước một phụ nữ xinh đẹp, gợi cảm, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là về sự nguy hiểm đe dọa nhổ bật gốc cuộc sống của cô.

Quyết tâm thay đổi tâm trạng của cô, anh nói, “Cho tôi biết một chuyện nhé.”

“Vâng?”

“Trên thang điểm từ 1 đến 10, cuộc hẹn này được mấy điểm?”

BẢY

Ngay khi người phục vụ đến nhận đặt món ăn và rời đi, Max nói, “Tôi nghĩ mỗi một đàn ông ở đây đều đang nhìn cô đấy.”

Câu nói làm cô ngạc nhiên, và cô nhìn quanh. “Anh đang phóng đại.”

Anh không phóng đại. Ellie rất tuyệt, và anh thậm chí còn trách mình vì đã dọa sợ cô ấy. Chỉ sau một thời gian ngắn biết cô, anh nhận ra vẻ bề ngoài của cô không nói lên được con người cô.

Ellie nói, “Anh biết không, khi tôi từ ICU bước ra và nhìn thấy anh đứng chờ trong hành lang, tôi nghĩ anh thật sự thư giãn. Tôi gần như ghen tỵ với anh đấy.”

“Thì tôi đã thư giãn thật mà.”

Cô không tranh luận, nhưng cái nhìn cô cho anh đã chỉ cho thấy cô không tin.

“Được rồi, tôi đã lo lắng cho Goodman,” anh thừa nhận. “Và tôi đã rất tức giận.”

“Về vụ nổi súng.” Đó là một câu nói, không phải câu hỏi.

“Ừm, tất nhiên là vụ nổ súng, nhưng tôi cũng điên tiết vì Landrys đã thoát được. Lẽ ra chúng tôi đã bắt được chúng.” Và vì việc vụ này được cho là một trường hợp kín, anh nghĩ.

“Đặc vụ Hughes sẽ làm gì với cuộc điều tra này?” Để rõ hơn, cô nói, “Anh với Ben đã nói về anh ấy khi ở trong nhà tôi.”

“Hughes đã bay từ Ohama đến đây để nhận vụ này khi nghe Landrys có dính líu tới. Anh ta đã theo dõi họ trong bốn năm nay rồi.”

“Anh không thích anh ấy lắm, đúng không?”

Anh nhún vai. “Phương pháp của chúng tôi khác nhau.”

Tommy sai bước đến bàn của họ, rót đầy ly cho họ, và lấy bình đá từ một phục vụ lảng vảng gần đó.

“Cô đã kể cho Max nghe về những tay gôn đó chưa?” ông hỏi Ellie.

“Chưa, tôi chưa kể.”

“Thôi nào, đó là một câu chuyện hay mà. Cô ấy khiêm tốn đấy,” ông nói với Max. “Cô ấy sẽ nói với anh nó không đáng nhớ, nhưng tôi thì có đấy.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Cả Tommy và Max đều quay sang cô. Không thoát được chuyện này rồi, cô nghĩ.

“Tôi hay cáu khi bị thúc ép lắm đấy,” cô bắt đầu. “Tôi chẳng tự hào gì về chuyện đó cả.”

“Không, cô cứ giữ bình tĩnh,” Tommy khẳng định. “Chuyện có liên quan tới cái gã huênh hoang ấy. Cái gã mà cái *tôi* có kích thích cỡ bang Nevada ấy.” Quay sang Max ông nói, “Và tất cả những gì cô ấy đã làm là cố gắng không làm anh ta ngượng.”

“Cho đến một lúc,” cô xen vào.

“Chuyện là thế này,” Tommy tiếp tục. “Có bốn người đàn ông, tất cả đều ở độ tuổi năm mươi, tôi đoán thế, đang ngồi ở một cái bàn trong nhà hàng của tôi, ngang với bàn của Ellie và cái người huênh hoang đó đang ngồi. Họ là những người chơi gôn có hơi ồn ào nhưng không gây khó chịu. Họ chỉ nói chuyện phiếm, và đã không làm phiền các khách hàng khác của tôi. Họ cũng đã uống khá nhiều trước khi bước vào đây. Ai trách họ được? Ngày hôm đó thật sự nóng đỏ lửa, hơn chín mươi độ.” Ông quay sang Ellie. “Cô giúp tôi kể tiếp chứ?”

Cô bật cười. “Tất cả họ đều gọi món bò steak,” cô giải thích.

“Loại A hảo hạng. Thịt sẽ tan chảy trong miệng anh,” Tommy thì thầm. “Tôi chỉ phục vụ loại tốt nhất.”

“Chuyện xảy ra khi tôi đang nhìn lướt qua thì một trong số những người chơi gôn đó cắn

miếng steak của mình.”

“Đó là miếng 21 ounce hảo hạng,” Tommy xen vào. “Một trong những món yêu thích của khách hàng.”

“Người đàn ông đó nhét một miếng thịt nhỏ vào miệng ông ta. Tôi đã không thể tin được,” cô thêm vào. “Tôi nhìn ông ấy, hy vọng ông ấy sẽ tiếp tục nhai.”

“Nhưng ông ấy đã không,” Tommy nói, cười toe toét.

“Tôi đoán nó đã không tan chảy trong miệng ông ấy,” Max nói.

“Phải,” Ellie tiếp tục, “Ông ấy nuốt, và, tất nhiên, bắt đầu bị nghẹn. Ông ấy cố gắng đứng dậy, sau đó ngã xuống sàn.”

“Tôi đã không nhìn thấy,” Tommy nói. “Tôi đang bận ở phía trước, nhưng tôi nghe thấy ông bạn của ông ấy hét lên nhờ giúp đỡ và kêu lên rằng bạn họ đang bị đau tim. Tôi liền chạy tới, và nhìn thấy ông ấy trên sàn. Khuôn mặt người đàn ông đó đang đỏ lên.” Quay sang Ellie lần nữa, ông nói. “Tiếp tục đi, đến phiên cô kể phần tiếp theo.” Sự nhiệt tình của Tommy trông thật hài hước.

“Người cùng đi với tôi, bác sĩ Dwight Parish, nói, ‘Để tôi,’ và chạy tới chỗ người chơi gôn đó, người mà sau này tôi biết được tên là Chuck,” cô nói.

“Chuck Choker (*) là nickname tôi đặt cho ông ấy,” Tommy thêm vào.

(* choker: người bị mắc nghẹn – ND)

“Cô đã làm gì?” Max hỏi Ellie.

“Tôi đã bắt đầu bấm giờ ở giây mà Chuck cố nuốt miếng thịt đó-“

Anh ngắt lời. “Ý cô là sao, cô bấm giờ á?”

“Sự thiếu oxy,” cô giải thích. “Có rất nhiều thời gian, nhưng tôi luôn bấm giờ, có nghĩa với tôi thời gian tính bằng giây.”

“Cái gã huênh hoang nọ thông báo anh ta là bác sĩ,” Tommy nói, “và anh ta quỳ xuống bên cạnh Chuck và bắt đầu ấn vào ngực ông ta, tạo hồi sức cấp cứu. Anh ta cũng tin là Chuck đang bị một cơn đau tim. Gã đó hành động cứ như thể đang điều hành một hội thảo hay thứ gì đại loại thế, vừa nhấn vào ngực Chuck vừa “thuyết trình” với đám đông.”

“Sau đó chuyện gì xảy ra?” Max tò mò.

“Tôi đã cố giải thích với Dwight rằng người đàn ông nọ đang bị nghẹn,” Ellie nói.

“Phải, cô ấy đã nói thế,” Tommy đồng ý. “Tôi đứng bên cạnh cô ấy. Cô ấy có vẻ hiểu chuyện, nhưng vị bác sĩ nọ không nghe, thậm chí ngay cả khi cô ấy nói với anh ta rằng cô đã thấy Chuck cố nuốt miếng thịt ấy. Gã nọ quá bận rộn “trình diễn” với đám đông để chú ý đến lời cô. Và những cái nhấn đó đã không làm miếng thịt văng ra, đúng không?”

“Phải,” Ellie nói.

“Và tôi thấy thực sự lo lắng. Sẽ thật tệ cho chuyện kinh doanh nếu có một khách hàng chết trong nhà hàng của ông ấy.”

Max đồng ý. “Phải, chuyện đó sẽ thật tệ.”

“Lúc đó tôi đã không biết cô nhỏ này là một bác sĩ,” ông thêm vào. “Nhưng cô ấy đang cố gắng thuyết phục với gã huênh hoang rằng Chuck không có vấn đề gì về tim mạch-“

“Vậy có ai gọi cho 911 không?”

“Ồ, tất nhiên là có. Kể tiếp cho cậu ta nghe đi,” Tommy thúc giục.

“Tôi nhìn đồng hồ,” cô nói. “Và tôi đã yêu cầu một cách lịch sự rằng Dwight hãy tránh đường cho tôi.”

Max nhướn một bên mày. Có điều gì đó về cái cách cô nói lời bình luận nọ mách với anh rằng cô không hoàn toàn nói thật. “Một cách lịch sự à?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Trước khi cô kể tiếp, cho tôi biết Dwight là loại bác sĩ gì vậy?”

“Anh ta vừa hoàn thành bác sĩ nội trú.”

“Khoa gì?”

“Tâm thần học.”

“Ồ,” anh nói, mỉm cười.

“Đó là một ngành học quan trọng và khó,” cô nói với anh. “Tuy nhiên, Dwight là chúa rắc rối và đã quyết tâm sẽ làm hồi sinh người chơi gôn đó. Nếu lúc đó anh ta mà có cái sốc tim trong tay, dám anh ta cũng sẽ thử sốc cho ông ấy cũng nên. Tôi nói “thử” là bởi vì tôi sẽ không để anh ta làm thế.”

“Dwight nghe có vẻ ngốc nghếch nhỉ,” anh nhận xét.

Tommy gật mạnh đầu.

“Okay, kể tiếp đi,” anh giục, bị cuốn vào câu chuyện, nhưng trước khi cô có thể tiếp tục, anh hỏi, “Mà cô không một chút lo lắng gì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không thể lấy miếng thịt đó ra?”

Cô trông như thể quá ngạc nhiên, như thể cô không thể hiểu sao anh lại hỏi một câu ngắn gọn như vậy.

“Vẫn còn nhiều thời gian, và tôi cũng có một kế hoạch dự phòng. Dao cắt thịt sạch, rượu. Nếu phải bắt buộc, tôi sẽ mở cổ họng ông ấy ra. Tôi sẽ không để ông ấy chết. Tất cả những gì mà Tommy và tôi kể cho anh nghe này giờ diễn ra chưa tới một phút,” cô thêm vào. “Nghe thì có vẻ rất lâu, nhưng thật sự thì rất nhanh. Tôi đã giải thích rằng người đàn ông ấy đang bị nghẹn, nhưng Dwight tiếp tục cãi rằng tôi sai rồi, rằng đó là một cơn đau tim. Anh ta nói anh ta biết triệu chứng này. Anh lại một lần nữa quay ra “thuyết trình” với đám đông hơn là với tôi, và thật khó để mà xen vào.”

“Tôi là một bác sĩ phẫu thuật chấn thương,” cô nhắc Max nhớ. “Và chúng tôi được đào tạo để chịu trách nhiệm. Chúng ta...cần phải tích cực khi buộc phải thế. Tôi đã cố giải thích với Dwight...nhưng anh ta đã không chịu nghe, vì thế tôi đã phải...”

Tommy hoàn thành câu cho cô, “Cô ấy dùng chân đá Dwight. Cậu ta “văng” ra tới nửa bên kia căng phòng.”

“Tommy đã giúp tôi dựng Chuck đứng thẳng, sau đó tôi đã “trục xuất” miếng thịt ra khỏi cổ họng ông ấy. Tôi vừa làm vừa kiểm tra thời gian. Tất cả đều tốt,” cô nói. “Tôi vẫn còn rất nhiều thời gian.”

“Tôi muốn ném miếng thịt đó vào Dwight, nhưng cô ấy không cho,” Tommy càu nhàu.

“Còn Chuck?” Max hỏi.

“Có thể còn tệ hơn thế,” Tommy nói. Ông bước qua một bên để người phục vụ đặt các đĩa

thức ăn trước mặt họ. “Hai đứa cứ tiếp tục và ăn trước mấy món salad này nhé, tôi sẽ đi kiểm tra mấy món đã đặt của hai người.”

Ngay sau khi ông ấy rời đi, Max hỏi. “Vậy ông bạn Dwight có mời cô một cuộc hẹn khác không?”

“Như hôm ấy à?” Cô lắc đầu. “Vì tôi phải dùng tay cho vào cổ họng Chuck, nên tôi đã đến nhà vệ sinh nữ để rửa tay, và khi trở lại bàn, Dwight đã bỏ đi mất.”

“Thật là một quý ông lịch sự.”

Trong bữa tối đó, Max đã hỏi cô các câu hỏi về công việc của cô. Rõ ràng cô có một niềm đam mê thực sự cho việc cứu giúp người, và anh yêu cái cách đôi mắt cô sáng lên khi cô nói về điều đó.

“Hắn cũng có những thời điểm rất căng thẳng nhỉ,” anh nhận xét.

“Vâng,” cô trả lời. “Vậy còn anh? Công việc của anh chắc cũng đầy áp áp lực.”

“Cũng đôi khi,” anh thừa nhận. Anh mỉm cười và thêm vào. “Cũng có những vụ các tên tội phạm tự mình đưa vào tròng. Một trong những vụ đầu tiên của tôi như là một đặc vụ tôi đã gần như chẳng phải điều tra gì cả.”

“Nghĩa là sao?” cô hỏi.

Anh đặt cái nĩa xuống và dựa lưng vào ghế. “Đó là vụ cướp một ngân hàng địa phương, chỉ có một tên cướp. Tôi không nghĩ tên cướp này đã có nhiều kinh nghiệm. Khi hắn bước vào ngân hàng với một chiếc nón kéo sụp xuống mắt và một khẩu súng giấu trong túi, hắn thấy đại sảnh nhiều khách hàng quá. Vì vậy hắn thấy căng thẳng, hắn quyết định chờ cho đến khi giãn người trước khi nhân viên giao dịch giải quyết đến lượt của hắn. Tuy nhiên, hắn không muốn trông có vẻ nghi ngờ khi đến ngân hàng mà không làm gì, vậy vậy hắn đã đi đến một cái bàn có những mẫu đơn trên đó.”

“Trong băng hình giám sát, cô có thể thấy hắn đã lấy một cây viết và bắt đầu điền vào một trong những mẫu đơn đó. Hắn đã khá bị phân tâm bởi vì sau khi không chế nhân viên giao dịch và lấy được một số tiền mặt, hắn đã không nghĩ tới chuyện cầm đi những mẫu đơn mà hắn đã điền vào.”

“Đơn gì vậy?” Ellie hỏi.

“Đơn xin việc.”

“Trời,” cô thốt lên vẻ ngờ vực.

“Đúng vậy,” anh nói. “Hắn đã viết tên mình, địa chỉ...mọi thứ chúng tôi cần phải làm là lái xe đến nhà hắn và tóm hắn.”

“Không thể tin có người ngốc đến vậy.”

Anh gật đầu đồng tình. “Một người bạn của tôi là cảnh sát ở Honolulu kể cho tôi nghe về một tên tội phạm, hắn đã đi đến một cửa hàng tiện lợi để cướp. Hắn đã có được tiền từ người thu ngân và sau đó còn bảo người bán hàng đưa cho hắn một chai uýtki. Theo thói quen, người bán hàng yêu cầu trình Chứng minh thư, và...”

“Hắn ta đã đưa Chứng minh thư ra,” cô hoàn thành.

“Đúng vậy.”

“Kể tôi nghe một trường hợp khác đi,” cô vừa bật cười vừa yêu cầu.

“Tôi có hàng trăm vụ tương tự, nhưng chỉ kể thêm một vụ nữa thôi nhé,” anh nói. “Đó là một vụ buồn cười nhất của tôi. Có một tên muốn cướp một ngân hàng. Hắn ta mang theo một túi giấy làm mặt nạ để che giấu danh tính. Theo kế hoạch hắn sẽ tròng nó qua đầu, lao vào ngân hàng từ cửa trước. Hắn ta đã cắt hai cái lỗ trong cái túi giấy cho hai đôi mắt nhưng rõ ràng là đã không thử nó trước, bởi vậy khi hắn ta tròng nó vô, mấy cái lỗ nằm thẳng hàng trên trán. Trong băng ghi hình, cô sẽ thấy hắn loạng choạng đi vào ngân hàng với một cái túi trên đầu, chĩa súng lung tung và quay lòng mòng, đang cố chĩa súng vào các nhân viên giao dịch bắt họ đưa hắn tiền. Nhưng hắn đã chĩa vào một chậu cây xanh.”

Max thích cái cách đôi mắt Ellie lấp lánh khi cô bật cười. Người phục vụ xuất hiện với hóa đơn, và anh biết đã đến lúc họ phải về. Anh thấy tiếc khi phải kết thúc buổi tối.

“Ellie, khi Dwight để cô lại đây, cô làm thế nào để đi về nhà?”

“Tôi tính đón một chiếc taxi, nhưng bà xã của Tommy, Marry, đang trên đường bước ra cửa, và bà ấy đã chở tôi về nhà. Bà ấy không ở đây tối nay, nếu không Tommy đã đưa bà ấy đến

bàn chúng ta để giới thiệu rồi. Ông ấy rất hãnh diện về bà ấy. Họ đã kết hôn được gần ba mươi năm rồi đấy.”

“Nghe có vẻ hiếm thấy nhỉ.”

“Giọng anh có vẻ giễu cợt.”

“Khi nói tới hôn nhân, tôi hay thế. Tôi có mấy người bạn chỉ trăm-năm-hạnh-phúc có ba năm.”

“Ba mẹ tôi cũng đã kết hôn khá lâu rồi, và họ không phải là trường hợp bất thường.”

Anh không bình luận gì. “Cô sẵn sàng để đi chưa?”

Anh làm cô ngạc nhiên bằng cách nắm lấy tay cô khi họ bước ra ngoài nhà hàng. Và không cho đến khi họ bước vào ô tô lần nữa để trở lại căn hộ của cô, và cô lại nhớ tới chủ đề về sự giễu cợt của anh. Cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra làm anh có những lời giễu cợt như vậy.

“Tôi đoán chắc ba mẹ anh đã ly dị phải không?”

“Không. Không phải. Họ cũng đã kết hôn rất lâu rồi.”

“Nhưng chắc là đang không vui vẻ gì.”

Anh bật cười. “Không, họ hạnh phúc với nhau.”

“Vậy chắc là từ anh rồi, chắc là...”

“Chắc là gì?”

“Anh có mấy người vợ cũ rồi?”

“Không có ai,” anh đảm bảo với cô. “Tôi chưa từng kết hôn.”

“Vậy có bất kỳ mối quan hệ lâu dài nào không?”

Anh liếc nhìn cô. “Định nghĩa lâu dài là gì?”

“Trên ba tháng.”

Anh suy nghĩ mất một lúc. “Không,” anh nói. “Tôi thích phụ nữ, Ellie, và các phụ nữ mà tôi đưa lên giường đều biết sẽ không có chuyện lâu dài nào.”

Vậy là mỗi đêm mỗi một cô á? Cô không đủ can đảm để hỏi.

“Còn cô thì sao?” anh hỏi. “Cô có đang với ai không?”

“Không?”

“Sao?”

“Không có thời gian,” cô nói. *Và cũng chẳng có mong muốn trong một thời gian dài...cho đến khi anh xuất hiện*, cô lặng lẽ thêm vào.

“Đó là một cái cớ, không phải một lý do,” anh nói với cô. “Bạn bè cũng có lợi ích của bạn bè...cô cũng biết kiểu...tình dục ngẫu hứng phải không?”

Câu hỏi này làm cô ngạc nhiên. “Không, chẳng thấy thú vị gì. Một số bạn bè của tôi cũng đã có sex với bạn bè họ, và họ đã bảo với tôi nó làm giảm bớt khá nhiều căng thẳng. Nhưng mà với tôi thì nó có vẻ quá thoáng và quá vô tình.”

Quảng đường còn lại đều im lặng, nhưng cô thấy không thoải mái với sự im lặng này. Ellie nghĩ về câu trả lời của mình. Không sex, không bạn bè với những *lợi ích* của bạn bè, không cả thích thú...Lạy Chúa tôi, cô đang tự làm cho mình nghe như một thái giám nữ. Và là một người tẻ ngắt.

Max đậu xe phía trước tòa nhà của cô và bước vào bên trong với cô. Anh khẳng khẳng phải vào kiểm tra căn hộ để bảo đảm nó được an toàn, làm Ellie thấy cảm kích. Cô chờ ở cửa khi anh đảo một vòng. Ánh sáng nhẹ từ một chiếc đèn rọi ra từ phòng khách.

“Anh có muốn uống gì không?” cô hỏi khi anh bước về phía cô.

“Không, được rồi.”

Anh đứng cách cô vài inch. Cô nuốt khan và nói, “Tôi phải nói với anh...”

“Chuyện gì?” anh hỏi khi anh chống hai tay vào cánh cửa kẹp cô ở giữa.

“Tôi thích phần đầu bữa tối hơn là cuộc nói chuyện nghiêm túc vừa rồi.”

“Phần đó vẫn chưa xong.”

Rồi anh cúi xuống và hôn cô. Môi anh cho môi cô một cảm giác ngọt ngào. Đó là một nụ hôn nhẹ nhàng cho đến khi miệng cô mở ra bên dưới miệng anh và cô di chuyển vào anh. Cô thở dài khi lưỡi anh quét vào trong và cọ vào lưỡi cô. Cú chạm của anh như có điện giật.

Và đó chỉ là khởi đầu.

Anh choàng tay quanh cô và kéo cô dựa vào anh khi miệng anh trượt qua cô hết lần này đến lần khác.

“Khỉ thiệt, em thật tuyệt.” Giọng anh khàn khàn. Anh hôn lên một bên cổ cô và cảm thấy sự rung mình của cô.

Cô choàng tay mình qua cổ anh, các ngón tay bấu vào tóc anh để anh hôn cô lần nữa. Cô đã tự hỏi cảm giác được hôn anh như thế này sẽ như thế nào, nhưng không một tưởng tượng nào giống với thực tế. Anh đã áp đảo cô, và nó thật tuyệt vời. Anh hôn cô lần nữa, một nụ hôn nóng bỏng, ẩm ướt, miệng mở miệng làm cô muốn nhiều hơn thế nữa, và khi anh lùi lại cô cảm thấy choáng váng.

“Em có muốn anh ở lại?” anh hỏi.

Cô hôn lên một mạch đập ở cổ anh. “Em đoán em có thể cố gắng để bình thường,” cô thì thầm, bị sốc bởi cái giọng “khấn trương” của mình.

“Bé à, nếu anh ở lại, đó sẽ không phải là bình thường nữa.”

Anh nâng cằm cô lên với ngón cái, cần thiết nhìn vào mắt cô và muốn nghe cô nói trước khi anh bắt đầu trút bỏ quần áo của mình và sau đó là của cô.

Điện thoại của anh rung lên trước một giây với tiếng bíp từ máy của Ellie.

Max hít một hơi thật sâu, sau đó miễn cưỡng rời cô ra để trả lời cuộc gọi. Ellie tìm thấy cái điện thoại của mình trong túi xách và đọc tin nhắn.

“Tôi tới ngay,” anh nói vào điện thoại. Anh kết thúc cuộc gọi và tìm cô thì thấy Ellie đang mở cửa.

“Có một vụ nổ súng ở bệnh viện.”

Ngay lúc đó cô cũng nói, “Tôi được gọi vào phòng mổ.”

TÁM

Ellie nghĩ cô nên tự mình lái xe đến bệnh viện, nhưng Max không đồng ý. Anh sẽ không để cô ra khỏi tầm mắt mình cho đến khi biết được chuyện kinh khủng gì đã xảy ra. Lờ đi sự phản đối của cô, anh chộp lấy chùm chìa khóa, khóa lại các ổ khóa, và kéo cô tới xe anh.

“Em có thể sẽ phải phẫu thuật suốt đêm,” cô nói.

“Anh sẽ chờ và đưa em về nhà.”

“Nhưng có thể sẽ phải mất...”

“Anh sẽ chờ.”

Cô ngừng tranh luận. Khung quai hàm của anh đã cho thấy anh là người khó nhượng bộ. Cô chỉ cho anh đường tắt băng qua quốc lộ, và sau đó gọi cho Wendy, y tá phòng cấp cứu, để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Một vụ đâm xe khác trên I-70,” Wendy nói. “Chúng tôi đã đưa được mọi người ra. Bác sĩ Westfield muốn chị tới đây.”

“Tôi đang trên đường tới,” cô nói. “Tôi nghe nói đã có một vụ nổ súng.”

“Vâng, ngay bên trong cửa phòng cấp cứu. Bọn xã hội đen đang ngày càng trở nên dễ thích nghi hơn thì phải. Bọn chúng bắn nhau ngay ở nơi mà chúng biết là chúng có thể được cứu mới ghê. Chắc không lâu nữa chúng sẽ bắn nhau ngay trước cửa phòng giải phẫu luôn. Tiết giảm được khâu trung gian như xe cứu thương này, nhân viên y tế này. Chị biết không, Ellie, bây giờ phòng cấp cứu như là đang trong khu vực chiến sự ấy.”

“Tôi sẽ tới ngay thôi.”

Cô tắt điện thoại và quay sang Max để lặp lại những gì Wendy đã nói với cô. “Ngay cả với nhân viên an ninh, số vũ khí tịch thu được từ các tên xã hội đen mang vào bệnh viện cũng làm họ sốc đấy. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi một trong số những vũ khí này bị bỏ sót.”

“Bệnh viện nên siết chặt an ninh hơn nữa. Gấp ba lần bây giờ,” anh nói. “Cách duy nhất để kiểm soát nó.”

Cô đồng ý. “Ai gọi cho anh về vụ nổ súng vậy?”

“Ben.”

“Anh ấy ở bệnh viện trẻ thế này à?”

“Cậu ta đã quay lại để kiểm tra Sean khi nghe nói có vụ bắn nhau trong bệnh viện. Cậu ta đã tới đó. Bọn anh cần phải tìm ra chuyện gì đang xảy ra, để chắc chắn Sean không phải là mục tiêu. Bọn anh cũng đã cử một đặc vụ trông chừng cậu ấy.”

“Có phải anh nghĩ Landrys đã cho ai đó...”

“An toàn tốt hơn là hối hận.”

Max vào bệnh viện trên hai bánh xe và thẳng rít lên ngay sát cửa phòng cấp cứu.”

“Nếu không tìm thấy anh ở tầng phẫu thuật, thì hãy tìm trong phòng của Sean nhé,” anh nói với cô.

Phòng cấp cứu trông giống như cảnh một bộ phim về thảm họa. Mỗi buồng đều đã chật kín người. Các bác sĩ và y tá bận rộn chăm sóc cho từng nạn nhân của vụ tai nạn xe. Lẫn trong đó là một vài thành viên băng đảng, một số bị còng tay vào thành băng ca, cũng đang chờ để được xử lý những vết thương của chúng. Cảnh sát có mặt quanh khu vực đó.

Hầu hết nạn nhân của vụ tai nạn đều còn bàng hoàng và lặng lẽ, nhưng bọn giang hồ thì không dễ chịu như vậy. Một số la hét đòi thuốc trong khi số khác thì chửi thề tục tĩu và đe dọa vì đã không được quan tâm ưu ái.Ồn ào và hỗn loạn.

Ben đang chờ ngay bên trong cánh cửa. “Như nhà thương điên.”

Anh ta nói đúng. Họ la hét để được lắng nghe.

Ellie nhận ra mình đang cầm cái điện thoại và không có ví hay túi để bỏ nó vào. Không một

chút suy nghĩ về cái điều mình đang làm, cô đưa nó cho Max. Anh đã có chìa khóa của cô. Giờ anh cũng có luôn điện thoại của cô.

Max và Ben ở ngay phía sau cô khi cô tiến tới các băng ca và các xe cấp thuốc.

“Sean thế nào?” Max hỏi ngay lập tức.

“Cậu ta ổn. Có người ở cùng với cậu ta bây giờ.”

“Vụ bắn nhau này là sao?”

“Từ cái mà tôi tìm hiểu, một cảnh sát tân binh được cắt cử ở cửa phòng cấp cứu. Một tên bước vào, và khi áo khoác của tên đó hất lên, cảnh sát đã nhìn thấy một khẩu súng. Viên cảnh sát nọ rút súng ra và bảo gã nọ bỏ súng xuống, nhưng tên đó đã bước lại gần anh ta. Viên cảnh sát không còn lựa chọn nào khác là nổ súng, bắn vào ngực gã nọ. Có đủ các nhân chứng để chứng minh đó là sự tự vệ. Các bác sĩ đã cố gắng cứu tay súng nọ, nhưng đã quá muộn. Cảnh sát cho rằng đang có một cuộc chiến băng đảng diễn ra.”

Ellie nghe thấy. “Có vẻ như luôn là thế,” cô nói.

“Một trong số các sĩ quan nói với tôi tối nay thực tế đã có một vài cuộc tắm máu ở một số nhà kho bỏ hoang. Một cuộc phục kích,” anh thêm vào. “Hai người chết, sáu bị thương. Hầu hết đều cho rằng tay súng nọ ở đây để trả thù, nhưng một vài người mà tôi đã nói chuyện nói rằng hẳn ta không giống bọn gang tơ kia.”

“Không có giấy tờ gì sao?” Max hỏi.

“Không,” Ben trả lời. “Có lẽ không phải là một ý tệt để chúng ta theo dõi vụ này.”

“Chúng tôi thường không nhìn thấy đám đông này cho tới giữa đêm,” Ellie nhận xét khi cô đẩy một băng ca sang một bên để họ có thể đi qua.

Max để ý thấy cô lơ đi tiếng la hét và những tiếng chửi rủa thô tục hét vào cô từ các băng ca. Một tên đầu trọc hét lên một câu gì đó tục tĩu làm Max muốn tóm lấy cổ hắn, nhưng Ellie dường như chẳng có một chút bị tác động nào dù nhỏ nhất.

“Này, chờ đã, Ellie,” Ben nói. “Cô đi qua thang máy rồi kìa.”

“Chúng tôi sẽ đi thang bộ,” Max nói với anh ta.

“Được rồi,” anh ta nói, không hiểu nổi tại sao có người phải đi cầu thang lên tới 3 tầng lầu khi mà các thang máy hoàn toàn sử dụng được chỉ cách vài bước chân.

Max leo lên cầu thang phía trước họ và mở cánh cửa lên tầng bốn. Với một cái gạt đầu, Ellie chạy vào phòng thay quần áo để thay đồ phòng mổ. Một người đàn ông tầm 70 tuổi đang chờ cô trên bàn mổ. Xe ông ấy đã bị kẹt giữa một chiếc bán tải và một chiếc xe thùng hàng đang chạy trên quốc lộ, làm ông bị đập một quả thận. Cô sẽ phải mất vài giờ để hoàn thành việc cắt bỏ quả thận.

Cô không gặp Max cho đến gần một giờ sáng. Như anh đã nói, anh đã ở trong phòng của

Sean. Anh đang nằm dài trên ghế xem một kênh tin tức. Âm thanh nhỏ đến nỗi cô không biết anh có nghe thấy gì không. Ben cũng ở đó. Nghe như thể đang ngủ trên một cái ghế khác cạnh giường. Có một đặc vụ đang ngồi trên một cái ghế ở cửa phòng Sean.

Ben tỉnh lại khi cô lướt qua anh. Giật mình, anh nhảy lên, rồi nhận ra mình đang ở đâu, nên đã bước lùi lại để Ellie có thể tới chỗ Sean.

Anh vừa nói vừa ngáp, “Ngủ ngon nhé,” rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Ellie đã thay đồ trở lại. Vì cũng đã đến phòng anh, cô quyết định kiểm tra vết mổ của Sean. Cô xỏ vào đôi găng tay và nhẹ nhàng kéo áo bệnh viện xuống. Sean vẫn ngủ trong khi cô kiểm tra. Khi cô quay lại, Max đang chờ cô bên cửa. Tóc anh bù xù, và cô thấy anh trông vô cùng gợi cảm.

Liệu có ai quá mệt để “quan hệ” không? Cô dù đã mệt chết đi được trên chân của mình, nhưng vẫn đang muốn. Cũng may là anh không phải là người có thể đọc được suy nghĩ.

Khi họ đi xuống hành lang, anh nhận xét, “Giờ đã nửa đêm rồi mà sao trông em vẫn tươi tỉnh quá vậy?”

Cô liếc nhìn mình trong gương khi đang thay đồ, và cô biết mình trông như quỷ. “Anh chắc cần mắt kính rồi đấy.”

Anh mỉm cười. “Không cần.”

Họ chậm rãi đi xuống cầu thang. Ellie thường chạy khắp nơi, nhưng cô không để ý là mình đang bước từ từ. Sự thật là, cô đang chiến đấu với thôi thúc để dựa vào anh.

“Giờ thì thế nào?” cô hỏi.

“Anh sẽ đưa em về nhà,” anh trả lời.

“Ý em là với vụ Landry.”

“Ngày mai – hay nói đúng hơn là hôm nay – sau khi em đã ngủ, em sẽ cần phải đến đồn cảnh sát và xem một số bức hình. Đặc vụ Hughes sẽ ở đó.”

“Còn anh?”

“Ben và anh sẽ làm một số thủ tục giấy tờ, và sau đó sẽ bay trở lại Honolulu.”

Tất cả các suy nghĩ lộn đồ anh ra và có một đêm mê mẩn đã đột ngột dừng lại. Đó sẽ là một đêm tuyệt vời, cô biết, nhưng sẽ chỉ là một đêm. Tình dục tiêu khiển...không dành cho cô. Cô không phải là người “sành điệu” và “từng trải” với việc quan hệ với một người đàn ông và quên ngay anh ta sáng hôm sau. Max sẽ vui vẻ rời đi, và cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, vì vậy tốt nhất là họ nên nói lời tạm biệt và đi theo con đường riêng của mình.

Quyết định xong, cô thấy dễ chịu.

Điện thoại của Max reo. Ben gọi.

“Tôi nghĩ cậu đang trên đường trở về khách sạn rồi chứ,” Max nói.

“Tôi đang ở phòng cấp cứu,” Ben nói. “Chúng ta có một trường hợp ở đây. Một sĩ quan cảnh sát yêu cầu ai đó giúp một đứa trẻ, và tôi đã đề nghị cậu. Cậu ghé qua được không?”

“Ừ, cũng được.”

Khi Ellie và Max băng qua khu vực cấp cứu, họ thấy nó khá yên tĩnh so với cảnh trước đó. Các hành lang đã thoáng người, và họ không phải đi zíc zắc quanh các băng ca.

Sau đó họ rẽ vào góc phòng và nhìn thấy Ben. Anh đang đứng trước một cánh cửa với đôi tay khoanh lại, không cho vào cũng như ra. Có một cảnh sát trẻ, một người đàn ông trung niên, và phụ tá của bệnh viện đang đứng phía trước tranh luận với anh. Người phụ tá với một chùm chìa khóa và muốn Ben tránh ra để anh có thể mở khóa cửa. Ben không nhúc nhích.

“Tránh ra và tôi sẽ chỉ cần bắn vào cái ổ khóa đó,” người đàn ông lớn tuổi đề nghị. Ông ta rút ra một khẩu súng lục nhỏ từ trong túi của mình. “Tránh ra ngay. Tôi sẽ-“

Ben phản ứng với tốc độ tia chớp. Trước khi người đàn ông có thể chớp mắt, anh đã tước được khẩu súng. Anh đưa nó cho viên cảnh sát.

Viên cảnh sát nhìn trừng trừng vào người đàn ông. “Làm thế nào ông vào được bệnh viện

với khẩu súng đó hả, Gorman? Và ông đang làm cái gì thế này? Ông là một nhân viên xã hội mà – trong đó là một kẻ tội nghiệp. Ông chắc là phải tìm một công việc khác thôi.”

“Tôi có giấy phép để mang nó,” Gorman khoe khoang. “Tôi làm việc ở một nơi bất hảo của thị trấn. Tôi cần được bảo vệ. Giờ thì trả súng tôi đây.”

“An ninh ở đây như khỉ ấy,” viên cảnh sát thì thầm với Ben.

“Tôi muốn nhìn thấy giấy phép của ông,” Ben yêu cầu.

“Nó ở trong ngăn kéo găng tay của tôi ấy.”

“Chuyện gì vậy?” Max hỏi.

Ben hất đầu phía người nhân viên xã hội và nói, “Những chuyện không kiểm soát được.”

“Sao? Vấn đề gì?”

Ellie biết Gorman. Ông ta là người tầm thường và thích dùng tay chân.

Gorman bắt đầu giải thích, nhưng Max giơ tay lên, gạt đầu với viên cảnh sát, và nói, “Cậu kể cho tôi.”

“Một cậu bé bị Gorman kéo ra khỏi phòng cấp cứu.”

“Tôi là một nhân viên xã hội. Tôi có quyền-“ Gorman bắt đầu. Ông ta nhanh chóng ngậm miệng lại khi nhìn thấy vẻ tối sầm của Max.

Max đọc tên nhân viên cảnh sát và nói, “Tiếp đi, cảnh sát Lane.”

“Cậu bé hét lên trong khi Gorman lôi nó,” anh ta nói tiếp. “Còn người phụ tá kia,” anh tiếp tục với cái hất đầu về phía người thanh niên trẻ nắm chùm chìa khóa, “thì nắm cánh tay khác của cậu bé. Họ làm đau nó.”

“Tôi bị buộc phải dùng vũ lực,” Gorman bào chữa.

“Ông ấy bảo tôi tóm lấy nó,” người phụ tá nói.

“Dù sao thì,” người cảnh sát lớn tiếng nói để bắt những người kia im lặng, “cậu bé đã thoát được. Nó chạy qua một phòng khám đang mở nơi có một bác sĩ đang khâu cho một bệnh nhân, và nó đã tóm lấy một con dao mổ. Nó đã tự nhốt mình trong căn phòng đó.”

“Cậu bé mấy tuổi?”

“Chín hay mười.”

Trời. “Và ông muốn rút súng ra với thằng bé đó hả?” Max lặng lẽ hỏi nhân viên xã hội nọ.

Gorman chùn lại trước sự giận dữ trong mắt Max. Ông ta lùi một bước và quyết định quát tháo ầm ỉ.

“Tôi sẽ bắt thằng nhóc này ra. Nó kháng cự và chống trả lại tôi...”

Quay sang người phụ tá, Max nói, “Mở cửa ra và đừng đi đâu đấy. Tôi và anh chưa xong chuyện đâu.”

Đôi tay của người trợ lý run run khi thử tới chìa thứ ba mới mở được cánh cửa ra. Anh ta vội vã bước lùi lại.

“Cảnh sát Lane, hãy đưa hai người này vào phòng đợi và chờ tôi,” Max ra lệnh. Anh quay sang Ellie. “Tôi sẽ không lâu đâu.”

Anh bước vào căn phòng và lặng lẽ đóng cửa lại.

Ellie đi đến phòng điều hành y tá để tìm hiểu nhân thân cậu bé. Cô biết y tá của ca trực. Tên cô ấy là Mary, và cô là một người phụ nữ đứng tuổi ngọt ngào ăn chay trường.

“Chị có thể cho em biết về-“

“Về cậu bé dễ thương mà Gorman khủng bố phải không?”

Ellie gật đầu. Mary tiến gần hơn tới quầy để không bị nghe lỏm được.

“Tôi không biết ai đã gọi cho đội xã hội. Cậu bé đó và anh trai bị một tai nạn xe. Cậu anh trai thì vừa mới được phẫu thuật xong. Gãy chân,” cô ấy giải thích. “Cậu em cũng có vài vết rách xước, nhưng đã được kiểm tra tất cả đều ổn. Cậu ấy nói người dì sẽ đến đón, nhưng bà ấy sẽ không ở đây cho đến ngày mai. Đó là tất cả những gì cậu bé nói. Sau đó Gorman nhảy vào. Tôi tính gọi cho bảo vệ, nhưng sau đó cảnh sát Lane vào ca và cậu ta đã giúp đỡ.”

Ben gặp Ellie ở quầy. Anh có thể nhìn thấy cô đang lo lắng. Cô liếc về phía cánh cửa.

“Không sao đâu,” anh nói. “Max biết sẽ phải làm gì mà. Cậu bé chín tuổi với một con dao mổ sẽ không là vấn đề gì với cậu ta đâu. Cậu ấy đã trải qua nhiều tình huống phức tạp hơn nhiều.”

Tin này không làm cô dễ chịu hơn. “Sao anh hay Cảnh sát Lane không vào trong? Sao phải kêu Max?”

“Bởi vì cậu ấy xử lý tình huống như thế này tốt hơn là tôi. Cậu ấy biết những gì đang xảy ra bên trong đầu cậu nhóc ấy. Max có thể giúp cậu bé, và sớm thôi cậu bé sẽ biết mình có thể tin anh ấy.” Anh tiếp tục, “Đã có trường hợp giống thế này cách đây một năm. Một ông chú đã coi đứa cháu mình như cái bao đấm bốc, và một ngày thẳng bé thấy vậy là đủ. Nó đã lấy súng của ông chú và muốn giết ông ta. Hai người họ bị khóa trong phòng ngủ của thẳng bé. Tôi còn nhớ các bức tường màu xanh lá, và những bức poster siêu nhân dán khắp nơi.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Hết cách, nên cậu bé đã chĩa súng vào ông chú của mình. Phải mất một lúc thuyết phục thằng bé mới để cho Max vào. Cậu ấy phát hiện ra người chú này đã cố xâm hại tình dục thằng bé, bởi nên thằng bé mới dùng tới súng. Max hiểu thằng bé muốn ông chú của mình phải trả giá, vì thế cậu ấy đã miêu tả chi tiết chuyện gì xảy ra với ông chú đó khi ông ta bị bắt vào tù. Chuyện đó thì còn khá lâu nữa mới xảy ra, nhưng nó đã xoa dịu được thằng bé, và nó đã đưa Max khẩu súng.”

“Ông chú họ bắt đầu la hét thằng nhỏ sau đó, vì thế Max đã bước tới và đập cho ông ta một trận. Lúc tôi tới nơi để cùng ông ta đi, kẻ khốn kiếp đó đang đi đi lại lại và khóc sưng cả mắt. Tôi đoán điều Max nói với đứa trẻ đó đã làm ông ta sợ. Đồ khốn,” anh thêm vào, gần như là một lời giải thích.

“Chuyện gì xảy ra nếu cậu bé đó chĩa khẩu súng vào Max?”

“Cậu ấy đã chuẩn bị cho điều đó. Cậu ấy biết cách để xử lý những tình huống như thế này.”

Ellie vẫn nhìn vào cánh cửa đóng. “Mấy con dao mổ sắc lắm,” cô nói, “Nếu thằng bé cắt trúng động mạch hoặc-”

“Max sẽ không để thằng nhóc làm bị thương anh ấy đâu.”

Và anh đã đúng. Cánh cửa mở ra và Max bước ra. Anh để một bàn tay lên vai của cậu bé, đang ép sát người vào anh, còn tay kia thì cầm con dao mổ.

Cậu bé trông còn nhỏ hơn tuổi chín, hay mười, Ellie nghĩ, và trông nó rất hoảng loạn. Cô muốn tìm Gorman và đấm ông ta một cái. Khi cô bước về phía họ, đôi mắt đứa trẻ mở to ra và nó thụt lùi lại sau lưng Max.

Max nhìn xuống và nói, “Không sao đâu. Chị ấy đi với anh. Để chị ấy nhìn qua cánh tay em nhé, được không? Sau đó anh chị sẽ tìm cho em một số đồ ăn và một cái giường. Em sẽ ở đây tối nay.”

Cậu bé tên là Kyle, và cả hai cánh tay của nó đều hằn lên những vết đỏ do bị kéo giật. Max nâng nó lên một cái bàn khám.

Khi Kyle nhìn thấy Ellie đeo găng tay vào, liền nói, “Không tiêm đâu ạ.”

“Ừ không tiêm,” cô đồng ý. “Chị chỉ muốn khám qua em thôi.”

Cô giúp nó kéo áo thun ra.

“Bác sĩ kia nói cái dây đai an toàn đã cứu em,” Kyle thì thầm. “Thấy không? Có vết bầm tím chỗ nó giữ em lại. Em đã ngồi ở ghế sau.”

Ellie quan tâm nhiều hơn ở vai trái và hai cánh tay của cậu bé. Chỗ da bị đỏ bầm từ cổ tay đến khuỷu tay, cổ tay trái bị bong gân. Còn tay phải thì không tệ lắm.

“Ba mẹ em đâu, Kyle?” Ellie hỏi.

“Mẹ em chết rồi, em không biết ba là ai,” cậu trả lời.

“Vậy có người thân nào không?”

“Chỉ có anh trai em. Em sống với anh ấy. Dì em sống ở Chicago, dì nói sẽ tới đây vào ngày mai và sẽ đón em.”

Ellie nhìn Max. “Em sẽ bảo lãnh cho cậu bé,” cô nói.

“Nghĩa là sao ạ?” Kyle hỏi với một cái nhìn bồn loạn trong mắt cậu.

“Nghĩa là em sẽ được ngủ ở đây tối nay.”

“Với anh trai em ạ?”

“Khi nào anh trai em hồi phục, chị sẽ bảo đảm cậu ấy cũng sẽ được ở cùng tầng này với em. Được chưa?” Ellie hỏi.

“Vậy còn cái ông đó thì sao ạ? Ông ấy nói sẽ bỏ em vào tù.”

“Anh sẽ “lo” ông ấy, như đã hứa,” Max nói.

“Em xin lỗi vì đã lấy con dao đó. Em nghĩ họ sẽ để em một mình nếu em có thể dọa họ sợ.”

Ellie trở lại phòng điều dưỡng để bắt đầu thủ tục bảo lãnh. Cô gọi cho viên cảnh sát và giải thích rằng người phụ tá đó được bệnh viện thuê làm việc, đã gây ra vài thương tổn cho đứa trẻ đó nên có khả năng sẽ bị kiện. Vì cô là bác sĩ bảo lãnh, nên cô sẽ xác định khi nào thằng bé đó có thể xuất viện. Khi thủ tục hoàn tất thì Kyle đã ngủ say.

“Cổ tay thằng bé bị bong gân nặng,” cô nói với Max. “Em ngạc nhiên vì Gorman đã chưa kéo đứt cánh tay nó ra luôn. Nó cũng cần phải được chườm đá trên vai.”

Cô chờ ở phòng điều dưỡng trong khi Max và Ben vào phòng chờ để để nói chuyện với Gorman và người phụ tá.

Cô nghe viên cảnh sát Lane nói lớn tiếng, “Hai người có quyền giữ im lặng...” Cô không thể nghe phần còn lại bởi giọng Gorman la hét.

Một phút sau Max trở lại với cô. “Em sẵn sàng chưa?”

Cô quay lại người y tá. “Cám ơn chị, Mary.”

“Đừng lo. Tôi biết nhân viên trực đêm ở tầng ba. Họ sẽ xem chừng cậu bé,” Mary bảo đảm.

Gật đầu, Ellie theo Max bước ra trời đêm. Ben nói chúc ngủ ngon khi bước đến chiếc xe hơi của mình.

“Anh làm thế nào để Kyle bình tĩnh lại vậy?” cô hỏi.

“Anh không nói gì cả. Anh chỉ để cậu ta nói. Thằng bé tội nghiệp đã bị dọa cho sợ phát khiếp. Khi nó đã sẵn sàng để nghe anh nói, anh hứa với nó là sẽ không ai nhốt nó lại và anh sẽ bắt cái ông nhân viên xã hội đó tránh xa nó ra.”

“Thằng bé rõ ràng là đã tin anh. Anh là người tốt với nó.”

Họ bước tới chiếc xe, và Max mở cửa. “Em sẽ khám cho nó vào buổi sáng chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, em sẽ chắc chắn có người ở cùng với nó cho đến khi dì nó tới. Anh không cần phải lo lắng.”

“Có em trông chừng thì anh yên tâm rồi.”

Ellie bước vào ghế hành khách, cài dây an toàn, và nhắm mắt. Khi xe còn chưa ra khỏi bãi đỗ, Ellie đã ngủ. Nếu Max không nhìn thấy, chắc anh sẽ không tin được. Cô ngủ say, hơi thở sâu cho thấy cô đã thực sự chìm vào giấc ngủ. Vừa lái xe, anh vừa nghĩ về cô. Cô là người phụ nữ đã từng bị quấy rối, dù vậy cô đã cảm thấy an toàn với anh. Cô ấy sẽ không cho phép mình ngủ nếu không cảm thấy an toàn.

Anh nhớ tuyến đường mà cô đã chỉ cho anh, và không mất thời gian để trở lại nhà cô. Anh

đậu xe trước tòa nhà của cô, tắt máy, sau đó mở dây an toàn của anh và của cô.

“Dậy nào, em yêu. Em cần phải vào giường ngủ.”

Khi anh chạm vào cánh tay cô thì cô tỉnh giấc. “Anh không cần phải đi vào với em đâu.”

“Có, anh sẽ vào.”

Khi anh mở cửa xe cô ra, anh nắm lấy tay cô.

Không ai nói với ai tiếng nào cho đến khi bước vào bên trong căn hộ của cô. Anh kiểm tra nhanh, rút cái điện thoại của cô ra khỏi túi áo anh, và đưa nó cho cô. Sau đó anh cúi xuống và hôn cô. Cô ngả người vào anh và đó là tất cả sự cho phép mà anh cần. Anh choàng cánh tay mình quanh cô và hôn sâu hơn. Cô đáp lại và dùng lưỡi lèo lái anh như anh đang lèo lái cô.

Chỉ vài cái hôn thì đâu có hại gì...những nụ hôn chia tay...cô nghĩ, khi đưa tay choàng quanh cổ anh.

Max lùi lại, nhìn vào mắt cô, với một tiếng gầm gừ nhỏ, anh hôn cô lần nữa. Anh yêu hương vị của cô, như đường và bạc hà, và cảm thấy cơ thể mềm mại, gợi cảm của cô ép vào bên anh. Anh cũng yêu cách cô đáp trả lại anh.

Làm thế nào anh có thể kháng cự lại cô? Những nụ hôn nóng bỏng, ướt át, hoàn toàn kích động, và khi Max nhận thấy mình đã mất kiểm soát, anh không muốn dừng lại, anh ép buộc bản thân mình phải kết thúc. Nhưng anh dường như không thể rời khỏi cô. Vẫn ôm chặt cô bên

mình, anh hít mấy hơi thở sâu, run run, cố gắng để vẻ bề ngoài trông có kiểm soát. Anh biết là mình không nên bắt đầu chuyện này. Anh nên rời khỏi cô và đi ra cửa. Phải, đó là điều anh nên làm. Ellie không phải là một cô gái thuộc loại tình một đêm. Cô ấy cũng không phải loại buông thả hay loại thích “qua đường” rồi thôi, như mấy gã trong văn phòng gọi những người tình một đêm của họ.

Hãy bước đi và ra khỏi cửa. Anh ra lệnh âm thầm nhưng vẫn không động đậy. Anh sao thế này? Ellie đang hôn vào mạch đập nơi cổ anh, làm tim anh tăng tốc. Cô hôn vào một bên cổ anh, sau đó chuyển đến tai. Miệng cô mềm mại áp lên da anh, và lưỡi cô đang làm anh run rẩy.

Anh siết chặt cô vào mình. “Chúng ta cần phải dừng chuyện này lại,” anh bắt đầu, nhận thấy lời nói đang mâu thuẫn với hành động, vì anh không thể để mình rời khỏi cô.

“Em biết,” cô thì thầm, hôn anh lần nữa.

“Anh sẽ trở lại Honolulu, và anh không muốn...” Anh đã rơi mất điều định nói, và tất cả những điều anh có thể làm là hôn cô.

“Anh không muốn gì cơ?” cô hỏi. Những ngón tay cô luồn vào tóc anh khi cô nghiêng người để hôn lên quai hàm anh.

Anh phải suy nghĩ mất vài giây cho câu hỏi đó mới trả lời được, “Làm tổn thương em. Phải, là thế. Sex chỉ một đêm, mai phải chia tay, anh không nghĩ em có thể chịu được chuyện này.”

Sự thật là, anh cũng không chắc liệu mình có thể chịu được hay không. Ellie thật sự là khó mà rời khỏi, gần như là không thể. Anh không thắc mắc tại sao mình cảm thấy như vậy, chỉ biết đó là cảm nhận từ trái tim. Cô ấy rất khác những người phụ nữ mà anh từng biết. Cô ấy sẽ

không dễ bị quên.

“Ellie, thật dễ dàng để anh đưa em vào giường...” anh bắt đầu.

Dễ? Cô cảm thấy xương sống mình cứng lại. Một vài giây trôi qua trước khi sự thật công kích. Anh đang nói sự thật. Thật dễ dàng đối với anh, cũng như đối với cô để có anh trên giường. Không phải cô đã nghĩ đó là một ý tưởng tồi rồi sao?

Cô lướt qua quai hàm anh khi nói, “Và rồi em sẽ bị tổn thương?”

“Ừ.” Giọng anh run run. “Anh nghĩ em sẽ thế.”

Ellie lùi lại. “Anh đúng,” cô nói với một tiếng thở dài. “Anh cần một phụ nữ nhiều kinh nghiệm hơn, một ai đó biết mình đang làm gì.” Trời ạ, anh ta kiêu ngạo, nhưng mà gọi cảm kinh khủng. Phải rất kiềm chế mình để không ném mình vào vòng tay anh lần nữa, rồi cô ra mở cửa. “Chúc chuyển bay về nhà tốt lành.”

CHÍN

Ben làm Ellie ngạc nhiên khi vào đầu buổi chiều Chủ Nhật anh gõ cửa nhà cô và nói sẽ đưa cô đến đồn cảnh sát để nhận diện một số bức ảnh. Nếu anh đến muộn mười lăm phút, anh sẽ không gặp cô. Vẫn ăn mặc như thường lệ quần jean với áo thun trắng, và đôi giày tennis, Ellie ném cái điện thoại vào túi xách với son môi, lược, ví tiền, mấy đôi găng tay nhựa – cô đã có kinh nghiệm không bao giờ đi đâu mà không mang theo chúng – một gói khăn giấy, và một chai khử trùng nhỏ. Cô cũng chưa bao giờ rời khỏi nhà mà không đem theo món đó.

Cô không hỏi Ben Max ở đâu, mà anh tình nguyện đưa ra thông tin. “Rob – cũng là đặc vụ Hughes,” anh giải thích, “muốn Max giúp thẩm tra một nhân chứng khác. Một thanh niên đã chạy ngang qua công viên và nói cậu ta đã nhìn thấy Landrys.”

“Cậu ta có nhận ra họ không?”

“Chúng ta sẽ biết sớm thôi,” Ben nói, không muốn nói thêm.

“Vậy anh ấy không có ở đồn phải không?” cô hỏi khi ngồi vào ghế hành khách trong xe Ben.

“Ai? Max hả? Không.”

“Ý tôi là Đặc vụ Hughes,” cô giải thích. “Tôi nghĩ anh ta muốn ở đó khi tôi xem các bức ảnh chứ.”

Ben lắc đầu. “Anh ấy rất nóng lòng muốn cô nhận diện được nhà Landrys, nên đã cho rằng có thể vô tình sẽ hướng cô nghĩ đó là họ, vì vậy anh ấy sẽ tránh mặt.”

Cô gật đầu. “Cũng tốt.”

“Đặc vụ Walberg sẽ ở đó để quan sát,” anh nói. “Anh ta là người ở đây.”

Điện thoại Ellie reo. Cô nhìn vào màn hình và nói, “Xin lỗi. Bệnh viện gọi.” Sau một trao đổi ngắn, cô bỏ lại điện thoại vào túi xách. Tôi vừa mới cho Kyle xuất viện. Dì cậu bé đã đến đón nó. Nó sẽ ở với bà ấy,” cô thông báo.

“Tốt,” Ben nói. “Tôi ghét phải nghĩ nó sẽ phải đối phó với một Gorman khác.”

“Ông ta không phải là một nhân viên xã hội điển hình. Họ hầu hết đều rất giỏi và có hiểu biết,” cô nói. “Hy vọng, người thay Gorman sẽ giàu lòng trắc ẩn hơn.”

Qua một vài tòa nhà Ellie nói, “Kể tôi nghe về nhà Landrys đi.”

“Bọn chúng là thứ...” Anh không hoàn thành câu, như thể đang chọn lựa từ để miêu tả cặp đôi này. “Bọn chúng bắt đầu ở Omaha,” anh bắt đầu. “Đó là nơi chúng sống cách đây 5 năm.” Anh xoa xoa cằm sau cổ khi thêm vào, “Bọn chúng bán vũ khí cho bất kỳ ai có thể trả tiền. Những thứ vũ khí không thể phát hiện được. Chúng bắt đầu với những khẩu súng nhỏ các loại, sau đó tiến đến bán tự động, rồi tới...”

Anh bẻ lái vào đường cao tốc và cắt qua làn đường trung tâm. “Những khẩu súng với những

viên đạn có thể cắt qua thép. Áo chống đạn không tác dụng.”

“Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy những phá hủy mà chúng đã gây nên. Chúng tôi gọi chúng là những máy quay tơ.”

“Chúng tôi?”

“Các bác sĩ phẫu thuật khác và tôi,” cô nói. “Các viên đạn quay tròn quanh bên trong cơ thể, băm nhỏ các động mạch và các nội tạng. Mùa đông năm ngoái tôi đã cố gắng phục hồi lại sự phá hoại kiểu này cho một cậu bé mười tuổi. Mẹ thằng bé nói nó đang đi trên đường khi vụ nổ súng xảy ra.”

“Thằng bé có qua khỏi?”

“Không, nó đã ra đi trước khi chúng tôi có thể lấy được viên đạn ra. Tôi đã hứa với mẹ nó là sẽ không bao giờ quên cậu, và tôi sẽ không bao giờ quên. Nó là một cậu bé rất dễ thương. Tên nó là Joel Watkins.” Cô nhìn bên ngoài cửa sổ khi nói, “Tôi biết Landrys đã không bán loại súng đó cho gã đã giết Joel, nhưng với tôi họ cũng phải chịu trách nhiệm. Bất cứ ai cầm súng trên đường cũng nên bị bắt giam cho tới chết.”

Anh không phản đối. “Có hàng trăm những kẻ buôn lậu khác, nhưng vợ chồng Landrys...bọn chúng sẽ có được một chỗ đặc biệt trong địa ngục.”

“Không nghi ngờ chuyện đó,” cô nói.

“Bọn chúng chuyển đến Honolulu vài năm trước khi chúng ngày càng có nhiều vũ khí lớn hơn và tốt hơn.”

“Bọn chúng hẳn phải có một cái gì đó rất lớn để mang chúng suốt trên đường tới đây.”

“Phải,” anh nói. “Không may, người đàn ông mà bọn chúng sẽ gặp đã bị giết trong công viên đó. Sẽ tốt biết mấy nếu chúng ta bắt được một trong số chúng.”

Họ đã tới đồn cảnh sát, Bèn tìm một chỗ đậu xe trong góc.

Ellie theo anh băng qua một bộ cửa đôi và hỏi, “Anh nghĩ sẽ mất bao lâu trước khi các anh tóm được chúng?”

“Khó nói lắm, nhưng tôi chắc chắn cuối cùng bọn chúng cũng sẽ xuất hiện thôi. Nếu không ở đây, thì cũng sẽ ở Honolulu. Bọn này đã quen với việc bị bắt rồi.”

“Và bọn chúng sẽ gặp các bằng chứng mà các anh có?”

“Và các nhân chứng.”

Cô cảm thấy một cơn rùng mình. Cô đã được cảnh báo cách bọn chúng hành động. Các nhân chứng biến mất, và nếu không có các bằng chứng rõ ràng để khởi tố chúng, nhà Landrys sẽ trở lại kinh doanh như thường lệ.”

Đặc vụ Wahberg đang chờ họ ở trước bàn và hộ tống họ lên tầng hai để tới một căn phòng rộng rãi. Các bức tường có màu be công nghiệp, và các bàn làm việc thì gần như là chất chồng lên nhau. Mỗi bàn đều có một màn hình máy tính và một chiếc ghế ngồi liền kề với nó. Hầu hết đều trống, nhưng hôm nay là chủ nhật và vẫn còn sớm. Tối nay, cô đoán, sẽ là một câu chuyện khác nếu đồn này cảnh sát này cũng giống như phòng cấp cứu.

Ellie bước qua một người đàn ông Tây Ban Nha có đôi vai to bè mặc áo ba lỗ và quần jean. Anh ta bị còng tay vào ghế và ngồi cạnh một thám tử đang gõ báo cáo vào máy tính của mình. Cô nhận thấy một người phụ nữ và một cậu bé vẻ căng thẳng đang làm các thủ tục từ một băng ghế trong phòng và nghĩ họ có quan hệ với nhau. Đầu của người đàn ông cúi xuống khi cầu nhàu trả lời các câu hỏi của viên thám tử.

Ellie bước ngang qua người đàn ông và dừng lại trong giây lát. Cô nhận thấy có cái gì đó lạ lạ, rồi trở lại cái nhìn như cũ, sau đó tiếp tục bước tới chỗ Walberg và Ben đang đợi. Walberg lịch sự kéo một cái ghế trong khi Ben đặt hai bìa hồ sơ lên bàn trước mặt cô. Anh mở một cái đến trang ảnh chụp tội phạm. Sau khi có được những hướng dẫn từ Walberg, Ellie tiến hành nghiên cứu các khuôn mặt ở mỗi trang.

Cứ vài phút, cô lại ngược lên để xem những gì xảy ra với người đàn ông đang ngồi với viên thám tử. Không có bất kỳ câu hỏi điều cô phải làm. Khi cô nhìn thấy viên thám tử mở khóa còng tay, cô đẩy ghế của mình ra sau, đứng lên, và nói, “Xin lỗi chờ tôi một chút.”

Ben bắt đầu theo sau cô, nhưng cô giơ tay ra. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Cô ấy đang làm gì vậy?” Walberg hỏi.

“Tôi không biết,” Ben trả lời.

Ellie không có bất kỳ ý tưởng người đàn ông đó sẽ phản ứng thế nào, nhưng đó là trách nhiệm của cô để nói chuyện với anh ta.

“Hôm nay là ngày may mắn của anh, Carlos Garcia,” viên thám tử nói khi cô đến gần. “Tôi sẽ để anh đi, nhưng tôi sẽ không quá khoan dung lần sau đâu đấy.”

Ngay khi Carlos đứng dậy, vợ và con anh ta cũng thế. Ellie bước lại cái bàn và đối diện với người đàn ông.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với anh.”

Carlos đầu tiên nhìn một cách cảnh giác, sau đó tức giận với yêu cầu của cô. Viên thám tử đứng lên và hỏi, “Cô cần gì với anh ta vậy? Tôi có thể giúp gì không?”

“Không,” cô trả lời. Cô đẩy mạnh tay mình vào Carlos, gần như là lắc anh ta.

“Cô là ai?” anh ta hỏi, liếc nhìn vợ và sau đó quay lại cô. “Tôi đã làm gì với cô à?”

“Không,” cô trấn an anh ta. “Anh có phiền đi theo tôi không? Chỉ vài phút thôi.”

Cô không chờ anh ta trả lời mà bước về phía góc phòng. Carlos theo sau.

“Này, cô, tôi không biết cô nghĩ gì-“

Cô ngắt ngang. “Tên tôi là bác sĩ Sullivan,” cô bắt đầu.

Và đó cũng là tất cả những gì người thám tử đã làm việc với Carlos nghe được. Phần còn lại của cuộc nói chuyện đã được nói bằng giọng thấp đến nỗi anh ta không nghe được từ nào. Vài phút sau Carlos gọi vợ anh ta lại, và cô ta cũng tham gia vào cuộc nói chuyện đó. Cô ta gật đầu khi nghe điều Ellie đang nói, trông càng lúc càng lo lắng.

“Cô ấy đang làm gì thế?” Walberg hỏi lần nữa câu hỏi đó.

Ben nhún vai. Anh nhìn Ellie dựa vào cái bàn, tóm lấy một mẫu giấy, và viết lên nó rồi đưa cho Carlos.

Ellie đặt tay mình lên vai Carlos. “Sẽ không tổn gì cho anh đâu. Tôi hứa. Ông bác sĩ ấy có món nợ với tôi. Chỉ cần hứa là anh sẽ đi sớm. Tôi chắc chắn ông ấy sẽ khám cho anh. Số điện thoại của tôi ở dưới cùng ấy,” cô thêm vào, nhìn vợ anh ta. “Nếu có bất kỳ vấn đề gì, cô gọi tôi nhé.”

Cả Carlos và vợ anh ta đều nắm lấy tay cô. Ellie nắm lấy tay cậu bé.

“Vậy nhé,” Ben nghe cô nói khi cô bước về phía anh.

Không một lời giải thích, cô lại tiếp tục lật các bức ảnh.

“Ellie?”

Cô nhìn lên. “Vâng?”

“Cô biết người đàn ông đó à?”

“Không, tôi không biết,” cô trả lời khi trở lại tập ảnh.

“Vậy sao cô nói chuyện với anh ta?” Walberg hỏi.

“Tôi cần phải thế,” cô trả lời, nhưng không nói thêm từ nào về chuyện đó.

Cô sẽ không giải thích, rằng khi cô đi ngang qua Carlos, cô chú ý thấy nốt ruồi ở sau gáy anh ta, và khi nhìn kỹ hơn, thì biết 95% chắc chắn đó đó là một khối u ác tính. Nó cần phải được khám càng sớm càng tốt.

Vợ Carlos đã nói với Ellie rằng cô ấy cũng đã nhận thấy, rằng cô ấy chắc chắn nó có ở đó mới đây thôi. Đó là một dấu hiệu tốt. Hy vọng rằng, nếu nó là một khối u ác tính, nó sẽ bị cắt ra trước khi di căn ra khắp cơ thể. Ellie muốn chẩn đoán của mình là sai, nhưng cô nghi ngờ điều đó.

Cả hai đặc vụ đều bỏ qua chuyện đó. Ben kéo lên một chiếc ghế và bắt đầu trả lời một vài

vẫn bản trong khi chờ đợi.

Ellie lật qua một trang và tiếp tục xem qua các bức ảnh của một số đàn ông và đàn bà thô kệch và đáng sợ nhất mà cô từng nhìn thấy. Chắc phải xem xét tới chuyện cho những tên gang tơ này ở chung với nhau.

Điện thoại cô báo hiệu có tin nhắn, cô dừng lại để trả lời. Khi trả lời xong, cô quay sang Ben. “Vợ anh gửi lời chào đấy.”

Anh nhe răng. “Cô ấy lo lắng gì hôm nay vậy?”

“Chuyện ăn uống,” cô trả lời. “Nó cũng giống như hồ sơ lưu từ những gì tôi nghe được từ cô ấy, vì thế đừng có trêu cô ấy khi nào anh trở về nhà đấy nhé.”

“Không đâu,” anh hứa.

Ellie trở lại những bức ảnh.

“Nhìn ai kia,” Walberg nói. “Tôi biết Hughes không thể vắng mặt mà. Vậy đó phải là cái gã ở trong công viên và nói rằng anh ta nhìn thấy vợ chồng Landrys.”

Cô nhìn lên và thấy hai người đàn ông đang bước về phía cô. Người đi đầu tầm bốn mươi, nhưng tóc đã sớm bạc và khuôn mặt với nhiều nếp nhăn sâu cho thấy ông không thường dùng những nụ cười. Ở anh ta toát lên một vẻ quyền hành, vì thế cô nghĩ anh ta là Hughes, người đặc vụ mà cô đã được cảnh báo. Mái tóc dài của anh ta được chải về phía trước, che giấu cái trán và

gần như phủ lên đôi mắt. Và ngay đằng sau họ là Max.

Tim cô gần như bị lỡ mất một nhịp. Khỉ thật, cô đã nghĩ là sẽ chẳng gặp anh ta nữa sau tối qua. Vậy giờ cô sẽ phải trải qua cái cảm giác lo lắng lần nữa sao?

Ôi không, cô sẽ không bao giờ lần nữa, cô quyết định. Cô sẽ không để anh ta tác động lên nữa.

Ý tưởng thì tuyệt vời là thế, mà sự thật thì không như vậy. Con tim ngu ngốc của cô đang đập hết tốc lực vào lúc anh tới chỗ cô. Không đỡ được khi anh mặc quần jean và cái áo thun màu xám khoe các cơ bắp cuồn cuộn trên ngực và cánh tay anh.

Thôi nhìn ngay, cô tự nói với chính mình. Cô nói xin chào và nhanh chóng quay trở lại tập ảnh tội phạm. Cô thích nhìn Max hơn, nhưng sau đó thì sao? Lờ anh ta đi, vị quan tòa trong cô nói thế. Đó là chìa khóa để ngăn chặn một cơn đau tim. Một cơn đau tim? Cái ý tưởng xảy ra một chuyện vô lý như vậy làm cô không thể nhin cười.

“Cô đang cười gì vậy?” Ben hỏi.

“Những bức ảnh đáng yêu.”

Đặc vụ Hughes đã đi tới bàn đối mặt với cô. “Chúng ta chưa được giới thiệu nhỉ,” anh ta nói. “Đừng đứng lên,” anh ta thêm vào khi đưa tay ra.

Anh ta là một người lịch sự nhưng trông rất cứng nhắc, Ellie nghĩ. Nghề nghiệp hiện rõ trên khuôn mặt anh, nhưng anh trông cũng thân mật và không giống người độc đoán như Max đã nói.

“Cô đã xem kỹ từ đầu đến cuối tập ảnh đó chưa? Cô có thật sự nhìn mỗi bức ảnh không vậy?” Hughes hỏi cô.

“Cô ấy chỉ vừa mới bắt đầu thôi,” Ben nói.

“Anh nên lánh mặt đi thì hơn,” Max nói với một giọng điệu hơi cáu. “Hãy để cô ấy không bị áp lực khi xem các bức ảnh ấy.”

“Giới thiệu tôi với quý cô này đi,” người thanh niên đứng cạnh Max yêu cầu. “Tên tôi là Greg,” anh ta vừa nói vừa quét mắt lên người cô từ đầu tới chân.

Cô bắt đầu để nói, “Ellie,” nhưng Max là người nhanh hơn. “Cô ấy là bác sĩ Sullivan.”

“Cô là bác sĩ gì vậy?” Greg hỏi.

“Sao cậu không ngồi xuống cái bàn ở đằng kia và bắt đầu xem ảnh đi,” Max đề nghị. Anh đứng ngay sau lưng Ellie và vô tình đặt đôi tay lên vai cô. “Hoặc cậu có thể xem ảnh trên máy tính. Tùy cậu chọn.”

“Tôi sẽ làm giống như cô ấy đang làm,” Greg nói. “Mà tại sao tôi không ngồi kế cô ấy, và chúng tôi có thể xem các bức ảnh cùng nhau?”

“Đó không phải là cách thức làm việc,” Max nói. “Ngồi đi.”

“Ellie, cô đã nhìn toàn bộ ảnh rồi phải không?” Hughes hỏi. Và trước khi cô có thể trả lời, anh ta nói, “Có lẽ cô phải bắt đầu lại từ đầu lại thôi.”

“Sao anh không ngồi với Greg đi,” Ben nói, “và để Ellie xem mà không có bất kỳ thúc giục nào.”

Hughes giơ tay lên. “Được rồi. Được rồi. Chỉ để bảo đảm cô ấy – “ “Thôi đủ rồi,” Max ngắt lời.

“Anh có muốn nói với cô ấy trang nào có mặt Landrys luôn không?” Ben hỏi.

Hughes lắc đầu và băng qua căn phòng để lấy cà phê nhưng quay lại nói, “Có lẽ chúng ta chỉ nên đặt sáu hay bảy tấm hình trên bàn như chúng ta vẫn hay làm...có lẽ...”

“Anh không thể thay đổi quy trình được. Hãy để cô ấy nhìn.”

Ellie cảm thấy mình như thể là tâm điểm cho các bậc trượng phu ở đây cạnh tranh nhau. Thái độ của Hughes đã trở nên căng thẳng, cô vui vì anh ta đã cho cô thêm thời gian, nhưng cô cũng bắt đầu lật lại trang đầu tiên. Cô dừng lại nửa chừng và gõ nhẹ vào một bức hình. “Tôi nhớ anh này. Anh này đã từng được phẫu thuật năm ngoái. Bị một con dao bấm chọc thủng động mạch một bên ngực. Đó là một ca khó.”

“Không phải cắt vào động mạch ngực sẽ làm máu chảy ra nhanh sao?” Ben hỏi.

“Không khi bác sĩ phẫu thuật để ngón tay cô ấy lên để chặn nó lại.”

“Cô đã làm à?”

Cô gật đầu khi đã nhìn nhiều hơn những khuôn mặt. Ba trang sau cô chỉ vào một bức khác. “Hai viên vào dạ dày. Phục hồi rất lâu.”

Và lại tiếp tục. Thêm hai lần nữa cô chỉ vào các bức ảnh và lại miêu tả các cuộc phẫu thuật.

Max nghiêng người dựa vào cái bàn. Anh xem cô nhìn các bức ảnh của cả Cal và Erika Landry mà Hughes đã chèn vào các bức ảnh tội phạm khác, và cô hoàn toàn không nhận ra.

Anh đi đến chỗ Hughes và cho anh ta biết tin xấu, rằng Ellie đã không thể xác định được nhà Landrys.

Hughes không thể che giấu sự thất vọng của mình. “Kêu cô ta nhìn lại lần nữa,” anh ta khẳng khẳng. “Có lẽ cô ấy bị phân tâm khi-“

“Cô ấy đã xem chúng hai lần rồi. Cô ấy không phải là một nhân chứng, vì thế cô ấy sẽ không ở vào danh sách.”

Ellie không chú ý đến các giọng nói đang lớn tiếng. Cô nhận được hai tin nhắn liên tiếp. Cô đọc cái đầu tiên và quyết định lờ nó đi, nhưng tin thứ hai không cho phép từ chối hay phản đối. Bác sĩ Westfield muốn làm một sự thỏa thuận. Nếu cô tới và làm một ca phẫu thuật cắt đại

tràng thay cho ông, ông sẽ để hôm nay là ngày cuối cùng của cô tại bệnh viện. Đề nghị này quá tốt để từ chối. Vì Westfield đã không cần cô ở phòng giải phẫu cho đến 5 giờ và bệnh nhân đã ổn định, cô nhả tin nói cô sẽ nhận.

“Được rồi, Ellie, cô xong việc ở đây rồi,” đặc vụ Hughes miễn cưỡng nói với cô.

Cô đứng lên, bỏ cái điện thoại vào túi xách và cố lờ Max đi, nói, “Rất vui như thế.”

Cô quay đi nhưng dừng lại, nhận ra cô không lái xe của mình đến đồn cảnh sát.

“Tôi cần quá giang về nhà.”

Mỗi người đàn ông trong phòng đều lập tức mời cô. Greg là người to mồm nhất và nhảy lên. “Tôi sẽ đưa cô về, và có lẽ chúng ta sẽ dừng lại dùng bữa trưa luôn thế.”

Max đẩy anh ta vào lại trong ghế. “Cô ấy sẽ không đi đâu hết với cậu.”

Ben thấy ngạc nhiên trước thái độ của Max. Anh dường như cũng đã quyết định không thích hay tin tưởng Greg, nhưng cũng chỉ vậy thôi. Sau đó anh nhận thấy cách Max nhìn Ellie. À, giờ thì anh đã hiểu. Khỉ thật, anh hơi chậm hiểu hôm nay. Anh nên nhận thấy dấu hiệu này sớm hơn. Anh đứng dậy và móc chìa khóa ra khỏi túi rồi tiến về phía Ellie, nhưng Max đã ngăn anh lại.

“Để tôi,” Max càu nhàu. Anh nắm lấy cánh tay Ellie và thực tế là đã kéo cô băng qua căn phòng hướng về phía cầu thang.”

“Thật ngạc nhiên,” Ellie thì thầm chỉ anh mới có thể nghe.

“Gì?”

“Phút trước anh còn là một đặc vụ liên bang lạnh lùng, phút sau anh lại là người Neanderthal.”(*)

(:Người Neanderthal bắt đầu tiến hoá ở châu Âu cách đây khoảng 230,000 năm và thống trị lục địa này cho tới cách đây chừng 35.000 năm – ND)*

Anh toét miệng cười. “Anh chỉ muốn em ra khỏi chỗ này trước khi Hughes dúi các bức ảnh của Landry vào mặt em.”

Khi họ đã ở trong xe của anh và đang trên đường, cô nói, “Có lẽ Greg có thể nhận diện được Landrys.”

“Ừ, có lẽ. Cậu ta nói cậu ta đã nhìn rõ được Cal trước khi đeo kính mát.”

“Anh sẽ nói cho anh ta biết sự biến mất của các nhân chứng chứ?”

“Hughes sẽ nói chuyện với anh ta.”

“Khi nào anh bay?”

“Trong một hay hai ngày nữa. Tùy thuộc vào có bao nhiêu việc bọn anh cần phải làm ở đây.”

Cô ghét phải nói lời tạm biệt một lần nữa. Lần này sẽ không hôn, cô tuyên bố, và sẽ không hối hận.

“Em quên chào tạm biệt Ben rồi,” cô nói.

“Anh sẽ nói với cậu ta. Nghe này, Ellie...”

“Vâng?”

“Anh sẽ không quên chuyện về Evan Patterson đâu. Anh sẽ tìm ra hắn ta, và ngay khi anh tìm thấy, anh sẽ gọi điện cho em.”

“Có lẽ anh ta đã trở lại một bệnh viện tâm thần ở đâu đó cũng nên,” cô gợi ý.

“Anh sẽ kiểm tra,” anh hứa.

Anh dừng lại trước tòa nhà của cô.

“Em sẽ không vào trong,” cô nói với anh khi tháo dây an toàn ra. Cô kéo ra chùm chìa khóa xe từ túi xách và bước ra ngoài trước khi anh tắt máy.

“Anh nhớ cẩn thận,” cô nói lời tạm biệt. Cô có thể đã dừng lại được trước khi thêm vào, “khi sẵn lòng kẻ xấu” Thật là không ra đâu vào đâu.

Anh đã không nói lời tạm biệt với cô. Ít nhất cô cũng không nghĩ là anh sẽ làm thế, nhưng cô cũng trở về hiện thực để bước lên xe của mình và lái đi. Cô buộc mình không nhìn vào gương chiếu hậu, và sau khi rẽ vào góc quanh, cô thở dài. Chẳng có gì quá rắc rối, cô nghĩ. Nhưng đâu đó trong tâm trí cô đang càu nhàu cô . Lẽ ra cô nên ngủ với anh.

MƯỜI

Greg Roper là một giấc mơ trở thành sự thật. Đặc vụ Hughes vui mừng khôn xiết khi tìm ra một nhân chứng tích cực để làm chứng chống lại Landrys. Người thanh niên hai sáu tuổi này đã đến báo cáo một ngày sau vụ nổ súng và nói với Hughes rằng anh ta nhìn thấy được cả Cal và Erika trong công viên đó.

Khi Hughes gặp Roper ở đồn cảnh sát để nhìn các bức ảnh chiều Chủ nhật đó, người đặc vụ này cảm thấy nghi ngờ Roper có chút ba hoa bởi cái cách cậu ta gây sự chú ý tới Ellie Sullivan, nhưng ngay sau khi cô ta rời khỏi đồn, Roper đã nghiêm túc trở lại và nhanh chóng chỉ ra các đối tượng tình nghi.

Về phần Hughes, Roper là một nhân chứng lý tưởng. Anh ta chưa bao giờ gặp bất kỳ rắc rối nào với cảnh sát, thậm chí cũng chưa bao giờ bị nhận một vé phạt tốc độ, và đang có một công việc tốt hơn bốn năm qua. Điều quan trọng nhất với Hughes là Roper không có vẻ gì là mâu thuẫn với những gì cậu ta đã nhìn thấy. Cậu ta đã giải thích rằng cậu ta đang cắt ngang qua công viên, tới một lối tắt qua một bụi cây dâu để tới chỗ xe anh ta đậu thì nhìn thấy Erika Landry. Cô ta đang ngồi ở ghế hành khách của chiếc Mercedes lớn đang lái chậm chạp trên đường.

“Cô ta đang làm gì?” Hughes hỏi.

“Cô ta lấy cái mũ lưới trai xuống để nhìn vào gương, và sau đó cô ta giật mạnh tóc, và tất cả đều rớt xuống cùng một lúc. Đó là một bộ tóc giả, và tôi nghĩ cô ta đang cố chỉnh sửa nó.”

“Còn Cal Landry?”

“Tôi chưa nhìn thấy mặt anh ta, nhưng khi anh ta đậu xe ở cuối tòa nhà và bước ra ngoài, tôi đã thấy anh ta. Anh ta đứng đó quan sát con đường, nhưng khi anh ta quay đi thì đã mang cái kính mát lên rồi. Tôi đủ gần để thấy cái sẹo trên gò má anh ta.”

“Tại sao anh vẫn ở chỗ đó? Sao không tiếp tục đi?”

“Tôi tò mò. Đầu tiên tôi nghĩ có lẽ người phụ nữ đó đang trải qua đợt hóa trị hay đại loại thế và đã không còn tóc, nhưng khi cô ta chỉnh bộ tóc giả, mái tóc đỏ dài của cô ta rơi ra, và cô ta nhét nó vào lại. Cô ta có một mái tóc đỏ khá đẹp. Tại sao lại phải giấu nó dưới bộ tóc giả chứ? Sau đó tôi nhìn thấy người đàn ông đưa tay vào trong túi áo và nhìn xuống cái gì đó, như thể đang kiểm tra nó. Tôi không thể thấy đó là gì, nhưng nó càng làm tôi tò mò hơn. Tôi có thể nói họ đang chuẩn bị làm gì đó, vì thế tôi quyết định đi theo họ và nhìn thử xem đó là gì. Tôi đoán ông đang cho là tôi quá tò mò. Bọn họ không biết tôi ở đó. Họ đi vào khu vực công viên nơi các bụi cây dày đặc và sau đó đột nhiên họ quay lại và bắt đầu bước nhanh theo hướng ngược lại. Đó là khi tôi nhìn thấy một nhân viên FBI đang đuổi theo sau họ.”

“Anh có nhìn thấy Landry bắn đặc vụ Goodman không?”

“Tôi chắc chắn thế. Tôi đã nhìn thấy anh ta nổ súng vào hướng người đặc vụ đang đi đến, và tôi cũng nhìn thấy người đặc vụ đó ngã xuống, vâng, tôi đã nhìn thấy anh ta bắn anh ấy.”

Roper khẳng định rằng Landrys không nhìn thấy anh ta. “Không cả nhìn vào hướng chỗ tôi đứng, bởi bụi cây đã che tôi. Tôi không nghĩ họ nhìn thấy tôi nếu họ có nhìn đi nữa.”

Hughes nhấn mạnh rằng Roper không được kể những gì đã nhìn thấy cho gia đình hay bạn bè anh ta nghe.

Hắn nhà Landrys đã CẢNH GIÁC, nhưng Hughes tràn trề hy vọng cặp đôi này sẽ phải xuất hiện ở một đồn cảnh sát nào đó với các luật sư châu chực xung quanh. Chúng sẽ nói đã nghe thấy các cóm đang tìm kiếm chúng. Cho dù đã cáo buộc FBI đã sách nhiễu họ, nhưng họ sẽ vẫn hợp tác mà trả lời các câu hỏi. Họ có thể sẽ thừa nhận đã ở công viên đó, nhưng sẽ cho là mình vô tội, và muốn thấy nhân chứng.

Greg Roper sẽ là ngày tận thế của chúng...nếu Hughes có thể giữ được mạng sống của cậu ta đủ để ra làm chứng.

MƯỜI MỘT

Ellie lái xe đến bệnh viện và hoàn thành ca phẫu thuật lúc năm giờ ba mươi. Cô đang bước ra cửa thì bị gọi trở lại. Một chiếc bus chở đầy học sinh đang trở về từ St. Louis trong một trận bóng đá đã bị một chiếc xe đầu kéo đâm vào, có bốn nạn nhân bị thương nặng. Ellie làm thêm hai ca phẫu thuật nữa và đã không về nhà cho tới sau ba giờ sáng. Cô bò vào giường và ngủ suốt mười hai tiếng.

Khi thức dậy, cô có cảm giác bồn chồn và không muốn ở một mình, đó là một cảm giác hiếm khi thấy ở cô. Cô quyết định ra khỏi nhà. Cô gọi cho chú Oliver và dì Millie Wheatley, những người thân yêu đó đã đón nhận cô khi cô 12 tuổi. Họ yêu cô, chăm sóc và bảo vệ cô, và cô đột nhiên nhớ họ khủng khiếp.

Không phải kiểu cô đã không gặp họ trong một thời gian. Cô nói chuyện với họ ít nhất hai lần một tuần, đôi khi nhiều hơn, và cùng ăn tối ở nhà họ mỗi chủ nhật, tùy thuộc vào thời khóa biểu của cô. Nhưng cô đột nhiên có một cảm giác thôi thúc dành thời gian cho họ trước khi cô rời khỏi thị trấn.

Dì Millie trả lời điện thoại khi cô gọi. “Cháu có thể ở đó tối nay không ạ?” Ellie hỏi. Có chuyện gì với cô vậy nhỉ? Cô nghe có vẻ rất thảm hại.

“Tất nhiên rồi,” dì Millie trả lời. “Phòng cháu lúc nào cũng sẵn sàng cả.”

“Cháu sẽ có mặt trong hai mươi phút nữa.”

Ellie ngay lập tức cảm thấy khá hơn. Chỉ cần nghe được giọng nói của ai đó yêu thương cô là

thấy khác ngay.

Một giờ sau cô ngồi trong bếp của nhà Wheatley, đang uống trà nóng. Chú Oliver muốn biết về ca phẫu thuật mới nhất của cô, dĩ nhiên, cũng muốn biết chi tiết về vụ bên ngoài bệnh viện. Cô nói về ca phẫu thuật nhưng không nói về vụ nổ súng. Nếu ông biết cô đã ở rất gần ở đó, ông sẽ lo lắng.

Khi chú cô vào giường, cô và dì Millie nói về đám cưới ở Winston Falls.

“Cháu hẳn căng thẳng về chuyến về nhà, phải không?” Dì Millie hỏi.

“Vâng ạ. Cháu thấy sợ,” cô thừa nhận.

“Cha cháu sẽ biết nếu thằng khốn đó đã quay lại thị trấn,” bà nói, ám chỉ tới Patterson.

“Cũng không hẳn ạ. Cháu thấy căng thẳng về...họ. Cháu muốn hòa hợp với gia đình...” Cô lắc lắc đầu. “Cháu không nghĩ là mình sẽ được thế.”

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đừng lo quá,” bà nói. Bà đưa tay qua bàn và vỗ nhẹ vào bàn tay Ellie.

Muốn thay đổi chủ đề, Ellie buột miệng, “Cháu đã gặp được người khác.”

“Ồ?” Dì Millie bắt đầu mỉm cười. “Cũng tới lúc rồi mà.”

Ellie kể cho bà ấy nghe về Max và những phản ứng kỳ lạ khi cô gặp anh.

“Anh ấy hoàn toàn không hợp với cháu,” cô nói. “Anh ấy cực cần và khô khan, và có những lúc anh ấy hết sức cáu bẳn. Anh ấy lúc nào cũng kè kè một khẩu súng và săn đuổi bọn người xấu. Cuộc sống của anh ấy là phản đề với cuộc sống của cháu. Chắc chắn đó không phải là một người đàn ông lý tưởng...nhưng dù vậy, có một sức thu hút ngay lập tức...gần như là bản năng,” cô thừa nhận. “Cháu không thể kiểm soát nó.”

“Nó cũng đã xảy ra với chú và dì. Ngay lập tức thu hút. Có muốn biết bí mật không? Bây giờ cô chú đã lớn tuổi rồi. Ông ấy đã bị hói. Và cô đã tăng thêm mười ký và có nhiều nếp nhăn hơn một con chó săn bloodhound một mồi, nhưng sức hút vẫn còn đó, và nó cũng vẫn còn mạnh mẽ. Nếu cháu nghĩ có thể cháu đã có tình cảm với chàng trai đó, thì đừng chống lại chúng.”

“Có một vấn đề ạ.”

“Là gì thế?”

“Anh ấy sống ở Honolulu.”

Dì Millie gõ gõ các ngón tay lên mặt bàn. “Honolulu, hử?”

Ellie gật đầu. “Một vòng trái đất.”

MƯỜI HAI

Lúc đầu, Ellie căng thẳng với chuyến đi về nhà. Còn giờ thì cô thấy sợ nó.

Cô nằm thao thức nhìn chăm chăm vào những cái bóng hắt lên bức tường từ ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ phòng ngủ. Cô đã thức khuya chuyện trò với dì Millie, và giờ cô không thể ngủ được.

Phòng cô vẫn y như lúc cô đi. Các cuốn sách yêu thích của cô vẫn nằm ngay hàng trên kệ phía trên bàn học. Giường cô vẫn còn tấm trải màu hồng sáng. Trên tủ kéo vẫn là chiếc đèn sứ nhiều màu mà cô và dì Millie đã nhìn thấy tại một chợ trời. Vẫn còn đó những bộ quần áo trong tủ đồ mà cô đã không mặc trong nhiều năm nhưng cô vẫn không thể tự mình đem đi bỏ. Căn phòng này vẫn là một chỗ trú ẩn an toàn của cô.

Nó đã không được như vậy vào lúc đầu. Khi cô được đưa đến gia đình Wheatleys cách đây nhiều năm, cô đã thấy sợ hãi cho một tương lai không chắc chắn, nhưng chú Oliver và dì Millie đã cho cô tất cả những gì cô cần, một môi trường an toàn, yêu thương và thời gian để thích nghi. Họ đã mở rộng cửa nhà và trái tim mình cho cô, và cô sẽ không bao giờ có thể đáp trả được hết sự rộng lượng và lòng tốt của họ. Khi nào cô còn ở trong nhà họ, cô còn cảm thấy được bảo vệ.

Tuy nhiên, Winston Falls vẫn sẽ luôn là ngôi nhà thực sự của cô. Các chuyến về thăm đã thường xuyên hơn trong những năm qua, và cô thường không thể chờ để được trở lại gặp gia đình mình. Nhưng lần này thì khác.

Đã gần mười tám tháng kể từ chuyến trở về Winston Falls lần cuối, và nó đã kết thúc trong thảm họa. Cô đã đưa chồng sắp cưới, John Noble, về nhà để gặp ba mẹ và em gái Ava của cô. Tất cả đều có vẻ thích John rất nhiều – đặc biệt là Ava – và mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp cho đến

ngày thứ hai, cái ngày mà Ellie đột ngột hủy bỏ hôn ước và bay trở lại căn hộ của cô một mình.

Ba mẹ cô biết chuyện gì đã xảy ra – họ ở trong phòng khách khi Ellie đi lên lầu và mở nhầm cửa – và họ đã thấy xấu hổ và nhục nhã. Ava khẳng định cô không bao giờ có ý làm tổn thương ai, nhưng đã quá muộn cho những lời xin lỗi.

Mẹ của họ đã không biết phải làm gì về tình huống này. Sau khi bỏ chạy về nhà sau vài tiếng đồng hồ, cô đã quyết định là sẽ không bao giờ nhắc tới sự việc khó chịu này nữa. Ba của họ đã không muốn phải đứng về bên nào, vì thế ông quyết định để các cô con gái của mình tự xử với nhau. Ông đã có một cuộc nói chuyện dài với Ava và sau đó bỏ qua chuyện đó.

Ellie cảm thấy bị tổn thương kinh khủng, nhưng khi đã trở về lại căn hộ của mình, cô đã tha thứ cho ba mẹ vì đã không ném Ava ra khỏi nhà. Khi đã bình tĩnh, Ellie nhận ra mình đã sai khi muốn họ phải lựa chọn đứa con gái nào. Cô đã thông cảm cho họ, đặc biệt là ba cô. Người cha tội nghiệp của cô đã phải khổ sở nhiều vì cô. Có lần cô đã nói với ông rằng cô là một cái gai vĩnh viễn trong cạnh sườn ông ngay từ ngày cô sinh ra, và ông đã phá lên cười vui vẻ.

“Con, cô gái trẻ, hãy làm cho cuộc sống nhiều thú vị hơn,” ông đã nói với cô.

Cô không chắc chắn về điều đó lắm. Cô biết ông đã không lúc nào rảnh rỗi với cô. Lên ba tuổi, cô đã đọc và làm được những phép tính đơn giản, và từ vựng của cô còn tốt hơn cả nhiều người lớn. Lên năm tuổi, cô được coi là một thần đồng. Cha cô nhận thức được mình phải có trách nhiệm phải bảo vệ cô khỏi bị khai thác quá nhiều. Bởi vì ông là một giáo sư trong khoa toán ở một trường đại học địa phương, ông có thể làm cho Ellie không bị chán bởi một thời khóa biểu dày đặc với những giáo sư khác ở các bộ môn lịch sử, xã hội học, văn học Anh, giải phẫu học, và bất kỳ môn học nào khác mà cô quan tâm.

Ba mẹ cô đã cố gắng làm cho cuộc sống của cô bình thường nhất có thể, nhưng đó là một chuyện khó khăn. Cô chỉ mới lên mười khi bước vào trường trung học Sacred Heart. Các khía cạnh xã hội ở trường trung học đã gây khó khăn cho cô bởi cô trẻ hơn nhiều so với các học

sinh khác, đặc biệt là các cậu nam sinh lớn tuổi hơn phải đề phòng cô.

Ba cô tin ông đã làm một điều tốt là giúp cô sống vui vẻ và bình thường cho đến khi Evan Patterson xuất hiện. Patterson đã làm cho cuộc sống của họ bị đảo ngược và kéo họ đến địa ngục.

Từ lúc hấn nhìn thấy cô ở trại hè khoa học, Patterson mười bảy tuổi đã bị ám ảnh. Dù vậy, cô đã không nhận ra cho đến khi hấn ta bắt đầu đi đi lại lại trước cửa nhà cô. Ngay sau đó, cô bắt đầu nhận được các bức ảnh của hấn ta và các bức thư tình. Khi cô đưa chúng cho ba mình, ông lo ngại cho sự quan tâm của một thằng bé lớn tuổi hơn rất nhiều so với Ellie. Ông đã gọi cho ba mẹ Evan để nói về mối lo ngại của mình, nhưng được bảo rằng đó là một cậu bé trầm tính và nhút nhát, và bởi vì cậu ta cũng là một học sinh tài năng như Ellie, nên có khả năng cậu ta chỉ dành nhiều ngưỡng mộ cho thành tích học tập của cô bé mà thôi. Mặc cho những lời tán dương cho con trai của họ, ba của Ellie vẫn không yên tâm. Ông phản hồi bằng cách nhờ hai học sinh lớn tuổi đi kèm với cô hàng ngày đến trường.

Lần đầu tiên Patterson đã tiếp xúc riêng với Ellie trong giờ ăn ở trường học. Cô đã đi ra ngoài và ngồi trên một chiếc ghế dài gần đài phun nước, ăn một trái táo. Patterson đột ngột bước đến. Hấn ta nói với cô hấn cần nói chuyện với cô bởi vì cô đã không trả lời các bức thư của hấn. Hấn dường như rất kích động. Ellie cố không để hấn nhìn thấy sự sợ hãi của mình khi cô bảo hấn đừng viết thư cho cô nữa, nhưng sự từ chối của cô chỉ làm hấn thêm giận dữ. Khi Patterson tóm lấy cô, cô đã hét lên. Một giám thị trường học đã lập tức cố ngăn hấn lại, nhưng Patterson lớn so với tuổi và rất khỏe. Hấn đã đánh cô ấy té xuống đất và cố lôi Ellie đi với hấn.

Sự trợ giúp đến từ người gây ngạc nhiên nhất – Spike Bennet, hay còn gọi là kẻ khủng bố thị trấn này, như các nữ tu hay gọi cậu ta. Cậu ta là một kẻ chuyên gây rối và tự hào về nó. Sacred Heart còn giữ cậu ta là học sinh của trường bởi cha cậu ta đã quyên góp khá nhiều tiền và cũng vì các bà xơ thích sửa đổi những lầm lỗi. Họ quyết tâm sẽ hoán cải cậu ta, nhưng họ không được nhiều thành công. Cậu ta bị nguyên rủa và liên tục đánh nhau, thường chỉ là cho vui. Nhưng hôm đó, Spike trở thành anh hùng của Ellie. Cậu ta đã cản Patterson lại và giải thoát cho Ellie. Trong khi Patterson đấm đá cậu ấy, Spike hét kêu Ellie chạy đi.

Ellie đã không bỏ chạy. Cô đã ném mình lên Patterson và đánh hấn với các nắm đấm của cô. Các học sinh khác chạy đi, và dẫn đến ba nam sinh to lớn để bắt Patterson nằm xuống cho đến khi cảnh sát đến. Spike được đưa đến bệnh viện cho các mũi khâu.

Vì Patterson chưa từng gây ra bất kỳ rắc rối nào trước đây, nên các thẩm phán đã khoan hồng cho cậu ta. Cậu ta được lệnh đi kiểm tra tâm thần và điều trị bắt buộc trong sáu tháng. Ba của Ellie, tuy vậy, vẫn không hài lòng. Ông đã đi đến các cơ quan có thẩm quyền và yêu cầu được một lệnh cấm. Trong tuần tiếp theo, thời khóa biểu của Ellie thay đổi và cô đã rời khỏi Sacred Heart để đi tham dự các lớp học tại trường đại học, vì vậy Evan chưa bao giờ tiếp xúc được với cô ở trường học một lần nữa, nhưng ác mộng của cô chỉ mới bắt đầu.

Lệnh cấm không phát huy tác dụng lắm. Patterson tiếp tục theo dõi cô. Sự tôn sùng của anh ta đã biến thành sự sách nhiễu, và sự sách nhiễu này cũng đã biến thành những đe dọa. Mặc cho các biện pháp phòng ngừa của ba mẹ cô áp dụng để bảo vệ cô, Ellie vẫn có điểm yếu, và Patterson đã tìm được cách để tiếp cận đủ gần để tấn công cô. Các nhà chức trách đã có thể chính thức kết tội hấn ta, nhưng mỗi lần như vậy, các luật sư lại dàn xếp được một thỏa thuận để đưa anh ta đi điều trị. Ngoài lệnh cấm ra, các cảnh sát bất lực để làm gì được hấn ta. Ba mẹ Ellie đã làm mọi thứ có thể để bảo vệ cô, luôn chắc chắn rằng cô không bao giờ được một mình khi cô ra khỏi nhà. Nhưng ngay cả điều đó cũng không tránh được cái ngày kinh khủng khi cuối cùng hấn ta cũng bắt được cô từ sự bảo vệ và đánh cô đến thừa chết thiếu sống.

Patterson cuối cùng cũng bị bắt giữ, nhưng ba mẹ cô được khuyên là có khả năng lớn hấn sẽ được chuyển đến một bệnh viện tâm thần tư nhân – ba mẹ hấn sẽ chịu phí – và hấn có thể sẽ được tự do sớm hơn nhiều. Vì vậy ba và mẹ cô đã làm một quyết định khó khăn trong cuộc đời hai người, đó là gởi con gái mình đi xa, để giấu cô khỏi một tên điên. Một người bạn trong FBI đã giúp họ tìm thấy gia đình Wheatleys, đang sống cách đây tám trăm dặm. Ba Ellie rất hài lòng bởi vì cả hai người họ đều là giáo viên. Họ là người tốt, yêu thương mọi người và là một món quà Chúa đã cho Ellie.

Khi Ellie được xuất viện, mẹ cô đã đi cùng cô đến nhà Wheatleys và ở đó cho đến khi Ellie phục hồi được sức khỏe và đã trở nên thoải mái hơn với những người giám hộ mới của mình. Sau vài năm Ellie đã được phép trở về nhà trong những chuyến về thăm ngắn ngủi, nhưng điều đó chỉ xảy ra khi ba mẹ cô đã đảm bảo rằng Patterson không được tự do. Mặc dù chi phí cho các chuyến bay là một gánh nặng tài chính, nhưng nó cũng đáng để con gái về với họ. Nhiều

thứ đã thay đổi đáng kể, tuy vậy, Patterson đã được chuyển đến một viện tâm thần tư nhân khác và được phép về nhà cuối tuần. Điều đó có nghĩa là Ellie vẫn còn phải tránh xa ra.

Ba cô không muốn cô cảm thấy bị cô lập từ gia đình mình, nên trong mấy năm qua ông đều duy trì việc nói chuyện với cô mỗi ngày. Mẹ cô cũng vậy. Ava và Annie vẫn giữ liên lạc qua email và tin nhắn.

Cuối cùng thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Ellie chọn khoa chấn thương như là một ơn gọi của cô, có nghĩa là có những giờ bất tận ở bệnh viện. Cũng không thể được chuyện trò dài dòng hơn nữa. Chỉ cần một lời chào nhanh, nói yêu ba mẹ, và tạm biệt. Với Ellie, vậy là đủ.

Cô yêu gia đình mình và thường sung sướng khi có cơ hội được ở với họ lần nữa, nhưng trở về nhà lần này có một cảm giác khác biệt. Sau thất bại của chuyến thăm nhà lần vừa rồi, cô không biết mình phải đối mặt với những gì nữa. Mọi người chắc sẽ mong cô hớn hỏ vui mừng để chúc mừng cho ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời em gái cô?

Và còn Patterson nữa? Hắn ta luôn ở đằng sau tâm trí cô. Hắn có đang tìm kiếm cô không? Một ngày nào đó hắn ta sẽ lại xuất hiện? Bây giờ hắn đã biến mất, nỗi sợ của Ellie chỉ là đang bị thổi phồng lên. Nhưng hắn đang ở đâu? Và hắn đang có kế hoạch gì?

MƯỜI BA

Ellie gọi cho ba mẹ để báo cô sẽ về nhà vào tối thứ Ba. Ba cô muốn đón cô ở sân bay, nhưng cô nói sẽ thuê một chiếc xe hơi vì thế cô sẽ không bị phụ thuộc vào bất kỳ ai cho vấn đề di chuyển. Cô đã không nói với ông cô cũng muốn được bỏ đi nhanh nhất có thể nếu thấy cần.

Bởi vì cô có thể đáp một chuyến bay sớm hơn, cô đã hạ cánh sớm hơn dự kiến và cũng đã thuê một chiếc xe và đang trên đường về Winston Falls ngay sau buổi trưa. Đó là một chuyến đi dễ chịu. Hai phần ba quãng đường là trên một xa lộ bốn làn xe, và cô đã không tốn nhiều thời gian. Quãng đường còn lại là trên một con đường hai làn xe uốn cong qua các vùng nông thôn. Con đường thoai thoải qua những ngọn đồi, và chỉ có vài bảng hiệu. Ở cả hai bên đường là những bụi rậm và cây cối dày đặc, có một vài nơi đã héo rũ nhưng vẫn còn hoa dại đầy màu sắc.

Ellie đã phải chắc chắn chiếc xe thuê của mình có GPS bởi cô không biết rõ tuyến đường này lắm. Mặc dù cô đã về nhà nhiều lần, nhưng những lần đó cha cô đều lái xe, và cô thật sự đã không quan tâm nhiều lắm đến con đường và các bảng chỉ đường.

Có lúc cô có cảm giác như đang lái xe qua một khu rừng. Những cành cây vươn ra ngoài đường che khuất ánh mặt trời. Có một chút kỳ lạ, cô nghĩ, và điềm báo gì đó thì phải. Cô mở cửa sổ để có một chút không khí trong lành và ngay lập tức cảm thấy độ ẩm dày phả vào mặt cô. Nó thoang thoảng mùi của đất và một chút hoảng sợ bị bắt giữ. Cô nhận ra phía bên kia con đường dẫn đến chỗ thác nước và bị cám dỗ để ngoặt vào, nhưng cô nhanh chóng bác bỏ ý tưởng đó. Vì cô nhớ lại, cái hiện tượng tự nhiên được đặt tên cho thị trấn của cô cách đường mòn khoảng nửa dặm, và cô sẽ phải đi bộ một đoạn để vào đó. Một ngày nào khác vậy, cô nghĩ.

Thị trấn đã ở trong tầm mắt, và cái bảng chỉ dẫn đầu tiên cô thấy là cái chỉ đường đến bệnh viện Winston Falls. Một cái rừng mình bất ngờ thoáng qua. Ký ức về cái bệnh viện đó quá sống động. Sau khi Patterson bỏ mặc cô sống chết, cô đã được đưa đến đây để cấp cứu rồi được vận chuyển bằng máy bay tới một trung tâm chấn thương. Cách đây đã khá lâu rồi, nhưng mỗi lần

trở về nhà là cô lại nhớ tới điều đó. Hãy đặt nó sang một bên, cô tự nói với mình.

Winston Falls là một thị trấn phương Nam điển hình. Những con đường rộng rãi, nhiều cây xanh tươi mát. Cô ra khỏi đường Main Street, đi qua hai tòa nhà, vượt qua trường trung học Scared Heart, và rẽ xuống Birch Street, nơi ba mẹ cô sinh sống. Gần như tất cả các căn nhà ở khu phố cổ này đều có cổng vòm rộng phía trước, và các cư dân thích ra ngoài hè vào những buổi chiều muộn để đọc báo và uống các tách trà ngọt ngào của họ. Cô nhớ đã từng ngồi trên các tấm gỗ sơn ngoài cổng vòm của căn nhà mình, chơi các trò chơi board game (*) với các em.

(:Board **game** là những trò chơi nhóm được chơi trên những chiếc bàn bằng gỗ - ND)*

Qua một khối nhà đã thấy căn nhà của mình. Ngôi nhà hai tầng này gần đây đã được sơn lại màu vàng nhạt, cửa trước và các cửa chớp bây giờ là màu đen. Mấy cái ghế mây màu đen được đặt ngoài hiên, và các ghế đệm mới màu đỏ hợp với các chậu hoa phong lữ đỏ thắm đặt trên mỗi bậc hiên rộng.

Cha cô hẳn đang nhìn ra cửa sổ bởi vì, ngay khi cô dừng lại ở đường xe vào nhà, ông đã mở cửa trước và ra hiệu cho cô, hét lên, “Đậu xe phía sau nhà để xe ấy, Ellie.”

Khu vực phía sau nhà để xe lúc đầu tính dùng cho sân bóng rổ, nhưng gia đình cô thường dùng nó như chỗ để xe khi mọi người tới thăm. Ở phía rìa của sân là cầu thang dẫn đến căn nhà phía trên nhà để xe. Nó cũng mới vừa được sơn lại, và cô nhận thấy có rèm ở mỗi cửa sổ phía trên lầu. Ba mẹ cô đã thực sự chải chuốt lại nơi này, cô nghĩ.

Cô chưa kịp tắt máy xe khi cha cô mở cửa sau và bước xuống cầu thang. Ông dang rộng tay ra và cô ào vào. Không có vấn đề cô đã bao nhiêu tuổi rồi, cô sẽ không bao giờ thấy chán với những cái ôm *gấu bự* của ba mình. Khi cuối cùng ông cũng buông ra, ông choàng cô qua vai và ôm cô ở chiều dài cánh tay mình.

“Con khỏe không? Có gặp bất kỳ rắc rối nào ở đây không?” Ông lo lắng hỏi.

“Con ổn, ba,” cô đảm bảo với ông.

Những cô gái miền Nam lớn lên hay gọi cha mình là “ba,” và Ellie cũng không ngoại lệ, mặc dù thỉnh thoảng bị ảnh hưởng của miền Trung Tây cô đã gọi ông là “cha”.

Ellie mở thùng xe, và cha cô lấy ra túi xách cho cô.

“Cái này nhẹ như lông hồng ấy. Con có cho gì vào trong không đấy?”

Cô theo ông vào nhà, và ông đặt cái túi vào trong phòng trước khi trở lại khu vực bếp rộng rãi.

“Mẹ đâu ạ?” cô hỏi.

“Đang mua một số thứ ở cửa hàng tạp hóa. Bà ấy sẽ về nhà ngay thôi. Chúng ta không nghĩ con tới nơi cho đến tối.”

Ellie vui vì chỉ có hai bố con để nói chuyện.

“Dùng một ly trà ngọt mát lạnh nhé?” ông hỏi, mở tủ lạnh.

“Con nghĩ mình không thích trà ngọt,” cô thừa nhận, cảm thấy xấu hổ vì đã không giống với truyền thống miền Nam của mình. “Con sẽ pha trà không vậy.”

“Không, không, mẹ con làm cả hai thứ.”

Ellie lấy ly ra và bỏ đá vào trong khi cha cô rót trà ra. Cô hóp một ngụm từ ly của mình và nhăn nhó. Họ đổi ly nhau, và cô đi sang phòng khách.

“Ba có muốn ra hiên ngồi không ạ?” cô hỏi.

“Không, không,” ông nói có hơi nhanh. “Ngồi ở trong đi. Bên ngoài hơi lạnh.”

Cô hiểu động cơ của ông. “Nhưng chúng ta có thể ra ngoài ngồi sau khi trời tối chứ ạ?”

“Ừ, nếu con muốn. Nhưng nó sẽ lạnh hơn đấy.”

“Và sẽ khó khăn hơn cho bất cứ ai đi ngang qua để nhìn thấy chúng ta, đúng chứ ạ? Hay nói đúng hơn là thấy con?”

“Bây giờ, Ellie...”

“Ba à, con không muốn trốn tránh trong nhà khi con ở đây đâu ạ.”

“Ba chỉ muốn con thận trọng thôi. Mẹ con đã rất lo lắng.”

Ông bước đến khung cửa sổ nhìn ra sân trước và đường phố bên ngoài, và đứng đó nhìn chăm chăm ra ngoài. Cũng đã hơn một năm rưỡi kể từ khi cô ở bên cha mình, và đã có một sự khác biệt rõ rệt ở diện mạo của ông ấy. Ông trong không khỏe. Da ông hơi xám lại, và ông lên cân một chút ở vòng bụng của mình.

“Sẽ là một tuần bận rộn trước đám cưới...,” ông nói.

“Vâng ạ, con biết.”

“...và chúng ta không biết nó đang ở đâu.”

“Evan Patterson.”

Ông quay sang cô. “Phải, dĩ nhiên là Patterson. Ba sẽ dễ chịu hơn nếu biết thằng đó đang trốn ở chỗ nào.”

“Chúng ta sẽ không để hấn ta xen vào cuộc sống của mình...phá hủy cuộc sống của mình,” cô sửa lại. “Hấn không có quyền làm thế với chúng ta.”

Ông không trả lời. Sự căng thẳng lo lắng hiện trên mặt ông. Ba cô là một người đàn ông

tướng mạo đứng đắn dễ nhìn với mái tóc bạc dày và các đường nét đẹp trai trên khuôn mặt. Vai ông rộng và thẳng, và cô biết ông đã cố gắng tự chăm sóc cho mình, nhưng căng thẳng có thể phá hoại rất nhiều thứ, và ông đã sống với nó trong nhiều năm. Tất cả cũng bởi vì Patterrrson và nỗi ám ảnh bệnh hoạn của hắn ta với cô.

Cô bắt đầu tự hỏi liệu trở về nhà có phải là một sai lầm hay không.

Thay đổi chủ đề đến một điều gì đó dễ chịu hơn, cô nói, “Ba đã sơn lại căn nhà kể từ lần cuối con ở đây. Con thích màu này.”

“Chúng ta đã sơn nó tháng trước,” ông trả lời, giờ đã mỉm cười. “Mẹ con đã phải điên cuồng lau dọn bởi cái đám cưới này. Ba đưa con đi xem căn nhà phía trên nhà để xe nhé. Chúng ta cuối cùng cũng đã lau dọn xong. Cũng không mất nhiều thời gian để làm chỉnh chu nó. Hai phòng ngủ và phòng tắm vẫn còn tốt, nhưng chúng ta đã phải làm lại sàn nhà. Tất cả những gì chúng ta đã làm với cái nhà bếp nhỏ xíu này là thay lại bếp lò và sửa chữa một đường ống bên dưới bồn rửa chén. Trừ hệ thống ống nước, đèn đóm, mẹ con và ba đã làm hầu hết công việc này đấy,” ông nói vẻ tự hào.

“Điều gì làm ba mẹ quyết định làm chuyện này lúc này vậy ạ?”

“Chúng ta sẽ có nhiều họ hàng đến dự đám cưới, và không phải ai cũng muốn ở trong các nhà nghỉ hoặc một khách sạn nào đó mà chúng ta có ở trong thị trấn.”

“Ba mẹ nên nghĩ tới chuyện cho thuê nó sau đám cưới,” cô đề nghị. “Con chắc sẽ có nhiều sinh viên đại học thích chỗ này lắm đấy.”

Cha cô lắc đầu và ngồi xuống trên ghế sofa đối diện với cô. “Hoàn thành căn hộ này cũng đã

tăng thêm giá trị cho căn nhà,” ông giải thích. “Ba không muốn bất kỳ bọn nhóc sinh viên nào làm hư nó. Căn nhà này là một tài sản, và nó cũng bao gồm cả căn hộ này khi phải đến lúc bán nó.”

Cô cười. “Ôi, ba à, ba yêu ngôi nhà này mà. Ba chẳng bao giờ bán nó đâu.”

“Ba cũng chưa biết. Ba đang già đi, và tất cả những cầu thang này..”

“Mẹ cũng yêu ngôi nhà này nữa,” cô nhắc ông.

“Thì ba chỉ đang nói một lúc nào đó trong tương lai thôi mà.”

Cuộc nói chuyện dừng lại khi cửa sau mở ra và mẹ cô gọi to, “Tôi cần giúp mang mấy cái túi đồ vào.”

Ellie nhảy lên và chạy vào bếp. “Con giúp mẹ nhé.”

Mẹ cô đã rất ngạc nhiên khi thấy cô, bà gần như đánh rơi một túi đồ xuống sàn. Bà nhanh chóng để chúng trên quầy bếp và sau đó ôm lấy Ellie trong một lúc lâu.

“Con về sớm,” bà kêu lên.

Sau khi Ellie mang các túi đồ còn lại vào, mẹ cô bắt cô đứng trước mặt bà để xem xét kỹ.

“Con đang phát triển hả? Mẹ thề là trông con cao hơn đấy. Có lẽ con đang ốm đi cũng nên. Con ăn gì chưa? Với những giờ dài khủng khiếp ở cái bệnh viện đó, mẹ cược là con đã bỏ qua các bữa ăn đúng không. Con có đói không, Ellie? Mẹ sẽ rửa đông món gà hầm nhé. Chỉ cần bật lò thôi à. Uống gì không con? Mẹ có thể pha cho con-“

“Mẹ, con ổn mà, và con không phải khách mời,” cô nói.

Mẹ cô mỉm cười. “Mẹ chỉ quá vui vì được gặp con.”

Ellie kéo một chiếc ghế ở bàn bếp, nói mẹ ngồi xuống trong khi cô lấy các món đồ ra, và vui vẻ nghe các tin tức.

“Ava sẽ xuống đây vào ngày mai hoặc mốt. Nó sẽ có nhiều việc phải làm trước lễ cưới. Nó và John vừa mua được một căn nhà nhỏ rất dễ thương cách đây khoảng hai dặm. John đã được nhận vào làm ở Phòng khám Winston Falls,” bà thêm vào.

Ellie để sữa vào trong tủ lạnh và gấp lại các túi đựng đồ.

“Nó sẽ làm việc ở cái bệnh viện đó,” bà tiếp tục. “Ava nói với mẹ các bác sĩ da liễu được tính theo giờ. Vậy cũng tốt, phải không? Để trở về nhà dùng các bữa tối?”

Mẹ cô đang nhìn cô chờ đợi. Bà muốn thấy một phản hồi hay xác nhận về Ava và John. Ellie từ chối thảo luận về hai người họ, và vì vậy cô vẫn im lặng.

“Ba con và mẹ đã rất vui vì John quyết định chuyển về đây. Thật tốt để có chúng ở gần bên.”

“Khi nào Annie về đây ạ?” cô hỏi, lơ đi các bình luận của mẹ cô về Ava.

“Nó không thể rời khỏi San Diego cho tới thứ Ba, nhưng nó sẽ ở đây trong suốt một tuần.”

Ellie kéo ra một cái ghế và ngồi xuống đối diện với mẹ cô. “Mẹ và ba thỉnh thoảng nên tới thăm nó. Đó sẽ là một kỳ nghỉ tuyệt vời cho bố mẹ đấy ạ.”

“Ôi trời, không đâu. Sẽ phải tốn một mớ tiền đấy.”

“Có phải mẹ lo lắng về tài chính?” cô hỏi.

Đó là một câu hỏi ngốc nghếch, cô nghĩ. Mẹ và ba cô lúc nào cũng lo lắng về chuyện tiền bạc. Chỉ nói đến các chi phí cho cuộc sống của cô tất cả những năm qua cũng đủ làm kiệt quệ họ. Các chuyến bay thì với giá cắt cổ.

“Không, không phải. Chúng ta đang tiết kiệm,” bà giải thích. Và chúng ta đủ sống mà.”

“Ngôi nhà trông tuyệt lắm ạ, và ba nói căn hộ cũng đã hoàn thành.”

“Cũng đã đến lúc chúng ta phải làm sạch lại căn nhà cũ kỹ này và sửa chữa lại căn hộ.”

“Mẹ trông tuyệt lắm đó, mẹ.”

Đó là một lời khen chân thành. Mẹ cô là một phụ nữ đẹp. Bà vẫn giữ được thân hình như ngày mới thành hôn. Ava và Annie giống mẹ cấu trúc xương và màu da. Cả ba người bọn họ đều thon thả và có tóc vàng mật ong và đôi mắt xanh dương.”

“Đồ trang điểm mới đấy. Để làm con thấy yên tâm ấy mà.”

Ellie cười. “Cái này mới nghe đó nha. Vậy con sẽ đi mua sắm vài thứ mới được.”

“Nghe này, mẹ biết mẹ đã không muốn nói về chuyện này trước đây, nhưng giờ mẹ quyết định chúng ta cần nói về Ava, để cho rõ ràng trước khi-“

Ellie cắt lời bà. Cô không có tâm trạng để nghe về em gái mình. “Con muốn nói chuyện về ba.”

“Sao lại về ông ấy?”

“Lần cuối cùng ba khám sức khỏe là khi nào ạ? Ông ấy trông không khỏe, mẹ.”

“Đừng để ông ấy nghe con nói thế nhé. Con sẽ làm ông ấy tổn thương đấy.”

“Mẹ-“

“Ông ấy mệt mỏi, chỉ vậy thôi.”

“Có lẽ ba nên dùng đồ trang điểm kỳ diệu của mẹ,” cô nói, rõ ràng có sự cáu giận trong giọng cô.

“Đừng nói giọng đó với mẹ, cô gái,” mẹ cô nói. “Ba cô khỏe. Ông ấy đã đi khám bác sĩ tuần vừa rồi.”

Mẹ cô đã trả lời kiểu tự vệ, và Ellie không hiểu tại sao. Cô đâu có công kích cha mình. Cô chỉ đang lo lắng cho ông ấy thôi mà.

Cô quyết định cũng để chủ đề này qua đi. Danh sách của những điều cô không thể thảo luận đang tăng lên. Tiền bạc và sức khỏe và Ava. Tiếp theo là cái gì nữa đây?

Mẹ cô với tay qua bàn và nắm lấy tay Ellie. “Mẹ rất vui vì con về nhà, và mẹ xin lỗi nếu mẹ có chút nóng nảy với con. Chỉ là do có quá nhiều chuyện phải làm.”

“Con có thể giúp gì không ạ?”

“Ba con muốn sơn lại tất cả các phòng ngủ trước khi các họ hàng đến. Ông ấy đã xong phòng của chúng ta và đang tính làm phòng ăn lớn, ông ấy cũng đã xong hai phòng ngủ trên lầu. Ông ấy vẫn để căn phòng ngủ cũ của Annie. Con có thể giúp ở đó.”

“Con rất vui ạ,” cô nói.

Cha cô bước vào nhà bếp và đặt tay lên vai Ellie.

“Ellie sẽ giúp ông sơn đây,” mẹ cô nói với ông.

“Tuyệt. Sau khi ba trở về từ trường đại học, chúng ta sẽ giải quyết phòng cũ của Annie với nhau nhé.”

“Con có thể ở phòng con tối nay, Ellie,” mẹ cô nói. “Nhưng sau khi sơn, mẹ không muốn con ở trên lầu cho đến khi mùi sơn bay hết.”

“Ai sẽ ngủ ở căn phòng trên nhà để xe ạ?”

“Có lẽ dì Vivien và dì Cecilia,” cha cô đề nghị.

“Các bậc thang quá dốc cho dì Vivien,” mẹ cô nói.

“Dì ấy cũng phải lên lầu để ở trong các phòng ngủ ở đây,” Ellie chỉ ra.

“Ừ, nhưng các bậc thang này không dốc đứng. Chúng rộng hơn nhiều, và cũng không nhiều

bậc lắm.”

“Nếu dì Cecilia không giảm cân, dì ấy cũng không thể bước lên các bậc thang này đâu ạ. Ngoài ra, các dì ấy cũng muốn ở trong nhà với ba và mẹ.”

“Mẹ cũng thấy thế,” bà đồng ý. “Họ thích được ở trong những thứ có độ dày.”

“Sao con không ở trong căn hộ ở nhà để xe nhỉ? Và các dì có thể ở đây trong nhà này.”

“Ba không nghĩ thế. Con đã ở một mình suốt rồi,” ba cô nói.

“Ba, chỉ có mười bước chân từ đây thôi mà,” cô cường điệu. “Nếu con gặp rắc rối, con sẽ hét lên. Ba sẽ nghe thấy con mà.”

Ba cô suy nghĩ. “Ba nghĩ là mình sẽ đặt thêm một ổ khóa nữa...chỉ là để an toàn thôi.”

“Sang vấn đề khác đi, William,” mẹ cô nói.

“Bây giờ, Claire, bà không cần phải nêu ra chuyện đó cho đến khi chúng ta có thời gian để ngồi và nói chuyện với Ellie.”

“Không phải chúng ta đang nói chuyện sao ạ?” Ellie hỏi.

“Một cuộc nói chuyện nghiêm túc,” ba cô nói rõ.

Cô không thích âm thanh này. Lần cuối họ nói chuyện nghiêm túc với nhau, họ đã nói rằng cô không thể về nhà dịp Giáng Sinh được.

Cô quay sang mẹ, “Giải quyết vấn đề gì khác ạ?” cô nghi ngờ hỏi.

“Vì bà đã gọi nó ra, thôi thì chúng ta tiếp tục và cho nó biết luôn đi,” ba cô nói.

“Ava có thể sẽ nghỉ đêm ở đây, đêm trước ngày cưới. Nó không muốn John gặp mình. Nó nói như vậy sẽ không may mắn.”

Ellie không thể cưỡng lại một chút mỉa mai. “Nó sẽ mặc đồ đen? Hay đỏ cho-“

“Nó sẽ mặc một áo choàng trắng,” mẹ cô nói.

“Chuyện lạ đó nha,” Ellie trả lời. “Không phải nó lo sẽ bị sét đánh khi đi vào nhà thờ đó chứ?”

“Con thôi ngay đi,” mẹ cô nói nhanh. “Chuyện đã là quá khứ rồi, và chúng ta phải tìm cách mà tiếp tục thôi.”

Ellie không trả lời. Cha cô ngồi xuống ở cái bàn tròn giữa hai người phụ nữ. “Tiếp tục đi và nói với nó phần còn lại. Cứ nói hết ra đi.”

“Ava vẫn muốn con trong đám cưới.”

“Không,” Ellie trả lời một cách kịch liệt. “Con đã không nói chuyện với nó kể từ lần cuối con ở đây, và cũng đã mười tám tháng rồi. Tại sao nó muốn con trong đám cưới đó chứ? Mẹ, nếu mẹ còn nhớ, nó muốn mẹ nói với con cách đây mấy tháng, và con cũng đã nói với nó là không. Con sẽ không đổi ý đâu. Con chỉ về đây bởi mẹ và ba muốn thế, và con sẽ cố tham dự đám cưới đó, nhưng chỉ vậy thôi.” Lắc đầu, cô thêm vào, “Con không biết tại sao nó không thôi đi.”

“Đã có những tin đồn khủng khiếp về chuyện đã xảy ra, và Ava tin rằng nếu con có trong đám cưới, mọi người sẽ biết đó chỉ là hiểu lầm.”

“Tin đồn? Không phải tin đồn...mà là sự thật, mẹ à. Nó không thể viết lại lịch sử được.”

“Nó nghĩ nó sẽ bị bẽ mặt nếu con không-“

“Đó là lý do mẹ khẳng định muốn con về nhà cho đám cưới này phải không? Để Ava không bị bẽ mặt?”

“Tất nhiên không phải,” mẹ cô nói. “Chỉ là mọi người đồn, và-“

“Con sẽ không đi đến đám cưới đâu. Con không chắc có thể làm cho bản thân mình đi hay

không.”

“Con không phải lo lắng về việc kiếm một chiếc váy phù dâu đâu,” mẹ cô tiếp tục. “Tất cả sẽ mặc váy dài đen, và mỗi chiếc mỗi kiểu. Váy đen nào cũng được.”

“Mẹ, mẹ cần phải nghe con. Con sẽ không tới đám cưới đó đâu.”

Cha cô kết thúc tranh luận. “Thôi nào, Ellie. Chúng ta sẽ đi tới cửa hàng vật liệu để mua thêm một cái ổ khóa, và sau đó còn phải đi đến cửa hàng tạp hóa để con mua đồ cho căn hộ đó nữa.”

“Mẹ sẽ xong bữa tối trong một tiếng rưỡi nữa,” mẹ cô nói. Bà lắc đầu với Ellie và trông buồn buồn. Ellie nghĩ hành động kế tiếp của bà là quệt vào mắt.

“Gặp lại mẹ sau, mẹ,” Ellie nói khi cô nghiêm túc hôn lên má bà. Sau đó cô thì thầm, “Không làm con chùng lòng đâu, mẹ. Con sẽ không đổi ý đâu.”

Mẹ cô thì thầm trả lại, “Để xem.”

MƯỜI BỐN

Max và Ben đã có một buổi họp cuối với Hughes để cùng xem lại các chi tiết về vụ Landry trước khi họ trở về nhà ở Honolulu.

“Greg Roper đã chỉ ngay vào họ,” Hughes nói với Max. Giọng có vẻ áp đảo. “Không ai giúp đỡ hay hướng dẫn cậu ta với các bức ảnh đó cả. Đúng không vậy, Ben?”

“Vâng, đúng vậy,” anh đồng ý.

“Vậy chúng ta đã có được một nhân chứng thực sự,” Hughes nói. “Tôi sẽ không đưa cậu ta vào danh sách đó. Chuyện này chỉ chúng ta biết, được chứ?”

Max gật đầu. Hughes đã khôn ngoan hơn. Ngay khi anh ta đưa cái tên cho công tố viên, sẽ rất nhiều người biết được thông tin này.

“Có lẽ chúng ta nên có vài biện pháp bảo vệ cho cậu ta,” Ben đề nghị.

“Khi nào cậu ta được xác định như là một nhân chứng, chúng ta sẽ làm điều đó,” Hughes bảo đảm.

“Còn Sean Goodman thế nào? Landrys không biết liệu cậu ta có nhìn rõ chúng hay không. Anh sẽ cho ai đó trông chừng cậu ta chứ?”

“Đến chừng nào cậu ta còn ở trong bệnh viện đó thôi, Hughes trả lời. “Có quá nhiều người ra vô ở đó, mà an ninh thì không được chặt chẽ lắm. Chỉ cần nhìn vào chuyện xảy ra với tên bị bắn tối hôm đó là biết.”

“Cảnh sát khẳng định hẳn không có tiền án,” Max nói. “Đã xác định được danh tính hẳn chưa?”

Ben lắc đầu. “Không có bất kỳ thông tin nào, và không ai ở bệnh viện thừa nhận là biết hẳn ta. Tôi đã nói chuyện với các thám tử sáng nay. Họ đang xem tất cả các băng hình giám sát ở bệnh viện, cố gắng để xem có ai thả hẳn ta ở đâu hay hẳn có xe hay không.”

Max chưa sẵn sàng để bác bỏ vụ nổ súng đó chỉ là liên quan tới bọn xã hội đen hay không. “Có lẽ chúng ta nên chắc chắn trước khi ra sân bay.”

“Chắc chắn cái gì?” Hughes hỏi.

“Rằng hẳn ta là một tên giang hồ-“

“Chắc chắn vậy,” Hughes cắt ngang.

“Nhưng nếu hẳn ta không phải,” Max tiếp tục như thể anh đã không bị ngắt ngang. “Thì tôi sẽ phải hỏi...”

“Ừ, hắn đang làm gì nếu không phải,” Ben nói.

“Phải, ý tôi là thế,” Max trả lời. “Và tôi sẽ hỏi, điều gì đã xảy ra nếu hắn không phải ở đó để thanh toán bằng nhóm đối thủ? Điều gì xảy ra nếu Sean Goodman là mục tiêu, và viên cảnh sát tân binh đó không chặn được hắn trước khi hắn có thể vào được tầng của cậu ta?”

Ben lấy điện thoại từ túi ra. “Để tôi gọi cho người thám tử mà tôi đã nói chuyện. Để xem họ có tìm ra được gì không?”

Cuộc nói chuyện ngắn gọn, và khi Ben cúp máy, anh quay sang Max. “Các máy quay cho thấy hắn bước ra từ xe của hắn. Nó đậu trong góc phía sau bệnh viện. Biển số ở Nebraska. Khi họ kiểm tra thì thấy nó được đăng ký cho George Cogburn.”

Max nhìn Hughes. “Anh biết cái tên Cogburn, đúng không?”

Hughes gật đầu. “Ừ, đúng vậy, mặc dù cũng đã lâu lắm rồi. Khi Landrys sống ở Omaha, có một người tên Willis Cogburn đã làm vài chuyện bẩn thỉu cho chúng.”

Ben đi đến một máy tính và, sau khi gõ tên và mật khẩu đã truy cập vào dữ liệu, nhập vào tên Willis Cogburn. Một ảnh tội phạm xuất hiện trên màn hình. “Willis vừa mới ra tù,” anh bảo với họ. “Có vẻ như hắn ta đã lại ra tay.”

“Dù vậy, chiếc xe được đăng ký cho George Cogburn,” Hughes nhắc nhở.

Ben bấm tìm kiếm và tìm được một giấy phép lái xe của George. “Cùng địa chỉ. Anh ta trông

giống Willis. Tôi đoán họ là anh em ruột hoặc có thể là anh em họ.”

Max gật đầu. “Câu hỏi bây giờ là, Willis hiện ở đâu? Nếu em trai hắn cũng làm việc cho Landrys, vậy thì hắn đã đến bệnh viện đó để tìm nhân chứng. Có lẽ Willis không muốn trở lại tù, nên đã nhờ em trai đi làm việc cho hắn.”

Hughes không nghe những lời trao đổi cuối của họ. Anh đang bận nghe điện thoại. Với cái điện thoại vẫn còn ở bên tai, anh bảo họ, “Willis đã tới trình diện với nhân viên quản chế của hắn vào thứ Ba vừa rồi. Ông ấy không gặp hắn trong vòng một tháng. Vậy là có khá nhiều thời gian để hắn làm vài việc phụ.”

Ben nói, “Được rồi, vậy thì giờ chúng ta đã biết George Cogburn đã săn tìm Sean Goodman. Nếu viên cảnh sát tân binh đó mà không nhìn thấy khẩu súng thì-“

Max xen vào, “Có lẽ không chỉ săn tìm Sean không đâu.” Quai hàm anh siết lại khi nghĩ về cái ý này. “Có vẻ như bọn Landrys sẽ không chờ cho một bản cáo trạng lần này. Đã quá rõ ràng, bọn chúng bây giờ đang tìm kiếm nhân chứng.”

“Nhân chứng đáng tin cậy nhất mà chúng ta có là Greg Roper, và nếu chúng ta giữ kín danh tính anh ta, họ sẽ không có được anh ta,” Hughes bảo đảm.

“Vậy còn Ellie Sullivan thì sao?” Max hỏi. “Bọn chúng chỉ cách cô ấy có một bước chân trên con đường đó. Họ có thể cũng đang săn đuổi cô ấy.”

“Cô ấy sẽ không nằm trong danh sách nhân chứng,” Hughes nhấn mạnh. “Họ còn không biết cô ấy là ai nữa mà.”

Max cúi lên. “Không biết cô ấy là ai á? Anh có nghiêm túc không đấy? Chỉ cần tới bệnh viện đó là họ sẽ biết ngay thôi. Mọi người vẫn còn đang nói về chuyện đã xảy ra đấy. Mười phút thôi, Hughes. Chỉ cần nhiều đó để biết được tên của Ellie. George Cogburn đã đến bệnh viện đó để xóa sổ nhân chứng, và Willis Cogburn có thể tiếp theo sẽ là săn đuổi cô ấy. Chết tiệt tôi đi nếu tôi để chuyện đó xảy ra.”

Hughes giơ hai tay lên. “Thôi được, tôi nghe cậu. Tôi sẽ cho ai đó cảnh báo cô ấy và an ninh ở cái bệnh viện ấy sẽ được đặt ở mức cảnh báo.”

“Cô ấy không ở bệnh viện bây giờ,” Max nói. “Cô ấy đã về nhà ở Nam Carolina để thăm gia đình rồi.”

“Vậy thì tốt,” Hughes nói.

“Không tốt đâu,” Ben phản đối. “Anh cũng biết như chúng ta đã biết rõ là bọn Landrys sẽ không dừng chuyện tự cứu bản thân mình mà. Giờ chúng ta đâu biết bọn chúng đang ở đâu, và chúng ta cũng không biết Willis Cogburn ở đâu nữa mà.”

Max kiên quyết. “Ellie Sullivan cần được bảo vệ.”

Hughes bắt đầu tranh luận. “Nhưng cô ấy không-“

“Và cô ấy cần nó ngay bây giờ,” Max yêu cầu. “Anh là trưởng nhóm trong vụ này, nhưng nếu anh không ra lệnh, tôi sẽ làm đấy.”

Hughes nhượng bộ. “Được rồi, tôi sẽ gọi cho văn phòng sở tại ở Nam Carolina và xem tôi có thể làm gì.”

Vài giờ sau, Ben và Max trên đường ra sân bay để bắt chuyến bay của họ trở về Honolulu. Mặc cho đảm bảo của Hughes rằng Ellie sẽ được bảo vệ, nhưng vẫn có một mối lo lắng gặm nhấm trong mấy lỗ dạ dày của Max.

Anh đã đi qua cửa an ninh khi chuông điện thoại reo lên. Là đặc vụ Hughes.

Anh không lãng phí thời gian để pha trò.

“Vừa nhận được tin từ Omaha nói Willis Cogburn đã không có mặt ở căn hộ của hắn. Họ đã vào trong tìm kiếm và thấy một mẫu giấy trong thùng rác của hắn có tên Sean Goodman và bác sĩ Ellie Sullivan trên đó.”

“Cho tôi biết anh đã cho người đi theo cô ấy chưa,” Max hỏi.

“Tôi đã làm điều mà tôi có thể, nhưng chúng ta không thể có bất kỳ ai đến Winston Falls trong vài ngày tới, thậm chí một tuần cũng vậy. Mọi người ở văn phòng sở tại gần nhất đều bận kín các vụ hết vụ rồi, và họ cũng đang thiếu nhân lực. Tôi sẽ nói chuyện với cảnh sát dưới đó xem sao. Xem thử họ có thể trông chừng cô ấy cho đến khi cô ấy rời khỏi không.”

“Họ đã không giúp đỡ được gì trong quá khứ khi gia đình Ellie cần họ. Tôi không tin họ sẽ làm gì hơn là cho một xe vài tuần vài lần một ngày. Tôi nghĩ họ khá thụ động.”

Sự thất vọng của Hughes lộ ra qua tiếng la to và rõ ràng. “Thôi được rồi, tôi sẽ tìm ai đó. Nó sẽ chỉ mất một ít thời gian nữa. Bác sĩ Sullivan cần phải được cảnh báo. Tôi sẽ gọi cho cô ấy và chú ý cô phải cẩn trọng cho đến khi chúng ta xoay sở được người.”

Max lập tức nghĩ đến sự căng thẳng mà Ellie và gia đình cô ấy đã phải chịu đựng từ mối đe dọa ở Patterson. “Đừng gọi cô ấy,” anh nói.

“Không có nhiều chọn lựa ở đây. Cô ấy cần được cảnh báo,” Hughes lập luận.

“Tôi sẽ đi,” Max buột miệng.

“Cái gì?” Hughes hỏi, ngạc nhiên. “Cậu không thể đi. Cậu phải trở lại Honolulu để lo vụ này ở đó.”

“Tôi sẽ xin nghỉ phép,” Max nói. “Chỉ một tuần, cho đến khi Ellie trở về nhà. Ben cũng đã theo đuổi vụ này. Cậu ấy có thể tham khảo ý kiến với tôi qua điện thoại. Tôi sẽ thu xếp với văn phòng ở Honolulu.”

Anh ngắt máy trước khi Hughes có thể nói thêm từ nào.

MƯỜI LĂM

Cô không vui khi thấy anh. Sự thật là cô gần như *suy tim* khi thấy Max ở lối vào nhà. Cô đang sơn phòng ngủ cũ của Annie trên tầng hai, và cô tình cờ nhìn ra cửa sổ thấy Max vừa bước ra khỏi xe.

Cô bối rối đến nỗi đã đánh rơi cọ. May mắn là nó đã rơi xuống trên tấm vải nhựa cô đã trải trên sàn gỗ.

Anh đang làm gì ở đây vậy? Có gì xảy ra sao? Dĩ nhiên là đã có chuyện xảy ra, cô nghĩ, tự trả lời cho câu hỏi của chính mình. Anh sẽ không ở đây nếu không có chuyện gì.

Có lẽ anh đã tìm ra chỗ Evan Patterson trốn và muốn cho cô biết. Không, không phải, nếu như vậy, anh chỉ cần nhắc điện thoại lên và gọi cho cô là xong.

Ôi Trời, cha cô có ở nhà. Ông ấy có lẽ đang ngồi phía trước hàng hiên đọc tin tức trên máy tính xách tay của mình. Ông ấy đã quá căng thẳng đến muốn bệnh rồi. Một đặc vụ liên bang có thể làm ông ấy tới đỉnh điểm.

Mặc một cái quần short cũ, áo không tay điểm xuyên hoa oải hương, và đôi dép xỏ ngón, cô lao xuống cầu thang, bay qua phòng khách, và ào ra ngoài. Cô chạy qua cha cô mà không nói lời nào và dừng phắt lại cách nửa bước chân trước Max.

Cô dường như không thể thở, nhưng không phải vì cô không khỏe. Mà vì anh. Khi anh nhìn thấy cô, một nụ cười rộng mở tỏa ra trên khuôn mặt anh. Cái lúm đồng tiền ở má anh có thể làm cho cánh phụ nữ ngốc nghếch mềm nhũn đầu gối. Cô không phải là một phụ nữ ngốc

nghech, cô nhắc nhở mình.

Anh trông gọi cảm như quý ấy. Khỉ thật.

Lời chào hỏi của cô không chút lịch sự. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Max nhìn qua cô. “Đó là cha em phải không? Ông ấy trông như thể sắp ngất ấy. A...”

“A, cái gì?” cô hỏi, cau mày.

“Ông ấy đang nhìn chăm chăm vào khẩu súng của anh.”

“Tuyệt,” cô thì thầm, “Tuyệt lắm.”

“Nghĩa là sao?”

“Em rất vui vì anh có thể làm được,” cô nói to đủ để cha cô có thể nghe. Sau đó cô nghiêng người và hôn lên má anh.

Anh không thể cưỡng lại. Anh kéo cô vào trong vòng tay mình, nói rằng cô bị dính sơn ở trên tóc, và hôn lên môi cô. Một nụ hôn nhanh nhưng trọn vẹn đến kinh ngạc. “Cái này sẽ làm cho màu sắc trở lại trên khuôn mặt ông,” anh nói.

Cô vòng tay qua cổ và thì thầm vào tai anh, “Em chưa nói với ba mẹ về vụ nổ súng ở công viên...hay là về Sean Goodman...anh biết đấy...”

“Đã rồi.”

Họ sánh vai nhau bước lên các bậc thang dẫn đến nơi cha cô đang đợi, và Ellie giới thiệu hai người.

“Ba, đây là bạn con, Max Daniels.”

“William Sullivan,” cha cô nói, bước lên phía trước để bắt tay anh.

“Rất vui được gặp bác.”

Không một từ vòng vo, ông William nói luôn, “Tôi thấy cậu có một khẩu súng.”

“Vâng ạ, cháu có súng.”

“Và một huy hiệu,” Ellie lo lắng xen vào. “Anh ấy cũng mang theo một huy hiệu nữa ạ. Max là một đặc vụ FBI.”

Cau mày trước tin đó, cha cô hỏi hai người làm thế nào gặp nhau. Rõ ràng ông ấy đang nghi ngờ.

“Ở bệnh viện ạ,” cô vội trả lời trước khi Max có thể nói lời nào. “Bọn con gặp nhau ở bệnh viện. Bạn anh ấy cần được phẫu thuật.” Cô thêm vào một cách thờ ơ, “Chuyện thường thấy ấy ạ.”

Cô gật mạnh đầu, ngay khi cô đã cố bình tĩnh. Đây không phải là Tòa án dị giáo. Sao cô quá căng thẳng vậy nhỉ? Cô biết câu trả lời này đã như thế nào. Cô thật vô duyên vì Max tỏ ra kinh ngạc, qua cách anh thể hiện.

Max chắc cũng đã nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cha cô, vì vậy anh đột nhiên nắm lấy tay Ellie và kéo cô sát vào bên anh. “Ellie đã làm cuộc phẫu thuật đó,” anh nói về tự hào.

Cô gật đầu lần nữa. Cô bắt đầu cảm thấy mình như con lật đật. “Vâng, đúng vậy ạ, và Max với con bắt đầu quen nhau từ đó.”

Cô cảm thấy khó chịu khi phải nói dối cha cô, nhưng cô biện minh cho hành động của mình bằng cách lý luận rằng động cơ của cô là tốt. Nếu cô nói với ông sự thật, ông sẽ liên hệ tới những khả năng những việc có thể xảy ra với cô.

Cha cô đã có vẻ thoải mái. “Tôi rất vui được gặp bạn của Ellie. Tại sao chúng ta không vào trong và kiếm cái gì đó mát mát để uống nhỉ. Cậu hẳn đã khát khô cả cổ.” Ông ra hiệu cho họ đi trước.

Mẹ Ellie bước ra khỏi nhà bếp, đang lau tay vào tấm tạp dề. “William, bữa tối sẽ sẵn sàng trong-“ Bà dừng lại giữa chừng khi nhìn thấy Max, và phản ứng của bà cũng gần như giống hệt

chồng khi ông mới nhìn thấy khẩu súng.

“Claire, đây là Max Daniels,” ông William nói. “Cậu ấy là bạn của Ellie.”

“Bạn?”

“Vâng, mẹ,” Ellie nói. “Một người bạn.”

“Ồ,” bà nói khi vỗ nhẹ vào tóc mình một cách căng thẳng. Tia nhìn của bà bất chợt sẫm soi hai người họ.

Max mỉm cười khi anh bắt tay bà. “Rất vui được gặp bác.”

“Chúa tôi, cậu đẹp trai quá.” Bà bật cười sau lời nhận xét. “Cậu cũng phải ở lại dùng bữa tối đấy.”

“Cháu rất vui ạ.”

Mẹ cô tươi cười hài lòng. Bà đang nghĩ gì vậy? Ellie tự hỏi.

“Sao chúng ta không vào phòng sưởi nhĩ cạnh phòng bếp đây thôi,” ba cô gợi ý.

Nơi họ có thể “*nướng chả*” anh, Ellie nghĩ. Và cô đã đúng. Các câu hỏi bắt đầu, hết câu này đến câu khác.

Ellie không biết liệu Max có thích trà ngọt hay không, khi được mời ly nước, anh đã chấp nhận. Cô đứng bên khu vực nhà bếp, nhìn vào, và có một sự phát hiện kinh ngạc nhất: Max có thể là người có sức quyến rũ thật. Còn mẹ cô? Bà ấy rất phấn khích và bối rối, bà ấy đang đỏ mặt. Có phải cư xử của bà như thế là vì bà vui khi cuối cùng cô con gái của bà cũng đã tìm thấy một người đàn ông khác? Khả năng này làm cô bực mình. Cũng có thể hành động lạ lùng của mẹ cô là bởi vì Max quá dễ thương...với bà, cũng có thể lắm.

“Ellie, sao con không lên lầu thay đồ trước khi ăn tối,” mẹ cô đề nghị.

“Con sắp sơn xong căn phòng đó rồi. Con chỉ cần sơn dặm lại thôi.” *Và một bức tường*, cô âm thầm thêm vào. “Khi nào ăn tối ạ?”

“Trong một tiếng nữa.”

“Anh sẽ giúp em sơn,” Max nói.

Ellie chỉ chờ thế. Cô không thể chờ lúc anh một mình để tìm hiểu lý do tại sao anh lại đến đây.

“Không, cậu là khách mà,” ba cô nói.

“Anh ấy thích sơn mà,” Ellie vội nói.

“Cậu sẽ ở lại bao lâu?” ba cô hỏi.

“Không lâu đâu ạ,” Ellie trả lời thay anh.

Không ai chú ý đến cô.

“William, Max là bạn trai của Ellie. Cậu ấy phải ở lại đây ít nhất cho đến sau đám cưới. Phải không, Max?”

“Anh ấy là gì của con cơ?” Ellie hỏi.

“Bạn trai, chứ gì nữa.”

“Không, anh ấy không phải-“

“Cháu sẽ đi khi nào Ellie đi ạ,” Max nói, và cái nhìn anh bắn cho cô đề nghị cô không được cãi.

“Cậu sẽ bay trở lại với nó à?”

“Vâng ạ.”

Ellie lắc đầu với Max. Ba mẹ cô lẽ đi phản đối của cô và anh cũng thế.

“Con gái chúng tôi không thể an toàn hơn với một đặc vụ FBI của riêng nó bên cạnh nó,” William nói. “Cậu đã đặt phòng ở các nhà nghỉ hay khách sạn chưa?” ông hỏi Max.

“Không, bác ạ. Cháu sẽ ở đây.”

“Tốt,” ông trả lời. “Cậu sẽ ở trong căn phòng trên nhà để xe. Nó không tệ như tên gọi đâu. Thực tế là nó rất thoải mái, đúng không, Claire?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Nhưng mà con ở đó rồi mà,” Ellie nói.

“Thì đúng vậy, nhóc, con ở đó,” mẹ cô đồng ý.

“Có hai phòng ngủ mà,” ba cô nhắc cô nhớ.

“Và hai đứa đều đã trưởng thành cả rồi,” mẹ cô thêm vào.

Ellie không nói nên lời. Thật không giống ba cô chút nào về chuyện sắp xếp chỗ ngủ này. Phải, cô đã trưởng thành, nhưng cho đến phút này, ba cô chưa bao giờ đối xử với cô như vậy cả. Thái độ của mẹ cô còn gây sốc hơn nữa. Bà luôn nghiêm trang và đúng mực, một phụ nữ phương Nam điển hình, những người có khuynh hướng lo lắng quá nhiều về chuyện người khác sẽ nói gì. Dù vậy, tự dưng bây giờ bà dường như không màng tới họ nữa.

“Tôi sẽ thừa nhận tôi sẽ dễ ngủ hơn khi biết có cậu trông chừng cho nó,” ông William nói. “Ellie có nói về Evan Patterson với cậu chưa?”

Max gật đầu. “Dạ rồi, thưa bác, cháu đã biết tất cả về hắn.”

Ông thở dài nhẹ nhõm. “Con gái tôi luôn giữ kín những chuyện như vậy. Tôi đã không chắc liệu nó có chia sẻ quá khứ của nó với cậu hay không, nhưng giờ tôi rất vui vì nó đã làm thế. Bây giờ chắc cậu đã hiểu tại sao tôi vui vì cậu sẽ ở đây với chúng tôi.”

“Ba, Max đâu có nói anh ấy có thể ở lại đây đâu-“

“Anh rất muốn ở đây.”

“Tốt rồi,” ông William nói. “Anh có muốn sau bữa tối chúng ta sẽ cùng ngồi xuống và nói về Patterson một chút không?”

“Tất nhiên ạ,” anh trả lời.

“Mẹ rất tò mò về hai đứa đấy,” mẹ cô nói. “Hai đứa đã gặp nhau bao lâu rồi và làm thế nào-”

“Để sau đi, mẹ,” Ellie ngắt lời. “Sau bữa tối mẹ có thể hỏi tất cả những gì mẹ muốn. Cọ sơn sẽ khô mất. Nào, Max. Anh muốn sơn mà. Đi thôi.”

Anh theo cô lên lầu. Cô đang lẩm bẩm điều gì đó, nhưng Max không thể nghe rõ điều cô nói. Từ giọng của cô, anh biết cô không vui. Tệ thật, anh nghĩ. Anh sẽ làm tất cả những việc này để bảo vệ cô, và có Chúa biết, đó chính xác là điều anh đang làm.

Cố gắng hết mình vào việc này chỉ để bị thế này đây. Nhưng cái ý nghĩ đầu tiên anh có khi vừa đến nhà cô và nhìn thấy cô chạy xuống cầu thang hướng về phía anh là cô được an toàn, thì anh cảm thấy nhẹ người đi hẳn. Cái suy nghĩ kể đến thì ít chuyên nghiệp hơn. Anh đã tự hỏi liệu có phải đôi chân cô đã dài hơn kể từ lần gặp cuối không nhỉ. Khi cô chạm vào anh, anh tưởng tượng ra đủ kiểu về cô.

Ellie dẫn đường vào phòng ngủ của Annie. Max đã lùi lại một bước khi anh nhìn thấy màu sắc trên các bức tường.

Cô chờ cho đến khi anh đóng cánh cửa lại rồi mới nói, “Tin xấu, phải không? Chắc chắn là tin xấu rồi. Anh sẽ không đến đây nếu đó là những tin tốt lành. Nếu thế thì anh gọi điện cũng được, đúng không? Vậy chắc chắn nó tệ lắm. Kể cho em nghe đi, Max. Tệ như thế nào vậy?”

Max nghe thấy cha cô đang bước lên cầu thang. Giờ không phải là lúc để giải thích. Ellie sẽ rất lo lắng, và từ phản ứng của cha cô khi nhìn thấy khẩu súng của anh, Max biết anh không thể nói ra các tin đó được.

“Trục lăn hay cộ?” Max hỏi.

Cô chớp mắt. “Gì cơ?”

Anh lặp lại câu hỏi ngay khi cha cô mở cửa ra và bước vào trong, nói, “Tôi sẽ dùng trục lăn. Sao hai đứa không sơn khung viền đi. Còn bao nhiêu nữa thì xong, Ellie?”

“Hai cửa sổ ạ,” cô trả lời.

Khung viền màu trắng, còn các bức tường có màu của hoa oải hương. Max làm một cửa sổ, còn Ellie làm cửa sổ khác. Cô vẫn đang liếc qua anh trong khi đang cố nghĩ cách để ba cô rời khỏi đây, nhưng ông lại chẳng đi đâu cả. Ông đang trong tâm trạng vui vẻ và muốn nói chuyện, không nghi ngờ là bởi người bạn có vũ trang của cô.

Một lần nữa cô lại cảm thấy một cảm giác tội lỗi. Sự trở về nhà của cô là một gánh nặng cho ông. Cô cũng không nên cho mẹ cô những hy vọng. Sẽ tốt hơn nhiều cho ba cô nếu cô vắng mặt ở đây.

“Cậu nên đi xem thác nước trong khi ở đây. Chỉ đi bộ một quãng đường ngắn thôi, nhưng rất bổ công, đúng không, Ellie?” ông hỏi khi đổ thêm sơn vào khay ống lăn.

“Vâng ạ,” cô trả lời. “Con không biết Max có thời gian không-“

“Chắc chắn cậu ấy có mà,” ba cô lập luận. “Có phải cậu đã nói sẽ ở đây cho tới khi Ellie đi, đúng không, Max?”

“Vâng,” Max trả lời.

Ellie nhìn trừng trừng vào anh. Anh nháy mắt với cô.

“Hai đứa gặp nhau bao lâu rồi?” ba cô hỏi.

Quyết tâm ngăn chặn những câu hỏi riêng tư từ trong trứng nước, cô trả lời, “Mới thôi, ba. Max này, em đã nói cho anh biết ba em đã có bằng tiến sĩ toán học chưa nhỉ? Ông ấy giờ là trưởng khoa trường đại học đấy. Em nói với anh chưa nhỉ?”

“Ellie à, Max không muốn nghe về các thành tích của ba đâu con. Ba cá là cậu ta tò mò về con nhiều hơn.”

“Đúng đấy ạ,” Max nói. “Cô ấy trông như thế nào khi còn nhỏ nhỉ?”

“Khó tính,” ông nói, cười toe toét.

“Cháu không ngạc nhiên,” Max nói.

“Này...,” cô bắt đầu phản đối.

“Và thú vị,” ba cô thêm vào. “Con bé làm chúng tôi...kinh ngạc.”

“Như thế nào ạ?”

Tạm dừng công việc của mình lại, ông William cầm trục lăn qua cái khoan lăn trong khi nghĩ tới câu chuyện sẽ kể.

“Con bé khoảng bảy, tám tuổi, và lúc đó có một giáo sư tới thăm...”

“Trời ơi, ba à, đừng kể câu chuyện ở giảng đường đó mà.”

“Ellie, đó là một trong số những câu chuyện ưa thích nhất của ba,” ông phản đối.

Cô biết vô nghĩa để tranh luận. Khi ba cô đã quyết định làm gì rồi thì không ai có thể làm ông đổi ý.

“Con giờ đã lớn hơn nhiều rồi,” cô lẩm bẩm.

Ông lờ đi phản đối của cô. Câu chuyện về vị giáo sư toán học đến từ Anh, tiến sĩ Nigel Goodrick, và ông ấy là một đồng nghiệp thật sự thú vị. Ông ấy sẽ không bao giờ nhận thuyết trình tại một trường đại học nhỏ như thế này, nhưng ông ấy đang đến thăm một người bà con lúc ấy sống ở đây, và do đó ông đã đồng ý. Goodrick có một chút khó tính và khá kiêu ngạo. Phải vậy không, Ellie?”

“Con cũng nghĩ thế,” cô nói. “Và ông ấy có mùi khá buồn cười, như mùi băng phiến ấy.”

“Ellie đang ở cùng tôi ở trường đại học vào buổi chiều đó, và cũng vừa lúc Tiến sĩ Goodrick nhận một bài thuyết trình cho các sinh viên khoa toán về nhà toán học vĩ đại người Đức thế kỷ 19, Carl Friedrich Gauss. Chúng tôi dự đoán sẽ đông người, vì thế buổi thuyết trình được tổ chức ở giảng đường chính. Ông ấy ở trên bục giảng, còn Ellie và tôi thì ngồi ở dưới cách bục khoảng 15 hay 16 hàng ghế. Bọn trẻ, các sinh viên...thì đang chán. Tôi cũng phải thừa nhận là Giáo sư Goodrick khá buồn tẻ.”

“Ông ấy là một *tiến sĩ gây mê*,” Ellie xen vào. Cô đã sơn bậu cửa sổ và bước lùi lại để kiểm tra công việc của mình.

“Mặc dù vậy, không ai rời khỏi giảng đường cả. Các sinh viên sẽ được nhận thêm tín chỉ phụ nếu có tham dự, nhưng thay vì ghi danh khi vào, thì họ chỉ được ghi danh sau khi bài thuyết trình xong. Nếu không, họ đã bỏ đi từ lâu rồi. Hầu hết đều chán ngay phút ông bắt đầu bài nói của mình về cuộc đời của Gauss và các đóng góp của ông ấy cho toán học.”

“Có lẽ cháu cũng chẳng tạo ra được sự khác biệt,” Max thừa nhận. “Cháu còn không biết là mình có từng nghe qua về Gauss hay chưa nữa kìa.”

“Nếu cậu không ở trong lĩnh vực đó thì chắc chắn là sẽ không biết nhiều về ông ấy,” ông William nói. “Cậu có thể nghe được tiếng động khẽ nhất, đó là bởi vì hầu hết thánh giả đều đã ngủ - chính cái điều đó làm cho việc Ellie đã làm đáng chú ý hơn.”

“Ellie đã làm gì ạ?” Max hỏi.

“Tiến sĩ Goodrick vừa mới kể về một trong những huyền thoại về Gauss. Người ta nói rằng ông ấy đã sớm khá phát triển khi còn là một cậu bé và đã luôn gây rắc rối ở trường học. Một ngày một giáo viên, để trừng phạt, đã bảo ông hãy cộng tất cả các số từ 1 đến 100. Dĩ nhiên, người giáo viên đó đã cho rằng việc này sẽ giữ cho cậu nhỏ Friedrich bận rộn trong một lúc, nhưng khi Gauss hoàn thành chỉ trong vài giây, người giáo viên ấy đã lấy làm ngạc nhiên.

Tiến sĩ Goodrick đã kể câu chuyện này, và sau đó ông đã hỏi có bất kỳ sinh viên nào trong số sinh viên ở đây có thể cho ông biết câu trả lời mà Gauss đã đưa ra, hay ông ấy đã tính thế nào không. Cả giảng đường thình lặng. Vài phút trôi qua, và sau đó Ellie đã đứng dậy và nhìn xung quanh giảng đường...”

“Con đã chờ cho một trong số những đứa trẻ to xác ấy giơ tay lên.”

“Nhưng không ai cả,” cha cô nói. “Và vì vậy con gái tôi đã giơ tay lên. Tôi còn nhớ Goodrick đã có một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt ông ấy khi mắng các sinh viên đã không có ngay cả một phỏng đoán, và ông đã buộc tội bọn chúng đã không tập trung – chuyện này, nếu nghĩ lại, thì thật sự kỹ năng thuyết trình của ông ấy đáng phê bình hơn – nhưng cuối cùng ông ấy đã thấy Ellie và đã chỉ con bé. ‘Một đứa trẻ có một câu hỏi cho tôi ư?’ ông ấy hỏi.”

Max mỉm cười. Anh có cảm giác anh biết điều gì sẽ xảy ra.

“Ellie trông bối rối bởi lúc ấy ai cũng nhìn chăm chăm vào nó, nhưng con bé nói, ‘Không ạ, thưa giáo sư. Cháu biết câu trả lời ạ - là 5050 ạ.’ Goodrick sau đó thấy tôi đang ngồi cạnh nó, nên chắc là đã nghĩ tôi đã mớm câu trả lời cho nó, đã vẫy viên phấn với con bé và kêu nó hãy cho mọi người biết làm thế nào nó kết luận như vậy.”

Ellie quay lại và làm gián đoạn lời kể của cha cô. “Em đã xong cái cửa sổ này rồi. Có muốn em giúp làm cái của anh không?” cô hỏi Max.

“Cô ấy đã tính ư?” Max hỏi ông William, lờ cô đi.

“Chắc hẳn con bé đã tính,” ông trả lời. “Nó bước lên bục giảng, cầm viên phấn từ ông ấy, và cho thấy rằng bài toán có thể được giải bởi năm mươi cặp tổng giống hệt nhau của 101. Và 50 lần 101 sẽ cho câu trả lời: 5050. Goodrick trông như bị sét đánh, nhưng vì uy tín của mình, ông ấy đã chúc mừng con bé vì đã đáp đúng. Ông ấy sau đó còn hỏi liệu nó có thể trả lời câu khác hay không. Tôi nhận ra ông ấy đang cố hết sức để đánh lừa con bé, nhưng nó cũng đáp đúng.”

Ellie vẫy cái cọ của cô với cha mình. “Ba à, Max không muốn nghe đâu-“

“Có, anh muốn mà,” Max nói.

Cha cô tiếp tục, “Tôi dừng ở đó sau hai câu đố và dẫn Ellie về nhà.”

“Ông ấy bắt em hứa không được kể cho mẹ nghe chuyện đã xảy ra,” cô nói.

“Tại sao?” Max hỏi.

“Claire và tôi đã đồng ý là sẽ giúp con gái của chúng tôi sống một cuộc sống bình thường nhất có thể,” ông William nói. “Chuyện trên bục giảng và sự chú ý đối với các khả năng của con bé ở cái tuổi quá nhỏ như thế...mẹ con bé và tôi không muốn thế, và...”

“Và gì ạ?”

Ông có vẻ mắc cỡ. “Và tôi biết tôi sẽ bị nổi giận nếu vợ tôi phát hiện ra.” Ông cười và nói, “Tôi thề đó là lần duy nhất tôi cho phép nó “trình diễn” ở nơi công cộng. Ellie luôn thích môn toán. Con bé đọc tất cả các cuốn sách tôi đem về nhà, và con bé với tôi thỉnh thoảng giải toán với nhau khi hai đứa sinh đôi đi tắm hay làm bài tập về nhà.”

May mắn thay, cha cô đã tìm được để không kể nhiều hơn các câu chuyện về cô, và Ellie thấy biết ơn vì điều đó. Cô đã xong việc sơn căn phòng, và trong khi cha cô dẫn Max đi ra nhà để xe để chỉ cho anh thấy căn hộ, cô đi tắm và thay quần jean cùng một cái áo cánh sạch.

Mẹ cô không phê duyệt bộ đồ này. “Con nên mặc váy. Chúng ta có khách mà.”

“Mẹ, anh ấy chỉ là một người bạn thôi mà.”

“Dọn bàn trong phòng ăn đi.”

“Chúng ta có một cái bàn ăn tròn, lớn ở bếp. Max sẽ thấy thoải mái ở đây. Với lại, mẹ cũng hay dùng nó để ăn tối mà.”

“Mẹ chỉ nghĩ là nên có một chút trang trọng hơn. Khi Ava và John đến ăn tối, nó luôn đòi chúng ta phải dùng bữa tối trong phòng ăn.”

Dĩ nhiên nó sẽ làm thế, Ellie nghĩ. Ava lúc nào cũng chú trọng hình thức.

“Chúng ta không cần phải gây ấn tượng với anh ấy.”

“Thôi được rồi. Cứ tiếp tục và dọn một chỗ cho cậu ấy ở cái bàn nhà bếp vậy.”

“Cám ơn mẹ.” Cô hôn lên má mẹ cô.

“Vì con đang trong tâm trạng tốt...,” mẹ cô bắt đầu.

Ellie lấy ra một cái đĩa từ tủ đựng chén. “Câu trả lời vẫn là không.”

Cô đem đồ bạc với khăn ăn ra và dọn một chỗ cho Max. Trong một triệu năm nữa cô cũng không thể đoán được mình sẽ làm điều này cho anh.

“Cô còn chưa biết tôi sẽ hỏi gì nữa mà,” mẹ cô nói khi bà bắt đầu lấy các loại rau lấy từ tủ lạnh ra.

Ellie cầm lấy chúng từ tay bà và để lên quầy bên cạnh bồn rửa. Mẹ cô đưa cho cô một cái thớt.

“Mẹ chỉ muốn nói vì con đang trong tâm trạng tốt, con có thể muốn nghĩ lại...”

“Con sẽ không tới đám cưới ấy đâu.”

“Nào, Eleanor Kathleen...,” mẹ cô nói.

“Mẹ chỉ lãng phí thời gian thôi.”

“Con sẽ làm tan vỡ trái tim em gái con đấy.”

Ellie lắc đầu chậm chậm. “Chẳng làm con chùng lòng đâu. Câu trả lời vẫn là không.”

“Không, cái gì?” cha cô hỏi khi ông bước vào cửa sau với Max.

“Con gái ông thật cứng đầu,” mẹ cô nói.

Max đang mang cà chua từ vườn vào mà ông William đã tự hào chỉ cho anh thấy. Anh đặt chúng vào bồn rửa và vặn nước để rửa chúng. Đúng kế anh, Ellie đang thái rau. Mẹ cô nhìn thấy cô làm nhanh quá nên lập tức nhắc nhở cô.

“Con phải cẩn thận với con dao đó. Nó bén lắm đấy.”

Ellie không nhìn lên. “Vâng, madam.”

“Và chậm thôi, vì Chúa. Cô sẽ cắt vào tay cô mất. Thôi, đưa con dao đó cho tôi. Tôi sẽ làm vậy.”

“Con sẽ chậm lại,” Ellie hứa.

Cha cô đã đi vào phòng lò sưởi và đang đứng với hai tay trong hai túi, đang xem tin tức trên tivi, còn mẹ cô đã vào phòng ăn để làm một trong những món salad ưa thích của bà, khi Max nghiêng qua bên cạnh Ellie. “Mẹ em biết em là bác sĩ phẫu thuật mà, phải không?”

Cô cười. “Vâng, bà biết.”

“Vậy chắc bác ấy cũng biết em biết dùng mấy con dao bén chứ.”

“Cả ba và mẹ đều biết em làm nghề gì, nhưng không ai trong số họ thấy em ở đó. Em vẫn còn là một đứa trẻ khi rời khỏi nhà. Họ đã không thấy quá trình từ trường đại học đến trường y rồi đến bác sĩ nội trú và đến học bổng nghiên cứu sinh. Họ đã không được nghe tất cả các chuyện xảy ra trong quá trình đào tạo này.”

Ông William bước vào nhà bếp. “Max này?”

“Vâng?”

“Có vẻ cũng phải mất một lúc nữa trước khi bữa tối sẵn sàng. Cậu sẽ bước ra ngoài sân sau và nói chuyện một chút chứ?”

Uh-oh, Ellie không thích âm thanh này tí nào. “Nói chuyện về cái gì thế ạ?” cô hỏi.

“Patterson,” ba cô trả lời. “Nếu Max quan tâm, ba nghĩ ba sẽ cho cậu ấy biết những điều ba đã nghe được từ những người bạn ở FBI.”

“Chắc chắn,” Max nói. “Cháu có thời gian ạ.” Quay sang Ellie, anh thì thầm, “Đừng có đi khỏi nhà đấy nhé.”

Ellie đứng ở bồn rửa, nhìn ra sân. Cô không thể thấy hai người đàn ông, nhưng cô có thể nghe tiếng rì rầm của họ. Cô chắc chắn Max sẽ hỏi một loạt các câu hỏi.

Anh đã biết mọi thứ về cô; còn cô thì hoàn toàn không biết gì về anh cả. Ừm, cũng không chính xác. Cô biết anh sống ở Honolulu nhưng sinh trưởng ở Montana. Và chỉ vậy thôi. Có chị em? Hay anh nào không? Cô chẳng có một đầu mối nào. Cô cần một kế hoạch, cô quyết định, để xong bữa tối đã. Ngay sau khi nó kết thúc, cô sẽ có anh một mình và sẽ đòi các câu trả lời.

Bữa ăn tối rất thú vị.

“Cậu sinh trưởng ở đâu, Max?” cha cô hỏi khi Claire phục vụ món salad.

“Butte, Montana ạ.”

“Ba mẹ cậu vẫn sống ở đó chứ?”

“Không ạ,” anh trả lời. “Khi cháu còn là sinh viên năm nhất, họ đã chuyển đến Minneapolis, Minnesota.”

“Bây giờ họ vẫn sống ở Minneapolis?”

“Vâng.”

“Ở đó lạnh lắm và tuyết rất nhiều,” mẹ cô xen vào.

“Tôi không nghĩ nó khác biệt nhiều hơn Montana. Nhưng quả thực rất lạnh,” cha cô nói. “Cha cậu làm nghề gì hả, Max?”

“Ông ấy là một luật sư ạ,” anh trả lời. “Ông ấy đã làm việc cho Bộ Nội Vụ 25 năm, đã về hưu, và giờ làm việc như một luật sư trẻ em cho bang Minnesota.”

“Thật đáng ngưỡng mộ,” ông William nói. “Tôi thấy đó là một công việc khó khăn. Cậu có bất kỳ anh chị em nào không?” ông hỏi mà không tạm dừng chút nào.

Ellie lắng nghe cuộc “điều tra” này với những cảm xúc lẫn lộn. Cô muốn nghe nhiều hơn về Max, nhưng cô sợ hãi bởi những khả năng mà cuộc trò chuyện này sẽ dẫn đến.

“Ba, đừng hỏi nữa, làm ơn đi,” cô nói. “Max đâu có phỏng vấn xin việc đâu.”

“Chúng ta chỉ đang chuyện trò thân thiện thôi mà,” cha cô phản đối.

Còn Max, Ellie nhận thấy, có vẻ như không thấy bối rối với các câu hỏi đó. Nhưng còn cô thì cảm thấy muốn bện cho cái dạ dày và gần như không thể để món salad trôi xuống. Cô không bao giờ nên nói dối cha cô như thế. Ngay khi cô giới thiệu ông với Max, cô nên cho ông biết sự thật, nhưng cô đã không. Cô đã quyết định giữ im lặng bởi cha cô trông không khỏe, và cô sẽ làm ông thêm lo lắng. Cô làm sao có thể tạo cho ông gánh nặng thêm nữa?

“Còn mẹ cậu? Bà ấy cũng làm việc bên ngoài à?” cha cô hỏi.

“Bà ấy dạy nhạc ạ.”

“Cậu có anh chị em nào không?” ông hỏi.

“Ba, đủ rồi. Để Max ăn với chứ.”

“Không có chị em gái ạ,” anh trả lời. “Cháu có 6 anh em. Simon là anh cả, kế đó là cháu, sau đó là Bishop, Sebastian, Bradley, Tyler, và Adam.”

“Ba mẹ cậu hẳn bạn rộn với nhiều con trai như thế nhỉ,” bà Claire nói.

“Simon Daniels,” ba cô nói. “Cái tên này giống tên cầu thủ bóng bầu dục mà Ellie rất thích nhỉ. Cậu ta luôn là số một được chọn của con bé trong các giải đấu tưởng tượng của nó.”

“Nếu con được quyền lựa chọn đầu tiên,” Ellie giải thích.

Max lóe lên một nụ cười. “Em có biết Simon Daniels là ai không?”

“Tất nhiên em biết anh ấy. Anh ấy là một trong những tiền vệ bóng bầu dục giỏi nhất trong NFL (*). Các số liệu thống kê năm ngoái thật đáng kinh ngạc: chạy hơn 4.300 yards, tỷ lệ hoàn thành 68%, số lần bị đoạt banh thấp nhất trong giải vô địch. Anh không theo dõi bóng bầu dục à?”

(: National Football League – Liên đoàn bóng bầu dục quốc gia – ND)*

“Có chứ,” anh trả lời. “Em đã có bao nhiêu giải đấu tưởng tượng rồi?”

“Em đã giảm bớt trong hai năm nay rồi.”

“Max, cậu có thích thêm bò nướng không?” mẹ cô hỏi.

“Không ạ, cảm ơn bác.”

“Anh cậu làm nghề gì vậy?” ông William hỏi khi ông cầm lấy cái đĩa mà bà Claire đưa cho.

“Cậu ấy là một cầu thủ bóng bầu dục ạ.”

Một sự im lặng theo sau câu nói đó. Nhưng không lâu lắm. Ellie đánh rơi cái nĩa của cô.

“Có phải anh đang nói cho em biết anh trai anh là cầu thủ Simon Daniels, sắp về Hall of Famer?”

“Đó là điều anh đang nói với em.”

Mẹ Ellie trông bối rối. “Nhưng cậu ta là một người Mỹ gốc Phi mà, còn cậu thì...”

“Ba mẹ Simon đã nhận nuôi cháu,” anh giải thích. Anh cười khi thêm vào, “Sau đó họ đã ngược xuôi và nhận nuôi những người khác nữa. Cháu lên tám khi họ nhận người con nuôi cuối cùng.”

“Chuyện gì xảy ra với ba mẹ ruột của cậu thế?” Ông William hỏi.

“Bị tai nạn giao thông ạ.”

“Không hỏi thêm nữa, ba à,” Ellie nài nỉ.

Cô biết khuôn mặt cô đỏ ửng. Cô có thể cảm thấy nhiệt ở hai bên má mình. Max vừa “hạ gục” cô với thông tin anh tiết lộ một cách hào hứng rằng Simon, người tiền vệ hoàn hảo, là anh trai anh. Cô đã rất sửng sốt và đang cố không để lộ nó ra.

“Ellie, ba không thể không nhận thấy là con trông như bị sét đánh bởi cái tin Simon là anh trai của Max. Con chưa biết à?” ba cô hỏi.

“À...chưa ạ,” cô lắp bắp. “Max chưa bao giờ đề cập tới.” Tâm trí cô đang chạy đua để tìm một cái cớ. “Nhưng con biết lý do,” cô nói.

“Khai sáng cho ba xem nào,” ông khẳng khẳng, cau mày.

“Anh ấy muốn con thích anh ấy vì là chính anh...chứ không phải là người có liên quan,” cô giải thích và hy vọng nó có lý.

Ba cô gật đầu, và điều đó đã cho Ellie hy vọng rằng ông đang mua một lời nói dối khác.

“Vẫn còn nhiều điều về Max mà con chưa biết ạ,” cô nói. “Tụi con đang tìm hiểu nhau mà.”

Cô đẩy ghế mình ra sau, đứng dậy, và giật lấy cái đĩa của Max. Cô vừa đi đến bồn rửa bát vừa hỏi, “Xong rồi phải không, Max?”

Cô trút phần còn lại của cái đĩa trong khi cha cô kể một câu chuyện vui về một trong những giáo viên của trường đại học. Sau đó chủ đề chuyển đến cái đám cưới họ.

“Bà con thân thuộc sẽ đến đây trong khoảng hai ngày nữa, ông William và tôi sẽ phải tất bật công việc trong ngôi nhà này,” mẹ cô thông báo.

“Không đến nỗi tất bật đâu, Claire.”

“Còn phòng ngủ nào khác cần được sơn không ạ?” Max nói.

“Không, căn phòng hoa oải hương đó là cái cuối cùng rồi,” ông William nói.

“Ai chọn màu đó vậy ạ?”

Ellie tráng qua cái bát salad và đặt nó vào máy rửa chén. “Anh không thích màu đó sao?”

“Anh không nói thế. Anh chỉ thắc mắc ai đã chọn nó thôi.”

Ba mẹ cô nhìn nhau trước khi trả lời. Câu hỏi này có vẻ làm họ ngạc nhiên.

“Không ai chọn cả,” mẹ Ellie nói. “Chúng tôi đã mua khi nó được bán sẵn, đúng không, mình?”

“Đúng vậy. Cái màu đặc biệt đó đã ngưng sản xuất.”

Max không hiểu tại sao. Cái màu đó thực tế rất sáng.

“Chúng tôi mua được nó rất rẻ,” ông William nói về tự hào.

“Bạn có muốn uống cà phê không, Max?” bà Claire hỏi.

“Không ạ, cảm ơn bác.”

Đến thời điểm này, hầu hết bát đĩa đều đã được tráng qua hết và đã được Ellie đặt vào máy rửa chén. Mẹ cô mang một bình đựng nước đến quầy bếp, và Ellie gần như giật lấy nó từ tay bà và bắt đầu rửa nó.

“Ellie,” mẹ cô nói, “sao con với Max không vào phòng nghỉ đi. Hôm nay là một ngày dài, và mẹ biết cả hai đứa đều muốn được ở một mình để nghỉ ngơi. Và cũng có thể, sau một đêm nghỉ ngơi thoải mái, con sẽ xem lại vị trí của con ở đám cưới.”

“Con bảo đảm với mẹ sẽ không xảy ra đâu,” cô nói, và trước khi mẹ cô có thể bắt đầu lại, Ellie vội bước đi, “Mẹ có chắc mẹ không muốn con rửa cho xong đồng bát đĩa này chứ?” Không chờ câu trả lời, cô túm lấy tay Max và tiến ra cửa sau.

Max bắt cô chờ trong khi anh cảm ơn ba mẹ cô vì bữa tối, sau đó theo cô ra ngoài.

“Anh thích ba mẹ em.”

Cô không nhìn lại khi bước nhanh qua khoảng sân.

“Ừm,” cô đồng ý. “Anh chắc là có hàng trăm câu hỏi về gia đình em, phải không?”

“Không,” anh trả lời. “Ừm, cũng có vài câu.”

“Gì thế?”

Cô vội bước lên cầu thang và chờ cho Max mở các ổ khóa. Anh nghiêng người, bọc cô trong cánh tay mình khi đút chìa vào các ổ khóa và mở khóa cánh cửa. Nếu cô nhúc nhích, môi cô sẽ chạm vào làn da ấm áp của anh. Anh đẩy cánh cửa mở ra và lùi lại vì thế cô có thể bước vào trong.

Cô bước vào giữa phòng khách, quay lại, khoanh hai tay trong khi chờ cho anh khóa cửa và hoàn toàn tập trung vào cô. Ngay khi anh đối mặt với cô, cô nói, “Được rồi, bắt đầu nói chuyện nào. Tại sao anh ở đây?”

Anh dựa người vào cánh cửa và nhe răng cười. “Anh nghĩ đến lượt anh hỏi chứ.”

Cô thở dài trong thất vọng. “Được thôi, em sẽ cho anh hai giây. Sau đó thì anh phải giải thích đấy. Được rồi. Hỏi đi.”

“Bạn trai là sao?”

MƯỜI SÁU

Họ đang ở hiệp ba của cuộc tranh luận.

Max đã tắm xong, đang mặc một cái áo thun và quần jean, cầm lấy cái điều khiển TV, và bây giờ đang ngồi trên cái ghế sofa có nhiều lục cục với đôi chân trần trên một cái ghế đệm dài, đang cố gắng xem các tin tức cuối ngày trên một cái tivi có kích thước của một hộp bánh mì, trong khi kiên nhẫn chờ Ellie bình tĩnh và có lý lẽ hơn. Anh nghi ngờ không biết đến chừng nào.

Cái điều khiển sắp xút ra trong tay anh. Nó được dán lại với nhau, nhưng cái băng rõ ràng là đã cũ. Anh bắt mình nhớ là sẽ mua một cái remote khác hoặc một cuộn băng khác. Thật là hết sức kinh khủng khi không có được một cái đồ đổi kênh tử tế.

“Anh có đang nghe em không đấy?” cô hỏi.

“Có, anh đang nghe đây,” anh nói dối.

Lay Chúa, cô trông thật tuyệt. Anh nhìn cô đã lấy lại vẻ thoăn thoắt trong khi cần nhần. Cô cũng đã tắm và bây giờ đang mặc một áo ngủ sọc hồng-trắng nhạt vừa vặn tới đầu gối, và một cái áo choàng cotton dài, buộc lại ở thắt lưng. Cái áo quá rộng với cô, cái lai áo lật bệt dưới sàn, nhưng với anh thì trông cô vẫn quyến rũ nếu có đang mặc một cái áo choàng mỏng manh xuềnh xoàng. Cô trông hấp dẫn với mọi thứ mà cô mặc, thậm chí với cả cái áo vô trùng rộng thùng thình mà lần đầu tiên anh gặp thấy cô mặc.

Không biết về những suy nghĩ của anh, Ellie tiếp tục tràng đả kích của mình. Cô có mọi lý do để thất vọng. Cô không nói một lời trong khi anh giải thích cho lý do anh đến Winston Falls và

ý định là cái bóng của cô cho đến khi hai người họ trở về nhà cô, nhưng khi anh giải thích xong, cô đã phản ứng lại. Dù vậy, cô đã không nhào về phía anh. Cô tràn đầy giận dữ, và anh thấy thích thú với cái phản ứng này. Giận dữ dù sao cũng tốt hơn là kinh hãi hoặc khóc lóc.

“Anh không được cho ba mẹ em biết đâu đấy.” Cô quá giận đến nỗi giọng run lên. Cô không phải là một người hay la hét, và anh cũng đánh giá cao điều đó.

“Có, anh phải,” anh bình tĩnh nói lại tới lần này là lần thứ sáu hay bảy. “Họ cần phải nhận thức được sự nguy hiểm.”

“Anh còn chưa chắc chắn Landrys có thuê người giết Sean hay em nữa không mà.”

“Có, anh chắc chắn. Ellie, chúng ta sẽ vượt qua được chuyện này thôi. Anh sẽ ở đây với em cho tới khi em an toàn trở về nhà.”

“Sau đó thì sao?”

“Nếu Willis Cogburn không bị bắt hay bị giết, đặc vụ khác sẽ nhận trách nhiệm.”

“Bị giết?”

“Nếu hắn cố làm thương tổn em, thì chết tiệt, anh sẽ giết hắn.” Cơn giận dữ bùng lên trong anh ở cái ý nghĩ có kẻ nào đó làm thương tổn cô.

“Anh phải bắt hắn, nhưng đừng bắn hắn,” cô lẩm bẩm. “Sau đó anh có thể thỏa thuận với hắn sẽ nhận bản án nhẹ hơn nếu hắn làm chứng chống lại Landys.”

“Em là một bác sĩ, chứ không phải luật sư,” anh phản đối.

“Thì đúng như vậy mà, không phải sao? Cứ hỏi một luật sư thử xem. Anh ta sẽ đồng ý với em. Willis Cogburn nên còn sống để làm chứng.”

“Anh là một luật sư đây,” anh nói. “Và nói cho em biết, mấy kẻ đâm thuê chém mướn không thường làm chứng đâu. Và nếu anh phải bắn hắn, anh sẽ bắn cho chết luôn.”

Chống tay lên hông, cô nhìn trừng trừng vào anh. “Anh đã trở thành luật sư khi nào vậy?”

Cuộc nói chuyện đang trở nên buồn cười. Cô đang hành động như thể anh đã đánh lừa cô bằng cách đi học trường luật vậy.

“Ngay sau khi anh tốt nghiệp đại học Vanderbilt.”

“Ở đâu?”

Anh cười. “Đại học Luật Vanderbilt ở Nashville,” anh nói.

“Sau đó làm FBI?”

“Ừ.”

“Vậy thì anh cũng thông minh đó.”

Anh nhún vai. Dáng điệu mệt mỏi, Ellie đi vào cái nhà bếp nhỏ xíu. Cô lấy một lon Diet Coke ra khỏi tủ lạnh, một lon khác cho Max, và trở lại phòng khách. Cô ngồi xuống cạnh anh, đưa anh chai nước, và để chân lên cái ghế dài có đệm bên cạnh chân anh.

“Anh đã nhìn thấy gương mặt ba em khi anh bước ra xe và ông nhìn thấy khẩu súng rồi đó. Trong khoảnh khắc đó, ông đã chuyển từ vui vẻ đến sợ hãi.” Cô đặt cái lon chưa mở ra của cô lên bàn, dựa người trở lại, và nói, “Em đã “dạy” cho ông ấy mong chờ những điều tệ hại nhất.”

Max choàng tay mình quanh cô và kéo cô vào bên anh. “Ellie, em biết là anh đúng mà. Ba em cần phải nhận thức được, và anh sẽ chỉ yêu cầu được cho ông ấy biết về sự nguy hiểm có thể xảy ra. Chỉ vậy thôi.”

“Em đã bắt ông ấy chịu đựng đủ rồi.”

“Em bắt ông ấy chịu đựng ư? Em chẳng làm gì sai cả. Em không thể chịu trách nhiệm cho sự ám ảnh của Evan Patterson.”

“Về lý thuyết thì đúng vậy, nhưng trong tim mình, em cảm thấy như thể em đã có lỗi bằng cách nào đó. Em biết nói thế là vô lý, nhưng đúng là vậy đấy.”

“Em mấy tuổi khi có chuyện với Patterson?”

“Em chỉ vừa mừng sinh nhật thứ 11 xong.” Đó là một năm sống trong địa ngục, cô nghĩ nhưng không nói ra.

“Lý do đó không được chấp nhận.Em chỉ là một cô bé lúc đó. Em đã không làm hay nói gì để khuyến khích hẳn ta cả.”

“Em không phải là người duy nhất bị ảnh hưởng bởi hành vi kỳ lạ của hẳn ta. Có những ngày, đặc biệt khi ba em không có ở nhà, hẳn đi đi lại lại trước nhà em, nhìn chăm chăm vào nhà em khi đi ngang qua. Hẳn làm thế hết giờ này sang giờ khác,” cô kể. “Annie đã rất sợ. Nó phải bật hết đèn trong phòng ngủ của nó suốt đêm, và em có thể nghe thấy tiếng nó thút thít dưới tấm chăn. Đó là lý do tại sao nó sẽ trở thành một luật sư. Nó sẽ làm việc gì đó trong ngành tư pháp hình sự. Còn Ava thì đi theo một hướng khác. Nó đã nổi điên lên. Nó giận dữ suốt thời gian đó – giận em.”

“Thôi nào. Em biết em chẳng có lỗi gì cả mà.”

“Điều đó chẳng thay đổi được gia đình em đã cảm thấy thế nào. Người cha tội nghiệp của em đã đứng ngồi không yên khi không ai có thể tìm ra Patterson, và bây giờ anh còn muốn nói cho ông biết có một sát thủ ở ngoài kia đang săn lùng em nữa chứ.”

Cô đứng dậy, cầm lấy lon nước của mình lên và đặt nó trở lại vào trong tủ lạnh. Có một cánh cửa ở cuối nhà bếp dẫn xuống nhà để xe. Cô kiểm tra xem nó đã khóa chưa, sau đó kiểm tra cánh cửa khác để chắc chắn các chốt cửa đều đã được khóa lại, và đi vào phòng ngủ.

Cô thậm chí đã không nghĩ đến chuyện sắp xếp chỗ ngủ hay chọn giường cho Max cho đến khi cô mở cửa phòng mà cô đã từng ngủ ở đó trước đây. Đó là một cái giường size nữ mà ba mẹ cô đã có được từ một cửa hàng bán giảm giá. Trong cái phòng ngủ nhỏ hơn là cái giường đôi từng thuộc về dì Eleanor, cô được đặt theo tên bà. Cái giường này từng ở trong phòng dành cho khách nhà dì, nhưng khi dì bỏ phòng đó, dì đã tặng nó cho căn hộ này.

Ellie nghĩ cô có lẽ nên ngủ ở đó bởi vì Max to hơn nhiều so với cô.

Hoặc là cô có thể ngủ với anh. Cái ý nghĩ này làm tim cô tăng tốc. *Không, chuyện đó không thể xảy ra*, cô tự bảo mình. Không phải là cô đã muốn anh đi khỏi đây, không được ở lại...đó sao?

Cô đang mâu thuẫn. Lúc còn ở nhà, sau cuộc hẹn của họ, anh đã hôn cô cuồng nhiệt, và khi anh đi, cô đã hối hận vì đã không ngủ với anh. Còn bây giờ? Max chỉ cách cô có một bước chân, và ngay phút này đây cô không thể tìm ra được lý do tại sao cô không nên ném mình vào vòng tay anh.

Căn phòng này hình như đang quá chật với cô. Cái máy điều hòa đã không chạy, và nhiệt độ thì đang tăng lên. Cái ý nghĩ cuộn mình bên cơ thể rắn chắc của Max đã không làm cô mát lên. *Chỉ một đêm thôi. Có hại gì chứ?*

Ellie bước vào phòng tắm và đánh răng lần nữa chỉ để cho cô có thời gian để lấy lại mình. Phải, cô muốn anh. Đúng vậy, chẳng có gì sai để thừa nhận, và, phải, chuyện đó sẽ tuyệt vời và đầy kích thích, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một nhục cảm ngắn ngủi. Một sự thăng hoa làm cho mê mẩn, tuyệt vời, cô bổ sung.

Những tưởng tượng đang oanh tạc trong cô, nhưng cô khóa chúng lại trong tâm trí mình. Cô không thể để các hormon hay bản năng thú tính kiểm soát mình được. Bên cạnh đó, Max vẫn sẽ còn ở đây vào sáng mai, vì thế cô không thể vờ như cô đã mất lý trí tạm thời được.

Cô nhìn một hồi lâu vào trong tấm gương và lắc đầu với cái bóng của mình. Cô muốn nhiều hơn là sex bình thường. Cô muốn một mối quan hệ lãng mạn. Cô cảm thấy ngớ ngẩn khi thừa

nhận như vậy, mặc dù đó là sự thật. Cô đã chỉ làm việc và làm việc để nó lấy đi hết năng lượng của cô, không chừa chỗ cho những mơ mộng hão huyền. Nhưng sâu trong đầu đó, nó vẫn luôn còn đó. Cô là người lẳng mạn. Chẳng có gì là bất thường hay không hợp lý về điều đó.

Được rồi, cô hạ quyết tâm. Cô không phải là một con thỏ, và cô sẽ không nhảy vào giường với bất kỳ người đàn ông nào – không quan trọng anh ta hấp dẫn đến cỡ nào – mà không có một kết nối tình cảm trước tiên.

Khi cô mở cửa ra, đột ngột cô nhận ra tất cả những lo lắng này giờ của cô đã chẳng là gì cả. Max đã không thực hiện bất kỳ chuyển động nào hay cho thấy dấu hiệu anh muốn lên giường với cô. Tuy vậy, có một sự tương tác giữa họ. Nếu cô có thể cảm nhận được, thì chắc là anh cũng vậy.

Khi cô bước vào phòng khách, Max đang ngồi trên ghế sofa, nghiêng về phía trước với mấy miếng xút ra của cái đồ điều khiển TV trên cái ghế đệm dài trước mặt anh. Mẫu băng dính cũ đã không còn tác dụng, và cái nắp nhựa đã bị mẻ ở vài chỗ.

“Chắc có ai đó đã ném cái này vào tường vài lần rồi,” anh nhận xét. “Còn băng dính nào không?”

“Để xem,” cô nói khi cô tháo nút thắt dây buộc áo choàng ra. Nó kéo lê trên sàn khi cô bước vào bếp, và cô thật sự muốn cởi nó ra bởi không khí lúc này đang rất ngột ngạt.

Cô tìm thấy vài cuộn băng keo trong một ngăn kéo kệ bếp và hai sợi dây thun dày.

Max nhanh chóng gắn cái remote lại và buộc nó lại với mấy sợi thun, sau đó anh ngồi trở lại và bắt đầu lướt kênh. Cô ngồi xuống kế anh.

“Đàn ông và các đồ điều khiển từ xa của họ,” cô nói, lắc đầu.

“Phụ nữ và các dụng cụ làm tóc của họ,” anh phản đối.

Cô cười. “Dụng cụ làm tóc á?”

Anh nhún vai. “Em cũng biết rồi đó. Keo xịt lên tóc này. Em không có,” anh thêm vào, “nhưng nhiều phụ nữ làm thế.”

“Ý anh là sao khi nói em không có?”

Anh choàng cánh tay qua cô và các ngón tay anh trượt vào tóc cô. “Nó mềm, không cứng, và các ngón tay anh không bị dính lại.”

“Anh đã từng hẹn hò với loại phụ nữ nào vậy?”

Anh không trả lời. Thay vào đó, anh cọ vào gáy cô, và cảm giác rất tuyệt.

“Tóc em rất mềm mại. Hương cũng rất thơm. Như mùi dâu tây ấy.”

“Sao anh biết...”

Anh mỉm cười. “Anh có một trí nhớ tốt mà.”

Woa. Cô cũng vậy. Cô nhớ môi anh trên môi cô, những cái chạm của lưỡi anh trên lưỡi cô, hương vị của anh, cách anh ôm cô trong vòng tay anh, mùi hương nam tính của anh...phải, cô cũng có một trí nhớ tốt.

Cô hắng giọng. “Ở đây nóng quá.”

“Ừ,” anh nói, quay lại cái Tivi. “Em bật máy điều hòa lên chưa?”

“Em chắc là nên giải thích cách cái máy này hoạt động. Nó nằm ngay bên ngoài cửa phòng ngủ của anh,” cô nói. “Anh sẽ có cái giường rộng hơn bởi vì anh...”

Wow. Tất cả những gì anh làm là nhìn vào cô, và cô quên mất những gì mình đang nghĩ. Có một tia sáng ấm áp trong đôi mắt anh làm cô mê mụi. Người đàn ông này càng lúc càng hấp dẫn hơn.

“Bởi vì anh cái gì?”

Cô không nhớ chút gì. “Cái gì?”

Anh nghe rằng. “Em nói anh được phòng lớn hơn...”

“Bởi vì anh to lớn hơn em. Đó là cái giường size nữ, vì vậy chân anh có thể sẽ phải thò ra ngoài.”

“Còn cái máy điều hòa?”

“Nó sao cơ?” Cô thật sự thôi ngay nhìn vào anh để có thể tập trung được.

“Anh cần biết gì về nó à?”

Cô buộc mình nhìn vào cái tivi khi giải thích. “Nó chỉ có hai chức năng cho dù anh có điều chỉnh gì với nó đi nữa. Hoặc nóng, như bây giờ - sẽ chỉ càng lúc càng nóng hơn – hoặc lạnh – không chỉ lạnh , mà là lạnh như ở Bắc Cực ấy. Anh chọn đi,” cô nói.

“Hoặc vả mồ hôi hoặc bị đóng băng là những lựa chọn á?”

“Phải.”

“Đóng băng.”

Cô vỗ nhẹ vào đầu gối anh. “Vậy thì đó là cái chúng ta sẽ được toại nguyện.”

Anh bật cười. “Em không điều khiển được nó à?”

“Rất tiếc là không.”

Cô đã phát hiện ra chuyện này vào lần trước cô ở đây. Cô đã luân phiên giữa cái “năng” thiêu đốt và cơn lạnh cóng người suốt đêm dài. Thật là đau khổ. Cô đã định nói vấn đề này với ba cô sáng nay, nhưng cô quên khuấy đi mất cho tới bây giờ, và nhiệt độ thì đang tăng dần lên.

Cô nói lỏng cổ áo choàng và quạt quạt vào mình. “Anh có phiền không nếu em xem kênh SportCenter? Sắp có điểm tin rồi.”

Anh đưa cô cái điều khiển và hỏi, “Cái máy điều hòa đó được mấy năm rồi?”

“Nó còn mới.”

“Vậy tại sao...”

Cô đã tìm thấy kênh đó, tắt tiếng cái chương trình đang đến phần kết, và quay sang Max. “Ba đã mua hàng giảm giá,” cô giải thích. “Ông ấy sẽ chẳng mua thứ gì trừ khi nó được giảm giá nhiều.”

“Anh không quan tâm chuyện ông ấy có được giảm một nửa giá hay không, nhưng nếu nó không chạy thì...”

“Nửa giá thôi cũng không thuyết phục được ba em đâu. Hình như tám mươi phần trăm thì phải, chứ không phải năm mươi.”

Anh lắc đầu. “Ông ấy nên trả lại nó.”

“Phải, ông ấy nên thế,” cô đồng ý. “Nhưng ông ấy sẽ không làm vậy đâu. Ông ấy sẽ gọi một người thợ đến sửa nó. Em sẽ nói chuyện này với ông ấy vào ngày mai. Anh có muốn một ly bia không? Anh không thể xem SportsCenter mà không có bia.”

“Tuyệt vời, mình đang có một giấc mơ trở thành sự thật. Một cô gái xinh đẹp thích Sportscenter và uống bia.”

“Chúng tôi không phải là loài quý hiếm đến vậy đâu,” cô nói.

Cô để lon Diet Coke chưa mở của anh trở vào tủ lạnh, lấy ra hai chai Bud Light và một cái hộp nhiều loại hạt, rồi trở lại sofa. Cô đưa Max một chai, mở nắp chai kia, sau đó cụng nhẹ vào chai của anh và hớp một ngụm.

Cô đặt cái hộp lên bàn và ngồi cạnh anh. “Càng lúc càng nóng hơn,” cô nói khi cô áp cái chai lạnh lên cổ mình. Cô điều chỉnh vị trí mình trên chiếc ghế dài vài lần và kết thúc với việc dựa vào anh. “Em cũng muốn nhích ra và để anh thoải mái hơn, nhưng cái ghế có cục cộm lên, rất khó chịu. Em nghĩ chắc nó bị nứt đâu đó.”

“Anh thích em dựa vào anh.”

“Em không làm anh nóng chứ?” Sau khi hỏi câu có tính gợi ý, cô áp cái chai của cô vào cổ anh. “Cảm thấy khá hơn không?”

“Em trông đã khá hơn rồi đấy. Điểm tin tới rồi kìa.”

Đó là một trong những chương trình ưa thích của cô, và tối nay chủ đề một lần nữa là về mùa bóng sắp tới. Tên của Simon được đề cập tới hàng chục lần. Max đang trả lời các tin nhắn, nhưng cô thấy anh mỉm cười bất cứ khi nào các bình luận viên khen anh trai anh. Anh không cho thấy bất kỳ phản ứng nào với những lời phê bình.

Được nửa chương trình thì Ellie cời áo choàng ra. Cô không quan tâm liệu có thích hợp hay không. Cô đang bị đốt cháy.

“Chúng ta có thể mở cửa sổ trong phòng ngủ, có thể có một ít gió tạt qua. Chỉ cửa sổ mở thôi.”

“Bây giờ nhiệt độ ở ngoài thế nào?”

Cô tìm cái điện thoại di động của mình, tìm mục thời tiết, và rên rỉ. “Chín mươi và ẩm. Em nghĩ chắc chúng ta phải vào nhà thôi. Chỗ này còn tệ hơn là mùi sơn nữa.”

“Anh không nghĩ thế,” anh nói. “Nó cũng chẳng quá tệ đâu.”

“Em có thể chịu được nếu anh có thể,” cô nói. “Và chỉ trong đêm nay thôi. Tối mai chúng ta sẽ đi.”

Anh gật đầu. “Tốt,” anh nói. “Anh cũng sẽ nói thế nếu em không nói. Chúng ta không thể ở lại đây. Nếu có hỏa hoạn, chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây, và nếu bước ra ngoài sẽ nằm trong tầm bắn của bất kỳ kẻ nào. Chúng ta sẽ phải tìm một nơi tốt hơn để ở, chỗ đó không mở-“

“Chúng ta không bị mắc kẹt ở đây,” cô tranh luận. “Chúng ta có thể đi xuống cầu thang dẫn vào nhà để xe hoặc thậm chí đi ra ngoài ở một trong số những cửa sổ ở đằng sau. Có một dây thừng ở trong gara, và thật sự thì cũng không quá cao để nhảy xuống...” Cô dừng lại, nhận ra không cần thiết để phản đối. “Anh hiểu sai rồi. Em muốn rời khỏi Winston Falls và trở về St. Louis. Nếu em ở đây, em sẽ làm cho gia đình mình gặp nguy hiểm.”

Ellie nhìn chăm chăm vào cái tivi nhưng cô không tập trung vào cái chương trình đó. Sự thất vọng đang gặm nhấm cô một lần nữa bởi cô không kiểm soát được điều đang xảy ra. Cô đặt chai bia của mình xuống và đi kiểm tra cái máy điều hòa. Cô thậm chí đã không chạm vào nó cũng cảm thấy một luồng khí lạnh thông qua các lỗ thông hơi trong hành lang.

“Chúng ta giờ đã có khí lạnh rồi,” cô thông báo.

“Thế thì tốt rồi” Anh tắt tivi và đứng lên. “Em có nghiêm túc về chuyện trở về nhà không vậy?”

Anh bước về phía cô, và cô đang cảm thấy khó thở lần nữa. “Vâng, em nghiêm túc.”

“Ba em sẽ cảm thấy thế nào về việc ra đi của em?”

Cô nghĩ về chuyện này trong vài giây và sau đó trả lời, “Ông ấy sẽ được yên tâm, và điều đó làm ông cảm thấy có lỗi.”

“Khi nào em sẽ nói với ông ấy?”

“Ngay sáng mai,” cô nói. Cô dựa vào tường, và anh dừng lại trước mặt cô.

“Còn mẹ em?”

“Ôi trời. Bà ấy sẽ bực bội lắm đây. Bà ấy sẽ không tin bất kỳ điều gì em nói một khi em nói với bà rằng em sẽ đi. Sẽ không dễ chịu đâu,” cô thêm vào.

Cái nhìn mơ hồ trong đôi mắt anh làm cô nuốt xuống khó khăn. Cô muốn anh ôm cô vào trong vòng tay anh. Cô muốn anh. Cô cố khóa cái suy nghĩ đó lại nhưng không thành công lắm. Có phải anh đang khiêu khích và quyến rũ cô không nhỉ?

“Không cần thiết để nói lý do tại sao chúng ta đi đâu,” cô nói. “Đồng ý nhé? Chúng ta sẽ không nói với ba em về Willis Coghurn.”

“Không được, em yêu à, anh phải nói. Anh bắt buộc phải cảnh báo ông ấy về sự nguy hiểm có thể.”

“Nhưng em sẽ đi mà-“

“Không quan trọng.”

Cô chọc vào ngực anh. “Đây chính là lý do tại sao em sẽ không ngủ với anh. Anh sẽ cảm thấy bắt buộc phải kể lại.”

Max vuốt tóc cô qua vai và lướt các ngón tay anh dọc theo má cô. Làn da cô mịn và mềm mại, anh không nghĩ là có một vết rỗ nào trên da cô. “Anh không nhớ là đã nói...”

“Vây thì anh không muốn...”

Anh cúi xuống. “Anh không nói thế.”

Cô mỉm cười ngọt ngào. “Em có thể có anh trên giường trong ít hơn mười phút.”

Max yêu cái cách cô mỉm cười. Đôi mắt cô lấp lánh vẻ tinh quái. Khỉ thật, anh muốn cô. Anh nghiêng người gần hơn cho đến khi môi anh chỉ còn cách vài inch với môi cô và thì thầm, “Năm phút thôi, em yêu. Đó là tất cả thời gian để anh có em trên giường mình.”

Ellie có thể nhận thấy tất cả các quyết tâm của cô đều đã tan đi hết. Cô nghiêng đầu và nhắm mắt lại. Môi anh lướt qua đôi môi cô.

“Đây không phải là một ý tốt,” cô nói. Giọng cô quá nhỏ, gần như không nghe thấy.

“Anh biết,” anh nói khi vờn quanh đôi môi cô với những nụ hôn nhẹ nhàng.

“Anh ở đây bởi vì công việc, và chúng ta không nên để bất kỳ điều gì can thiệp vào,” cô thì thầm không kịp thở.

“Em nói đúng.” Đôi môi anh chuyển sang dái tai cô.

“Chúng ta phải dừng lại.” Cô thở dài.

“Uh-huh,” anh nói khi nhích dần vào tai cô.

Phải mất đến ounce cuối cùng của sức mạnh ý chí để kéo người ra, Ellie nhẹ nhàng đẩy vào ngực anh và bước lùi lại.

“Ngủ ngon,” cô nói.

Cô bước vào phòng mình. Đóng cánh cửa đó lại là điều khó khăn nhất mà cô từng làm trong đời mình.

MƯỜI BẢY

Cái phòng ngủ của cô nóng như hỏa ngục. Cô nhìn khắp phòng, thậm chí cả sau giường và bên dưới nó, cũng không tìm thấy bất kỳ lỗ thông hơi nào. Cha cô đã thuê ai lắp đặt hệ thống này vậy? Cô tự hỏi. Là ai thì cũng rõ ràng là đã giảm cho ông một cái giá mà ông không thể cưỡng được.

Ellie mở cửa và cảm thấy một luồng khí lạnh xộc vào. Cô nhận thấy cửa phòng ngủ của Max cũng mở, cô tự hỏi không biết có phải các lỗ thông hơi duy nhất trong căn hộ này là hai cái ở trong hành lang hẹp hay không.

Cô lặng lẽ trở lại giường và ngủ được một lúc. Một giờ sau cái lạnh đánh thức cô dậy. Cô đang bị lạnh cóng, các tấm trải và chăn mỏng không thể ngăn chặn cơn lạnh từ Bắc Cực đổ vào trong phòng. Lạy Chúa tôi, cô có thể thấy hơi thở mình trong không khí. Tự dưng cô thấy buồn cười và phải bóp nghẹt tiếng cười của mình bằng cái gối. Chính xác cái giá mà cha cô đã trả là bao nhiêu vậy nhỉ? Hẳn là phải như bèo.

Cô bước ra khỏi giường để đóng cửa lại và nhớ ra mình đã để quên điện thoại trong phòng khách. Cô tìm thấy nó trên thành ghế sofa, rồi cắm xạc nó trên quầy bếp, và run rẩy trở lại giường.

Cô quay lại góc phòng và giật mình dừng lại. Max đang dựa người vào khung cửa phòng anh và đang nhìn cô. Tóc anh bù xù, ánh nhìn dữ dội.

Không thể không nhìn vào anh. Nhìn anh tràn đầy sinh lực. Một hình thể thật hoàn hảo, cô nghĩ. Cô hít một hơi và cố đẩy cái ý nghĩ đó ra. Không có người đàn ông nào khuấy động cô như cách Max đã làm. Anh ở trần và mặc quần jean. Anh còn không bận tâm kéo khóa, cứ để thế như thể anh không mặc gì để ngủ vậy. Cái hình ảnh anh trần truồng làm cô nóng ran.

Một luồng khí lạnh thổi qua mặt cô. Xoa xoa tay để làm cho da ấm lên, cô thì thầm, “Em đã đánh thức anh dậy à?”

Anh lười nhác di chuyển ra khỏi cánh cửa và bước tới cô, nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay ấm áp của mình. Cô có thể dễ dàng lùi lại nếu muốn, nhưng quay đi khỏi anh là phủ định lại cái ý muốn điên cuồng cần được chạm vào anh.

Sức nóng tỏa ra từ khuôn ngực anh, và cô thở dài ép vào vai anh khi cô choàng cánh tay mình quanh cổ anh. Ngay cả mùi hương của anh cũng khuấy động cô. Và sự đụng chạm của anh làm cô thấy ấm lên. Đôi tay mạnh mẽ của anh vuốt ve lưng cô, sau đó di chuyển xuống thấp hơn và ôm ghì hông cô. Cầm anh cọ vào đỉnh đầu cô. Cô ngửa người ra sau và nhìn vào mắt anh, nhìn thấy được đam mê trong đó, biết rằng anh cũng muốn cô nhiều như cô muốn anh.

Các ngón tay cô cào vào tóc anh khi anh cúi xuống hôn cô. Anh không có chút nào vội vàng. Một nụ hôn lười nhác. Lưỡi anh xâm nhập và cọ xát vào lưỡi cô, và khi cô cũng bắt chước lại hành động ấy, anh găm gù trong cổ họng và chìm sâu vào nụ hôn đó.

Giữ cô trong vòng tay mình, môi anh tiếp tục tìm tới môi cô hết lần này tới lần khác, Max lùi vào phòng ngủ và dừng lại khi tới mép giường. Môi cô nóng, ướt, hoang dại dưới môi anh, và cái cách cô vuốt ve cổ anh làm anh muốn nhiều hơn thế nữa. Cô không kháng cự khi anh kéo áo ngủ cô qua khỏi đầu. Đôi tay cô cũng theo cách của anh khi cố đẩy cái quần jean của anh xuống. Trong vài giây cả hai người họ đều trần trụi và ngã vào nhau trên giường. Anh lăn mình, đẩy cô ra, và nằm lên trên.

Hơi thở của Max khàn đục. Anh muốn thưởng thức khoảnh khắc này. Anh có thể cảm thấy nhịp tim cô bên dưới anh khi anh nhấc một món tóc từ bên cổ cô ra và bắt đầu hôn lên đó.

Cô cự nẩy không ngừng bên anh khi anh chậm chậm lướt xuống cơ thể cô, thở hổn hển khi anh bắt đầu vuốt ve ngực cô. Đôi tay anh di chuyển xuống thấp hơn đến hông cô và tiếp tục lướt xuống. Anh hôn lên rốn cô, nghe thấy hơi thở như nén lại của cô, và anh biết anh làm cô hài lòng. Có một vết sẹo phía trên hông phải của cô. Anh hôn lên nó, sau đó di chuyển xuống thấp hơn để vuốt ve và nếm cô cho đến khi cô oằn người và rên rỉ với khao khát. Anh lướt lên trở lại, hôn cô lần nữa, một nụ hôn như thiêu đốt không một chút dè dặt

Ellie đẩy anh nằm xuống và bắt đầu âu yếm anh. Cô vuốt ve đôi vai anh, cánh tay anh, ngạc nhiên với sức mạnh và sức nóng mà cô cảm thấy bên dưới các đầu ngón tay mình. Cô hôn lên mỗi inch trên ngực anh, cảm thấy thích thú với cảm giác của những sợi lông trên ngực anh cọ vào ngực cô. Cô vuốt ve vùng bụng săn chắc của anh bằng lưỡi mình trong khi tay cô di chuyển xuống thấp hơn để vuốt ve khuấy động anh.

Anh dừng cô lại, hôn cô thêm lần nữa, sau đó lăn người lên cô.

Cô cố đẩy anh nằm trở lại.

“Anh muốn bảo vệ em,” anh thì thầm, giọng anh khàn khàn với khao khát.

Giây sau đó, anh đẩy cô trở lại, rung lên với nhu cầu của mình, anh đẩy đùi cô ra, phủ miệng cô với miệng anh, và vào bên trong cô.

Cô kêu lên và nâng hông lên để lấp đầy anh. Đầu của Max tựa vào vai cô và anh hít hơi thở sâu rùng mình để cố chậm lại. Một sự ấm ả đang bao bọc lấy anh. Một sự “tra tấn” tuyệt vời. Cô bắt đầu di chuyển theo anh, vuốt ve vào vai anh, và lái anh vào cảm xúc hoang dại của cô. Anh chuyển động, từ từ lúc đầu, sau đó mạnh hơn cho đến khi anh muốn bùng nổ.

Lần đầu tiên trong đời mình, anh mất kiểm soát. Anh không thể làm chậm tốc độ. Cô không cho phép anh. Anh đã hoàn toàn mất tự chủ khi anh ở trong cô, cố gắng đến tuyệt vọng để cho cô nhiều niềm vui hơn như cô đang cho anh. Móng tay cô bấu vào vai anh, và cô bắt đầu thắt chặt quanh anh, ép vào anh, và khi anh đẩy vào khó khăn hơn, cô đã tới đỉnh.

Ellie thì thầm gọi tên anh, sau đó kêu lên khi cái cảm giác không giống với bất kỳ cái cảm giác nào cô đã từng có trước đó gợn sóng qua cô.

Anh tới đỉnh ngay sau cô và đó là một sự thỏa mãn mãnh liệt. Nó vắt kiệt sức anh, lấy đi đến

ounce cuối cùng sức mạnh của anh. Với một tiếng rên lớn, anh đổ sụp lên người cô.

Phải mất nhiều phút cho cả hai người hồi phục lại. Khi anh cuối cùng cũng đã có thể thở lại bình thường, anh nâng người lên và nhìn cô. Cảm xúc vẫn còn trong đôi mắt cô, và đôi gò má cô ửng đỏ từ sự ân ái của họ. Cô quá đẹp, và anh thấy mình một lần nữa *đổ* trước cô.

Anh cúi xuống và hôn cô. “Em ổn chứ?”

Cô thở dài. “Vâng,” cô thì thầm. “Rất tuyệt.”

Anh cười. “Thật?”

“Vâng,” cô lặp lại.

Anh lăn người lại. Cơ thể họ đầy mồ hôi, nhưng không khí lạnh đang làm mát da họ.

“Anh sẽ quay lại ngay,” anh nói một cách khô khan khi đưa chân qua cạnh giường. Anh liếc nhìn qua vai lên cơ thể mịn màng của cô và sau đó bật cười. Ellie đã ngủ.

Anh nghĩ cô đã nói thật. Rất tuyệt.

MƯỜI TÁM

Ellie không giống với bất kỳ người phụ nữ nào mà Max từng biết đến. Những người phụ nữ mà anh từng ân ái đều thường muốn nói chuyện chần gối, và thỉnh thoảng còn muốn được khen ngợi sau sex, hoặc ít nhất là được ôm ấp. Còn Ellie, chỉ muốn ngủ.

Một giờ sau, anh làm tình với cô lần nữa. Anh đánh thức cô dậy bằng cách rà ngón tay mình xuống thung lũng giữa ngực và rốn cô. Anh ngắm nhìn khuôn mặt cô. Đôi mắt cô vẫn không mở, nhưng hơi thở cô đang nặng lên. Mím cười, anh cúi xuống và hôn cô.

“Lần này anh sẽ kiểm soát được,” anh nói với cô trong một tiếng thì thầm khô khan. Anh gặm vành tai cô để làm cô chú ý. Anh đã quyết tâm sẽ chỉ cho cô cách thư giãn và sẽ chậm rãi từ từ cho dù điều đó có giết anh đi nữa, và chết tiệt là nó đã gần như thế. Nếu cô đã không quá sẵn sàng, anh đã có thể làm cho cuộc ân ái này lâu hơn chút nữa, nhưng không ai trong hai người họ có thể ngăn được cơn phóng thích của mình. Cô kết thúc ở phía trên anh, và sau cơn rung mình, cô đặt đầu lên vai anh và lại ngủ chỉ chưa tới một phút sau với cánh tay anh bao bọc xung quanh cô.

Họ thức dậy trong phòng tắm hơi. Ellie đang ngủ bên cạnh anh với đầu cô trên vai anh và một chân đang gác trên người anh. Cô mở mắt ra khi Max đang cố nhẹ nhàng nhích người ra khỏi cô để có thể ngồi dậy. Cô ngay lập tức tỉnh như sáo. Cô lăn người qua anh và bước xuống giường. Anh bắt lấy eo cô và kéo cô xuống với một nụ hôn dài. Một chút bối rối lóe lên, cô tưởng sẽ thức dậy với anh đã rời khỏi, và cô đã hôn trả lại anh một cách nhiệt tình. Sau đó cô đứng dậy và đi tắm.

Max vào bếp và uống một ly cam ép trong khi cố gắng tìm ra cách để điều khiển máy điều hòa, nhưng bộ biến nhiệt vẫn không nhúc nhích.

Ba cô hẳn đã bị gạt với số tiền giảm giá mà ông đã nhận được. Max tự hỏi ông ấy sẽ phản ứng thế nào nếu sau này mở hóa đơn tiền điện ra. Nếu hệ thống dây điện bị lỗi, điều này có thể có nguy cơ hỏa hoạn. Max quyết định, trước khi anh và Ellie ra sân bay, anh sẽ nói chuyện với ông về việc này.

Không khí đỡ ngọt ngào hơn khi Max đi tắm. Ellie vào phòng ngủ nhỏ hơn để thay đồ. Cô trang điểm nhẹ và đánh một chút son bóng, và thậm chí còn mặc một chiếc váy để làm hài lòng mẹ cô. Chiếc váy ngắn, màu xanh nhạt, và gần như không bị nhăn. Chiếc áo cánh màu trắng vải nhăn của cô chỉ vừa ôm, chứ không quá chật

Vì cô đã không ngủ trên giường, nên cô không thay khăn trải giường. Cô chỉ vuốt phẳng tấm trải và sau đó đi vào phòng Max để dọn giường, nhưng anh đã làm. Cô không ngạc nhiên. Cô đã nhận thấy sự cẩn thận, tính kỷ luật ở anh khi anh đang thì hành công vụ, và điều đó hẳn đã tạo thành thói quen trong sinh hoạt cá nhân của anh. Bộ dụng cụ cạo râu của anh đã được sắp gọn, các áo sơ mi được gấp một cách hoàn hảo trong túi xách của anh. Max kiểm soát những gì có thể được trong môi trường của mình. Cô nghĩ có lẽ do chấn động tâm lý của việc mất cha mẹ quá sớm đã ít nhiều tạo ra tính cách của anh. Cũng có khả năng chính điều đó góp phần làm anh thành công trong công việc của mình.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc giường một lúc lâu khi những hình ảnh họ đã làm đêm trước nhảy múa trước mặt cô. Cô thực sự đỏ mặt khi nhớ lại mình đã cuồng nhiệt thế nào. Max rất có thể sẽ nghĩ cô là một kẻ nghiện tình dục, nhưng chỉ với anh, cô mới thế.

Với một tiếng thở dài, cô trở lại phòng khách. Sau khi nói chuyện với cha cô xong, cô sẽ thay tấm trải giường đó, cô quyết định.

Cô uống một ly Diet Coke cho bữa sáng và dựa người vào quầy bếp kiểm tra điện thoại khi Max bước vào. Anh đã trượt khẩu súng vào bao đựng súng ở bên hông anh. Cô nhìn anh mang dây đeo da qua khẩu súng và khóa chốt lại.

Cô đột nhiên cảm thấy xấu hổ lần nữa. “Em chưa đổi vé máy bay của em nữa,” cô nói.

“Nói chuyện với ba em trước đã, sau đó mới lo tới chuyện đó.”

“Cám ơn anh vì đã không tranh cãi với em chuyện này.”

“Bảo vệ em sẽ dễ dàng hơn nếu em ở trong bệnh viện đó suốt cả ngày và ở nhà vào thời gian còn lại. Bọn anh sẽ có nhiều nhân sự hơn.”

“Em sẽ không ở hẳn ở đó đâu,” cô trả lời. Sau đó thêm vào, “Cũng có thể nếu họ thiếu nhân sự một thời gian ngắn cho đến khi...”

“Cho đến khi em biết được Patterson ở đâu?”

Cô lắc đầu. “Không, cho đến khi em tìm ra nơi em muốn sống và làm việc.”

Ellie nghe thấy ai đó gọi tên mình. Cô nghĩ đó là ba mình, và cô đi đến cánh cửa để mở nó ra. Cô mở chốt khóa cửa khi Max đặt tay lên tay cô và nói, “Em không được mở các cánh cửa. Anh sẽ làm. Và anh sẽ bước ra ngoài trước. Hiểu không?”

Cô quay lại và cảm thấy người mình đang dán vào cánh cửa. Hai tay anh đang ở hai bên cô.

“Tối qua...,” anh bắt đầu.

Anh đang cau mày. *Ôi không, có phải anh sẽ nói với cô đó là một sai lầm? Hay tệ hơn, là xin lỗi cô vì chuyện đã xảy ra? Cô nghĩ cô có thể sẽ đá anh nếu anh làm thế.*

“Tuyệt lắm,” cô nói, đang cố gắng làm dịu đi cái điều mà cô cho là cảm giác tội lỗi. “Chuyện ấy đã rất tuyệt.”

Sau đó cô nhận thấy sự thích thú trong mắt anh và nhận ra anh không đang cảm thấy tội lỗi về bất cứ điều gì cả. Anh hôn cô. Đó là một nụ hôn ngắn kiểu “*vui vì gặp lại bạn*” và hoàn toàn không thỏa mãn.

“Tuyệt ư? Bé à, nó còn hơn cả tuyệt ấy chứ.”

“Phải, đúng vậy,” cô nói, thở dài.

Chỉ cần đứng gần anh thôi cũng đủ làm cô thấy mình yếu đi. Cô cứ tưởng sau khi đã ân ái gần như suốt đêm qua, cô sẽ không còn nữa cái phản ứng điên rồ này với anh. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Anh vẫn có thể làm dạ dày của cô run rẩy.

Cô đã không còn thấy lo lắng về chuyện sẽ nói với ba mẹ mình cũng như chuyện sẽ rời đi, mà cô chỉ muốn hôn Max theo cách cô muốn, nhưng cô không có ý định bắt đầu những việc mà cô sẽ không thể hoàn thành.

Cha cô đang gầm lên tên cô. Cô hít một hơi thật sâu và nói, “Được rồi, hãy cùng giải quyết chuyện này,” và bước lùi lại để anh đi ra ngoài trước, sau đó đi theo anh.

Anh tự biến mình thành một mục tiêu. Bất cứ ai muốn làm bị thương cô sẽ phải bước qua xác anh trước đã.

“Em giỏi gấp những viên đạn ra lắm đấy,” cô thì thầm. Cô không biết tại sao lại cần cho anh biết cái thông tin lẩn thẩn đó nữa. Có phải ý cô muốn nói là anh đừng lo gì chuyện đó? Khả năng anh có thể bị thương là quá khủng khiếp để nghĩ đến.

“Anh biết em là ai,” anh nói. “Một trong những bác sĩ phẫu thuật tại bệnh viện đó đã nói với Sean rằng em đã gấp được viên đạn thứ 100 trước khi xong năm ba nội trú.”

“Đó không phải là điều em muốn nhớ tới,” cô nói. Cô chọc vào anh giữa hai bả vai. “Không được để bị bắn đâu đấy.”

“Ừ,” anh hứa khi anh nhìn quanh.

Cái sân sau của nhà ba mẹ Ellie rất vuông vức, khá lớn, được bao quanh bởi cây cối và những bụi rậm được cắt tỉa cẩn thận, khóa tầm nhìn của hàng xóm. Đằng sau các khóm cây là một hàng rào, nhưng nó cũng khó để nhìn thấy. Sẽ khó khăn cho Cogburn có được tầm ngắm tốt, Max nghĩ. Thậm chí nếu không bị các hàng xóm nhìn thấy có một người lạ cắt qua khoảng sân của mình, thì hàng rào và các bụi cây cũng sẽ là một cản trở. Không, còn có những chỗ khác tốt hơn để chờ đợi cho mục tiêu của hắn. Thực tế là có quá nhiều là đằng khác.

Ba cô đã mở cửa cho họ. “Ba đã làm món bánh quế,” ông tuyên bố. “Mẹ con đánh trứng, món thịt xông khói đã dọn sẵn trên bàn đang sắp nguội rồi đấy. Con không nghe ba gọi à?”

“Ba, Max và con có chuyện cần nói với ba và mẹ. Chuyện quan trọng ạ,” cô nói.

“Quan trọng thì cũng phải chờ sau bữa sáng đã,” ông nói.

“Nhưng chuyện này-“

“Eleanor, con nghe ba con nói rồi đấy. Không được nói chuyện nghiêm trọng trước buổi điểm tâm,” mẹ cô nói.

“Luật mới ạ?”

“Đó là luật lệ của người miền Nam.”

“Dạ vâng, được ạ,” cô nói. “Nhưng ngay sau khi ăn sáng xong chúng ta cần nói chuyện.”

Cả ba lần mẹ cô đều không trả lời. “Mẹ?”

“Được rồi, con yêu. Giờ ăn sáng của con đi.”

Ellie chỉ muốn một thanh PowerBar hay chỉ một lát bánh mì nướng, nhưng cô không nỡ làm tổn thương cảm xúc của ba cô, và vì vậy cô đã ăn mỗi thứ một ít. Max ăn như thế đã bị bỏ đói trong một tuần vậy.

“Có muốn biết bí quyết của món bánh quế này không? Cho vào một chút xô-đa,” ba cô nói về tự hào. “Bởi vậy chúng mới có màu sáng và mịn.”

“Ba là chuyên gia món bánh quế mà,” cô nói.

“Và bánh mì nướng nữa,” ông thêm vào. “Đó là phác đồ điều trị. Nhưng chỉ có vậy thôi. Bánh quế và bánh mì.”

“Cậu ngủ ngon tối qua không?” Bà Claire hỏi Max.

Câu hỏi nhắc anh nhớ về cái máy điều hòa, và anh đã nói với ông William rằng ông nên gọi tới cửa hàng nơi ông đã mua cái máy đó và bảo họ đổi cái khác.

“Đó là cái sale cuối cùng,” William nói. “Nhưng tôi sẽ cho một người thợ tới sửa hôm nay. Tôi biết phải gọi ai rồi. Nhân tiện, cậu sẽ giúp tôi tháo nó xuống nhé?”

Max theo cha cô bước ra ngoài. “Đừng quên nói với ông ấy về bộ ổn nhiệt nhé,” Ellie gọi theo.

Anh đưa tay lên cho cô biết là anh đã nghe khi cánh cửa đóng lại.

Giờ thì chỉ còn bà Claire và Ellie ở một mình, cô ngồi xuống trở lại bàn bên cạnh bà.

“Mẹ thấy con vẫn còn uống sữa,” bà nhận xét với một nụ cười khi Ellie uống xong ly của cô.

Sau đó bà lại bắt đầu nói về chuyện sắp xếp đám cưới, và trong lúc miêu tả cái bánh cưới, bà bật khóc.

Ellie ngạc nhiên và hoảng hốt. Cô đã không nhìn thấy mẹ khóc trong nhiều năm qua, kể từ ngày cô rời khỏi nhà để đến ở với gia đình Wheatleys.

“Mẹ, hãy thôi đi,” Ellie yêu cầu. Cô giạt lấy một miếng khăn giấy từ cái hộp trên kệ và đưa nó cho bà. “Làm ơn, đừng khóc nữa mà.”

“Mẹ biết chuyện này khó với con thế nào,” mẹ cô bắt đầu. Bà lau nước mắt và tiếp tục. “Mẹ ước gì nó đã khác đi. Thật đau lòng khi nhìn thấy con và Ava không thuận hòa. Mẹ yêu tất cả các con gái của mẹ, nhưng mẹ phải thừa nhận rằng Ava là một sự thử thách cho cả ba và mẹ. Nó là đứa rất cứng đầu, và những việc mà nó đã đối xử với con là tàn nhẫn và đáng khinh.”

Ellie không nói nên lời. Cô biết mẹ yêu mình, và cô cũng biết bà không thiên vị với đứa con gái nào, nhưng bà cũng chưa bao giờ bày tỏ cảm xúc mạnh mẽ về những điều xảy ra giữa hai đứa con gái cho đến hôm nay.

“Ava biết ba con và mẹ cảm thấy thế nào. Sau khi con đột ngột bỏ đi – và ai có thể trách con được chứ - Chúng ta đã tranh luận khá gay gắt về chuyện đó. Con hẳn đã rất thất vọng và đau khổ về sự phản bội này.”

Không, không phải, Ellie thừa nhận với chính mình. Cô không cả đau khổ và thất vọng. Cô

đã rất tức giận và bẽ mặt, nhưng đã không có bất kỳ đau khổ nào.

“Ava đã nói rằng đó không phải là điều có chủ tâm, đã có một sự thu hút tức thì xảy ra giữa hai đứa nó. Chuyện đó đã xảy ra.”

Phải, cũng có thể, Ellie đồng ý khi cô tái hiện lại các phản ứng ban đầu của cô khi gặp Max. Chắc chắn đó là một sự thu hút ngay lập tức, và nó dường như càng lúc càng mạnh hơn.

“Vậy thì lẽ ra nó nên gặp và nói chuyện với con thay vì nhảy lên giường với anh ta,” Ellie nói.

“Phải, nó đã nên làm thế,” mẹ cô nói. “Mẹ biết con không muốn nghe những lời bào chữa, và mẹ hiểu điều đó, nhưng Eleanor này, chúng ta phải tìm cách vượt qua chuyện này con à. Ava sẽ kết hôn với John một tuần nữa kể từ thứ Bảy, không quan tâm tới cảm xúc của chúng ta. Nó yêu cậu ta, và cậu ta cũng yêu nó. Vì vậy hãy cố gắng quên đi tất cả con nhé.”

“Được rồi, mẹ. Con sẽ cố. Giờ thì làm ơn, đừng khóc nữa,” cô cầu xin mẹ mình khi đưa bà cái khăn giấy khác.

“Con có muốn nghe về công việc chuẩn bị cho bữa tiệc ngoài vườn không?”

“Bữa tiệc ngoài vườn?”

“Con không nhận được thư mời à?”

Ellie lắc đầu. “Có thể,” cô nói sau đó. “Có rất nhiều thư từ bị dồn đống. Con phải trả các hóa đơn, nên không có thời gian để đọc hết những thứ còn lại...”

“Annie sẽ tổ chức một bữa tiệc ngoài vườn ở đây vào tối thứ Bảy cho Ava. Sẽ rất thú vị đấy. Annie đã lo tất cả các khâu chuẩn bị này từ xa, nếu con có thể tưởng tượng. Dĩ nhiên, Ava nhấn mạnh rằng nó đồng ý tất cả các chọn lựa. Sẽ có khoảng 80 người ở đây, hoặc hơn.”

Ellie tiếp tục nghe mẹ cô nói về những khó khăn của cái kế hoạch đó cũng như những khó khăn và đòi hỏi khắt khe mà Ava đòi phải có cho mọi thứ.

“Mẹ không phải chi tiền cho cái đám cưới này, đúng không, Mẹ?”

“Không, không,” bà vội nói. “Ava và John sẽ trả mọi thứ.”

Ellie không nghĩ bà nói hoàn toàn sự thật, nhưng cô không tranh luận.

“Ava đã làm hầu hết việc này. Hẳn phải rất căng thẳng. Mẹ sẽ rất vui khi chuyện này xong xuôi.”

Max bước vào với cha cô nhưng dừng lại khi anh nhìn thấy mẹ Ellie đang nhắm nhẹ vào mắt bà.

“Em nói với bà ấy rồi à?” anh hỏi.

Ellie lắc đầu. “Chưa phải lúc.”

Ellie chuẩn bị tinh thần cho “trận chiến” sắp tới. “Có vài chuyện đã xảy ra, và chúng con phải đi. Con không cho là cần thiết để Max nói với ba mẹ vì sao bọn con sẽ không ở đây, nhưng anh ấy cứ khẳng định, cho rằng rất quan trọng để cho ba mẹ biết và con...” Cô nhận thấy mình đang lan man và buộc mình dừng lại.

“Có gì xảy ra à?” ba cô hỏi.

“Max, sao anh không giải thích đi.”

Max kéo một chiếc ghế bên cạnh Ellie ra, ngồi xuống, và nhanh chóng kể cho họ nghe về vụ án Landry và chuyện Sean Goodman bị bắt. Toàn bộ câu chuyện chỉ mất khoảng 15 phút, nhưng mất hàng giờ để Ellie cố làm họ bình tĩnh.

“Nhưng nếu con không phải là một nhân chứng và con không thể nhận diện được chúng, thì tại sao chúng lại phải cho người hại con?” mẹ cô hỏi.

“Bọn chúng không còn cơ hội,” Max giải thích. “Và chúng sẽ có cách để tìm ra ai là các nhân chứng tiềm tàng. Cô ấy và Sean đã nhìn thấy chúng.”

“Cả hai bọn chúng đều cải trang mà, cậu đã nói thế,” ông William nói.

“Dạ phải, ba, bọn chúng đã thế. Con thật sự không thể nhận ra chúng.”

“Vậy chúng ta nên làm gì đây, bác William? Cháu không muốn để Ellie ngoài tầm mắt mình. Cháu phải giữ cô ấy trong nhà cho đến khi họ bắt được bọn đó, nhưng cháu biết là mình không thể.”

“Chúng ta sẽ suy nghĩ về chuyện này.”

Suy nghĩ về chuyện này? “Ba, trừ khi ba muốn thêm hai người ở trong đám cưới, Max và con cần phải đi.”

“Thêm hai là sao?” mẹ cô hỏi, không hiểu.

Nhưng Max hiểu. Anh choàng tay mình ra sau lưng ghế Ellie và nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Thêm hai người là Max và tên sát thủ giết thuê. Chẳng buồn cười tí nào.

“Con đã bị buộc tội vì đã làm hỏng vài bữa tiệc của Ava, và con không nghĩ nó sẽ đánh giá cao chuyện ai đó bắn nhau trong nhà thờ trong khi cử hành hôn lễ.”

“Ôi Chúa tôi, đừng có nói những chuyện như thế,” ba cô nói.

“Con sẽ làm mọi người gặp nguy hiểm nếu ở đây. Con ước gì mình có thể ở lại đây trong một thời gian ngắn nữa. Con đã lâu rồi không gặp Annie, chắc cũng đã hơn 3 năm. Và tất cả cô dì chú bác đều sẽ có mặt ở đây, có vài người con đã không gặp kể từ khi con còn nhỏ.”

“Quá nguy hiểm cho con,” mẹ cô nói. “Mà dù vậy, mẹ cũng rất muốn con tham dự bữa tiệc ngoài vườn. Annie sẽ rất thất vọng đấy. Cả gia đình ta sẽ được ở bên nhau, và đã lâu lắm rồi không được như thế, phải không, ông William?”

“Mẹ, làm ơn đừng nói cho Annie hay Ava biết lý do thực sự con phải rời khỏi. Cứ nói đại cái cớ nào khác đi ạ.”

“Con gái tôi sẽ an toàn thế nào nếu nó trở lại căn hộ của nó?” ba cô hỏi Max. “Ở đây người xa lạ hay bị dòm ngó, chứ không như trong thành phố lớn.” Khuôn mặt ông đỏ lên với giận dữ, vì tất cả những chuyện này.

“Sẽ có nhiều hơn các đặc vụ và cảnh sát trông chừng cho cô ấy.”

“Vậy còn anh, Max? Anh sẽ giữ an toàn cho con gái tôi chứ?”

“Dạ vâng ạ, thưa bác. Cháu sẽ không để bất kỳ ai làm đau cô ấy đâu ạ.” Đó là một lời hứa anh sẽ giữ cho đến chết.

“Vậy cậu không phải là bạn con bé, phải không Max?” mẹ cô hỏi. “Cậu ở đây là để bảo vệ con bé phải không?”

Anh không do dự. “Cả hai ạ.”

“Tôi biết cậu quan tâm tới Ellie. Tôi có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cậu,” ba cô nói. “Liệu chuyện đó có gây trở ngại cho khả năng làm việc của cậu không?”

“Không ạ,” giọng anh dứt khoát.

“Tôi đã nói tới bữa tiệc ngoài vườn ở sân sau nhà chúng tôi chưa nhỉ?” mẹ cô hỏi.

Ellie có thể nhìn thấy bà đã lo sợ như thế nào. “Rồi ạ, mẹ đã nói rồi.”

“Thứ Bảy tới sẽ có rất nhiều chậu hoa ở mỗi đầu sân cũng như dọc theo hàng rào. Nhà vườn sẽ tới đây vào sáng mai để thực hiện việc này. Các bông hoa sẽ nở rộ đủ những màu sắc mà ta có thể tưởng tượng được. À, ở cuối sân sẽ là một nhà lều trắng đơn giản với những cái bàn và ghế phủ khăn trắng dành cho những ai không muốn đứng. Cũng sẽ có nhạc nữa, đàn violin. Mẹ sẽ chụp nhiều ảnh gửi cho con, Ellie, vì thế con sẽ không cảm thấy bị bỏ rơi đâu.” Đôi mắt bà ầng nước.

Không phải là lỗi của cô, nhưng Ellie vẫn cảm thấy có lỗi và trách nhiệm cho sự lo lắng của ba mẹ mình. “Con xin lỗi,” cô thì thầm.

Nhìn thấy sự thất vọng trên gương mặt vợ, ba của Ellie quay sang Max. “Hai đứa không thể ở lại cho đến sau bữa tiệc thứ Bảy sao? Cậu có thể bảo đảm an toàn được mà. Nếu Ellie ở trong nhà hay trong lều suốt bữa tiệc, và nếu chúng tôi có thể nhờ ai khác giúp đỡ an ninh, thì có được không?”

Ba cô đang trông rất háo hức và hy vọng. Ellie biết sẽ quan trọng thế nào với mẹ cô nếu cô ở lại, và cô không muốn làm bà thất vọng, nhưng Ellie phải nhìn nhận thực tế. Những người

khác có thể sẽ bị thương.

“Có thể sẽ có nguy hiểm cho ba mẹ và các vị khách của ba mẹ nếu con ở đây.” Cô cảnh báo.

“Ba biết chúng ta có thể đảm bảo an toàn mà,” ba cô khẳng định. “Thậm chí nếu chúng ta phải thuê vệ sĩ ở đây cũng được. Hai đứa đã có hình của người đàn ông đó, vì thế chúng ta biết chúng ta sẽ tìm kiếm ai...”

“Landry có thể thuê người khác,” Max nói.

Bà Claire trông có vẻ hy vọng. “Nhưng như ông William đã nói, mọi người đều biết những người xung quanh đây. Một người lạ sẽ bị nhận ra ngay.”

“Thậm chí một nhân viên cấp hoặc một người thợ sửa chữa? Bác có chắc không ạ?” Max hỏi.

“Tôi biết người thợ mà tôi sẽ gọi để sửa cái máy điều hòa,” ông William nói. “Và chúng tôi sẽ không để bất kỳ người thợ nào khác lại gần đây cho đến khi xong bữa tiệc.”

“Không ai biết con ở nhà đâu, Ellie,” mẹ cô nói. “Bởi vì không ai trong chúng ta biết chắc con có thể về hay không. Mẹ chỉ nói với những người họ hàng rằng con sẽ cố gắng để về nhà nhưng lịch làm việc của con rất kín. Chúng ta sẽ giữ bí mật cho đến buổi tiệc. Mẹ sẽ nói Ava và Annie cũng phải giữ kín chuyện này.”

Các bậc phụ huynh đã xong kế hoạch và đang nhìn Max chờ phê duyệt. Khi anh không lập

tức đồng ý, bà Claire kêu lên, “Cậu nghĩ gì vậy?”

Ellie không thể làm tan vỡ trái tim họ. Cô quyết định cho dù Max có nói *không*, cô phải đi, thì cô cũng sẽ đơn giản nói là cô sẽ ở lại.

Điện thoại của Max rung lên, báo có tin nhắn. Anh kéo ghế ra sau và đứng dậy. “Để cháu nói chuyện với vài người và xem có thể làm gì.”

Mẹ Ellie siết chặt tay vào nhau, còn cha cô thì mỉm cười. “Tốt, rất tốt.”

Max đưa một bàn tay lên. “Cháu không hứa gì cả. Nếu cháu không có được người cháu muốn, thì Ellie và cháu phải đi. Hai bác sẽ phải chấp nhận chuyện này thôi. Được không ạ?”

“Ừ, tất nhiên rồi,” ba cô nói khi mẹ cô gật đầu.

“Em thật sự nghĩ là mình nên ở lại bữa tiệc đó...” Ellie bắt đầu.

Cái nhìn của Max bắn ra cho cô đề nghị cô không tiếp tục. Nếu cô đã nghĩ là mình sẽ cho anh thấy sự độc lập bằng cách nói “*em sẽ làm điều em muốn*”, thì chắc là cô đã nhầm.

Ellie đứng len, nghĩ rằng cô và Max nên thể hiện sự bất đồng của họ trong căn phòng khác để ba mẹ cô không thể nghe thấy, nhưng Max có vẻ như không quan tâm chuyện ai sẽ nghe được điều anh nói.

“Em yêu, em không được quyết định. Mà là anh. Và anh ở đâu, thì em phải ở đó.”

Anh nói lời xin lỗi và đi vào phòng khách để đọc và trả lời tin nhắn.

Ellie quyết định dọn dẹp nhà bếp trong khi mẹ cô đi tìm các khăn trải Ailen tốt của bà. Bà đã gói chúng cất đi ở tầng gác mái khi các sàn gỗ cứng được sửa lại.

Ellie chỉ vừa mới bắt đầu bật máy rửa chén thì cô nhận được cuộc gọi từ vợ của Carlos Garcia, Jenifer. Người phụ này ngập ngừng và có vẻ sợ hãi qua điện thoại.

“Chúng ta đã gặp nhau ở đồn cảnh sát, và chồng tôi, Carlos, đã có một khối trên cổ anh ấy...”

“Tôi nhớ rồi, Jenifer. Mọi chuyện thế nào?”

“Chúng tôi có một vấn đề, và chị đã nói tôi có thể gọi điện.”

“Phải, tôi đã nói thế. Có chuyện gì à?”

“Chúng tôi đang ở trong tòa nhà của người bác sĩ gần bệnh viện, nhưng cô tiếp tân bảo rằng chúng tôi không có bảo hiểm.”

“Bác sĩ có ở văn phòng bây giờ không?”

“Có. Tôi nghe tiếng ông nói chuyện với một bệnh nhân.”

“Được rồi. Chị có thể cho tôi số của văn phòng đó không?”

Một phút sau đó Ellie đã có số điện thoại. “Hãy ngồi chờ vài phút nhé, và tôi hứa Carlos của chị sẽ được gặp bác sĩ trong ngày hôm nay.”

“Cám ơn chị, bác sĩ Sullivan.”

“Không có chi, Jenifer, và hãy gọi tôi nếu có bất kỳ vấn đề gì khác nhé.”

Sau đó Ellie quay số văn phòng của ông bác sĩ nọ. Max bước vào nhà bếp ngay khi cô vừa kết nối được với người lễ tân, có tên là Michelle.

“Đây là bác sĩ Sullivan. Cô biết Carlos Garcia có lịch gặp bác sĩ Shultz hôm nay mà. Tôi đã đặt lịch trước khi tôi rời thị trấn.”

“Nhưng chị đã không cho chúng tôi biết anh ta không có bảo hiểm.” Giọng Michelle nghe khô khan.

“Bác sĩ Shultz sẽ làm cuộc phẫu thuật này miễn phí,” cô giải thích. “Ông ta hẳn phải nhớ chứ nhỉ.”

“Ông ấy không làm miễn phí.”

Giọng Ellie chuyển sang cứng như thép. “Cô chuyển điện thoại cho ông ấy đi, nếu ông ấy quá bận thì nói với ông ấy rằng tôi sẽ gọi cho bác sĩ Westfield, và Shultz có thể giải thích một phẫu thuật nhỏ ông ấy đã làm trên bạn gái ông ta cách đây ba tháng. À, khoan đã. Cô là người bạn gái đó, đúng không, Michelle? Sao không để chúng ta gặp vợ của Shultz trên điện thoại luôn nhỉ. Chúng ta sẽ có một cuộc gọi thú vị lắm đây.”

“Tôi sẽ chuyển cho ông ấy. Tôi sẽ chuyển.”

Shultz nghe điện thoại một phút sau đó, và ông ta giận sôi gan. “Tôi bận bù đầu hôm nay. Tôi không có thời gian cho bất kỳ ca từ thiện nào hết. Cô còn không biết người đàn ông đó nữa mà. Không phải cô đã nói với tôi cô gặp anh ta ở đồn cảnh sát sao?”

“Phải, tôi đã gặp Carlos ở đồn cảnh sát, và đó là khi tôi thấy khối u đó. Anh cho tôi biết đi anh có làm hay không.”

“Tôi không có thời gian...”

“Được rồi, vậy nhé. Tôi sẽ gặp hội đồng quản trị bệnh viện, và tôi thề với anh là các đặc quyền của anh sẽ bị thu hồi vào cuối tuần tới. Đó là khi tôi quay lại.”

“Tôi không nghĩ là cô sẽ quay lại.”

“Sau đó tôi sẽ đi đến ủy ban và gửi đơn khiếu nại,” cô tiếp tục. “Và, tất nhiên, tôi cũng sẽ có một cuộc nói chuyện tốt đẹp với vợ anh nữa-“

“Chờ đã. Tôi biết tôi đã hứa...”

“Anh được yêu cầu bởi bệnh viện là phải thực hiện một số ca phẫu thuật nhất định mà không lấy tiền bồi dưỡng, và tôi biết sự thật là anh đã không thực hiện ca nào. Tôi chắc chắn cũng sẽ nói với Westfield. Khi nào tôi xong với anh-“

“Được rồi, được rồi, cô đã nói ra quan điểm của mình rồi. Tôi sẽ gặp bệnh nhân của cô ngay khi tôi gác máy.”

“Nghe này,” cô nói. “Anh phải đối xử với anh ta và gia đình anh ta như thể họ là bạn thân nhất của tôi đấy. Tôi tốt hơn hết là không nghe nói anh đã cáu bẳn với họ.”

Max nghe toàn bộ cuộc nói chuyện đó. Anh nhớ Ben đã kể cho anh nghe cô đã nói chuyện với một người đàn ông ở đồn cảnh sát nhưng đã từ chối giải thích chuyện đó. Giờ anh đã biết điều cô đang làm cho anh ta.

Ellie gác máy với tiếng lẩm bầm, “Đồ tồi.” Sau đó cô thấy Max đang nhìn mình. Anh đang mỉm cười.

“Gì?”

Anh không trả lời. Anh bước lại và nâng cằm cô lên để cho cô một nụ hôn.

“Có chuyện gì sao?” cô hỏi.

“Phải,” anh trả lời. Anh ngồi xuống cạnh cô. “Anh có được một số tin từ Ben,” anh nói.

“Vâng?”

“Cal và Erika Landry vừa mới vào văn phòng FBI với các luật sư của chúng.”

“Ở đâu?”

“Honolulu.”

MƯỜI CHÍN

Ellie đang cảm thấy ngột ngạt như điên, tuyệt vọng để được ra khỏi nhà trong một lúc. Max đã biến vào phòng làm việc ở nhà của ông William và đang nói chuyện điện thoại trên di động của mình, vì thế cô cố gắng làm cho mình bận rộn để không làm gián đoạn anh. Cô đi ngang qua cha mình, ông đang sục sạo khắp nhà bếp và phòng sưởi để tìm chìa khóa xe.

“Ba đi đâu vậy?” cô hỏi.

“Lipton,” ông trả lời. “Rờ le nhiệt có sẵn cho máy điều hòa mới chỉ có ở cửa hàng điện máy Waid.”

“Tại sao phải là cửa hàng Waid?”

“Vì họ đã bán nó, đó là lý do tại sao ba phải lái xe đi Lipton bây giờ. Họ sẽ không tính phí cho rờ le mới vì cái đầu tiên đã bị hỏng, nếu con và Max muốn có máy điều hòa tối nay, thì ba sẽ đi đến đó và trở lại nhanh thôi.”

“Max và con sẽ đi,” cô đề nghị.

Lắc đầu, ông nói, “Ba không nghĩ đó là một ý hay để con đi ra ngoài. Hơn nữa, Max cũng đã giúp đủ rồi. Nếu cậu ta không nói chuyện với người chủ cửa hàng đó, ba sẽ không được nhận một máy điều hòa mới. Ba nghĩ cậu ta đã dọa họ sợ. Dù chỉ hỏng có 8% thì cũng vẫn là hỏng, phải không? Sẽ là phạm luật nếu bán một món hàng nào đó không chạy được.”

“Anh ấy đã nói thế ạ?”

“Không, là ba nói.”

Ellie thấy hài lòng với Max. Cô không biết anh đã làm điều này cho ba mình.

“Sẽ giúp ích rất nhiều nếu có ai đó có thể đi tới Lipton dùm ba,” ông William thừa nhận. Ông suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp, “Mà ba cũng sẽ không cần cái rờ le đó cho đến bốn giờ. Như vậy chúng ta sẽ có nhiều thời gian để lắp đặt nó.”

“Nhưng ba nói ba phải trở lại nhanh mà.”

“Bởi vì lúc đó cái máy điều hòa sẽ được giao, và ba cũng sẽ ký hợp đồng để nhận đài phun nước và những thứ khác mà em con đã đặt hàng cho bữa tiệc ngoài vườn. Ai đó phải có mặt ở đây để chỉ đạo mọi thứ, còn mẹ con thì phải đi làm tóc, làm móng và có Chúa mới biết còn những gì khác nữa. Các chậu cây sẽ tới hôm nay, mai họ sẽ giao nhiều hơn, còn hoa tươi thì sáng thứ Bảy.”

“Ava với Annie không giúp được gì trong khi con với Max đi lấy cái rờ le nhiệt sao ạ?”

“Ava không thể rời hiệu đồ của nó...à, ý ba là cửa hàng của nó. Nó ghét ba gọi đó là một hiệu đồ. Còn Annie sẽ không ở đây cho đến chiều tối. Ngoài ra, chẳng có gì đặc biệt để mọi người phải giúp ba cả. Tất cả những gì ba phải làm là ký tá và chỉ nơi ba muốn đặt các chậu cây.” Ông mỉm cười thêm vào, “Ava đã vẽ cho ba một sơ đồ. Và trong khi chờ đợi, ba sẽ làm một số công việc giấy tờ.”

“Được rồi. Con sẽ đi với Max bây giờ, và chúng con sẽ về ngay.”

“Eleanor, con vội vàng quá đấy. Max đồng ý để con ở đây nếu cậu ta bảo đảm con sẽ được an toàn, nhớ không? Con có chắc cậu ta sẽ để con rời khỏi Winston Falls không?”

“Con sẽ yêu cầu anh ấy ngay bây giờ đây.”

Cô bước xuống hành lang để đến phòng làm việc của cha cô. Max vẫn đang ngồi ở bàn giấy nói chuyện điện thoại. Cô đứng ở cửa ra vào chờ anh thấy cô. Khi anh ra hiệu cho cô, cô bước vào và dựa vào bàn nhìn anh.

“Được rồi, và cảm ơn nhé. Tôi thật sự đánh giá cao chuyện này đấy,” anh nói rồi cúp máy. Anh nhìn lên Ellie. “Anh sẽ có thêm hai đặc vụ nữa cho đến thứ Bảy. Cả hai người đó đến từ Columbia. Họ sẽ ở đây vào ngày mai.”

“Họ là ai vậy?”

“Đặc vụ Clark và Hershey.”

“Giống hai thanh kẹo nhỉ?”

Mỉm cười, anh nói, “Đừng để họ nghe em nói thế.”

“Vậy là chúng ta có thể ở lại đây rồi.”

“Cho đến khi xong bữa tiệc tùng ở sân sau nhà em.”

“Tiệc ngoài vườn,” cô sửa lại.

Anh thấy có một cái cau mày trên mặt cô. “Có gì sai à?”

“Em đang lo về hai đặc vụ đó tự dưng bất ngờ xuất hiện. Không biết giải thích sao đây? Mọi người ở bữa tiệc sẽ hỏi họ là ai cho xem.”

“Họ biết cách để hòa mình,” Max trấn an cô. “Nhưng anh cũng sẽ gặp họ trước, và bọn anh sẽ vạch ra một kế hoạch.”

Cô đã thôi cau mày, nhưng Max thấy cô vẫn đang nghĩ về những vấn đề có thể xảy ra. Anh nghiêng đầu ra phía trước bàn làm việc. “Có nhìn thấy cuốn sách mới đó không?”

“Cuốn nào cơ?”

“Cuốn to to ấy. Đó là cuốn sách toán mới của cha em. Ông ấy không thể chờ để cùng em giải toán.”

Vai cô thòng xuống. “Em ghét toán,” cô thì thầm.

Anh bật cười. “Anh biết.”

“Sao anh biết?” cô hỏi.

Anh nắm lấy cô và kéo cô vào lòng mình. “Anh đã thấy em nhăn nhó thế nào khi ông ấy kể câu chuyện về vị giáo sư khách mời. Sao em không nói cho ông ấy biết?”

“Ông ấy thích làm toán với em, và em không muốn làm ông ấy buồn.”

Anh trượt cánh tay mình xuống eo cô. Cô đẩy tay anh ra khi đứng thẳng lại. “Cha em ở phòng kế bên,” cô thì thầm. “Cho em biết Ben nói gì đi.”

“Ben sẽ thăm vấn Cal Landry. Khi nào xong hẳn ta sẽ tới vợ hắn, Erika.”

“Ai là mắc xích yếu hơn?” cô hỏi.

“Không ai cả,” anh trả lời. “Cả hai đều cứng như” - anh tính nói một từ tục tằn nhưng đổi ý – “đinh.”

“Họ có nói họ đã ở đâu chưa? Hoặc là thừa nhận họ có mặt ở công viên đó?”

“Không,” anh trả lời. “Hắn khẳng định hắn đã ở trên du thuyền của bọn hắn, du ngoạn từ đảo này đến đảo kia. Bọn hắn sẽ có vài nhân chứng xác thực việc này.”

“Họ có biết về các nhân chứng không? Greg...”

“Greg Roper,” anh nhắc cô nhớ. “Không. Bọn anh sẽ giữ kín về cậu ta.”

“Ellie, con có đi được không?” Cha cô thò đầu vào thư viện.

“Đi đâu?” Max hỏi.

Cô nhanh chóng giải thích cô việc cô đã đề nghị đi lấy cái rờ le mới. “Hôm nay là một ngày đẹp, và em thật sự muốn đi ra ngoài.”

Max không có ý kiến gì về chuyến đi này vì cô đã không cho anh cơ hội để nói cũng như chịu nghe điều anh nói.

Họ lên đường vài phút sau đó. Ellie lấy một chai nước từ tủ lạnh trên đường ra cửa, ném túi xách của cô vào sàn xe SUV của Max, và đặt điện thoại của cô và kế cái điện thoại của anh trong chỗ để cốc.

Cha cô gõ vào cửa sổ xe, và khi cô kéo nó xuống, ông nói, “Con nhớ đường để tới quốc lộ 26

rồi phải không? Nếu tụi con mà đi qua cổng ra của Mays Hill thì có nghĩa là đã đi quá xa rồi đấy. Con có thể cắt ngang qua đường 223, sau đó rẽ ngược lại 168. Nó sẽ dẫn con vào đúng khu phía bắc của Lipton. Từ đây tới đó mất hơn 1 tiếng. Hãy dừng ở Goose để ăn trưa nhé,” ông thêm vào. “Đồ ăn ngon lắm đấy.”

Max lái xe ra đường, rẽ trái, sau đó nói, “Em nhớ không?”

“Về đường đi hả?”

“Phải, đường đi,” anh nói.

“Không, còn anh?”

“Anh sẽ không yêu cầu...”

“Em biết Quốc lộ 26 ở đâu mà,” cô nói vui vẻ. “Em có thể đưa anh tới đó.”

Max bật GPS để xác định vị trí Lipton. Đó là một ngày đẹp trời, nhưng nhiệt độ thì đang tăng lên. Ellie ước gì cô có thể kéo cửa sổ xuống, nhưng cô biết độ ẩm sẽ làm cô khổ sở thêm thôi.

Cô xem mục thời tiết trên điện thoại. “Hơn 80 độ rồi,” cô nói. “Nóng quá.”

Sau nửa giờ, GPS bảo họ nên rẽ vào con đường tiếp theo và Lipton sẽ còn ở phía trước chỉ khoảng 20 dặm. Max rẽ vào và nói, “Sao cha em làm cho nó phức tạp lên vậy nhỉ?”

“Có lẽ ông ấy không biết đường này cũng nên.”

Họ lái được vài dặm trên con đường hai làn xe, và GPS cho họ một chỉ dẫn khác để rẽ trái tại ngã tư tiếp theo. Mười lăm phút sau, họ đang xóc lên xóc xuống dọc theo một con đường đất rải rác vài dấu hiệu của cư dân sinh sống. GPS thông báo nó đang tính toán lại lộ trình, còn Max thì trông như thể muốn xả hết đạn vào nó.

“Lẽ ra chúng ta nên nghe theo ba,” Ellie nói. Cô có thể thề đã nhìn thấy quai hàm Max nghiêng lại khi anh quay đầu chiếc SUV trên con đường hẹp và trở lại hướng họ vừa mới đi qua.

Thêm vài dặm và vài lần rẽ, họ cuối cùng cũng tới được một con đường với tấm bảng đang thi công, nhưng không thấy các thiết bị hay công nhân nào.

“Có ai đang theo dõi chúng ta không?” cô hỏi cố giữ mặt không cười.

Họ đã không nhìn thấy một chiếc xe hay một người nào trong hơn nửa giờ qua.

Max đang cố vòng cái xe qua một cái lỗ trong vô số những cái lỗ.

“Chẳng buồn cười tí nào,” anh nói. “Chúng ta đang ở giữa hư không.”

Anh cầm lấy chai nước của cô, tu một hơi, và đưa nó cho cô. Anh cuối cùng cũng đã đưa được chiếc SUV quay lại con đường hai làn xe tinh tươm. Phải mất thêm nửa giờ nữa trước khi họ tìm thấy đường 168. Ellie muốn phá ra cười, nhưng cô không dám, vì vậy cô ngồi im lặng trong suốt chặng đường còn lại.

Khi cuối cùng họ cũng đã đến được cái bảng thông báo họ đã tới Lipton, Max càu nhàu. “Cái GPS chết bầm.”

Ellie không thể nhịn được nữa. Cô phá ra cười nghiêng ngả.

Còn hơn cả không cho cô một cái nhìn phật ý, Max không phản hồi gì hết.

Anh chậm chậm lái xe vào thị trấn, đó là một thị trấn rất nhỏ và cổ kính. Có một con đường chính với hai dãy nhà với các cửa hàng dọc theo hai bên. Ô tô đậu hầu hết trước các cửa hiệu. Phía cuối đường một bên là cửa hàng kim khí điện máy, bên kia là nhà hàng Goose. Max nhận thấy mặt trước một văn phòng họ mới đi qua có khắc dòng chữ Văn phòng Cảnh sát trưởng trên kính cửa ra vào.

Họ dừng xe trước cửa hàng kim khí Waid, và bước vào. Mùi của da, gỗ bào, mùi sơn và mùi dầu máy chào đón họ. Cái sàn gỗ cũ kêu cọt kẹt bên dưới khi họ bước lên nó. Một người đàn ông đeo một chiếc tạp dề của thợ mộc đứng phía sau quầy tính tiền cho hai thanh niên. Khi Max và Ellie bước vào, tất cả đều quay ra cửa, nhướn mày khi nhìn thấy người lạ.

Ellie cho rằng họ đã thấy khẩu súng của Max. Max biết tất cả đều nhận ra cô.

Sau khi xong phần hai người thanh niên đó, nhân viên cửa hàng nói với họ. “Tôi biết hai

người tới đây làm gì,” ông ta nói khi lấy cái rò le nhiệt từ một chiếc kệ đằng sau quầy. Ông bỏ nó vào trong một túi giấy và đưa nó cho Ellie.

Trở ra ngoài, Max mở khóa xe, và họ lái xe hướng đến cửa hàng.

Một bức hình biếm họa một con ngỗng, hình như là có bà con với vịt Donald, được vẽ trên cửa sổ lớn phía trước mặt tiền. Đó là một không gian hẹp với quầy thu ngân ở cửa trước và các dãy ngăn vách đồ dọc theo các bức tường. Đám đông ăn trưa đã ngồi gần hết số ghế. Max thấy một chỗ trống ở phía sau, và khi họ đang tiến về phía đó thì Ellie đột nhiên dừng lại.

“Không tin được,” cô nói.

Max nhìn cô. Cô đang đứng sững lại và đôi mắt mở to nhìn chăm chăm. Khi anh quay lại để nhìn xem cái gì làm cô chú ý đến thế, thì anh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ đang bước về phía họ. Anh ta đội một chiếc mũ bóng chày với chữ SHERIFF (*) thêu trên vành nón.

(: cảnh sát trưởng – ND)*

Ellie chạy lại anh ta và quăng mình vào vòng tay anh ta.

Max đứng ngay đằng sau cô. Anh muốn giật cô ra khỏi tên cảnh sát trưởng kia nhưng quyết định giữ lịch sự.

“Buông anh ta ra,” anh nói nhanh.

Cô lờ anh. “Ôi trời ơi. Em biết anh thế nào cũng dính dáng tới luật hoặc trở thành luật sư mà. Em rất vui được gặp anh đấy.”

Một nụ cười rộng hết cỡ trên khuôn mặt người đàn ông. “Ellie Sullivan. Em đã ở đâu thế?”

Cô cuối cùng cũng buông anh ta ra và giới thiệu anh ta với Max. “Đây là Spike Bennett... Cảnh sát trưởng Spike Bennett,” cô sửa lại.

“Em chắc chắn đẹp ra khi lớn lên đấy,” Spike nói.

Họ đang đứng ở lối đi, và người phục vụ đang kiên nhẫn chờ để đi qua. Ellie ngồi vào một cái bàn, với Max bên cạnh cô đối diện với viên cảnh sát trưởng.

Nếu Spike không mang một cái gì đó xác định danh tính, Max có thể đã nghĩ anh ta vừa mới được ra tù. Cả hai cánh tay anh ta đầy hình xăm, và một vài vết sẹo gần khuỷu tay. Một vết sẹo lớn chạy từ chân tóc anh ta xuống tới mày phải. Nó làm anh ta trông dữ tợn.

Tình cảm anh ta dành cho Ellie có thể thấy rõ.

“Hai người biết nhau thế nào vậy?” Max hỏi.

“Bọn tôi học chung trường,” Spike nói. “Cô kết hôn chưa, Ellie?”

Cô lắc đầu, Max tự dưng có thôi thúc điên cuồng muốn đặt tay mình lên vai cô và kéo cô vào mình. Có phải anh đang cố khẳng định *chủ quyền* của mình không nhỉ? Hừ, anh đang hành động như một người tiền sử.

“Còn anh? Anh kết hôn chưa?” cô hỏi.

“Rồi, cách đây hai năm,” anh ta trả lời. “Anh gặp vợ anh ở trường đại học,” anh ta thêm vào. “Em sẽ thích cô ấy.”

“Chắc rồi,” cô nói. Quay sang Max, cô nói nhẹ nhàng, “Spike đã cứu em khỏi Patterson. Đó là lý do tại sao anh ấy có sẹo trên trán.”

“Kể cho tôi nghe đi,” Max nói với Spike.

“Chuyện cũng đã lâu rồi,” Ellie nói.

“Ừ, phải,” Spike đồng ý, “nhưng anh vẫn còn nhớ như thể nó mới chỉ xảy ra ngày hôm qua. Đó là vào giờ ăn trưa, và anh đang trốn ở đằng sau cây sồi nhà nguyện. Còn nhớ cây đó không, Ellie?”

Cô gật đầu. “Kenny Platte đã trèo lên nó và té xuống. Cậu ta đã bị gãy tay.”

“Sao anh phải trốn?” Max hỏi, tò mò.

Spike nghe rằng. “Tôi đang cố châm một liều thuốc lấy cắp từ ông chú. Tôi có một kế hoạch. Một khi tôi châm được liều thuốc đó, tôi sẽ đi dạo quanh phòng hiệu trưởng với liều thuốc phi phèo. Tôi biết nó sẽ làm cho tôi *được* đuổi khỏi trường mặc cho ba tôi có nhiều tiền thế nào. Nhưng mà mấy cái que diêm bị ướt, và tôi đã không bao giờ đốt được liều thuốc đó.”

“Spike bị cho là một thằng nhóc quậy phá,” Ellie giải thích.

“Đúng vậy, và nó đã có tác dụng,” anh thừa nhận. “Vì đứng đằng sau cái cây đó nên anh đã nghe thấy tiếng em hét lên. Anh đã chạy ra để xem chuyện gì xảy ra, và thấy Patterson đang cố lôi em đi.” Quay sang Max, anh ta nói, “Cái thằng đó mạnh như bò ấy, nó cao ít nhất 1m80. Lúc tôi nhào vào, nó đang đứng trên Ellie, đang dùng nắm đấm của mình. Cô ấy cuộn tròn lại như một quả banh, vì thế vai và chân bị đánh nhiều nhất. Sơ Mary Frances đang cố kéo nó ra, nhưng nó đã đánh bà ấy ngã quỵ và-“

“Hắn đã đánh Sơ Mary Frances ư?” Ellie thấy kinh hoàng.

“Em không nhớ sao?”

Cô lắc đầu. “Em chỉ nhớ anh đã nhảy lên hắn.”

“Đúng vậy. Anh đã cố giải thoát em khỏi nó, và đã hét kêu em chạy đi, nhưng em đã không chạy.”

“Em nghĩ em có thể giúp anh.”

“Thật là điên rồ,” Spike nói. “Có đem nhúng nước em, thì em cũng chỉ nặng hơn 22kg,” anh cường điệu. “Và nó xảy ra quá nhanh, thằng Patterson đâm đá túi bụi như một con chó đang vẩy hết nước ra, vì vậy anh quyết định bóp cổ nó. Anh đã cố hết sức bóp cổ nó nhưng chẳng *ăn thua* gì. Đến tận bây giờ, anh cũng vẫn còn nhớ tới cái nhìn trong mắt nó. Không phải là đôi mắt điên cuồng,” anh nhấn mạnh. “Mà là...đôi mắt quỷ ám.”

“Nó đã cắt vào cậu bằng cái gì vậy?”

Spike sờ vào vết sẹo trên trán. “Một con dao nhíp. Ở trên móc khóa của thằng đó.”

“Anh đã trở thành anh hùng của em ngày hôm đó,” Ellie nói.

Cổ Spike biến thành màu hồng. “Anh không phải là anh hùng. Chỉ là anh đã tới đó trước khi có ai khác tới. Sau đó có thêm 3 nam sinh năm cuối tới kéo thằng đó ra khỏi anh và vật nó xuống chờ cảnh sát tới.”

“Cả hai bọn em được đưa tới bệnh viện,” Ellie xen vào. “Sơ Mary Frances đi cùng xe cứu thương với anh.”

Anh gật đầu. “Các nữ tu đã gọi tôi là kẻ khùng bố thị trấn, và nếu không có những đóng góp của ba tôi cho trường học, thì họ đã đuổi tôi từ lâu rồi, nhưng sau ngày hôm đó, tất cả họ đều phong thánh cho tôi.” Anh bật cười và nói, “Hình tượng xấu xa của tôi biến mất.”

Anh nghiêm túc lại, lắc đầu. “Anh đã xem băng ghi hình thằng Patterson, và không hiểu tại sao nó không bị cho vào tù. Bất kỳ một cuộc tấn công nào của nó cũng đủ để bị ném vào tù,

nhưng có vẻ như nó đã có được mấy tên luật sư giỏi đã thuyết phục được quan tòa rằng nó chỉ cần được điều trị không cần bị bắt giữ.” Anh nhìn Ellie với sự cảm thông chân thành. “Anh thật sự rất tiếc vì những gì đã xảy ra với em. Ba em đã làm mọi thứ để có được những lệnh cấm, nhưng anh biết Patterson đã không dừng lại. Sau khi nó bắt cóc em và xém giết chết em, bọn anh nghe nói em đã ở trong tình trạng nguy kịch và họ đã phải dùng máy bay chở em tới Harrisburg. Ba anh hứa sẽ đưa anh đi thăm em ngay khi em tỉnh lại, nhưng em đã biến mất. Không ai biết em ở đâu.”

Cô phục vụ làm gián đoạn câu chuyện khi đưa họ thực đơn, nhưng nói chuyện về Patterson đã làm Ellie không còn muốn ăn nữa. Cô gọi một salad. Max nhìn qua thực đơn và quyết định gọi món đặc sản của nhà hàng, món Paul Bunyan. Món này được nhà hàng tự hào là bánh sandwich kẹp miếng bò lớn nhất tiểu bang. Ellie quyết định không cần phải lo lắng về độ nguy hiểm của nghề nghiệp của Max nữa. Cholesterol sẽ có được anh trước khi có bất kỳ viên đạn nào làm được việc đó.

“Có người nói em đã chuyển đến sống với người bà con ở Los Angeles và đã trở thành một nữ diễn viên,” Spike tiếp tục. “Nhưng mấy năm sau thì anh lại nghe nói em đã trở thành luật sư ở Miami. Thậm chí còn có tin đồn cách đây không lâu, rằng em đang làm việc trên tàu con thoi ở Houston nữa đấy.”

Cô phục vụ mỉm cười với Spike khi đặt ba ly trà đá lên bàn. Anh gật đầu với cô ta và lấy một ly.

“Ba em đã rất đúng khi giấu em khỏi thằng khùng đó.”

“Anh có biết Patterson ở đâu bây giờ không?” Max hỏi.

Anh ta lắc đầu. “Tôi có vài nghi ngờ, nhưng không gì cụ thể cả. Nó đã được cho ra khỏi cái viện tâm thần gần đây nhất cách đây khoảng sáu tháng, nhưng sau đó thì biến mất. Ba mẹ nó thì là họ không biết nó ở đâu.”

“Anh đã hỏi họ à?”

“Phải. Tôi muốn biết tôi có thể phải chờ đợi bao nhiêu rắc rối nữa. Tôi sợ là nó sẽ tiếp tục đeo bám một cô gái nào đó hoặc là lại cố làm bị thương người khác.”

“Ba mẹ hấn vẫn sống ở ở Winston Falls?” Ellie hỏi.

“Phải, họ vẫn ở đây. Vẫn ở trong cùng một ngôi nhà.”

Ellie nổi da gà và nép người vào Max. “Bốn dãy nhà tính từ phía trước và ba tính từ phía sau từ nhà em,” cô nói. “Anh ta chỉ cần đi xa nhiều đó. Bây giờ anh ta có đang bị truy tìm cho bất cứ tội gì không? Anh ta có nghĩa vụ phải báo cáo cho bất kỳ ai không?”

Spike lắc đầu. “Hấn ta không bị truy nã cho bất kỳ tội gì, cũng không ai tìm kiếm hấn ta – ít nhất là không chính thức. Khi hấn ta được cho ra viện, hấn ta được đề nghị phải tiếp tục điều trị. Đó là tất cả những gì anh biết.” Anh thở dài khi thêm vào. “Ai cũng nghĩ hấn ta bị điên.”

“Từ những gì tôi đọc được và nghe thấy, thì khi nói đến Ellie, hấn ta mới như vậy.” Max đưa ra nhận xét.

“Anh nói đúng. Cô ấy học cùng trường, nhưng nó không chú ý đến cô ấy cho đến khi họ cùng dự một trại hè khoa học với nhau. Nó đã nhìn thấy cô ấy ở đó, và ngay lập tức muốn cô ấy. Thực tế cô ấy chỉ mới mười một tuổi và đã không làm gì nó. Nó không thể để cô ấy đi. Và chắc chắn cũng không chấp nhận bị từ chối. Tôi tin rằng, nếu hôm nay mà nó nhìn thấy cô ấy, nó sẽ

lại tấn công cô ấy.”

Max đưa cho Spike danh thiếp của mình. “Nếu anh nghe bất kỳ điều gì về hắn, xin hãy liên lạc với tôi nhé. Ngày cũng như đêm đều được.”

“Anh cũng vậy nhé,” Spike nói, đưa cho Max danh thiếp của mình. “Tôi vẫn đang trông chừng nhà của gia đình Patterson mỗi khi tôi đi ngang đó. Đó là một căn nhà lớn kiểu Victorian, và tôi thề là đã nhìn thấy rèm cửa sổ gác mái tầng ba lung lay. Tôi đã thấy ba mẹ Patterson rời nhà vài phút trước đó, vì thế không thể là họ ở trên đó. Một vài đứa trẻ đang bước ngang qua ngôi nhà, và cũng vừa lúc có biển cấm tiếp giáp với con đường đó. Không ai trong nhà có thể nhìn thấy tôi.”

“Anh nghĩ hắn có thể đang trốn trên căn gác đó?”

“Có thể,” anh ta nói. “Hãy nhớ, ba mẹ Patterson đã khẳng định là họ đã không gặp được Evan, và người cha còn dọa sẽ kiện tội quấy rối nếu tôi cứ làm phiền họ. Dù vậy, tôi cũng đã làm một thí nghiệm nhỏ. Vài lần ở tháng sắp nghỉ hè, tôi đã đến căn nhà đó vào khoảng ba giờ chiều. Bọn trẻ đi ngang nhà Paterson mỗi ngày. Tôi thấy tấm rèm đó nhúc nhích vài lần. Nhưng chỉ vài lần. Vì vậy, rất có thể nó đang trốn trên đó.”

“Sống trong một ngôi nhà trong sáu tháng mà không đi ra ngoài, cũng không bị nhìn thấy ư?” Ellie nói. “Tôi không tin lắm.”

“Có một vấn đề khác mà anh nên biết,” Max nói, và trong mười phút tiếp theo anh đã nói về vụ án Landrys và vụ án mà Ellie đã chứng kiến.

“Tôi nghĩ Willis Cogburn đang săn tìm cô ấy,” Max nói. “Tôi cũng xem xét khả năng Landrys

cử người khác, nhưng bọn chúng thích làm việc với Cogburn.”

“Hắn đã ở tù, vì vậy hắn có trong hệ thống. Tôi sẽ xem ảnh hắn khi trở lại văn phòng.”

“Số di động của anh là gì thế?” Max hỏi. “Tôi sẽ gửi hình hắn cho anh bây giờ.”

Chưa tới một phút sau, Spike đang nhìn vào mặt Cogburn. “Okay,” anh nói. “Tôi có thể làm gì?”

“Tôi muốn đưa Ellie rời khỏi đây, nhưng có một bữa tiệc...”

“Ba mẹ tôi đã nài tôi hãy ở lại cho bữa tiệc của Ava,” Ellie giải thích. “Nếu Max có thể giữ an toàn.”

“Tôi có thể giúp anh chuyện đó,” Spike nói. Quay sang Ellie, anh nói. “Không thể nghỉ ngơi nữa rồi, phải không?”

Cố gắng tỏ ra lạc quan, cô nói, “Ai cũng có những lúc thăng trầm mà...” Cô dừng lại nhìn thấy những biểu hiện hoài nghi của hai người. “Tôi cũng không biết nữa,” cô nói, nhún vai.

“Nói về kế hoạch sau nhé,” Max đề nghị khi thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Ellie. Anh biết chuyện này khó khăn với cô ấy thế nào, nhưng cô ấy đã xử lý nó với lòng can đảm.

“Ý hay đó,” cô nói. Cô không muốn nói về Landrys hay Patterson thêm nữa và đã hỏi Spike về tất cả những người mà cô chợt nhớ ra. Lúc thức ăn tới, cơn thèm ăn của cô đã quay trở lại.

“Em thế nào, Ellie? Em đang làm gì thế?” Spike hỏi.

“Đang tìm việc,” cô trả lời.

“Em có nghĩ sẽ chuyển về đây lại không?”

Cô lắc đầu. “Em không nghĩ là mình có thể.”

“Ngay cả nếu Patterson sống ở chỗ khác?”

“Ngay cả thế. Tất cả các ký ức của em đều xoay quanh anh ta. Em còn không thể nghĩ em có thể làm gì nữa. Còn anh thì sao?” cô hỏi. “Điều gì khiến anh quyết định vào ngành thực thi pháp luật vậy?”

“Sau khi giúp em, tự dưng anh muốn làm thêm những việc tốt, anh đoán thế, và sau khi tốt nghiệp đại học anh quyết định đây là nghề anh muốn làm và đây là nơi anh muốn sống.”

Spike hỏi vài câu cá nhân về cuộc sống của cô từ khi rời Winston Falls, nhưng Max không để cô trả lời. Anh đã khéo léo làm chệch hướng các câu hỏi hoặc thay đổi chủ đề. Ellie nhận ra anh đang làm gì khi anh đặt tay lên đầu gối cô.

Khi họ trở lại xe và trên đường về Winston Falls, Ellie nói, “Em thấy anh không muốn em kể cho Spike nghe về nơi em sống hay công việc em đang làm. Em tin anh ấy mà.”

“Phải, nhưng em đặt cược bao nhiêu khi anh ta về nhà và kể cho vợ nghe về em, và cô ta sẽ đi kể cho một người hàng xóm nghe...”

“Em biết chứ,” cô nói. “Nhưng em sẽ không nói cụ thể.”

“Ba em đã gặp rất nhiều rắc rối lẫn tiền bạc để che giấu em cho đến khi em đủ lớn để tự chăm sóc mình. Không ai ở đây biết em sống ở đâu, đúng không?”

“Phải,” cô trả lời. “Thậm chí những người bà con cũng không biết nhiều về em, chỉ biết là em đã được gọi đi học sau khi xuất viện. Họ cũng không hỏi nữa, cũng tốt. Ít nhất thì đó là điều mẹ kể với em.”

“Không ai biết em là bác sĩ phẫu thuật à?”

“Em e là thế. Dì Vivien nghĩ em sẽ là một sinh viên y khoa. Còn chị bà ấy thì nghĩ em vẫn còn đi học bởi vì em chậm chạp.”

Anh cười. “Em mà chậm gì.”

“Anh phê bình em đó à?”

“Không,” anh trả lời, liếc nhìn cô. Cô trông bất mãn, làm anh thấy thích thú. “Em chỉ không biết cách để thư giãn.”

“Không có thời gian.”

“Giờ em đã xong việc ở bệnh viện St. Vincent rồi mà, em có tất cả thời gian trên thế giới này.”

“Em chưa đề cập tới chuyện em đang nợ khoảng 200.000 đô la sao?”

“Nhưng em vẫn có thể nghỉ ngơi một thời gian.”

Cô không đồng ý.

Ba cô đang ở sân sau với người thợ sửa chữa khi họ về đến nhà. Cái khoảng sân rộng đó đã trở thành một công trường xây dựng khi họ đi. Các bồn hoa rỗng xếp ngoài hàng hiên và rải rác ở các vị trí trọng tâm trên bãi cỏ. Một đài phun nước lớn đã được dựng lên ở giữa. Max đưa cho ông William cái rò le nhiệt và đứng nói chuyện với hai người đàn ông trong khi Ellie vào nhà. Cô thấy có vài bó hoa được giao sớm. Có vài bó nằm trên bàn bếp và nhiều hơn ở bàn trong phòng khách. Việc sắp xếp các đóa tú cầu trắng và hoa hồng trắng trộn với lá xanh có vẻ đơn giản, nhưng lại rất hợp.

Bàn phòng ăn đã được dọn cho bữa tối. Có bảy chỗ ngồi. Cô biết điều đó có nghĩa gì, và cô ngay lập tức muốn mình và Max sẽ tránh đi đâu đó. Cô sẽ đi bất cứ đâu để tránh không ngồi kế Ava hay John. Vấn đề là, cô không thể nghĩ ra được gì.

Cô cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, vì thế cô đã rót cho mình một ly sữa và dựa vào bồn rửa chén để uống nó.

Max bước vào, nhìn cô, và hỏi, “Có chuyện gì à?”

Bộ trông cô đang kích động lắm sao?

“Không có gì. Chỉ muốn uống sữa thôi.”

Khi mẹ cô bước vào nhà bếp, Ellie thấy bà đang ăn bận cho một dịp đặc biệt. một cái váy không tay màu trắng và đôi giày cao gót. “Váy mới hả mẹ?” cô hỏi.

“Không, mẹ có nó cũng vài năm rồi. Chỉ là con mới thấy mà thôi.”

“Nó đẹp lắm ạ,” cô nói. “Trông mẹ đẹp lắm, Mẹ.”

“Cám ơn con yêu. Giờ thì, Ellie,” bà nói, “có vài điều mẹ muốn thảo luận.”

Ellie đã uống xong ly sữa. Đặt cái ly vào bồn rửa, cô nói, “Ôi trời ơi, lại nữa rồi.”

“Con nói gì vậy?”

“Mỗi khi mẹ bắt đầu với câu ‘Giờ thì, Ellie,’ là con biết chúng ta sẽ nói tới những chuyện mà con không muốn nghe.”

“Ava em con và hôn phu của nó sẽ đến đây dùng bữa tối.”

“Vậy là con đã đúng. Con không muốn nghe chuyện đó.”

“Bọn chúng đang đi đón Annie ở sân bay và sẽ về tới đây khoảng sáu rưỡi.”

Ellie quay sang Max. “Anh sẽ thích Annie. Hồi đó nó có nickname là Annie kẹo ngọt bởi vì nó rất ngọt ngào.”

Ba cô bước vào nhà bếp đúng lúc nghe thấy nhận xét của Ellie. Ông lắc đầu. “Cho đến khi con đi thôi,” ông nói. Ông lấy ra một chiếc khăn tay từ túi áo và lau trán, sau đó thả nó vào một cái ghế để thở trước khi tiếp tục. “Annie đã trở nên thu mình lại, và phải mất một thời gian dài nó mới phục hồi lại được, đó là khi nó quyết định muốn làm cái gì đó trong ngành thực thi pháp luật khi lớn lên. Nó không thể hiểu tại sao Patterson lại không bị nhốt lại suốt đời. Thực ra mà nói thì cả ba cũng thế.” Ông thêm vào, “Nó cảm thấy bất lực.”

Max gật đầu. Bất lực. Anh có thể thấy mình đồng cảm với suy nghĩ của Annie. Khi anh còn là một cậu bé, anh đã cảm thấy y như vậy sau khi bỏ trốn khỏi những người cha mẹ nuôi.

“Annie vẫn rất dễ thương,” Ellie khẳng định. “Tụi con nhắn tin cho nhau suốt. Nó vẫn còn tình quái lắm.”

“Còn Ava?” Max hỏi. “Cô ấy có nickname không?”

Mẹ cô cố ngăn Ellie trả lời. “Bọn chúng là sinh đôi, cậu biết đấy. Giống hệt nhau.”

“Thỉnh thoảng tôi vẫn không thể nhận ra chúng,” cha cô cường điệu.

“Con nhận ra,” Ellie nói. “Mắt Ava phát sáng trong bóng tối.”

“Thôi đi, vì Chúa,” mẹ cô thì thầm.

Cha cô quyết định bỏ qua câu nhận xét đó. Người thợ sửa chữa đã lắp một máy lạnh nhỏ vì anh ta nói cái máy điều hòa thay thế đã bị mất vài bộ phận. Anh ta sẽ trở lại vào ngày mai để sửa nó và lắp cái rò rỉ mới vào. Dù vậy ba sẽ vẫn giữ cái máy nhỏ đó. Ba đã mua được nó với giá hời.”

Chuông cửa reo, mẹ cô vội đi mở cửa. Bà quay lại nhà bếp nói, “William, cho họ biết chỗ lắp đặt nhé.”

Cha cô chậm chậm đứng lên, và sau đó hai người ra sân sau, Ellie nói, “Em sẽ quay lại

ngay.”

Cô đi vào phòng tắm của ba mẹ và lục mấy loại thuốc trong tủ. Sắc mặt của ba cô đã tốt hơn nhiều nhưng tốt hơn là cô nên quan tâm tới ông ấy. Căng thẳng có thể là một tên giết người. Cô đang tìm một loại thuốc trợ tim nhưng không tìm thấy . Ở phần thuốc chỉ định, cô thấy một chai thuốc ngủ. Cô đọc nhãn và mở nắp. Đã hết một nửa. Cô biết không cần phải lo lắng về điều này, tuy vậy cô vẫn thấy lo.

“Em đang làm gì vậy?” Max hỏi khi cô trở ra. Anh đang đứng ở cửa sổ trong phòng khách nhìn ra ngoài đường.

“Em kiểm tra các loại thuốc kê toa trong tủ thuốc để tìm xem ba mẹ em đang dùng gì. Nếu có gì không ổn với họ, em sẽ chẳng bao giờ biết được. Họ sẽ không nói cho em biết.”

“Vậy em có thấy gì không?”

“Các viên thuốc ngủ của ba em,” cô trả lời. “Em nghĩ đó là do những căng thẳng mà em đã gây ra cho ông ấy trong những năm qua – chưa kể đến những căng thẳng cho đám cưới của Ava.”

“Em sẽ kể cho anh về Ava chứ? Anh cảm nhận được một chút thù địch.”

Cô cười. “Không hổ danh anh là một đặc vụ FBI. Anh thật sâu sắc.”

“Không cần phải mỉa mai vậy đâu.”

Cô băng qua căn phòng và đứng bên cạnh anh nhìn ra đường với hai cánh tay khoanh lại. “Em ở đây là để dự đám cưới của Ava bởi mẹ em muốn thế. Thật sự muốn thế,” cô nhấn mạnh.

“Ừ.”

“Nó sẽ lấy John Noble, hôn phu cũ của em.”

Anh nhướn một bên mày. “Gì?”

“John đã cầu hôn em chỉ vài ngày trước khi em dẫn anh ấy về nhà ra mắt gia đình.”

“Anh hiểu,” anh nói khi cô ngập ngừng.

“Mọi người đều muốn làm cho anh ta cảm thấy như ở nhà... đặc biệt là Ava.”

Max cảm thấy sắp có chuyện và chờ để nghe cô nói tiếp.

“Vào đêm sau khi bọn em tới, em thấy anh ta trên giường với nó.”

“Ah...”

Cau mày, cô nói. “Ah, cái gì?”

“Em đổ lỗi cho anh ta chuyện đã xảy ra, hay em chỉ đổ lỗi cho em gái em?”

“Ava biết mình đang làm gì.”

“Còn anh ta thì không?”

“Dĩ nhiên anh ta cũng thế,” cô nói. “Nhưng Ava và em luôn cãi nhau, và đó là giọt nước tràn ly. Em đã thu dọn hành lý và trở lại St. Louis.”

“Vậy điều gì đã gây ra những chuyện căng thẳng đó?” anh hỏi, tò mò.

“Khi bọn em còn nhỏ hễ có cứ bất kỳ gì sai trái là Ava lại đổ lỗi cho em. Nó với Annie được tổ chức tiệc sinh nhật, và Ava đã cáo buộc em đã làm hủy cái bữa tiệc đó. Dù sao thì đó cũng là lỗi của em.”

“Em đã làm gì nó vậy?”

“Em bị đánh bất tỉnh,” cô nói. “Và ba mẹ phải ở bệnh viện.”

“Đó cũng là khi em được đưa đi khỏi Winston Falls phải không?”

“Không, không phải lúc ấy.”

“Trời, Ellie, em đã bị Patterson làm cho phải đi bệnh viện bao nhiêu lần hả? Hồ sơ không nói tới chuyện này.”

“Chỉ vài lần.”

Cô cố tỏ ra chán chường về nó, nhưng anh biết nói về cái thằng khốn đó làm cô thấy lo lắng. Anh có thể nghe thấy điều đó trong giọng cô.

“Có phải với em về đây là một điều khó khăn, mặc dù chỉ có vài ngày?”

Cô thấy không có lý do gì để nói dối. “Em thấy như có đá trong dạ dày của mình, và nó sẽ không biến mất cho đến khi em rời khỏi đây, tất cả cũng chỉ vì hấn. Em đã từng nghĩ thật kỳ lạ khi hấn không cố tìm em.”

“Sao em biết hấn không cố chứ?”

“Em không nghĩ không phải là không thể tìm ra em ở đâu. Em đã dùng họ Wheatley trong một thời gian, nhưng em đã dùng lại tên thật cho bằng tiến sĩ. Một bác sĩ tâm thần học đã cho rằng sự ám ảnh của Patterson bằng cách nào đó gắn liền với Winston Falls.”

“Có lẽ vậy,” anh đồng ý, dù anh thấy không thuyết phục.

“Bác sĩ đó còn nói rằng Patterson bị ám ảnh phải giết em ở đây. Đó chỉ là giả thuyết,” cô thêm vào với một cái nhún vai.

Còn Max thì có một lý thuyết khác. Một người đàn ông với một ám ảnh bạo lực sẽ không dừng lại để bắt được nạn nhân của hắn, và lý do duy nhất hắn không giết chết Ellie là bởi vì hắn không thể tìm thấy cô. Từ điều anh đọc được trong hồ sơ, anh cũng biết rằng Patterson sẽ không bao giờ dừng lại cho tới khi hắn bị cách ly khỏi cuộc sống.

“Em sẽ không nói về hắn ta nữa.”

“Được rồi, vậy hãy kể cho anh về cái gã Noble đi. Em có yêu anh ta không?”

“Chỉ sơ sơ.”

Max bật cười. “Nói cách khác, có nghĩa là *không* phải không,” anh nói. “Vậy chính xác *chỉ sơ sơ* là sao?”

“John là một bác sĩ da liễu, vì thế có rất ít khả năng nguy hiểm trong nghề nghiệp. Điều đó làm anh ta an toàn.” *Và Chúa biết, mình cũng rất muốn tìm thấy cảm giác an toàn*, cô nghĩ đến bản thân mình.

“Còn gì khác không?”

“Cả hai bọn em đều là bác sĩ nội trú, vì vậy bọn em có điểm chung là bệnh viện và thuốc men.”

“Còn gì khác?”

“Anh ta cực kỳ lịch sự và dễ tính.”

Max nhận thấy cô không đề cập đến một cảm xúc hay một kết nối thể xác. “Em sẽ không kết hôn với anh ta.”

“Không, em sẽ không làm thế,” cô thừa nhận. “Em nhận thấy sau thất bại đó em không thể kết hôn với ai hết. Cuộc đời của em không thể đoán trước được.”

“Vì nó sẽ không an toàn cho người đàn ông mà em sẽ kết hôn?”

Có phải anh đọc được suy nghĩ của cô không vậy? “Phải, đúng vậy. Sẽ không an toàn.”

“Em đang để thằng khốn Patterson đó tiếp tục phá hoại cuộc sống của mình.”

Cô không đồng ý. “Anh không hỏi em có ngủ với John hay không à?”

“Không,” anh trả lời. “Anh biết là em đã không.”

Cô nhìn lên anh. “Sao anh biết?”

Anh không nói anh đang nghĩ gì, bất kỳ người đàn ông nào đã lên giường với Ellie sẽ không bao giờ muốn hay cần người đàn bà nào khác. Thay vào đó, anh nói, “Anh chỉ biết vậy thôi.”

HAI MƯƠI

Cô dâu sắp cưới về đến nhà lúc bảy giờ với hôn phu và chị song sinh.

Max nhìn ra từ cửa sổ thấy John cầm hành lý của Annie và bước giữa hai cô gái ẩn tượng. Cặp song sinh này y hệt nhau. Cả hai đều có chiều cao trung bình và có mái tóc dài vàng đậm hơn của Ellie, các đường nét đều rất thanh tú. Theo ý riêng của Max, cặp đôi này rất đẹp, nhưng không thể cạnh tranh được với vẻ đẹp của Ellie.

John Noble thì trông có gì đó lạ lạ. Anh ta trông như thể đang làm việc ở phố Wall hoặc cũng có thể là một ma-nơ-canh trong cửa kính một cửa hàng. Anh ta cao, ốm, và gọn gàng trong một chiếc áo sơ mi màu xanh sáng gột hồ với quần kaki. Không một cọng tóc rơi ra. Có gì đó kỳ lạ về anh ta. Max không thể nghĩ ra đó là gì cho đến khi John bước đến gần hơn. Anh nhận thấy trán John vẫn thẳng băng khi anh ta mỉm cười. Như thể da anh ta bị cứng lại vậy. Tiêm botox? Chắc là không.

Ellie đến đằng sau Max. “Cái đứa xấu xa ở bên trái,” cô thì thầm.

Anh cố không cười. “Cố thuận hòa lại đi,” anh thì thầm đáp lại.

“Anh nói cứ như mẹ em ấy.”

“Thì cứ làm thế đi. Hãy cư xử đẹp vào.”

Cha cô đi qua họ và ra mở cửa trước.

Annie phát hiện ra Ellie. “Em không nghĩ chị ở đây,” cô hét lên. “Em rất vui vì chị đã tới.”

Hai chị em vẫn huyền thuyên ôm nhau. Mặc dù cả hai người đều nói cùng một lúc, nhưng hình như vẫn hiểu người kia đang nói gì.

Ava đứng đằng sau Annie, chờ đợi. Cô nắm chặt cuốn sổ tay, và Max nhận ra sự kích động ở cô khi chờ cho Ellie chú ý đến mình. Khi đến lượt cô, cô cho Ellie một cái hôn phớt lên má.

“Em vui vì chị đã quyết định cư xử như một người lớn và trở về nhà dự đám cưới,” Ava nói. Cô hạ thấp giọng mình. “Và, cũng vì, chị sẽ dự đám cưới.”

“Không, chị sẽ không dự,” Ellie trả lời.

Cô dán một nụ cười lên khuôn mặt mình và giới thiệu Max với các em gái. Cô đã không nói gì tiêu cực về Ava, dù có vài từ cô muốn dùng đến. Sau đó cô giới thiệu John.

Anh ta đang đứng ở cửa với đầu cúi xuống. Khi cô nói tới tên anh, anh nhìn lên, nhưng không nhìn vào Ellie. Khuôn mặt anh ta đỏ lên, và đôi mắt đậm bồ xuống như thể sợ sẽ gặp phải mắt cô. Anh ta căng thẳng bước lên phía trước và bắt tay Max, và căn phòng rơi vào im lặng. Cuối cùng, anh ta ngược lên nhìn Ellie và nói, “Chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì cơ?” cô hỏi.

“Giải thưởng Chapman.”

“Bệnh viện đã giành được giải Chapman rồi à?”

“Không phải, mà là cô.”

Cô lắc đầu. “Chắc anh nhầm rồi, John. Tôi sẽ biết nếu tôi được.”

“À, chắc là Bác sĩ Westfield muốn tự mình nói cho cô biết,” anh ta nói. Bối rối càng làm da anh ta đỏ thêm lên. “Tôi nghĩ mình đã làm hỏng bất ngờ của ông ấy.”

“Sao anh biết được tin đó vậy?” cô hỏi, vẫn tin là anh ta nhầm.

“Tôi đã nói chuyện với trợ lý của Westfield về một số giấy tờ tôi vẫn chưa nhận được cho bệnh viện ở đây, và cô ấy đã đề cập tới tin này với tôi. Mọi người ở St. Vincent rất vui. Đó là một vinh dự rất lớn, và điều đó còn có nghĩa là họ sẽ nhận thêm được tài trợ và những quỹ khác. Cô nên được nghe tin này từ Westfield mới phải. Cô sẽ trở lại đó phải không?”

“Vâng,” cô trả lời. “Dù vậy, tôi cũng vẫn chưa ký hợp đồng. Tôi đã hứa với Westfield tôi sẽ giúp khi nào họ cần tôi.”

“Cô đã giành được giải đó, Ellie,” anh ta khẳng định.

Bây giờ những khoảnh khắc lúng túng ban đầu đã không còn, Ava thấy không hứng thú với cuộc trò chuyện đó nên bước vào bếp và nói chuyện với mẹ.

“Chapman là gì vậy?” Annie hỏi.

John trả lời. “Đó là một giải thưởng uy tín được trao cho người có thành tích xuất sắc trong lĩnh vực y khoa. Năm nay nó được trao cho Ellie, và do đó, khoa của cô ấy cũng được nhận. Đó là một giải thưởng đáng thèm muốn,” John nhấn mạnh, “bởi vì rất hiếm có người nhận được. Giải Chapman lần cuối cùng cách đây mười năm cho một bác sĩ nội trú năm cuối và khoa của

anh ta ở Memphis.”

“Chắc sẽ có một buổi lễ trao giải chứ nhỉ?” Annie hỏi. “Và Ellie sẽ nhận được một huy chương hay thứ gì đó phải không?”

John mỉm cười với Annie, vui mừng vì có chỗ khác để hướng sự tập trung của mình vào. “Cô ấy sẽ nhận được còn nhiều hơn một huy chương. Giải thưởng này đi kèm với tiền thưởng rất nhiều. Một nửa cho khoa và một nửa cho Ellie. Cô ấy cũng sẽ không phải nộp thuế. Nó đã nằm trong phần thưởng.”

“Vậy là điều này sẽ giúp ích cho các khoản nợ vay của chị rồi nhỉ?” Annie nói.

Ellie vẫn còn hoài nghi. “Nếu tôi thắng, Bác sĩ Westfield hẳn đã gọi cho tôi rồi chứ.”

Ba cô hôn lên trán cô. “Cho dù con không thắng nó, thì con cũng biết là mẹ và ba vẫn rất tự hào về con, phải không? Chúng ta đã không thể khoe con cho họ hàng hay bạn bè mình biết theo cách chúng ta muốn, nhưng chắc là con biết chúng ta cảm thấy thế nào phải không.”

“Vâng, Ba, con biết ạ.”

“Món gà của tôi sẽ nguội mất nếu chúng ta không ăn sớm,” mẹ cô gọi. “John, con mang giúp hành lý của Annie lên lầu phòng lavender nhé? Annie, rót các ly nước ra nhé.”

Điện thoại của Max reo. Ben đang gọi. Anh cáo lỗi và đến phòng làm việc lần nữa cho sự riêng tư. Anh đang băng qua hành lang thì nghe Ava hỏi Ellie có mang một cái váy dài màu đen để mặc trong đám cưới hay không, hay nếu cần thì nên mua một cái. Không dừng chân, Max quay lại, nắm lấy tay Ellie và kéo cô vào phòng với anh.

Vì anh đang nghe điện thoại, nên Ellie phải chờ để *“phát hỏa”*. Cô đã muốn tóm lấy vai Ava mà lắc vì thái độ tự mãn của nó. Annie đi ngang qua cửa nói rằng cô sẽ đi lên lầu để lấy hành lý ra và một phút sau Ellie ngay tiếng cô cười. Cô biết lý do. Annie đã nhìn thấy màu sơn trên tường của phòng mình. Không hiểu sao nghe được tiếng cười của em gái đã làm Ellie hết tức giận. Cô đã hứa với mẹ sẽ cố hòa thuận với Ava, và giữ mọi chuyện êm thấm, đó chính xác là điều cô sẽ làm. Cô sẽ không để cho em gái khiêu khích mình.

Trong khi ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ chờ Max nói chuyện xong điện thoại, cô nhắn tin cho Addison MacBride trả lời về chuyện vitamins trước khi sinh và sự bí tiểu. Mất hết bốn tin nhắn để Ellie trả lời tất cả các hỏi của cô ấy, và sau đó Addison hỏi Ellie liệu có muốn tới thăm Honolulu hay không. Cô trả lời rằng cô cũng muốn lắm, nhưng cô không thể hứa chắc ngày nào bởi lịch làm việc của cô đã chật kín.

Đó chỉ là một cách nói. Cô còn không biết mình sẽ làm gì trong hai tháng tới hoặc thậm chí trong hai tuần tới. Tương lai của cô tùy thuộc vào việc FBI bắt giữ được người đàn ông thuê người giết cô. Liệu chỉ có một người? Hay Landrys đã thuê nhiều hơn một người? Mà làm thế nào để biết chỗ thuê sát thủ nhỉ? Chắc chắn là không phải bằng cách đăng quảng cáo trên báo rồi. Cách đó đã quá xưa. Chắc là Internet, cô nghĩ. Có tất cả mọi thứ trên Internet nếu biết cách để tìm. Có lẽ Landrys đã Google cũng nên. Có lẽ họ đã gõ “cần một sát thủ” và sau đó click nút search.

Thôi đủ rồi, tâm trí cô đang lang thang và đã trở nên khủng hoảng mất rồi. Max bước vào góc khác của văn phòng và đang lắng nghe chăm chú những gì Ben nói với anh. Ellie không muốn

rời khỏi đây để nói chuyện với những người khác, nhưng lúc cô định đứng lên và đi vào bếp để giúp mọi người thì điện thoại reo.

Bác sĩ Westfield gọi, thông báo rằng cô, quả thật vậy, đã giành được giải Chapman. Cô cảm thấy choáng váng. Cô cảm ơn ông rồi rít, sau đó cô nghe ông nói say sưa về chuyện giải thưởng này có ý nghĩa với khoa của ông như thế nào. Cô chưa bao giờ nghe thấy Westfield hớn hờ như vậy trước đây và nghi ngờ sẽ được thấy lại lần nữa.

Ellie quyết định chờ để nói cho gia đình biết. Tối nay là đêm của Ava và đám cưới, nhưng cô muốn cho Max biết ngay.

Sau khi xong cuộc gọi, anh quay sang cô. Cô nhìn thấy vẻ không vui trên mặt anh nên quên mất tin vui của mình.

“Có chuyện gì à?”

“Ai đó đã có được Greg Roper.”

“Ý anh là sao, có được anh ta? Anh ta bị thương à?”

Anh lắc đầu. “Bọn anh không biết, anh ta mất tích rồi.”

Mẹ Ellie xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Bữa tối đã dọn rồi.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé,” anh nói.

Bữa tối là một thử nghiệm sức chịu đựng của Ellie. Ba mẹ cô cố giữ cho các cuộc chuyện trò nhẹ nhàng, nhưng có một sự căng thẳng ngầm chờ cơ hội để bùng nổ. Sau hai ly vang, Ava thậm chí không thèm vờ tỏ ra thích thú với bất kỳ chuyện gì của người khác nữa. Nó muốn nói về đám cưới và tất cả những công việc mà nó muốn làm cho hoàn hảo. Không ai được làm hỏng, nó tuyên bố nhiều hơn một lần, và Ellie không thể không thấy nó nhìn cô mỗi lần nó nói tới chuyện đó.

Ava đưa ra một nhận xét cạnh khỏe khác, lần này là về trang phục của Ellie, và vậy là đủ.

“John, anh nói đúng,” Ellie nói. “Tôi vừa nghe bác sĩ Westfield thông báo xong. Tôi đã giành được giải Chapman.”

“Thì tôi đã nói với cô rồi mà,” John nói, cười tươi. “Tôi đã không ngạc nhiên lắm khi nghe được tin đó. Tôi đã luôn biết cô là bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất trong bệnh viện. Các bác sĩ nội trú rất kinh ngạc trước các kỹ năng của cô. Cô nên nghe họ nói về cô trong phòng nghỉ. Westfield đã gọi cô là thiên tài. Cô biết chứ?”

Cô lắc đầu. “Không, tôi không biết.”

“Được nghe ông ta nói bất kỳ điều gì tích cực về các bác sĩ phẫu thuật của ông ta là một chuyện lạ đó. Cô luôn luôn đặc biệt, Ellie.”

Ava không nói một từ, nhưng ánh mắt khó chịu mà nó nhìn John đã nói lên tất cả. Nó đang sôi sục bên trong.

“Chúc mừng chị,” Annie nói. “Em rất tự hào về chị.”

“Con yêu, thật là một tin tuyệt vời,” cha cô nói.

“Đúng rồi, thật tuyệt,” mẹ cô đồng ý.

“Mọi thứ luôn là về chị phải vậy không nhỉ?” Ava gặng hỏi.

Ellie bật cười. “Ồ, Ava, em cũng vậy thôi, không phải vậy sao?”

Cầm Ava hất lên. “Em đang khen chị mà,” nó nói. “Nhân tiện, chị phải đến đám cưới em đấy.”

“Em đang yêu cầu đấy à?”

“Không, em đang nói với chị.”

Max bị thu hút bởi cuộc trò chuyện giữa các chị em nhà này. Anh sống với toàn anh em trai, nên giờ anh thấy sự khác nhau giữa anh em trai với chị em gái đến khó tin. Trong gia đình anh, tranh luận được giải quyết bằng vài cú đấm, trừ khi có ba mẹ ở quanh đó, còn thì sau đó vấn đề coi như được giải quyết xong và họ bình thường lại. Chẳng có cảm giác nặng trĩu như thế này. Anh em nhà anh không giữ hận thù trong lòng, nhưng chị em Ellie Ava chắc chắn đang thế.

“Việc chị có mặt ở đám cưới của em sẽ không dập tắt tin đồn đâu, Ava,” Ellie phản đối.

Annie gật đầu. “Chị ấy nói đúng đấy, Ava. Đám cưới này đã làm chị có một chút hoang tưởng rồi đó.”

Ba của họ mời tất cả một ly vang, nhưng Ellie từ chối. Sau tranh cãi thứ ba hay thứ tư của Ava về chủ đề đám cưới, Ellie xin lỗi rời khỏi bàn, đi vào bếp, và trở lại với một bình sữa và một cái ly. Cô thả cả bình lẫn ly xuống trước đĩa của mình.

“Cho sữa vào cái bình nhỏ hơn,” Ava hướng dẫn. “Chúng ta là người văn minh.”

Ellie lờ đi, rót cho mình một ly, và nhấp một ngụm.

“Tôi không nghĩ tôi muốn nghe nữa,” ba của họ nói. “Đi nào, Claire. Các cậu cũng vậy, Max với John. Chúng ta sẽ để mấy đứa con gái này tìm ra sự khác biệt giữa chúng nó.”

Mẹ cô cho Ellie một cái lắc nhẹ đầu và cái nhìn cảnh báo trước khi bà ra ngoài hiên ngồi với những người kia. Ellie sẽ không thấy ngạc nhiên nếu bà dùng hai ngón tay chỉ vào mắt bà rồi chỉ vào mắt Ellie để cho cô biết bà đang nhìn cô.

Ngay khi chỉ còn lại ba chị em, Annie quay sang Ellie. “Sao chị không kể cho em nghe về Max? Anh ấy thật ấn tượng,” cô thì thầm. “Đúng không? Một người đàn ông với một khẩu súng và một huy hiệu. Có điều gì đó thật gợi cảm về nó, chị có nghĩ thế không?”

“Anh ấy mang súng và huy hiệu là bởi vì anh ấy làm việc cho FBI, và anh ấy cũng là một người bạn, vì thế chị mới mời anh ấy đi cùng.”

“Em cá là anh ấy không hiểu chuyện gì xảy ra,” Annie nói với một cái hất đầu nhanh hướng về người chị sinh đôi của mình.

“Anh ta trông quá cứng nhắc so với sở thích của tôi,” Ava nói với một cái nhún vai. “John tao nhã hơn nhiều.”

“Anh ấy chỉ là bạn thôi à?” Annie hỏi.

“Phải, và, Ava này, chị sẽ không tới dự đám cưới của em đâu.”

“Có, chị phải. Chỉ có cách duy nhất đó thôi.”

“Thôi đi, làm ơn đừng cãi nhau nữa,” Annie cầu xin.

“Annie, em khỏe không vậy? Trông em xanh xao quá đấy,” Ellie hỏi.

“Em mệt,” Annie nói. “Em phải thức dậy từ lúc năm giờ sáng, và em đã chẳng ngủ được cho đến giờ đó.”

Ellie quay sang Ava. “Ý em là sao, cách duy nhất là sao?”

“Ừ, phải đó, cách duy nhất là sao?” Annie hỏi.

Ava giải thích, “Bằng việc đến dự đám cưới là cách duy nhất để dập tắt các tin đồn xấu xa kia.”

“Tin đồn xấu xa nào?” Ellie hỏi. Cô rót thêm nửa ly sữa nữa và nhấp một ngụm. Ở gần Ava làm cô thấy muốn bệnh. Cũng may là cô sẽ không ở gần nó lâu.

“Chị biết mà.”

“Không, chị không biết. Giải thích mấy cái tin đồn đó đi.”

Ava thẳng người lên trong cái ghế của mình và nhìn trừng trừng vào Ellie. “Được thôi. Mọi người đồn em đã phá hôn ước của chị.”

“Em không hiểu sao mọi người trong thị trấn này lại biết chuyện đó nhỉ,” Annie nói. “Ai nói cho họ biết vậy?”

“Không ai nói cho họ biết cả,” Ava nói. “Mẹ đã nói về John trước khi Ellie dẫn anh ấy về đây. Tất cả bạn bè của chị ấy đều biết chị ấy sẽ đưa anh ấy về ra mắt gia đình. Họ đã ngạc nhiên vì anh ấy cưới em chứ không phải chị ấy.”

“Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì khủng khiếp lắm,” Annie phản đối. “Nó cũng chẳng phá hoại được danh tiếng của em đâu mà lo.”

Ava chế nhạo. “Không phải tất cả thôi. Ai đó, và em cũng không biết là ai nhưng em đoán là bà bạn thân nhất của mẹ, bà Grimes – chết là mẹ hẳn đã phải tâm sự với ai đó – và rồi, ai đó đã loan tin đồn rằng John và em đã bị thấy trong một...một tình thế khó xử ngay sau khi Ellie đưa

anh ấy về nhà.”

“Không phải nó đã xảy ra à?” Annie hỏi. “Chị không ở đây, nhưng mẹ nói-“

“Chị bệnh ai hả?” Ava hỏi.

“Chị sẽ không bệnh ai cả. Chị chỉ đơn giản là hỏi chuyện thật sự đã xảy ra. Có hay là không?”

“Chẳng có gì liên quan,” Ava nói nhanh.

“Chị nghĩ là chị sẽ phải hỏi John,” Annie nói.

“Chị không được lôi anh ấy vào chuyện này. Được rồi, phải, em đã ngủ với John trong khi anh ấy đã cầu hôn với Ellie, nhưng em không nghĩ bất kỳ ai cũng cần phải biết chuyện này.”

“VẬY ĐÓ LÀ SỰ THẬT, CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ TIN ĐỒN. Em biết hai chuyện khác nhau mà,” Annie nói.

“Xem kìa,” Ava nói. “Làm như chỉ cần tốt nghiệp trường luật là trở thành công tố viên vậy. Thôi tra khảo tôi đi.” Giọng cô đầy mỉa mai.

“Chị chỉ đơn giản là hỏi em sao em có thể gọi nó là tin đồn thôi mà,” Annie tiếp tục.

“Bởi vì tôi muốn thế.” Ava thấy giọng mình hét lên. “Tôi muốn những tin đồn xấu xa này phải thôi đi bởi vì tôi phải sống ở đây, và tôi không muốn mọi người nói sau lưng tôi, nói những điều tồi tệ về nhân cách của tôi.”

Annie nhìn Ellie và tròn mắt. “Ava, em xin lỗi những điều em đã làm với Ellie chưa vậy?”

“Không, tất nhiên là không. Sao em lại phải xin lỗi chứ? Chuyện phải thế thôi. John yêu em, và em cũng yêu anh ấy.” Cô đẩy ghế ra và đứng dậy. “Em sẽ đi kiểm tra cái sân lần nữa trước khi John và em về. Em sẽ không trở lại đây cho đến bữa tiệc, nhưng nếu có chuyện gì, em sẽ gọi chị.”

Annie và Ellie nhìn Ava cho đến khi cô biến vào bếp. Annie là người phá ra cười trước, sau đó Ellie nhanh chóng nhập hội. Rồi hai chị em dọn bàn.

“Chúng ta có nên bảo Ava phụ rửa mấy cái đĩa này không nhỉ?” Ellie hỏi vẻ ngây thơ.

Họ lại phá ra cười.

“Còn nhớ khi chúng ta còn nhỏ không? Ava luôn có việc quan trọng phải làm mỗi khi đến giờ làm việc nhà,” Annie nói.

“Chị nhớ chứ,” Ellie nói. “Sau khi chị đi, em phải làm hết mọi việc. Chị không hiểu sao mẹ không bắt Ava phải cùng làm nữa.”

“Vì không tranh cãi với nó thì dễ dàng hơn nhiều.”

Ellie xếp mấy cái đĩa chồng lên nhau và mang chúng vào bếp. Annie theo sau với mấy cái ly.

“Chị chưa nói chúc mừng em vì đã học xong khóa học Luật,” Ellie nói.

“Em vẫn chưa là luật sư mà, không cho đến khi thi đậu công chức. Em đã bảo mẹ với ba khoan chúc mừng em cho đến lúc đó.”

“Em có biết em muốn làm gì chưa?”

“Em muốn học thêm vài khóa học chống độc quyền. Lĩnh vực đó em thấy thích. Em thấy mình như đang ở một ngã tư. Em đã nghĩ mình đã vạch ra hết tương lai cho mình, nhưng giờ mọi thứ đã thay đổi.”

Trước khi Ellie có thể yêu cầu cô giải thích, Annie trở vào phòng ăn và hoàn thành việc lau bàn. Ellie đang tráng mấy cái đĩa và cho vào máy rửa chén.

“Em không thể làm những việc chị đang làm,” Annie nói khi đưa Ellie một cái đĩa. “Cắt vào các cơ thể người. Chỉ nghĩ tới máu thôi là em đã muốn bệnh.”

“Có một chuyện rất thú vị xảy ra cách đây vài tuần.” Cô kể cho em gái nghe về trường hợp cô thấy kỳ lạ, nhưng Annie lộ vẻ kinh sợ.

“Anh ta nuốt đồng xu hả? Tại sao?”

“Anh ta không thể giải thích tại sao. Mười một đô la và mười lăm xu.”

“Tất cả đều là tiền lẻ?”

“Ừ,” cô nói. Cô bật cười trước biểu hiện của Annie. “Khá nặng, nhưng anh ta không làm thủng ruột. Rồi sau đó người đàn ông này đã dùng dao đâm. Có thể nó đã gây khó chịu,” cô giải thích khi tiếp tục tráng qua mấy cái đĩa salad, “Động mạch đùi của anh ta bị cắt và máu phun ra khắp nơi. Chị đã phải bịt cái lỗ đó với ngón tay chị trong khi...” Cô ngừng lại khi Anni bịt miệng. “Thấy buồn nôn à?” cô trêu.

“Em không biết sao chị có thể làm được nữa. Chị không bao giờ thấy ghê à?”

“Có chứ,” cô nói. “Chị nôn lên bệnh nhân suốt.” Cô nghĩ cô đang nói đùa, nhưng Annie không cười.

“Máu làm em muốn nôn,” cô nói. “Mẹ để mấy cái túi nylon cho thức ăn thừa ở đâu vậy?”

“Ngăn thứ ba trên xuống,” cô trả lời.

Annie đặt cái đĩa thịt gà còn thừa lại lên bàn và tìm trong ngăn kéo. Cô lôi ra một túi bánh mì và mỉm cười. “Mẹ vẫn để dành này. Mẹ dùng nó làm sandwich cho chúng ta để ăn trưa ở trường.”

“Mẹ tiết kiệm mọi thứ mà. Có một ngăn kéo chẳng có gì ngoài mấy cọng thun, kẹp giấy, và mấy cái dây buộc xoắn.”

Annie cho phần gà đó vào tủ lạnh và nói, “kể cho em nghe về Max đi.”

Ellie dựa lưng vào bồn rửa và lau tay vào khăn lau chén. “Em muốn biết gì? Rằng chị bắt đầu thấy hoảng sợ bởi chị có thể cảm thấy mình càng ngày càng muốn gần bó hơn với anh ấy? Rồi khỏi anh ấy sẽ là một sự đau đớn.”

“Vậy thì đừng rời khỏi anh ấy.”

“Anh ấy sống ở Honolulu.”

“Ồ.”

“’Ồ’ là đúng,” cô nói. “Chị đang tìm cách để đặt ra khoảng cách cho bản thân mình. Em là người thực tế, Annie. Có gợi ý chị phải làm gì không?”

“Để em nghĩ xem,” cô trả lời. Cô liếc ra cửa sổ. “Ava đang vào,” cô thì thầm.

“Chúng ta đã có hai mươi phút không phải nghe về các kế hoạch đám cưới, và chị thấy vui vì điều đó,” Ellie nói.

Ava không dừng lại để nói chuyện với hai chị em họ. Cô bước ngang qua và đến ngồi với những người khác ở hàng hiên.

Annie và Ellie cũng vừa xong việc ở bếp khi mẹ họ bước vào. Bà nhìn Annie và nói. “Đi ngủ đi. Con trông kiệt sức quá. Chúc ba con ngủ ngon đi,” bà nói.

“Max đâu ạ?” Ellie hỏi.

“Trong phòng làm việc của ba con. Mẹ nghĩ nói về chuyện đám cưới làm kinh hãi cậu ta. Giờ thì, Ellie...”

“Dạ?” cô hỏi về nghi ngờ.

“Mẹ muốn con lên danh sách khách mời cho đám cưới với mẹ. Mẹ lo lắng muốn bệnh nếu để sót một người họ hàng nào.” Bà đến một ngăn kéo tủ và lấy ra một cuốn sổ dày.

Annie rời khỏi bếp trước khi Ellie có thể nói cô ở lại và cùng giúp.

Thở dài, Ellie kéo ghế ra và ngồi kế mẹ. “Không phải đã quá muộn để thêm khách mời rồi sao mẹ?”

“Mẹ sẽ mời thêm. Nếu chúng ta bỏ quên ai đó, mẹ chỉ cần nói với họ là các thiệp mời bị trả về. Nói dối một chút thì vẫn tốt hơn là làm tổn thương người khác.”

Điều mẹ cô nói không làm cô thấy có ý nghĩa gì. Ellie rời nhà khi cô mười hai. Cô thậm chí không nhớ tới một nửa họ hàng của mình. Dù vậy, cô quyết định làm hài lòng mẹ mình, bởi cô biết mẹ cô đang căng thẳng muốn làm cho mọi thứ hoàn hảo cho đám cưới của Ava.

Hóa ra đây là một nhiệm vụ dễ chịu. Ellie sẽ đọc một cái tên trong khi mẹ cô đánh dấu vào danh sách. Nếu cô không thể nhớ ra người nào đó, mẹ cô sẽ kể một câu chuyện về họ. Nó làm Ellie cảm thấy kết nối hơn với gia đình mình, và khi cô nhớ ra một người chú dì hay một người bà con nào đó, mẹ cô rất hài lòng.

Họ ngồi với nhau cho đến gần mười giờ khi Ava và John đến chào để đi về. Mẹ và ba cô rõ ràng đã mệt lử và đã sẵn sàng để đi ngủ. Ellie đi vào phòng khách và đọc một tạp chí trong khi chờ Max. Annie đi vào một phút sau đó.

“Chị nghĩ em đã đi ngủ rồi chứ,” Ellie nói.

Max thò đầu vào phòng và nói, “Tới tìm anh khi nào em sẵn sàng nhé.”

“Vâng,” Ellie hứa.

“Tất cả chuyện này là sao?” Annie hỏi. Cô thả người xuống kế Ellie trên ghế sofa, đá văng giày ra, rồi sau đó kéo chúng vào.

“Đó là một câu chuyện dài.”

“Em chẳng có gì để làm trừ việc đi ngủ.”

“Ngày mai làm gì?”

“Ava với em sẽ đi đến vài chỗ với nó. Vì thế giờ hãy kể cho em nghe câu chuyện dài đó đi.”

“Bí mật nhé.”

“Bí mật,” Annie đồng ý.

“Đó là một vụ nổ súng ngay bên ngoài bệnh viện của chị,” cô bắt đầu kể cho Annie nghe mọi thứ xảy ra kể từ ngày hôm đó, và dĩ nhiên kể cả lý do thật sự Max ở đây với cô. Annie hỏi nhiều câu hỏi, nhưng có vẻ cô không có lo lắng.

“Mẹ và ba biết hết chuyện này rồi, và họ hiểu chị sẽ phải đi sau khi xong bữa tiệc.”

“Có an toàn để chị ở lại lâu không?”

“Chị muốn đi, nhưng thật sự quan trọng với mẹ nếu chị ở lại cho đến khi buổi tiệc đó xong. Max sẽ có vài đặc vụ khác đến đây hỗ trợ an ninh với anh ấy,” cô trả lời. “Và chị không có kế hoạch để đi dạo phố một mình. Chị sẽ ở trong nhà trong suốt bữa tiệc.”

“Chị chắc không muốn Ava biết chuyện này.” Annie nói chứ không phải đưa ra một câu hỏi.

“Không.”

Ellie đá văng giày ra và ngồi xuống. Họ nói nhiều hơn về vụ nổ súng đó, sau đó Annie thay đổi chủ đề.

“Chị có nghĩ Ava sẽ dịu dàng hơn sau khi kết hôn không?”

“Chị không biết. *Một khi đã quen với bóng tối thì không thích ra ngoài sáng nữa.*”

Annie thúc vào tay cô. “Chị thương nó. Chị biết thế mà. Nó là em gái chị. Nên chị phải thương nó.”

Cứ để mặc Annie tìm thấy những điều tích cực, Ellie nghĩ. Mỗi khi có căng thẳng xảy ra, nó luôn là người hòa giải. Chỉ có Ava và Ellie gây ra xung đột trong gia đình trong những năm qua, chứ không phải Annie. Nó là người tử tế, muốn mang mọi người đến với nhau. Nó là đứa con gái hoàn hảo, chưa bao giờ là nguồn gây lo lắng cho gia đình.

Ellie cuối cùng cũng nhượng bộ. “Phải, chị cũng thương nó. Nhưng mà chị không thích nó.”

“Nếu nó nghe về tên sát thủ kia, chắc sẽ giết mình cho xem.”

“Không, nó sẽ đổ lỗi cho chị,” Ellie nói. “Không có nhiều người có một *kẻ theo đuôi*, còn chị có tới hai.”

“Thật ra, chị chỉ có một kẻ theo đuôi và một sát thủ. Khác nhau.”

“Cả hai đều muốn giết chị,” cô nói. “Cược với em không thể vượt qua chị được.”

“Em có thể đặt cược điều này,” cô nói, “Đoán xem.”

“Cái gì thế?”

“Em nghĩ em có thai.”

HAI MƯƠI MỐT

Max kiểm tra tất cả các cửa sổ và cửa ra vào đã được khóa lại chưa trong căn nhà chính, sau đó đưa Ellie lên căn hộ của họ. Không khí rất ngột ngạt.

“Em tưởng ba đã cho thợ lắp một máy nhỏ rồi chứ,” Ellie nói.

“Anh ta đã lắp. Nhưng chắc là chưa mở nó lên thôi. Trong này hẳn chín mươi độ ấy nhỉ.”

Ellie nghĩ có lẽ còn hơn thế. Cô theo Max vào phòng anh nhưng dừng lại khi nhìn thấy bộ máy quá cỡ. “Nó lớn quá. Liệu nó có được gắn chặt chưa, có khi nào nó sẽ rớt xuống sàn ban đêm không?”

Max kiểm tra. “Hầu như không vừa,” anh nói, mỉm cười. “Nếu nó rớt xuống, thì cũng rớt ngoài cửa sổ, chứ không rớt vào bên trong đâu.”

Anh xem xét tất cả các thiết bị chuyển mạch và mặt đồng hồ, rồi cuối cùng là các nút tắt mở. Anh đẩy nó lên và chờ. Cái máy rùng mình và bắt đầu tạo ra một âm thanh rầm rì. Hơi lạnh ngay lập tức đổ ra từ các lỗ thông hơi.

“Được rồi, anh nghĩ chúng ta có vấn đề,” Max nói. “Nó được thiết lập cho bảy mươi độ.”

Ellie cảm thấy nóng và khó chịu nên đi tắm nhanh. Cô mặc một cái áo thun cỡ rộng thay cho áo ngủ, sau đó vào phòng khách để xem SportsCenter trong khi Max đi tắm.

Anh bước vào phòng khách với chiếc quần soóc ống rộng màu xám và không gì khác. Tóc anh vẫn còn ướt, và anh đang lau khô nó với một chiếc khăn. Ellie cảm thấy một sự khuấy động quen thuộc trong cơ thể khi chỉ nhìn vào anh. Anh có một bộ ngực vạm vỡ. Đầy cơ bắp. Cô biết thế bởi cô đã hôn lên từng inch trên nó. Mảng lông ngực đen, xoắn kết thúc với hình chữ V tại rốn. Cô cũng đã hôn lên đó, cô nhớ thế, trời ạ, còn gì mà cô chưa hôn nhỉ? Chân và bắp đùi anh cũng đầy cơ bắp. Cô khép chặt đùi trong sự dấy lên của cảm xúc.

Có phải ở đây càng lúc càng nóng hơn không nhỉ?

Max đặt cái khăn lên giá để trong phòng tắm, sau đó vào bếp lấy một chai bia. Anh thấy mặt Ellie đỏ lên.

“Em không sao chứ?”

“Em cần mua dụng cụ thử thai.”

Thông báo này không làm anh bối rối. “Okay,” anh nói. “Có thể chờ tới mai được không?”

Cô mỉm cười. “Được.”

Max mở chai bia, ném cái nắp vào thùng rác, và ngồi xuống cạnh cô, ép cô vào cuối cái ghế vì thế anh không ngồi vào mấy cái cục u lên của ghế. Anh nhấp một ngụm và nói, “Không phải là quá sớm để biết em có thai hay không sao? Mới chỉ có một ngày mà,” anh thêm vào. “Và anh cũng có sử dụng đồ bảo vệ.”

“Không phải cho em,” cô nói, bực bội.

Cô hóp một ngum bia của Max và đưa trả nó lại cho anh. Anh với lấy cái điều khiển, nhưng Ellie nhanh hơn.

“Vậy là cho Annie phải không?”

Cô tròn mắt. “Sao anh biết?”

“Anh là một đặc vụ FBI mà. Bọn anh được đào tạo để quan sát. Giờ đưa anh cái remote chết tiệt kia đây.”

“Không cho đến khi anh giải thích em nghe thử.”

“Trước hết, đó là quá trình loại trừ. Mẹ em thì đã quá lớn tuổi để có thai.”

“Đúng vậy,” cô đồng ý.

“Còn Ava thì còn không thèm nhìn em, vì thế cô ấy chắc chắn sẽ không tâm sự với em.”

“Vậy là còn lại Annie.”

“Phải,” anh nói, với tới cái remote lần nữa.

Cô nắm chặt cái remote và đưa tay ra xa.

“Ngoài ra còn có các dấu hiệu khác nữa,” Max tiếp tục. “Và các đặc vụ bọn anh được đào tạo để nhận ra các dấu hiệu này.”

Cô tròn tròn cặp mắt hướng lên trời. “Như thế nào?”

“Annie không uống giọt rượu nào.”

“Mọi người cũng vậy mà.”

“Da cô ấy tái xanh.”

“Con bé mệt.”

“Cô ấy nôn.” Anh không hăng hái giật lắt cái remote nữa.

“Cô ấy nôn ở đâu cơ?”

“Trong thùng rác ở phòng làm việc của ba em. Cũng may là thùng rác có một lớp lót.”

“Con bé làm gì ở văn phòng ba em vậy?”

“Nhờ anh giúp một việc.”

“Anh sẽ cho em biết việc đó là gì chứ?”

“Không.”

Cô thở dài trong thất vọng. “Có lẽ con bé nôn bởi vì đã ăn thứ gì đó không hợp. Anh ở đó khi nó xảy ra à?”

“Anh đã giữ tóc lại cho cô ấy.”

“Thật là dễ thương.” Cô hôn anh lên má và đưa anh cái điều khiển.

Anh ngay lập tức bấm chuyển kênh. “Nhưng lý do chính anh biết cô ấy có thai là...”

“Là gì?”

“Cô ấy nói cho anh biết.”

Ellie nghĩ trong một phút rồi nói. “Annie đã không muốn ai khác biết. Em không biết nó có nói cho Ava biết chưa nữa.”

“Không, cô ấy chưa nói. Cô ấy không muốn Ava mất tập trung vào đám cưới. Ellie này, có phải tất cả phụ nữ đều lo lắng điên cuồng cho đám cưới của mình giống Ava vậy không?”

“Ý anh là hành động như một người điên ấy hả?”

“Ừ.”

“Không, không phải cô dâu nào cũng cư xử như Ava.”

Anh gật đầu. “Anh nghĩ anh có thấy một nhà thuốc khi chúng ta vào Winston Falls.”

“Không, không và không. Cả thị trấn sẽ nghĩ em có thai nếu em mua ở đó. Ba mẹ em sẽ biết chuyện trước cả khi chúng ta trở về nhà.”

“Anh sẽ gặp đặc vụ Clark và Hershey trước khi họ ở đây vào ngày mai. Anh sẽ sắp đặt cuộc gặp ở thị trấn kế bên. Chúng ta có thể tìm thấy một nhà thuốc ở đó.”

“Cũng được,” cô nói, mỉm cười. Cô nhấp một ngụm khác từ chai của anh và đưa trả nó lại. “Anh thật sự không kể cho em nghe Annie nhờ anh chuyện gì à?”

“Anh không biết đó là chuyện gì,” anh nói. “Bọn anh vẫn chưa đề cập tới chuyện đó. Nhưng nếu anh biết, thì anh cũng chẳng nói cho em biết đâu. Đó là vấn đề bảo mật giữa một đặc vụ FBI với khách hàng,” anh trêu cô. “Nếu cô ấy muốn em biết-“

“Đặc vụ với khách hàng á? Chuyện này nghe mới à nha.”

“Nhưng mà đúng thế đấy.”

“Cho em biết đi mà. Con bé nhờ anh mà không nói đó là chuyện gì sao?”

“Không thể nói cho anh biết thì đúng hơn,” anh sửa lại.

“Sao không?” Giọng cô nghe có vẻ bất mãn.

“Vì mặt cô ấy ở trong thùng rác mất rồi.”

“Em nghĩ em sẽ hỏi con bé vậy.”

“Anh nghĩ một thùng rác sẽ có thể có ích cho em đấy.”

Vừa ngáp cô vừa duỗi thẳng hai tay lên đầu và đứng dậy. “Ở đây vẫn nóng như diên ấy. Chắc chúng ta bật cánh quạt lên một hai nấc nữa nhỉ.”

Max tắt tivi và đi theo Ellie. “Đi ngủ đi.”

Cô nhận thấy cánh cửa phòng ngủ nhỏ mà cô định ngủ tối nay đã đóng lại. Cô mở nó ra và cảm thấy một luồng không khí nóng hắt ra.

“Anh phải mở cửa phòng anh, nếu không phòng em sẽ không có chút không khí nào hết.” Cô bước vào phòng anh để cảm thấy không khí lạnh.

“Vậy em có muốn ngủ với anh không?” anh hỏi.

Cô không trả lời anh. Dù sao thì anh cũng chẳng thể nghe thấy tiếng cô được. Chưa tới một giây sau khi hỏi, anh bật nấc cao hơn và gần như bị nhấc bổng chân lên bởi tiếng ồn.

Ellie ngã ngửa lên giường. Toàn bộ sàn nhà dường như đang rung lên, còn cái giường thì đang nhảy điệu simmi ra đến giữa phòng. Nghe cứ như thể một chiếc phản lực Lear đang hạ cánh ngay giữa căn hộ.

Cô không thể ngưng cười. Cô lau nước mắt trên má và cổ thở. Cô đang cười muốn xóc hông khi nhìn Max. Anh đang nguyên rửa cái máy điều hòa không khí trong khi đang thử bật hết mỗi

nắc có thể và rồi bấm nút để tắt nó. Cuối cùng anh rút phích điện ra luôn.

Cái máy không “*chết*” một cách dễ dàng. Nó rùng mình thêm lần nữa. Cái thở hỗn hển cuối cùng của nó rất mạnh, làm kính cửa sổ ở bên trên cũng phải “*bối rối*”...sau đó ơn trời nó cũng im lặng.

Max đứng phía trên nhìn xuống cô. Cô đang gối đầu trên hai cánh tay, tiếng cười cô rất vui vẻ và thoải mái. Anh thả người lên cô, cẩn thận không đè cô quá, và áp hông mình lên trên cô, còn hai tay thì giữ hai tay cô lại. Anh nhìn vào những giọt nước mắt trong mắt cô. Lạy Chúa, cô ấy trông thật khác.

“Ba chắc là đã mua một cái giảm giá khác rồi nhỉ?” cô nói.

Anh chậm rãi gật đầu. Sau đó anh cúi xuống và hôn cô. Cô thả tay ra choàng ra sau anh.

“Ở đây sẽ lại nóng,” cô thì thầm.

“Ừ, anh biết.”

Anh đang rúc vào cổ cô, và cô không thể ngăn mình không vuốt ve lưng và vai anh. “Anh lẽ ra không nên để em làm chuyện này, Max à.”

Cô đẩy vai anh ra và lăn mình lên anh. Cái áo của cô đã tụt lên, và cô có thể cảm thấy anh ép người bên mình. Cô trượt mình lên trên anh, trượt các ngón tay cô vào tóc anh, rồi hôn lên môi anh, một nụ hôn nóng bỏng, ướt át làm cô muốn nhiều, nhiều hơn nữa.

Max siết chặt hông cô vào hơn nữa. Hơi thở của cô ấm áp và ngọt ngào.

“Nếu em không muốn làm chuyện này, thì đừng có làm anh rối tung lên như thế,” anh nói.

Cô hôn lên xung mạch cổ anh. “Em muốn, nhưng em lo lắng cho anh thôi,” cô thì thầm. “Chuyện này có thể làm anh bị nghiện đấy.”

Cô di chuyển xuống thấp hơn, hôn lên ngực anh khi cô chuyển động một cách khiêu khích lên hông anh. Hai tay cô vuốt ve anh, làm anh muốn điên lên. Khi cô tới bụng của anh, cô cười khi thấy anh nín thở.

“Em không muốn anh trở nên gắn bó với em,” cô nói.

Cô di chuyển xuống thấp hơn, và anh không thể nghĩ gì nữa. Chỉ khi anh biết là mình sẽ mất kiểm soát mất nếu cứ tiếp tục. Anh lăn ra khỏi giường, nói với cô anh sẽ trở lại ngay, và anh trở lại trong vài giây. Anh không nhẹ nhàng khi nắm lấy đôi vai cô. Anh nhìn thấy cảm xúc rạo rực trong đôi mắt cô và biết cô đã sẵn sàng cho anh. Anh vào cô một cách mạnh mẽ, và cô kêu lên khi cảm xúc trào dâng. Cô bấu móng tay vào vai anh.

Không ai có thể nói chuyện được sau đó vì nghi thức kết hợp đó vẫn đang chi phối họ.

Max cố kéo dài thời gian lần này để cô sẽ tới đỉnh trước anh. Khi cô nâng hông lên để có anh sâu hơn và kêu lên tên anh, anh vui mặt mình vào vai cô và thấy mình cũng đã tới đỉnh.

Sau đó, khi Max bước ra khỏi phòng tắm, anh nghĩ là sẽ thấy Ellie đã ngủ say, nhưng cô làm anh ngạc nhiên. Cô vẫn đang chờ anh. Ngay khi anh bước vào giường, cô cuộn mình vào anh và nói, “Em sẽ sex với anh nếu anh trả lời một câu hỏi.”

“Là câu gì vậy?” anh hỏi vẻ nghi ngờ.

“Simon sẽ ký hợp đồng với Colts chứ?”

Anh bật cười. “Chúng ta vừa mới xong mà.”

“Em biết là có thể hơn một lần mà.”

“Chúng ta còn hơn cả một lần. Tối qua ít nhất cũng cả trăm lần.”

Cô hôn anh. “Là anh ước thế thôi. Có bốn lần à, không phải một trăm. Anh sẽ hỏi anh ấy chứ?”

“Ừ.”

Anh lặn mình lại và kéo cô lại gần anh. Cô đặt má mình lên vai anh. “Kể cho em biết anh đã trở thành một Daniels như thế nào đi.”

Tiếng thở dài của anh kéo dài ra.

“Anh không muốn kể cho em nghe à?” cô hỏi.

“Anh không thích nói về chuyện đó.”

Cô không phải là thần đồng rồi, nhưng năm phút sau Max nói, “Ba mẹ anh qua đời trong một tai nạn giao thông. Một chiếc bán tải đâm vào họ. Lúc đó anh năm tuổi. Anh không có bất kỳ người thân nào, và người luật sư do tòa chỉ định để chăm sóc và nuôi dưỡng anh đã cuốn hết số tiền bảo hiểm. Anh đã không gặp may với ba gia đình mà anh được nhận nuôi. Gia đình cuối cùng là tệ nhất.”

“Lúc đó anh mấy tuổi?”

“Bảy,” anh trả lời. “Anh đã bỏ trốn. Đó là một mùa đông rét mướt, và anh đã nấp đằng sau một thùng rác lớn. Anh nhớ lúc đó rất lạnh và cảm thấy tuyệt vọng.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Simon đến. Anh ấy đang trên đường về nhà và đã nhìn thấy anh. Anh ấy đã cởi áo khoác

của anh ấy ra và đưa nó cho anh, rồi kéo anh về nhà với anh ấy. Anh đã đâm đá và la hét, nhưng anh ngừng lại khi anh ấy thề anh sẽ không bao giờ phải trở lại nhà nuôi dưỡng đó nữa.” Một nụ cười nở ra trên gương mặt anh khi anh tiếp tục. “Simon chỉ lớn hơn anh có một tuổi, nhưng anh ấy lớn so với tuổi và nghe như thể anh ấy có thể làm được chuyện đó. Dù vậy, anh cũng đã tin anh ấy. Vì vậy anh đã đi theo anh ấy. Anh sống trong nhà anh ấy hơn một tuần trước khi ba mẹ phát hiện ra anh. Các vết bầm tím có từ ba mẹ nuôi ở nhà nuôi dưỡng vẫn còn thấy rõ. Ba của Simon là một luật sư, và ông ấy cũng đã hứa anh sẽ không bao giờ phải trở lại đó.”

“Vậy còn mẹ anh ấy thế nào?” cô hỏi.

“Đáng yêu,” anh nói. “Và tử tế.”

“Họ đã nhận nuôi anh ngay lập tức chứ?”

“Nếu em mà hỏi họ, họ sẽ bảo là anh đã nhận họ. Chuyện đó cuối cùng cũng xảy ra khi anh lên tám, và rồi sau đó thêm hai người nữa được nhận nuôi. Bishop và Sebastian. Còn cái người luật sư do tòa chỉ định đã bỏ túi số tiền kia...”

“Thì sao?”

“Bị đưa vào tù,” anh nói. “Và Ba đã lấy lại được gần hết số tiền đó. Ông ấy gửi nó vào một quỹ ủy thác cho anh.”

“Bradley, Tyler và Adam gia nhập vào gia đình anh khi nào vậy?”

“Em nhớ tên họ ư.”

“Tất nhiên.”

“Bradley và Tyler đến năm năm sau anh, còn Adam là người cuối cùng trở thành một thành viên của gia đình Daniels một năm sau đó.”

“Không có con gái à?”

Anh cười. “Mẹ và Ba nói sẽ là một tội ác nếu bảy thằng con trai bọn anh có một em gái. Bọn anh là một lũ nghịch ngợm.”

“Nghe có vẻ như đó là những người rất tuyệt vời.”

“Phải.” Anh ngáp. “Chúng ta phải làm gì đó cho cái nhiệt độ ở đây mới được.”

“Em nghĩ chúng ta nên cho cái máy đó thêm một cơ hội nữa vậy. Anh cắm phích vào đi, chúng ta sẽ giữ nấc thấp vậy.”

“Ở đây nhé. Anh sẽ đi “chăm sóc” nó đây.

Vậy mà lại được. Có vẻ như, ở nấc thấp, cái máy điều hòa lại chịu hợp tác. Ellie muốn anh tăng thêm một nấc nữa đến nấc trung bình thử xem chuyện gì xảy ra. Và một lần nữa chiếc

phản lực Lear bay vù vào phòng họ. May mắn thay, khi anh hạ xuống lại, tiếng ồn ào chấm dứt.

Ellie có thêm một trận cười khác, cuộn tròn người lại và ngủ say vài giây sau đó.

HAI MƯƠI HAI

Max đang đứng trong phòng khách chờ Ellie khi Annie ra hiệu cho anh từ hành lang.

“Em có thể nói chuyện riêng với anh được không ạ?” Annie hỏi. Vì anh là người duy nhất trong phòng này, anh nghĩ câu hỏi này thật kỳ lạ. “Được, okay.”

“Trong văn phòng của anh nhé?”

Anh bật cười. “Văn phòng của tôi á. Tôi đoán chắc là tôi đã dùng nó hơi nhiều nhỉ”

Annie gật đầu. “Ellie và em biết anh đang làm gì. Anh không muốn gặp mặt với Ava và John. Em thích đàn ông, nhưng cũng phải công nhận, anh ấy thật chán. Em lẽ ra không nên nói như thế, nhưng mà thật sự anh ấy là như vậy.”

Max theo cô vào văn phòng. Cô vào trước và giữ cửa. Khi anh đã vào trong, cô đóng cửa lại và dựa vào đó. Da cô tái xanh. Max với tay xuống bàn lấy cái thùng rác và giữ nó cho cô.

Annie thấy cái nhìn láu lỉnh trong đôi mắt anh. “Em không sao,” cô nói.

“Trông cô không khỏe.”

Cô vỗ nhẹ vào má, cố để cho nó có chút màu sắc. “Mùi cà phê. Nó làm dạ dày em nhộn nhạo.”

Max đặt thùng rác xuống nhưng vẫn để đó phòng hờ.

“Em xin lỗi về chuyện em bị nôn hôm qua. Em hy nó không làm anh thấy ghê.”

“Tôi có sáu anh em trai. Chẳng gì làm tôi thấy ghê được.”

“Em cũng xin lỗi vì đã không hoàn thành cuộc trò chuyện của chúng ta. Sau khi chạy lên lầu đánh răng, em mới nghĩ lại được.” Cô có vẻ không thoải mái và không dứt khoát.

“Cô có muốn chút không khí trong lành không? Chúng ta ra ngoài hàng hiên để trò chuyện nhé?”

Cô lắc đầu. “Ava đang đợi ở ngoài.”

Như thể ra hiệu cho thấy, họ nghe tiếng còi ô tô ré lên.

“Con bé chắc là mất kiên nhẫn rồi,” Annie nói.

“Uh-huh.”

“Về chuyện em nhờ anh...” Cô ngập ngừng.

“Ừ?”

“Anh có thể tìm giúp em một người không ạ?”

“Anh sẽ cố xem sao.”

“Em không muốn anh ấy biết em đang tìm anh ấy. Em chỉ muốn biết anh ấy ở đâu bởi vì... bởi vì...”

Nước mắt cô chực trào, và Max không biết phải làm gì hay nói gì. “Ồ, đừng làm thế,” anh nói. “Thôi nào, đừng... Để tôi đi tìm Ellie hay mẹ cô nhé. Đừng khóc, Annie. Tôi sẽ tìm anh ta cho cô.”

Anh không biết làm thế nào để an ủi cô. Anh bước lại gần cô, nghĩ rằng anh sẽ đưa cô đến gặp chị cô, nhưng ngay khi anh chạm vào vai cô, cô tựa vào ngực anh, và những giọt nước mắt biến thành tiếng nức nở thốn thức.

Chuyện gì thế này? Max choàng tay mình qua cô và ôm cô. “Sẽ ổn thôi,” anh hứa. “Sẽ ổn thôi.”

Ava đang bóp còi không ngừng, còn Ellie thì đang đi tìm Annie trong khi mẹ cô đang đi ra ngoài để bảo Ava thôi làm ồn đi.

Ellie mở cửa văn phòng và nhìn thấy Max đang cố gắng an ủi em gái cô. Anh đang vỗ vỗ vào lưng con bé khi nó khóc trên vai anh. Ellie lặng lẽ đóng cửa lại. Sau đó nước mắt cũng ậng lên trong đôi mắt cô. Sao cô có thể không yêu người đàn ông này cho được?

Cho Ava chờ chết luôn đi.

HAI MƯƠI BA

Mục báo về bữa tiệc ngoài trời được đăng trên tờ báo địa phương sáng thứ Sáu. Ava thấy khó chịu. Cô đã yêu cầu họ đăng nó vào thứ Bảy bởi sẽ có nhiều người hơn đọc Tin tức Winston Falls vào cuối tuần, không phải trong tuần.

Dòng đầu tiên trong mục báo đó làm Ellie thấy ớn lạnh. Nó nói rằng chị em của Ava – số nhiều – đang dẫn người yêu về. Và điều đó có nghĩa là bất kỳ ai đọc tờ báo này cũng sẽ biết cô đã trở về thị trấn.

Có phải Ava đã cố tình tung tin thế để loại bỏ những gì mà con bé gọi là “tin đồn xấu xa”? Ellie hy vọng không phải bởi vì điều đó càng làm Ava thêm xấu xa.

Cô không thể hỏi nó bởi nó và Annie đã đi làm đẹp ở spa và lo mấy việc vặt.

Ellie đã uống xong ly sữa thứ hai, đang nhìn người thợ sửa chữa và cha cô đang băng qua sân để sửa cái máy điều hòa. Mẹ cô đang phân loại thư từ ở bàn.

“Mẹ đã đọc báo về bữa tiệc đó chưa mẹ?” Ellie hỏi.

“Có, mẹ đọc rồi. Khá hay đó chứ, phải không?”

Rõ ràng là bà đã không chú ý đến từ “chị em” đó, và Ellie quyết định không bàn tới vấn đề đó nữa. Cô sẽ chỉ làm mẹ cô thêm lo lắng.

“Cái sân sẽ rất đẹp,” thay vì trả lời cô đã nói thế.

Bà Claire cười rạng rỡ. “Mẹ nghĩ cái nhà lều sẽ làm cái sân trông nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mẹ nghĩ thật ra trông nó lớn hơn bây giờ.”

Max xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Em sẵn sàng để đi chưa?”

“Hai con đi đâu?” mẹ cô hỏi, trông lo lắng. “Con sẽ không rời khỏi Winston Falls đấy chứ? Con đã hứa là sẽ ở lại rồi mà, dì Vivien và dì Cecilia sẽ rất thất vọng nếu không gặp con đấy. Họ sẽ đến vào chiều nay.”

“Mẹ, tụi con chỉ đi lo một số việc vặt và sẽ gặp các đặc vụ mà Max đã nhờ trợ giúp.”

“Ăn mặc như vậy sao?”

“Có gì không ổn với cách con ăn mặc sao?”

“Eleanor, con đang mặc cái quần jean te tua và một cái áo thun, còn đôi giày thì...”

“Con nghĩ con muốn chỉ cho Max thấy cái thác nước. Đó là lý do con mang đôi giày tennis cũ này.”

“Ít nhất thì cũng thay đồ đi. Con không muốn làm Max xấu hổ trước mặt bạn bè nó đấy chứ.”

“Cô ấy không bao giờ làm xấu hổ cháu đâu bác ạ,” Max nói. Anh tiến về phía cửa.

Ellie hôn lên má mẹ và thì thầm, “Bọn con sẽ về nhà đúng giờ để giúp mẹ buổi tối.”

Ellie cho là Max chưa đọc mục báo ấy. Cô chờ cho đến khi họ đã trên đường ra khỏi thị trấn mới nói cho anh nghe.

Anh chưa đọc tin đó. “Chết tiê...”

“Có lẽ sẽ không ai để ý.”

Cái nhìn anh bắn ra cho cô làm cô cảm thấy mình thật ngu ngốc. “Được rồi, nhưng chỉ có vài người đọc báo địa phương thôi.”

Các cơ ở má anh co giật. Đó không phải là một dấu hiệu tốt. Hy vọng vào sự thay đổi chủ đề, cô nói, “Anh có muốn đi xem thác nước hôm nay không? Chỉ đi bộ một chút thôi, không tẻ lắm đâu.”

Anh bắn thêm một cái nhìn vào cô lần nữa. “Sao?” cô hỏi.

“Chúng ta không phải là đang đi nghỉ, em à. Anh phải giữ cho em sống, nhớ không? Và đi tung tăng trong rừng với một cái giỏ dã ngoại, không phải là một phần của mô tả công việc của anh.”

“Em đâu có nói gì về cái giỏ dã ngoại đâu nhỉ,” cô phản bác lại. “Và thôi gọi em là ‘em yêu’ đi. Đó là một từ để gọi một cách dịu dàng âu yếm. Còn anh thì gầm nó lên.”

Điện thoại anh reo. Cô chọt vào cánh tay anh. “Nếu đó là Simon, anh phải hỏi anh ấy đấy.”

“Ừ,” anh nói.

Không may, đó không phải là Simon. Mà là Ben thông báo thêm về nhân chứng bị mất tích, Greg Roper.

Max kết thúc cuộc gọi và nói, “Đặc vụ Hughes không nghĩ là Roper đã bị giết. Anh ta nghĩ cậu ta đang chạy trốn. Chắc là ai đó đã dọa sợ cậu ta rồi cũng nên.”

“Vậy bây giờ thì sao? Họ có thể bắt giữ Landrys mà không có nhân chứng không?”

Họ thảo luận về khả năng đó trong vài phút và kết thúc trong thất vọng không có câu trả lời. “Ben nói sẽ gọi lại cho anh sau, sau khi anh ta nói chuyện với tất cả các đặc vụ có liên quan.”

“Hughes mong em sẽ làm chứng nếu Landrys bị đưa ra tòa vào một ngày nào đó. Em sẽ

phải nói điều em đã thấy, dù em không thể nhận ra họ. Đúng không?” Ellie hỏi.

Anh lắc đầu. “Anh không biết các công tố viên sẽ quyết định gì, nhưng anh sẽ làm mọi thứ để giữ em ra ngoài chuyện này. Giờ chỉ chờ và xem ván cờ này thôi.”

Max tập trung vào đích đến của mình. Anh lái trên đường quốc lộ trong một lúc, sau đó lái ra một con đường phụ vài dặm trước khi trở lại quốc lộ trở lại. Anh nhìn vào dòng xe trước họ và trong gương chiếu hậu khi lái xe. Cô biết anh muốn chắc là không ai đi theo họ.

Anh phát hiện ra một dấu hiệu có một nhà thuốc phía trước. “Có muốn dừng lại ở đó và mua dụng cụ thử thai không?”

“Quá gần nhà,” cô nói.

Anh cũng hỏi câu tương tự ba lần nữa. Cuối cùng, anh nói, “Em sẽ mua nó ngay, hay là em muốn anh lái xe đến Miami đây?”

“Anh có thể dừng lại ở cái kế tiếp,” cô nói.

“Em sẽ làm gì nếu phát hiện ra mình có thai?”

Cô không lưỡng lự. “Em sẽ giữ nó.”

“Đó là những gì Annie đã nói.”

“Em sẽ giúp con bé bất kỳ thứ gì em có thể.”

“Em sẽ cho ba em biết chứ?”

“Vâng, tất nhiên. Em có trách nhiệm để nói cho ông ấy biết. Anh có hỏi Annie câu đó không?”

“Không.”

“Con bé vừa mới thi công chức.”

Anh gật đầu, ngụ ý Anni cũng đã đề cập tới chuyện đó. Họ đã nói chuyện bao lâu nhỉ? Cô tự hỏi.

“Chúng ta sẽ gặp đặc vụ Clark và Hershey ở đâu?”

“Một nhà hàng có tên Hathaways. Khoảng một dặm từ đường quốc lộ này.”

Một bảng hiệu cho một chuỗi nhà thuốc quốc gia hiện ra, và Max bẻ lái vào khu đỗ xe. Ellie mua ba cái, mỗi cái mỗi nhãn hiệu khác nhau.

“Chỉ để cho chắc thôi,” cô nói với Max lúc tính tiền.

Người nhân viên bán hàng đứng phía sau quầy, một phụ nữ mập mạp với đôi má hồng và mái tóc xoăn ngắn, đang thối tiền cho cô, nhìn Max và sau đó nhìn lại Ellie, nói, “Chúc cô may mắn.”

Ellie mỉm cười. “Cám ơn chị. Tôi cũng mong thế.”

Khi họ đã vào xe và lên đường, Max nói, “Em cũng mong thế?”

“Em chỉ không muốn làm thất vọng người phụ nữ đó.”

Anh lắc đầu. “Em thật khác người đấy, em biết không?”

“Em đã mua bánh này,” cô nói và đưa ra một thanh Hershey và một thanh Clark.

Anh bật cười và lắc đầu lần nữa.

Họ tới nhà hàng vài phút sau đó. Họ tới sớm nên đã chọn bàn ngồi. Max chọn một cái ở một góc cho kín đáo. Từ chỗ anh ngồi, anh có thể nhìn ra ngoài cửa sổ, và lưng họ hướng về phía tường.

“Anh có biết đặc vụ Clark và Hershey không?” cô hỏi.

“Anh có nói chuyện với họ đôi lần, nhưng làm việc thì chưa. Anh nghe nói là họ cũng giỏi lắm,” anh thêm vào.

“Họ sẽ trà trộn vào bằng cách nào?”

“Em sẽ không biết họ ở đó.”

“Max, đây là một cộng đồng nhỏ. Mọi người lạ đều bị nhận ra.”

“Em đừng lo.”

Cô hầu bàn mang ra hai ly nước và đưa họ thực đơn.

Điện thoại anh reo.

“Nếu đó là Simon...”

“Không phải,” anh nói. “Và thôi ám ảnh tới bóng bầu dục đi.”

Cô trông ngạc nhiên. “Vậy anh không phải người Mỹ rồi.”

Anh trả lời cuộc gọi ở hồi chuông thứ tư. “Đặc vụ Daniels nghe.”

Anh không nói từ nào trong vài phút nhưng cái nhìn trên gương mặt anh cho cô biết tin đó không tốt. Khi anh bỏ điện thoại vào túi trở lại, anh quay sang cô.

“Đó là Spike,” anh bắt đầu. “Cậu ấy nói vừa nhận được một cuộc gọi từ một người bạn có cửa hàng bán súng đạn gần Winston Falls. Anh ta nói với Spike rằng, khoảng năm phút sau khi anh ta mở cửa hàng, Evan Patterson đã bước vào và muốn mua một khẩu súng.”

HAI MƯƠI BỐN

“Tin này cũng không xấu lắm,” Ellie khẳng định. “Và đừng có nhìn em như thế. Giờ em đã biết Patterson ở đâu, hy vọng hắn ta sẽ đến tìm em lần nữa, và anh sẽ bắt hắn.”

“Ellie, hắn sẽ tìm ra một khẩu súng thôi.”

“Anh ta biết làm thế nào để bắt được ai đó từ đường phố à? Ở đâu vậy? Ai nói vậy?” Đặc vụ Clark làm một loạt các câu hỏi. Anh ta và đặc vụ Hershey đến ngồi cùng với Ellie và Max chỉ vài phút sau khi Max nói chuyện với Spike.

Max đã đúng khi nói hai đặc vụ này có thể trà trộn vào. John Hershey cao dưới mét tám và hơi gầy, dù vậy cũng đầy cơ bắp. Ellie đoán anh ta cũng hay chạy bộ, hoặc có thể đã từng là một vận động viên điền kinh cũng nên. Với mái tóc xoăn thô dày và cặp kính, anh làm cô nhớ tới một giáo sư ở trường đại học của cha cô. Còn Peter Clark có một vóc dáng chắc nịch và đầu bị hói, với một khuôn mặt tròn khiến anh trông như người anh em họ được yêu thích của tất cả mọi người.

“Cái gã Patterson này bị thần kinh, nhưng không có nghĩa là anh ta ngu ngốc,” Hershey nói.

Clark đã có một bức ảnh của Patterson và tấm khác của Willis Cogburn tải về từ điện thoại của anh. Ellie nhìn vào tấm hình của Cogburn và nghĩ anh ta trông cũng như một người bình thường. Chắc chắn không phải là kiểu sát thủ giết thuê. Nhưng sau đó, cô nghĩ, kiểu những người như thế thì phải trông như thế nào? Có gì khác nhau về họ sao?

Sự chú ý của cô trở lại đề tài về Patterson khi Max nói, “Anh ta sẽ không cố bắn để giết chết

đầu. Anh ta sẽ cố gắng để giết bất kỳ ai đi với cô ấy, nhưng anh ta thích sử dụng nắm đấm của mình hơn. Anh ta muốn làm bị thương cô ấy để cô ấy không thể chạy được. Nếu anh ta có cơ hội, anh ta sẽ cố đánh cô ấy đến chết.”

Ellie không phản đối kết luận của Max. Clark cũng đã đọc hồ sơ của Patterson và Hershey cũng vậy. Cả hai người họ cũng cảm thấy như Ellie. Đây là một cơ hội để tóm được anh ta một lần cho tất cả.

“Nếu anh ta có súng và đi theo sau cô, chúng ta có thể bắt anh ta ở tù trong nhiều năm,” Clark nói.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đang tìm hai người đàn ông. Chúng ta đã có ảnh của họ, và tất cả chúng ta đều biết cần phải làm gì,” Hershey nói.

“Vật bọn nó xuống,” Clark trả lời. “Như với mấy con chó dại vậy đó. Đó là những gì tôi muốn làm.”

“Nhưng thay vào đó anh sẽ phải chỉ bắt họ lại thôi,” Ellie nói.

Max mỉm cười với cô. “Em có tiếng nói của lý trí.”

“Theo tôi biết thì cô sẽ rời đi ngay sau bữa tiệc, đúng không?” Clark hỏi.

“Tôi sẽ không đi cho tới khi Patterson ở đằng sau chấn song,” Ellie tuyên bố.

“Ellie...,” Max bắt đầu.

Cô không để anh hoàn thành nốt câu của mình. “Nếu em phải gõ cửa nhà ba mẹ anh ta và thách anh ta để anh ta tấn công mình, em sẽ làm thế. Em muốn các anh bắt được hắc và bỏ tù hắc. Làm ơn. Em muốn cơn ác mộng này kết thúc.” Giọng cô rung lên với cảm xúc, và cô thở một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh.

Hershey gật đầu. “Vậy thì bắt cái tên chó...”

“Và Cogburn,” Clark thêm vào.

Hershey đồng ý. “Có thể chúng ta sẽ gặp may và cũng bắt được hắc vào cuối tuần này.”

Ellie im lặng trên đường trở về Winston Falls. Mặc dù nó không thể hiện trên mặt cô, nhưng Max biết cô đang lo lắng vì cô đã gọi sữa ở nhà hàng và uống nó như thể đó là Pepto-Bismol (*).

(: thuốc chống loét dạ dày – ND)*

“Em có bị đau dạ dày không?”

Ellie nhìn lên với điệu bộ kỳ quặc. Có lẽ là câu hỏi làm cô bất ngờ. “Không.”

“Em uống khá nhiều sữa.”

“Em thích sữa. Nó làm dịu dạ dày em.”

“Em đã gọi nó ngay sau khi nghe tin Patterson đang cố mua một khẩu súng.”

“Phải,” cô thừa nhận.

Không ai nói thêm lời nào trong một lúc, sau đó Max phá vỡ sự im lặng đó. “Thôi nào, Ellie. Nói cho anh biết em đang nghĩ gì đi. Anh biết em đang lo lắng.”

Lo lắng ư? Từ này chẳng mô tả được cảm xúc mà cô đang có. “Em muốn ở lại Winston Falls và bắt được Evan Patterson. Anh không biết được em cảm thấy thế nào khi không biết anh ta đang trốn ở đâu đâu, nhưng giờ anh ta đang ở đây, và em có một cơ hội để dụ anh ta ra ngoài. Hy vọng hắn sẽ làm gì đó để khiến hắn bị bắt vào tù.”

“Chuyện này đã làm em sợ.”

“Việc nhìn thấy khuôn mặt anh ta lần nữa làm em phát khiếp,” cô thừa nhận. “Nhưng giờ thì em không sợ. Anh sẽ ở đây. Anh sẽ không để hắn làm tổn thương em.”

Niềm tin của cô vào anh đang rất khiêm tốn. “Chết tiệt là đúng vậy.”

Cô bắt chéo chân và quay người hướng về phía anh. “Ba mẹ anh ta đã bào chữa cho anh và đã xin lỗi thay anh ta, nhưng họ cũng đã đổ lỗi cho em trong nhiều năm qua,” cô nói. “Họ nói trên băng ghi âm rằng em là lý do khiến con trai họ bị giày vò.”

“Anh hiểu, em yêu. Anh đã đọc hồ sơ của em. Anh nghĩ đã đến lúc anh có một cuộc nói chuyện nho nhỏ với Ông và Bà Patterson.”

“Anh đến đó làm chi? Nếu Evan đang trốn ở nhà họ, họ sẽ nói dối rằng anh ta không ở đó. Họ sẽ làm mọi thứ để bảo vệ hắn.”

“Có thể,” Max đồng ý.

“Vậy sao anh còn đến đó chứ?”

“Để cảnh báo cho họ. Họ cần biết con trai họ đang cố để mua một khẩu súng.”

“Em không nghĩ điều đó sẽ tạo ra một sự khác biệt.”

Họ đã sắp về tới Winston Falls, càng đến gần cô càng lo lắng. Lòng bàn tay cô ẩm mồ hôi và cô đang cảm thấy khó thở, đó là dấu hiệu của chứng rối loạn hậu chấn thương tâm lý. Ai có thể trách cô được chứ? Cái tên Patterson đồng nghĩa với đau đớn.

Cô muốn bỏ anh ta ra khỏi suy nghĩ mình, nhưng mỗi lần cô xóa tên anh ta ra khỏi đầu cô, thì cái tên Cogburn lại thế vào. Cũng cùng một trận đấu. Chỉ khác cầu thủ.

Nhìn thấy biểu hiện của cô, Max nắm lấy tay cô.

Điện thoại anh reo. Ben đang gọi. Max bật nút nghe ngoài và đặt nó lên giá đỡ.

“Ellie đang ở cùng tôi, Ben,” Max nói. “Cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Hughes nghĩ Landrys đang gọi Cogburn đi chỗ khác,” Ben nói.

“Tại sao?”

“Greg Roper,” anh trả lời. “Không ai biết về Greg Roper cho đến khi anh ta ra trình diện. Và bây giờ anh ta biến mất. Lời giải thích hợp lý nhất đó là có rò rỉ thông tin. Ai đó đang cung cấp tin cho Landrys về cuộc điều tra của chúng ta. Chúng tôi đã thành lập một đội đặc nhiệm để tìm ra đó là ai.”

“Và điều đó có nghĩa là Landrys biết rằng Ellie có thể không nhận diện được họ từ vụ nổ súng đó,” Max kết luận.

“Phải,” Ben nói. “Theo Hughes, bọn nhà Landrys bây giờ không còn lý do để gây nguy hiểm cho Ellie. Anh ta nghĩ cô ấy sẽ ổn ở nhà mình.”

“Vậy có ai tìm thấy Cogburn chưa?” Max hỏi.

“Chưa.”

“Vậy thì tôi sẽ không để cô ấy một mình,” anh khẳng định một cách dứt khoát.

“Tôi đồng ý,” Ben nói. “Tôi nghĩ Hughes đang hấp tấp.”

Sau khi anh kết thúc cuộc gọi, Ellie quay sang Max. Anh đang cau mày.

“Anh nghĩ em vẫn còn nguy hiểm từ bọn Landrys à?”

“Anh không biết,” anh thừa nhận. “Nhưng anh sẽ không để em ra ngoài tầm mắt mình cho đến khi anh biết Willis Cogburn đang ở đâu.”

HAI MƯƠI LĂM

Dự báo thời tiết cho ngày thứ Bảy hơi u ám. Dự đoán sẽ có mưa vào đầu buổi tối. Tuy vậy, buổi sáng của ngày có tiệc, trời nắng, và không một áng mây làm tỳ vết bầu trời xanh vắt.

Cha mẹ Ellie đang ngồi ở bàn nhà bếp với các bà dì của ông William, bà Vivien và Cercilia, khi cô bước vào với Max.

“Tôi không nghĩ trời sẽ mưa tối nay,” ông William dự đoán.

“Ông trời sẽ không *dám* đâu ạ,” Ellie nói. “Hôm nay là đêm trọng đại của Ava mà.”

“Không phải, bé à, ngày đám cưới mới là đêm trọng đại của nó. Hôm nay chỉ là đêm cận trọng đại thôi,” bà Claire nói.

Ellie xém tí nữa là bật cười cho đến khi cô nhận ra mẹ cô đang nghiêm túc. “Có phải Ava có một danh sách cho trọng đại, hơi trọng đại, và cực kỳ trọng đại không ạ?”

“Đừng bắt đầu, Eleanor.”

Ông William giới thiệu Max với các bà dì của mình. Anh bắt tay họ và mỉm cười khi từng người nói lời chào anh và kể cho anh nghe các kế hoạch của họ trong ngày hôm nay. Anh nghe từ viện bảo tàng đến cửa hàng, gạt đầu khi họ nhìn anh vẻ trông đợi, và bật cười to khi Dì Cecilia vỗ vào tay của Ellie hỏi cô việc học hành ở trường thế nào rồi.

“Cháu nhắc ta nhớ tới ông chồng quá cố của ta,” Dì Cecilia nói với Max.

“Em thì nghĩ cậu ta trông giống Edgar quá cố của em hơn,” Vivien nói. “Ông ấy là một người đàn ông đẹp trai.”

Max không biết phải trả lời thế nào, thì Ellie đã cứu anh khỏi phải nói gì khi cô hỏi các bà dì của mình, “Hai dì đã có bữa tối yên tĩnh chứ ạ? Cháu hy vọng hai dì đã thấy thoải mái ở trên lầu.”

“Ừ,” Dì Vivien nói. “Thật tốt vì Annie đã nhường phòng con bé cho chúng ta.”

“Phòng đó rất dễ thương,” dì Cecilia xen vào. “Cái màu mới đó rất đẹp.”

Ellie chia sẻ một nụ cười nhanh với Max, sau đó nói, “Annie đâu rồi ạ?”

“Nó đi khỏi sáng sớm nay,” cha cô nói. “Trông rất mệt mỏi. Nó trông như một con ma ấy.”

“Con bé vừa mới qua kỳ thi công chức mà,” Ellie nói. “Con bé hẳn rất mệt. Nó chắc là đã học suốt ngày đêm trong mấy tháng qua.”

“Chắc vậy. Tất nhiên là nó hẳn đã rất mệt. Nó vừa mới thi xong.”

“Nó đi đâu sớm thế ạ?” Ellie hỏi.

“Ava đến đón nó lúc tám giờ, và Annie đã cầm theo cái váy cho bữa tiệc đi với nó.”

“Tại sao?”

“Lai áo bị rách,” mẹ cô giải thích. “Ava có một thợ may ở cửa hàng của nó. Cô ấy sẽ sửa lại cho nó.”

“Chúng ta đi đâu đây, Claire?” dì Vivien hỏi.

Ba người phụ nữ đứng lên và hướng ra cửa.

“Chúng tôi sẽ trở lại lúc bốn giờ,” mẹ cô nói. “Chúng tôi cố tình đi suốt ngày để những người dọn dẹp và những người cung cấp thực phẩm mà Ava thuê có thể làm công việc của họ. Chúng tôi chỉ còn cách đó.”

“Cháu có muốn đi cùng chúng ta không, Ellie?” dì Vivien hỏi. “Chúng ta sẽ dùng cơm trưa ở cái nhà hàng mới ở trung tâm. Chúng ta rất muốn cháu đi cùng.”

“Cháu xin lỗi, cháu không thể ạ,” cô nói. “Cháu còn nhiều việc để làm ạ,” cô nói dối.

“Chúng ta sẽ mang về cho hai cháu một ít món,” dì Cecilia hứa.

Bà dì của cô hành động như thể Ellie vẫn còn mười một tuổi, nhưng cô không thấy bị xúc phạm. “Rất tuyệt ạ.”

“Con có váy mặc tối nay chưa?” mẹ cô hỏi.

“Có, con có rồi ạ.” Cô thật ra có mang hai cái váy, một cái cúp ngực hơi đơn giản một chút, còn cái kia là một cái váy dài màu hồng.

“Nếu không chúng ta có thể đưa con tới cửa hàng, và Ava sẽ tìm thứ gì đó cho con mặc.”

“Con có váy mà mẹ,” cô lặp lại. “Khi nào Annie về nhà ạ?”

“Ava muốn tạo ấn tượng khi xuất hiện, nên Annie đã đi với nó và John. Chúng sẽ có mặt ở đây kịp giờ lúc bảy giờ bốn lăm.”

“Bữa tiệc bắt đầu lúc bảy giờ mà.”

“Ừ, đúng thế.”

“Vậy Ava muốn xuất hiện trễ à?”

“Trễ là một mà,” bà Claire giải thích. “Đó là điều nó đã nói với mẹ.”

“Nhưng đó là tiệc của nó mà.”

“Mẹ cũng đã nói thế với nó rồi, con yêu.”

“Không phải nó nên đúng giờ sao ạ? Còn Annie sẽ chủ trì bữa tiệc đó. Con bé chắc chắn phải ở đây để đón khách nữa.”

“Ava có hai chị mà. Con có thể đón khách cho đến khi Annie có mặt ở đây.”

“À ha,” Elli nói. Tất nhiên. Giờ thì cô đã hiểu. Những tin đồn xấu xa sẽ biến mất nếu Ellie chào đón khách và tiếp đãi họ ở bữa tiệc hôm nay. Ellie sẽ để cho mọi người biết cô đã chấp nhận Ava và John. Vậy là, Ava sẽ hoàn toàn loại bỏ tin đồn.

“À ha, cái gì?” mẹ cô hỏi.

“Đừng bận tâm ạ.”

Cũng đã đến lúc cho nó qua rồi, cô quyết định. Không oán giận nữa. Không giận dữ cũng không xấu hổ nữa. Ava và John đã thuộc về nhau, và cũng đã đến lúc Elli nên chúc phúc cho họ. Cô chưa bao giờ có mối quan hệ tốt với em gái cô bởi vì họ rất khác nhau, nhưng giờ cô thấy

cũng đã ổn với chuyện đó. Và cô sẽ cố để thích nghi.

“Tối nay phải là một đêm hoàn hảo cho Ava,” bà Claire nói.

Ellie biết lời nhận xét của mẹ cô cũng là một lời cảnh báo. “Sao mẹ cau mày với con thế? Con sẽ không làm gì để làm hỏng đêm hoàn hảo của nó đâu.”

HAI MƯƠI SÁU

Gia đình Patterson không phải là những người dễ chịu.

Sau khi Hershey và Clark đến nhà Sullivan vào cuối buổi chiều đó, Max đã cho họ những hướng dẫn và bảo Ellie hứa cô sẽ ở với họ, sau đó đi bộ qua vài tòa nhà để đến nhà của Patterson.

Hai vợ chồng họ ra mở cửa cùng nhau, nhưng không ai mời Max vào trong. Sự oán giận hiện rõ trên mặt ông Patterson, còn bà Patterson thì lộ rõ vẻ bức tức.

Max cho họ xem huy hiệu của mình và nói, “Tôi là đặc vụ Daniels, và tôi là nhân viên FBI.”

“Tại sao các người không để chúng tôi yên?” Ông Patterson nói.

“Tôi muốn nói chuyện với ông bà về con trai hai người.”

Hai vợ chồng họ từ từ bước ra hàng hiên, và Ông Patterson kéo cánh cửa lại phía sau ông.

“Các anh muốn biết gì về nó?” ông hỏi.

“Đầu tiên, tôi muốn biết anh ta đang ở đâu,” Max nói một cách bình tĩnh.

“Tại sao?” Bà Patterson hỏi trong một giọng có sỏi trong đó. “Để các anh có thể quấy rầy nó nữa ư?”

“Hay là các anh muốn bắt nhốt nó lại lần nữa?” Ông Patterson hỏi. Ông khoanh tay ngang ngực và nhìn trừng trừng vào Max. “Evan đã chẳng làm gì sai cả, và tôi hiểu luật đấy. Các anh không thể đụng vào nó.”

“Nó đã là một cậu bé ngoan cho tới khi con bé đó đến,” bà Patterson nói. Chỉ một dấu hiệu nhỏ nhất của sự thất vọng lướt qua khuôn mặt bà trước khi cơn giận trở lại. “Chúng tôi đã đặt nhiều hy vọng vào nó. Hy vọng nó sẽ làm được gì đó cho có ích cho bản thân mình. Nó rất thông minh và sáng trí. Tất cả các giáo viên đều nói với chúng tôi như thế.”

“Con bé đã hủy hoại cuộc đời nó, kể cả cả sát và những kẻ khác. Mà nó đã chẳng làm hại ai cả.”

Max muốn tranh luận, nhắc họ nhớ rằng Ellie chỉ mới mười một tuổi khi con trai họ lần đầu tiên tấn công cô ấy, nhưng anh biết là vô ích để chỉ ra các sự thật đó. Họ đã bẻ cong chúng lại cho hợp với ý nghĩ của mình, và sẽ chẳng gì anh nói làm họ thay đổi suy nghĩ được. Họ muốn tin con trai họ là một nạn nhân.

“Tôi không ở đây để nói về chuyện đã xảy ra,” Max nói.

“Chúng tôi không biết Evan ở đâu. Chúng tôi không nhìn thấy nó trong nhiều tháng rồi,” Ông Patterson khẳng định.

“Nếu có biết đi thì chúng tôi cũng chẳng nói cho anh biết,” vợ ông lầm bầm.

“Con trai ông bà đã cố mua một khẩu súng ngày hôm qua,” Max nói với họ.

“Tôi không tin,” bà Patterson ngấu nghiến đáp trả lại. “FBI các người luôn luôn nói dối.” Bà kéo ra một bao thuốc lá từ túi áo và huých khuỷu tay vào chồng đòi bật lửa.

“Có phải con nhỏ đó gọi cho anh và nói với anh lời dối trá về khẩu súng, vì thế anh mới tới đây và làm phiền chúng tôi?” Ông Patterson hỏi.

“Chúng tôi biết con bé đã trở lại thị trấn. Chúng tôi đọc được tin đó trên báo. Con bé ở đằng sau chuyện này mà.” Bà Patterson châm một điếu thuốc và hít vào. “Nó sẽ không dừng lại cho đến khi hủy hoại được thằng bé nhà tôi.” Khói thuốc cuồn cuộn phả ra khỏi miệng bà khi bà nói. “Nó phải là người bị nhốt lại mới đúng. Tôi hy vọng nó sẽ nhận được những gì xứng đáng với nó.”

Max chấm dứt buổi nói chuyện này. “Tôi phải cảnh báo hai người. Nếu con trai ông bà có một khẩu súng, mà ông bà không làm gì để ngăn anh ta lại, ông bà sẽ chịu trách nhiệm nếu anh ta làm bị thương ai đó. Tôi cũng sẽ bắt nhốt luôn hai người đấy.”

Họ không trả lời cho sự đe dọa của anh, nhưng khi anh bước xuống các bậc tam cấp ngoài hàng hiên, anh nghe tiếng cửa đóng sầm lại.

HAI MƯƠI BẢY

Clark và Hershey đang ở trong căn hộ với Ellie. Max đã không chuẩn bị cho điều anh sắp thấy khi anh bước vào trong. Hershey ở trần và ngồi trên thành ghế sofa trong khi Ellie ngồi sát bên anh ta. Còn Clark thì ngồi ở bàn cà phê dùng laptop của Ellie.

“Cái gì thế này...,” Max bắt đầu.

“Anh về rồi à,” Ellie nói. Cô vỗ nhẹ vào vai Hershey. “Được rồi, anh có thể mặc áo vào rồi. Đó là mô sẹo thôi.”

“Cô chắc chứ?” Hershey hỏi.

“Tôi chắc mà. Không có gì đâu.”

Ellie bước đến bên Max và gần như là hôn anh trước khi nhận ra điều mình đang làm. Cô bước lùi lại và hỏi, “Gia đình Patterson thế nào ạ?”

“Họ sẽ không nhận được giải ba mẹ của năm đâu,” anh trả lời.

Clark đóng chiếc máy tính xách tay lại. “Tôi đã nói chuyện với anh bạn cảnh sát trưởng Spike Bennet của cô,” anh nói. “Cái tên này lạ thật, nhưng mà là một gã dễ thương đấy,” anh tiếp tục. “Anh ta muốn cô biết cửa hàng bán súng đó nằm gần một thị trấn tên là Lipton, và người chủ sở hữu nó không đáng tin lắm. Spike đã cố gắng đóng cửa nó, nhưng chưa được. Anh

ta nói rằng chỉ cần Patterson có được một số tiền phù hợp thì hẳn sẽ có bất kỳ thứ gì hẳn muốn. Bennet đang trên đường đến đó bây giờ để nói chuyện với người chủ, để xem thử có phải Patterson đã đến đó hôm qua hay không.”

“Anh có nghĩ anh ta sẽ nói cho anh ấy biết nếu hẳn ta có tới?” Hershey hỏi.

“Patterson có thể không biết về cửa hàng súng này,” Ellie nói.

“Bennet muốn cảnh báo anh ta thôi. Sau khi xong việc ở Lipton, Bennet sẽ đến đây để giúp giám sát.”

“Cô sẽ không phải lo lắng bất kỳ điều gì tối nay đâu, Ellie,” Hershey đảm bảo. Anh cài nút áo lại và bỏ nó vào quần.

Ellie nhìn đồng hồ. “Tôi cần đi chuẩn bị,” cô nói. “Cám ơn vì đã trông chừng tôi nhé.”

Cả hai đặc vụ, Max để ý thấy, đang cười như những thằng ngốc với cô, nhưng miễn là họ thực hiện nhiệm vụ của mình, anh không quan tâm nếu họ có mê tít cô ấy.

“Hình như ở đây hơi lạnh thì phải?” Clark hỏi.

Ellie vừa bật cười vừa đi vào phòng tắm.

Ba mươi phút sau cô đã sẵn sàng cho bữa tiệc. Max cũng đã mặc một bộ vét và thắt cà vạt, anh đang siết nó vào thì cô bước ra. Cô trông rất đẹp. Cô mặc một bộ váy màu hồng nhạt và đôi giày cao gót.

“Trông em ổn chứ?” cô hỏi. “Max?”

Anh lắc người để ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ. “Ừ, trông em được lắm.”

Được lắm á? Ellie biết anh không phải là người “mồm mép” ...nhưng chỉ *được* thôi á? “Cảm ơn,” cô nói. Cô đã mất một lúc lâu để cuốn tóc và cô thậm chí còn trang điểm nữa. Vậy mà chỉ *được* thôi ư?

“Anh trông đẹp lắm,” cô nói. “Nhưng cái cà vạt của anh hơi bị xoắn lại.”

Cô bước qua căn phòng và đứng trước mặt anh trong khi cô chỉnh lại cái nút thắt cho chiếc cà vạt sọc của anh. Mùi nước hoa của cô bao quanh anh, và tất cả điều Max muốn làm là xé váy cô ra và làm tình với cô.

“Anh ghét cà vạt,” thay vì vậy anh nói.

“Em tưởng anh hay dùng nó chứ,” cô trả lời. “Không phải anh mặc vét và đeo cà vạt mỗi ngày ở Honolulu sao?”

“Không, bọn anh chỉ mặc quần soóc kaki, không mặc áo.”

Cô cười. “Vậy chứ anh vất vả súng và huy hiệu của anh ở đâu?”

“Cạp quần soóc... hoặc là quần bơi. Bọn anh phải sẵn sàng cho bất kỳ điều gì.”

“Vậy các nữ đặc vụ mặc gì ở Honolulu?”

“Bikini,” anh trả lời với khuôn mặt cố nín cười. “Bọn anh cũng không có nhiều việc để làm lắm.”

“Em không lo lắng tối nay đâu, vì thế anh không cần phải cố làm em thư giãn đâu.”

Anh nhìn cô vẻ nghi ngờ.

Cô hôn lên má anh. “Được rồi, em cũng có chút lo lắng.”

“Chắc anh sẽ nghĩ ra thứ gì đó để làm em thấy thoải mái tối nay mới được.”

“Như thế nào?”

“Cho anh vài phút đã.”

Điện thoại Ellie reo. Cô không nhận ra số gọi và tính không trả lời.

“Em nên nghe xem đó là ai,” Max bảo.

Cô trả lời theo cách cô đã dùng nhiều năm nay. “Bác sĩ Sullivan nghe.”

Giọng trên điện thoại trầm trầm, “Không, tôi sẽ không chơi cho đội Colts.”

Tay Ellie vẫn còn run vì cuộc nói chuyện với Simon Daniels, chàng tiền vệ xuất sắc nhất mọi thời đại. Chúa ơi, có phải cô đã nói chuyện với anh ấy không vậy? Cô không thể nhớ cô đã nói gì trong một hay hai phút đầu tiên, nhưng cô biết cô đã nói một thôi một hồi, sau đó cô sực tỉnh lại và *tra hỏi* anh về mùa giải sắp tới.

Hóa ra Simon mắc một chút bệnh tưởng (*), và trong nửa tiếng sau đó là một sự trao đổi câu hỏi! Anh trả lời một câu hỏi cô đưa ra, sau đó tới phiên cô trả lời lại cho anh một câu hỏi. Vài câu hỏi của anh rất buồn cười, nhưng cô không cười.

(: hypochondriac - Người bị bệnh tưởng là người luôn bị ám ảnh với ý nghĩ họ đang hoặc sẽ bị bệnh nào đó – ND)*

“Không, đó là một bệnh đặc biệt có liên quan tới một ký sinh trùng được tìm thấy trong

nước ở khu vực Amazon, không, không phải đâu ạ, đó không phải là bệnh truyền nhiễm.”

Cô thấy Max đang tròn xoe mắt, và cô lắc đầu với anh.

Max cuối cùng cầm lấy điện thoại từ cô khi cô đưa nó cho anh và nói, “Simon muốn nói chuyện với em trai da trắng của anh ấy.”

“Em giờ có súng đấy nhé,” anh nhắc ông anh của mình. “Vì thế thôi gọi em như vậy đi nhé.”

Ellie lắng nghe cuộc nói chuyện đó và thấy sốc với những từ ngữ Max *ném* ra, nhưng sau đó cô quyết định chắc là anh đang *ăn miếng trả miếng* thôi. Đúng là anh em trai khác xa so với chị em gái. Cô nghi ngờ họ sẽ *rên rĩ* với cách mà Ava đã làm.

Ôi Chúa ơi, bữa tiệc. Cô phải ở nhà trước mười lăm phút trước rồi mới phải.

Khi cô bước xuống các bậc thang từ căn hộ, cô thấy vui vì thời tiết rất *hợp tác*. Có mây đen treo trên đầu, và không khí rất ngọt ngào và oi bức, nhưng còn hơn là bị mưa. Cô nghĩ thật ngớ ngẩn để tổ chức bữa tiệc ngoài trời vào thời gian này trong năm, nhưng cô sẽ không chia sẻ ý kiến của mình với Ava hay với mẹ cô.

Clark và Hershey đang kiểm tra sân sau ở mỗi bên của căn nhà và cả ở đằng sau. Đã sáu giờ khi Ellie và Max bước vào nhà bếp. Căn nhà tràn đầy là hoa với hoa và nến cũng đã được thắp lên. Ngay cả đồ nội thất cũ mòn trong phòng khách cũng trông như thể đồ mới vì những đóa hồng trên chiếc bàn cà phê. Ba mẹ và các bà dì của cô đã lên lầu để thay đồ.

Max đã rất dịu dàng. Anh ôm vai cô ý trợ giúp tinh thần cho cô, và đi đến tủ lạnh lấy cho cô một ly sữa. Các khách mời sẽ đến ngay thôi, và cô cũng đã sẵn sàng. Cô bước vài bước băng qua phòng khách và dừng lại nhìn ra cửa sổ.

Và ở đó là... Evan Patterson... đang đi trên vỉa hè phía trước nhà cô. Cô cứng người, và anh ta cũng thế, trong ít nhất hai hay ba giây họ đã nhìn chăm chăm vào nhau.

Sau đó anh ta mỉm cười, còn cô bỏ chạy.

“Anh ta ở đây. Anh ta ở đây.” Cô hầu như không thể phát ra tiếng nói, nhưng Max hiểu cô đang cố nói gì với anh.

“Ở đâu?”

“Đằng trước,” cô thì thầm. “Anh ta ở đằng trước.”

Max tóm lấy cô và kéo cô vào phòng để đồ. Anh đẩy cô vào trong và nói, “Em ở đây cho đến khi anh nói em có thể bước ra.”

Cô nhìn anh rút khẩu súng của mình ra khi cánh cửa đóng lại. Ellie đang run rẩy dữ dội và không thể bắt kịp hơi thở của mình, vẫn đang thở quá nhanh ngay cả khi cô sụp xuống sàn nhà.

Cơn giận ập đến như một cú tiêm vào chất adrenaline (*). Cô muốn kiếm Patterson, đánh và đá anh ta, làm đau anh ta như anh ta đã làm đau cô. Cô thấy mình đang điên lên với cái ý nghĩ ấy, nhưng cô không dám. Cô muốn được tức giận hơn là sợ hãi.

(: chất sinh ra khi ta ở trạng thái tức giận – ND)*

Cô vớ lấy cánh cửa và lấy lại giác quan của mình. Cô lắng nghe bất kỳ tiếng ồn nào, nhưng chỉ có âm thanh của tiếng nước từ vòi sen trên lầu.

Hãy cẩn thận, Max. Hắn ta hèn hạ, nguy hiểm và xảo quyệt.

Có vẻ như cô đã chờ tới một tiếng đồng hồ, nhưng cô biết tâm trí mình đang đánh lừa cô. Trong nhà kho này nóng quá, cô nghĩ, nhưng cô vẫn đang run lấy bầy.

Max cuối cùng cũng mở cánh cửa ra. Cô ném mình vào vòng tay anh. “Anh bắt được hắn không?”

“Không,” anh trả lời. Anh có thể cảm thấy sự run rẩy của cô và ôm cô. “Clark và Hershey vẫn đang tìm kiếm, nhưng Patterson biến mất rồi. Em có chắc...”

Cô cố đẩy mình ra khỏi anh. Nhưng anh không để cô đi. “Được rồi, em chắc là đó là anh ta phải không.”

“Phải. Anh ta mặc quần đen và áo sơ mi trắng.”

“Tay hắn ở đâu?”

“Em không thể thấy được. Đằng sau lưng hắn, em nghĩ thế, hoặc trong túi. Hắn cười với em, Max.”

“Chúng ta sẽ bắt được hắn,” anh hứa.

“Nhưng sau đó thì sao? Chúng ta có thể làm gì? Đâu có phạm luật nếu đi bộ trước nhà em. Em không có lệnh cấm nữa, và điều đó cũng chẳng giúp ích gì hơn. Cho tới bây giờ, Patterson đã chẳng làm bất cứ gì sai.”

“Nếu hắn có mang một khẩu súng, anh có thể bắt hắn.”

“Nhưng mà anh sẽ phải tìm thấy hắn trước đã.”

“Ellie, con đang làm gì trong nhà kho vậy?” Ba cô hỏi.

Max kéo cô vào phòng và choàng cánh tay mình quanh cô.

“Ba à, có chuyện này...,” cô đang cố nghĩ ra cách nhẹ nhàng để nói với ông về Patterson.

Max vào thẳng luôn. “Patterson ở phía trước trên vỉa hè.”

Nụ cười trên mặt cha cô biến mất, và lo lắng thế chỗ vào.

“Ba à, không sao đâu. Chúng ta có ba đặc vụ ở đây, và nếu Patterson cố làm gì đó, họ có thể bắt hắn ta và công lại.” Cô không đề cập đến khả năng Patterson có thể có một khẩu súng. “Họ bảo đảm chuyện này ba ạ. Con đã nhìn thấy hắn ta, nhưng hắn ta đã bỏ đi trước khi con cho Max biết. Hắn chắc sẽ trở lại.”

“Có lẽ chúng ta nên hủy bữa tiệc này,” ông nói.

Cô cố làm cho tình hình sáng sủa lên. “Ba đùa đấy ạ? Con còn sợ Ava hơn cả Patterson nữa đó.”

“Có lẽ ba nên nói với mẹ con?” ông hỏi, và trước khi cô có thể trả lời, ông lắc đầu và nói, “Không, chúng ta sẽ không lo lắng về con bé.” Ông quay sang Max. “Nếu thằng điên đó quay lại, cậu sẽ bắt hắn. Trong khi chờ đợi, cậu trông chừng con gái tôi nhé.”

Chẳng bao lâu sau mấy người cung cấp thực phẩm và các người phục vụ cũng đã ra ra vô vô ngôi nhà. Max nói chuyện với người phụ trách, tìm hiểu có bao nhiêu nhân viên đang làm việc cho ông ta, và để cho chắc chắn anh phải gặp từng người và nói chuyện với họ.

Có khoảng tám mươi khách đang trên đường đến đây. Sân sau có thể dễ dàng xử lý đám đông, nhưng cũng có những chỗ Patterson ẩn vào nếu hắn đã vào được. Mỗi lối vào sẽ được giám sát chặt chẽ. Spike đề nghị theo dõi con đường phía trước ngôi nhà. Anh sẽ đến sớm. Cho đến lúc đó, cha của Ellie sẽ đứng ở cửa trước. Clark và Hershey sẽ giám sát sân sau và hai bên hông ngôi nhà, còn Max sẽ ở với Ellie.

Hai xe tải của những người cung cấp thực phẩm đang đậu ở lối vào nhà, vì thế khách mời sẽ vào sân sau bằng cách đi vào con đường lát gạch ở bên hông ngôi nhà. Họ bước vào dưới giàn

mắt cáo hình vòng cung và bước vào khu vườn giữa hai chậu hoa cao đầy hoa tươi mới được cắt ra.

Một số khách mời lớn tuổi không muốn đi theo con đường đó để ra đằng sau mà thay vào đó băng ngang qua ngôi nhà. Ông William sẽ kết thúc công việc là người gác cổng. Ông chào họ ở cửa và dẫn họ đi qua ngôi nhà để đến khu tiệc tùng, thỉnh thoảng dừng lại ở nhà bếp cho một vài cuộc nói chuyện trước khi chuông cửa reng lần nữa và ông ngừng lại. Vẫn còn lo Patterson sẽ làm hỏng bữa tiệc, nhưng ông có thể yên tâm hơn một chút khi biết Ellie an toàn với Max. Ông không nghi ngờ Max sẽ quên mình để bảo vệ con bé, dù vậy ông vẫn cầu nguyện cho Chúa sẽ khiến Patterson bị bắt và bị dẫn đi một cách yên bình.

Trong khi cha cô chào đón các khách mời bên trong, Ellie đứng bên ngoài trên bãi cỏ đón khách ở lối vào mới. Cô cảm thấy như thể cô đã nói câu “Rất vui được gặp mọi người”, và câu “Rất vui vì mọi người đã đến” ít nhất cũng cả trăm lần. Và tay cô bị nắm, bị vỗ vào còn nhiều hơn thế. Cô còn phải nghe các cậu “Tội nghiệp con bé”, và “hắn phải rất đau khổ cho cháu nhĩ” từ một vài người bạn của mẹ cô, và “Hắn bạn buồn lắm nhĩ” và “Bạn thật dũng cảm” từ những người khác. Rõ ràng, ai trong thị trấn này cũng đều biết Ava đã đánh cắp hôn phu của Ellie.

Max đứng đằng sau cô. Khi một người phụ nữ vỗ vào tay Ellie và nói, “Đừng từ bỏ tình yêu nhé,” Ellie nghe anh ho, không nghi ngờ anh đang cố che giấu tiếng cười của mình.

Mẹ của Ellie đã có một thời gian tuyệt vời, được gặp gỡ bạn bè. Ellie không thể nhớ cô có khi nào cô đã nhìn thấy vẻ rạng rỡ và hạnh phúc đó chưa. Cha cô đang bước ra cửa sau với bà Webster, người hàng xóm lớn tuổi của họ, với tay bà trên cánh tay ông. Ông giúp bà bước xuống bậc thang và mỉm cười qua bãi cỏ với vợ trước khi quay người và bước vào lại bên trong. Đây là lúc nên phải thế, Ellie nghĩ. Con gái họ kết hôn. Đó là thời gian hạnh phúc.

Mấy phút sau, Max thì thầm vào tai cô, “Spike Bennet vừa đến. Cậu ấy đang theo dõi phía trước bây giờ. Anh sẽ nói với cha em ông có thể ra ngoài này được rồi.”

Vào lúc bảy giờ ba mươi tiếng đàn vĩ cầm được chơi lên. Dì Cecilia và Dì Vivien đang ở trong lều và đang rất vui vẻ. Không khí đã mát hơn nhiều bởi chỗ cho thuê lều đã đem đến hai máy điều hòa nhỏ. Mỗi cái được đặt gần cửa của lều.

Khi khách mời đã bắt đầu đến thưa dần, Ellie đi dạo quanh bãi cỏ trò chuyện với những người quen cũ và kiểm tra những người cung cấp thực phẩm. Max không rời cô. Nếu có cơ hội, cô sẽ giới thiệu anh như là một người bạn của gia đình. Clark và Hershey hầu như không bị chú ý. Cô có thể thấy mỗi người bọn họ đang bước quanh bãi cỏ, chú ý bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm nào. Họ rất kín đáo, không ai đoán được lý do họ ở đó.

Dì Cecilia ra hiệu cho Ellie, hỏi cô có thể vui lòng lấy khăn choàng cho bà không. Bà ấy đang cảm thấy lạnh từ máy điều hòa không khí nhưng quá vui để rời đi.

“Bà ấy chỉ muốn khoe cái khăn choàng mới thôi,” Dì Vivien nói.

Dì Cecilia gật đầu. “Nó dễ thương lắm, và tôi hiếm khi có cơ hội được choàng nó. Nó ở trên ghế trong phòng của dì. Lấy nó dùm dì nhé cháu yêu. Ta ghét phải di chuyển.”

“Mấy giờ rồi nhỉ?” Dì Vivien hỏi. “Lẽ ra Ava và John đã ở đây rồi chứ? Còn Annie nữa?”

Ellie nhìn đồng hồ. “Cháu biết Ava lắm, con bé sẽ ở đây đúng năm phút nữa.”

“Vậy thì nhanh lên nào. Cháu không muốn bỏ lỡ nhìn thấy nó bước vào đâu.”

Ellie thấy vui nếu được bỏ lỡ. Max theo cô vào nhà. Trong khi Ellie chạy lên lầu, anh kiểm

tra cửa trước. Anh hài lòng khi thấy cha cô đã khóa cửa lại. Anh đứng ở dưới cầu thang chờ cô thì anh nghe tiếng thét lên.

Ellie định ra khỏi phòng ngủ. Thì thấy cánh cửa tủ đang mở. Khi cô với tới để khép lại, Evan Patterson nhảy ra. Cô nhìn thấy khẩu súng ở tay trái hắn và sự ghê tởm trong đôi mắt hắn. Cô hét lên và cố đẩy cánh cửa chặt lại như cô có thể. Nó chèn hắn ta trong một lúc, và cô có một giây để chạy đi.

Hắn ta khỏe, cực kỳ khỏe. Khi cô quay người chạy, hắn tóm lấy cánh tay cô và kéo mạnh cô về phía hắn. Tay hắn như cái gọng kìm, kẹp chặt cô lại đến mức cô nghĩ hắn có thể sẽ làm gãy xương cô mất. Không thể nào thoát ra được. Cô nhìn thấy nắm tay hắn đang vung tới. Cô đá vào ống chân hắn với cái mũi nhọn của đôi giày, sau đó đá một cái nữa vào đùi hắn. Nhưng không làm hắn dừng lại.

Hắn nhắm vào hàm cô và định thoi vào đó, nhưng cô cúi thấp đầu xuống vừa đúng lúc nắm tay hắn vung tới. Một phần trán cô trúng cú đấm đó, làm cô xay xẩm. Cái nhẫn của hắn cắt trúng cô. Cô đau điếng.

Cô vẫn đấm đá và la hét khi Max kéo hắn ra khỏi cô. Cái váy rách toạc ra vì Patterson không buông ra. Mạnh ngang ngửa Patterson, Max dễ dàng nhấc hắn lên và ném vào tường, nhưng sự giận dữ đã cho Patterson một sức mạnh mới.

Max cố giật lấy khẩu súng của hắn cùng lúc làm tấm chắn cho Ellie. Patterson lặn vòng sau đó bay xuống cầu thang. Max giật súng ra và nhắm bắn, vừa lúc Patterson quay lại và nã một phát đạn vào họ trước khi lặn vào góc phòng và biến mất. Max bay xuống cầu thang đuổi theo hắn, Patterson bắn thêm phát nữa. Viên đạn sượt qua không trúng, trúng trần nhà khi hắn chạy ra cửa sau.

Với một cú nhảy vọt, Max vật hắn xuống đất, nhưng Patterson cũng đã xoay sở để bắn ra thêm hai phát đạn nữa. Các viên đạn làm vỡ tan các bình hoa, làm các mảnh gốm vỡ vụn, như

tên lửa, bay lên không trung. Với đầu gối ghim vào sống lưng Patterson, Max đã tước được khẩu súng của hắn. Clark cầm lấy khẩu súng và giúp anh khống chế hắn trong khi Hershey chạy tới, rút chiếc còng ra khỏi túi sau quần.

Các khách mời dự tiệc vừa la hét vừa chạy tháo thân.

Phía trước ngôi nhà, Ava vừa bước ra khỏi xe, không kiên nhẫn chờ John bước vòng qua để mở cửa xe cho cô. Cô chỉnh lại váy, vuốt lại tóc, và tiến một bước về phía vỉa hè.

Đám đông chạy tán loạn trừ đôi chân như tê liệt của cô.

HAI MƯƠI TÁM

Hậu quả không đẹp tí nào.

Ava đứng giữa sân quan sát sự thiệt hại. Cô không nghe thấy tiếng sấm mà vẫn đứng đó khi bầu trời mở ra và mưa như trút nước lên cô. Khi cô bước vào nhà bếp, cô ướt như chuột lột.

John lấy ra một cái khăn tắm và cố lau nhẹ lên hai cánh tay cô, nhưng cô đẩy tay anh ra. Cô đang run rẩy với phần nộ.

“Chị ta đâu rồi?” cô hỏi trong một tiếng hét làm ngôi nhà rung lên, chắc ít nhất cũng cỡ bảy độ Richter.

Mẹ cô đang ngồi ở bàn với hai tay ôm đầu khi Ava rồn rảng buộc tội Ellie đã cố tình gây chuyện để phá hủy bữa tiệc của cô. Sau khi nghe những lời vô lý đó trong vài phút, bà Claire đứng dậy và nói, “Ava, im đi và về nhà đi. Con làm mẹ đau đầu quá đấy.”

Tay Ava đưa lên cổ họng mình. “Mẹ, đây là đêm của con mà. Và cũng là của John,” cô thêm vào. “Làm thế nào mà mẹ lại đứng về phía Ellie nhỉ?”

“Mẹ chẳng đứng về bên nào hết,” mẹ cô nói. “Con không biết chuyện gì đã xảy ra trước khi con bước ra khỏi xe đâu,” bà chỉ ra ngoài. “Con không nên đổ tội cho bất kỳ ai.”

“Ồ, con biết ai gây ra nó rồi mà. Ellie chứ ai.”

“Im đi. Mẹ biết con buồn-“

“Buồn không phải là từ mô tả được con đang cảm thấy gì đâu.”

“Đám cưới này biến con thành một đứa điên mất rồi.”

“Con chỉ muốn nó hoàn hảo. Có gì sai sao?” Cô òa khóc và bước vào vòng tay của John để anh an ủi cô. “Cái sân thật là đẹp với toàn hoa là hoa... và cái lều cũng thật hoàn hảo...” Cô đột ngột bật ra khỏi chõng sắp cưới. “Chị ta đâu?” cô hét lên.

“Trong phòng tắm,” mẹ cô đã dịu lại. “Max và ba con đang chăm sóc vết thương trên trán nó.”

Ava ào ra khỏi nhà bếp, bước vội qua các bà dì của mình, đang ngồi trên sofa thưởng thức những lát bánh, và chạy xuống hành lang, để lại những vũng nước theo sau những bước đi. Cô cố vượt qua ba cô, đang vô tình đứng chặn cửa phòng tắm.

Ellie đã được lau sạch vết thương với chất khử trùng từ bộ sơ cứu của cha cô, và giờ đang ngồi một bên bồn tắm vén tóc ra sau để Max dán gạc y tế cho cô. Anh không làm tốt lắm bởi tay anh đang run lên. Anh vẫn còn đang tức giận vì đã để Patterson chạm được vào cô, anh không thể nói được từ nào. Những ý nghĩ vì chuyện có thể đã xảy ra đang chạy đua trong đầu anh. Chuyện gì xảy ra nếu anh đã ở bên ngoài? Patterson có thể đã giết được cô trước khi Max nghe được tiếng cô hét.

“Max...,” Ellie bắt đầu.

“Đừng nhúc nhích.”

“Em vẫn đang ở yên đây mà. Em là bác sĩ. Để em-“

“Không, anh cần làm việc này.”

Ellie đã giữ tóc mình ra sau quá lâu rồi, cánh tay cô đang mỏi nhừ. Dù vậy cô đã không than vãn gì. Vết mặt đau khổ của Max làm cô muốn an ủi anh, nhưng cô biết anh sẽ không nghe. Anh đang cảm thấy có lỗi với cô.

“Ba à, có thể cho con với Max một mình được không ạ?”

“Em vẫn đang chảy máu đấy,” Max nói với cô.

Ba cô đặt bộ sơ cứu vào lòng Ellie và kéo cánh cửa lại đằng sau ông. Ellie nghe tiếng hét của Ava và nhanh chóng khóa cửa lại. Cô lò đi tiếng đập cửa của Ava khi cô cầm lấy miếng băng Steri-Strips từ Max và dán nó vào vết thương. Chỉ mất có ba giây để cô dán kín lại vết thương đó. Sau đó cô quay sang anh.

“Cảm ơn anh.”

Anh trừng mắt nhìn lại cô, vẫn còn đang giận dữ. “Anh đã sai lầm.”

“Cám ơn anh.”

“Cám ơn anh vì cái quái gì chứ? Thôi đi. Giờ không phải là lúc-“

Ellie hôn lên má anh, sau đó tới hàm anh. “Cám ơn anh,” cô thì thầm, “vì đã cứu em và vì đã bắt được hắn.” Cô cọ môi mình lên môi anh. “Giờ anh hãy nói, ‘Không có chi’ đi”.

“Ellie, em có thể đã bị giết rồi. Anh lẽ ra nên-“

“Cám ơn anh.”

Anh nhận ra họ đang quay trở lại lúc đầu. “Em chắc vẫn sẽ nói câu này cho tới khi anh nói ‘Không có chi’ phải không?”

“Không, cho đến khi anh hôn em.”

Anh nhẹ nhàng choàng tay mình quanh cô, thì thầm, “Có máu trên tóc em,” và hôn cô. Miệng cô mở ra bên dưới anh.

Trong khi đó, Ava vẫn đang đập mạnh vào cửa, đang đe dọa giết người.

Khi Max cuối cùng ngẩng đầu lên, anh nói, “Có muốn mượn súng không?”

“Chị không thể trốn mãi trong đó đâu, Ellie,” Ava hét lên.

“Tới lúc giải quyết chuyện này rồi,” cô nói.

Max bước ra trước cô và mở cửa. Anh bắt Ava lùi lại đơn giản chỉ bằng cách bước thẳng vào cô. Cô không còn lựa chọn.

Các bà dì đã rất kinh hãi trước tình trạng của Ellie. Váy cô vừa rách vừa đầy máu, còn tóc quanh vết thương của cô cũng bê bết máu.

“Tới đây ngồi với dì,” Dì Cecilia nói, vỗ nhẹ vào ghế giữa bà với dì Vivien.

Ellie vâng lời và mỉm cười khi ai cũng đang cố gắng an ủi cô.

Sự cảm thông của họ làm Ava thấy tức giận. “Cháu mới là nạn nhân ở đây,” cô hét lên.

“Mẹ chẳng thấy chút máu nào ở con cả,” mẹ cô nói nhanh. Bà ngồi xuống chiếc ghế bành kế chiếc sofa.

“Claire, bánh ngon thật,” Dì Cecilia nói.

“Annie đâu rồi ạ?” Ava hỏi. “Chị ấy sẽ đứng về phía con.”

“Nó đang thay đồ, và vì Chúa, đừng có nói bên nào nghe chưa.”

Hershey ra hiệu cho Max. Một phút sau, Ellie nhìn qua vai thấy hai người đàn ông đang đứng trong bếp. Max bỏ hai tay vào túi và gật đầu mỗi câu Hershey nói với anh.

Ngay khi Max bước trở vào phòng khách, ông William buột miệng nói, “Tất cả là lỗi của tôi. Tôi đã để cửa trước không khóa khi tôi dẫn khách bước qua nhà. Bởi thế nên thằng đó mới vào trong được. Trước khi Spike đến, nó đã trốn trên lầu và chờ đợi. Đó là những gì nó đã làm, và tất cả là lỗi của tôi.”

“Ai đã trốn trên lầu ạ?” Ava đang cố nắm bắt câu chuyện.

“Evan Patterson. Nó đã vào được trong nhà với một khẩu súng, và chờ trên lầu.”

Ava choáng váng. “Sao không ai nói cho con biết hết vậy? Con nghe ai đó nói Ellie gặp rắc rối, nhưng con không biết-“

“Trong nửa tiếng qua cô chỉ bận tâm tới nguyên rửa người khác,” Ellie nói. “Có thêm nghe ai nói đâu mà biết.”

Bà Claire quay sang chồng. “Ông không nên tự trách mình như thế, William.”

“Đúng đó, Ba,” Ellie đồng ý. “Ba cần tập trung vào tin tức tốt lành. Evan Patterson đang trên đường vào đồn tạm giam, và Max nói với con rằng, bởi vì hắn ta có súng và cố giết con và một đặc vụ liên bang, nên chắc chắn hắn sẽ có một thời gian rất dài, dài hơn bao giờ hết trong tù.”

Tinh thần cha cô đã được nâng lên. “Phải, đúng vậy. Ba thừa nhận không biết hắn ẩn náu ở đâu đã làm ba lo lắng không yên.”

Ava ngồi sụp xuống ghế. John hôn lên trán cô và thông báo anh sẽ ăn tối một chút. Nhà bếp trông như một nồi lẩu thập cẩm.

“Mỗi lần...,” Ava càu nhàu. “Luôn luôn là chị, Ellie. Lần nào cũng vậy. Em sắp kết hôn, vậy mà tối nay không phải là thời gian dành cho em. Em thề là em đã nghĩ chị cố tình làm thế.”

Luôn luôn là một diễn viên kịch xuất sắc, Ellie nghĩ. Cô cảm thấy một cơn bùng nổ nên nói, “Phải đó, Ava. Chị đã cố tình mọi chuyện đấy. Chị đã gọi cho Evan Patterson và nói, “Nghe này, Evan yêu dấu, hãy kiếm một khẩu súng, rồi lẻn vào nhà ba mẹ tôi, nhớ trốn trên lầu nha. Tôi sẽ để anh đánh đập tôi lần nữa và giết tôi luôn nếu được vì thế bữa tiệc của Ava sẽ bị phá sản.”

“Châm chọc của con không được đánh giá cao đâu, cô gái trẻ,” mẹ cô nói.

Ava trông có vẻ buồn bã. Đầu nó ngã về phía trước, vai xụi xuống. “Mỗi lần...”

“Thôi, vì Chúa,” Ellie nói. “Được rồi, Ava. Chị xin lỗi. Chị xin lỗi vì đã phá tiệc của em. Chị thật sự đã làm thế. Mọi thứ đã thật là tuyệt. Em đã lên kế hoạch rất hoàn hảo.”

Em gái cô vểnh mặt lên một chút. “Thì em làm mà.”

“Phải,” Ellie nói. Đầu cô đang bắt đầu căng lên, các dây thần kinh muốn vỡ tung, và cô đang bắt đầu run rẩy trong cơn dư chấn của điều cô đã trải qua. “Mọi thứ đã thật là lộn xộn.”

“Cám ơn vì đã thừa nhận chị đã phá nó,” Ava khụt khịt.

“Phải, chị đã làm thế, và chị xin lỗi,” cô đã nói câu này được ba lần.

“Em sẽ tha thứ cho chị nếu chị hứa với em một việc,” Ava nói.

“Bất cứ việc gì.”

“Hãy hứa với em chị sẽ tránh xa đám cưới em ra.”

HAI MƯƠI CHÍN

Được xoa dịu bởi lời xin lỗi của Ellie, Ava và John trở về nhà.

“Con cần đi nghỉ ngơi đi, Ellie,” mẹ cô nói.

“Vâng ạ,” cô hứa. “Nhưng con muốn lên chúc Annie ngủ ngon trước đã.”

Cô rất ngạc nhiên khi bị chóng mặt lúc đứng lên, nhưng cô chắc chắn không ai chú ý tới. Cô không bước hai bậc thang một lúc như cô thường làm và thậm chí còn phải vịn thành cầu thang để giữ cân bằng.

Annie đang ngồi giữa giường với bộ thử thai chưa mở.

“Đóng cửa lại đi chị,” cô thì thầm.

Ellie nhanh chóng làm theo lời con bé yêu cầu, sau đó ngồi xuống đối diện với em gái. “Em vẫn chưa thử thai sao?”

Annie lắc đầu. “Một khi em thử...”

“Thì sao?”

“Em không thể xem như không biết.”

“Nhưng em cần phải biết.”

Cô gật đầu. “Nhưng em phải làm sao đây? Em không có việc làm, và em cũng có những khoản nợ học phí cần phải trả. Rồi tung cả lên.”

“Nếu em có thai, em có muốn giữ nó không?”

Cô không một chút ngập ngừng. “Dĩ nhiên em muốn.”

“Em không một mình, Annie à. Em biết chị sẽ giúp em mà. Em có thể chuyển đến ở với chị. Và còn cha đứa trẻ nữa,” cô nói. “Em nên nói với anh ta.”

“Em thật khờ dại.”

“Không đâu nhóc à.”

“Chị không hiểu đâu. Em còn không biết anh ấy đang ở đâu. Em nghĩ có lẽ em hơi bị loạn trí một chút. Nếu em kể chị nghe việc này, chị hứa là không bị sốc nhé?”

“Chuyện gì?”

“Em chưa bao giờ...chị biết đó...”

“Chuyện gì?” cô hỏi lần nữa.

“Patterson đã làm em sợ, và em không muốn có liên quan gì với bất kỳ người đàn ông nào. Em sẽ không để mình...”

“Chị hiểu. Chị không sốc đâu,” cô nói. “Vậy là cha đứa trẻ là người đàn ông đầu tiên của em?”

Annie gật đầu. “Bốn tháng. Đó là khoảng thời gian chúng em bên nhau. Đó là...một sự hấp dẫn như bị thôi miên ấy. Em không thể giải thích được.”

“Chị biết ý em muốn nói gì. Tin chị đi, chị cũng thế.”

“Không chỉ là về tình dục không thôi,” cô giải thích. “Anh ấy là người hoàn hảo. Anh ấy rất tử tế và chu đáo. Chúng em có rất nhiều điểm chung với nhau. Anh ấy thích những thứ y như em thích, và chúng em có thể ngồi hàng giờ hàng giờ nói chuyện với nhau.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” Ellie hỏi.

Nước mắt thi nhau rớt xuống má Annie. “Em không biết nữa. Chúng em đã có một kỳ nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời bên nhau ở bãi biển. Rồi anh ấy rời khỏi căn hộ của em vào sáng thứ Hai, và em đã không bao giờ nghe được gì từ anh ấy nữa. Không cuộc gọi... không gì cả.”

“Em biết gì về anh ta?”

“Anh ấy là một lính đặc nhiệm hải quân,” cô nói. “Em nghĩ có thể anh ấy đã nhận được một cuộc gọi từ chỉ huy của anh ấy và phải lên đường nhận nhiệm vụ hay đại loại vậy, nhưng nếu đúng là vậy, thì tại sao không gọi điện cho em, hay để lại lời nhắn, hoặc ít nhất nhắn tin cho em cũng được vậy? Anh ấy làm em cảm thấy mình như một con điếm,” cô thì thầm. Nước mắt làm mờ đôi mắt cô khi cô thêm vào, “Em thật sự ngốc nghếch mà.”

“Không phải đâu.”

“Chúng em có sử dụng bao,” cô nói. “Nhưng em đoán không phải lúc nào nó cũng đáng tin cậy.”

“Em có cố liên lạc với anh ta không?”

“Có. Em đã cố gọi cho anh ấy, nhưng anh ấy không trả lời. Em cũng đã để lại lời nhắn cho anh ấy, nhưng anh ấy cũng không hồi đáp. Không ai cho em biết gì cả.” Cô lau nước mắt. “Nếu anh ấy có quan tâm tới em, anh ấy sẽ không bỏ đi mà không nói một lời nào như thế.”

“Vậy em đã làm gì rồi?”

“Em có nói chuyện với Max, và anh ấy nói sẽ thử tìm anh ta cho em.”

“Vậy khi nào anh ấy thực hiện việc này?”

Annie thẳng vai. “Nếu em có thai, em sẽ nói cho anh ta biết anh ta là cha đứa trẻ, anh ta xứng đáng được biết chuyện đó, nhưng em cũng sẽ nói rõ là em không muốn gì từ anh ta cả.”

“Giờ em đang xúc động,” Ellie nói. “Sáng mai hãy thử và giải quyết vấn đề.”

“Em có thể thử bây giờ.”

“Phải, nhưng mức độ hormone của em sẽ cao hơn vào buổi sáng,” cô nói. “Hay là bây giờ thử một cái rồi sáng mai thử thêm cái nữa. Một trong hai.”

Ellie đã cố gắng để có thêm thông tin về anh chàng đó, nhưng Annie không muốn nói về anh ta nữa.

“Em sẽ thử vào sáng mai, nhé?”

“Vâng, em sẽ làm thế,” cô hứa.

Sau đó hai chị em đổi chủ đề. Họ nói về công việc, về những người mà họ biết, cả về đám cưới của Ava.

Ellie đứng dậy. “Chị phải đi tắm rồi đi ngủ đây,” cô nói với một cái ngáp. “Chị mệt quá. Gặp em sáng mai nhé.”

“Chị sẽ rời Winston Falls à?”

“Ừ.”

Annie gật đầu. Cô nhìn Ellie mở cửa ra và sau đó nói, “Thật buồn cười.”

“Gì cơ?” cô hỏi, quay đầu lại.

“Em đã luôn là cô gái ngoan ngoãn.”

“Em vẫn là một cô gái ngoan.”

BA MƯƠI

Max đang chờ Ellie ở tầng dưới. Họ chúc ba mẹ và các bà dì của cô ngủ ngon rồi bước lên căn hộ. Max để cái máy ở mức thấp, các phòng ngủ và hành lang khá dễ chịu. Tuy vậy, nhà bếp và phòng khách thì khá oi bức.

Ellie cởi bộ đồ ra, ném chiếc váy rách dính đầy máu vào thùng rác, và đi tắm. Cô đứng dưới dòng nước lạnh với đôi mắt nhắm lại, cố để cho các bắp thịt mình được thư giãn. Cô gội đầu, cẩn thận tránh vết thương, nhưng cô không bận tâm để sấy khô tóc. Cô chảy nó xuống vai, mặc vào chiếc áo ngủ cotton, thoa kem dưỡng ẩm và dưỡng da toàn thân, và đã sẵn sàng để đi ngủ.

Bên ngoài trời đang nổi cơn giông. Sét đánh một đường sáng cả phòng ngủ, theo sau đó kèm theo những tiếng sầm chớp đì đùng. Mưa quật vào các cánh cửa sổ.

Ellie không hỏi Max liệu cô có thể ngủ với anh hay không. Cô kéo chăn ra và trượt vào giường bên cạnh anh. Anh đang nằm sấp, một cánh tay vắt ngang qua giường, ngủ say. Súng, bao súng, và huy hiệu của anh nằm trên bàn cạnh giường. Cô lăn người nhìn đồng hồ báo thức và giật mình khi thấy đã quá nửa đêm. Cô nhắm mắt lại. Chưa bao giờ cô phải mất hơn một hai phút để ngủ, nhưng tối nay thì khác. Đã mười phút trôi qua, rồi thêm mười phút nữa, mà cô vẫn tỉnh như sáo. Quả là không bình thường với cô.

Ellie hồi tưởng lại những sự kiện trong ngày, nhưng tới Patterson thì tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Cô hít một vài hơi thở sâu, trấn tĩnh lại. Mỗi đe dọa đó đã qua; hấn ta đã bị bắt và không thể làm phiền ai được nữa. Chuyện này cũng là một sự khác biệt. Bây giờ cô đã có thể đi bất kỳ đâu và làm bất kỳ việc gì, thật sao?

Nhưng cũng chưa hẳn. Vẫn còn đó vợ chồng Landrys và khả năng có một người đàn ông tên Cogburn đang săn lùng cô.

Và sau đó là Max. Anh ấy sẽ trở về Honolulu, và cũng sẽ có khả năng cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Vậy là tốt nhất, cô quyết định. Anh ấy sẽ được an toàn hơn ở những nơi mà loại người như Patterson sẽ không bắt được vào anh. Ellie biết mình đang vô lý, nhưng bên trong cô đang là một mớ lộn xộn, cô không thể suy nghĩ rõ ràng. Cô đang bị tác động bởi vụ tấn công của Patterson hay là vì sẽ chia tay với Max?

Đồ không đầu óc, cô nghĩ. Là Max. Ellie muốn khóc. Cô đã bảo anh không được gắn bó với cô, còn giờ thì xem cô đã làm gì. Cô đã yêu anh. Vì vậy không thể chấp nhận được.

Cô phải biết mà giữ khoảng cách, hoặc là cô sẽ thành một con ngốc khóc sưng cả mắt khi anh ra đi. Nếu cô tiếp tục nằm đây mà nghĩ về anh, cô sẽ khóc mất thôi. Cô vung chân qua thành giường và cố đứng lên. Nhưng Max ngăn cô lại.

“Không thể ngủ à?” anh hỏi khi kéo cô xuống bên cạnh anh.

“Vâng, em không thể ngủ được.”

“Lại đây.” Giọng anh ấm và khàn. Anh bao bọc cô với cơ thể anh và bắt đầu rúc vào bên cổ cô. Anh xoa hai cánh tay cô, sau đó chuyển đến hai bên mạn sườn cô. “Da em lạnh quá.”

Khi anh chuyển động bên cô, ngực anh sượt qua ngực cô, và nó tạo ra cảm giác rất kích động, cô rên rỉ. Ellie luồn ngón tay qua tóc anh và kéo anh về phía cô. Miệng anh đầy chiếm hữu, lưỡi họ quấn vào nhau.

Max muốn làm đậm đà thêm cảm xúc cho cô, nên khi cô quấn chân mình quanh anh và chuyển động chống lại sự khuấy động của anh, miệng anh phủ lên miệng cô lần nữa, và anh đẩy vào trong cô. Họ ân ái cuồng dại, cả hai đều mất kiểm soát. Ellie kêu lên tên anh khi cảm xúc bắt đầu tăng tốc. Cơn cực khoái của cô kéo dài lâu hơn của anh, và anh đã giữ chặt cô trong vòng tay anh cho đến khi cô hồi phục.

Hương vị của ân ái vẫn còn đó, và cả hai người họ đều đắm mồi. Max có thể cảm thấy nhịp tim cô bên dưới anh. Anh hôn và nâng cằm cô lên để hỏi cô thấy thế nào. Nhưng từ ngữ lúc này là không cần thiết. Ellie đã ngủ.

BA MƯƠI MỐT

Annie vẫn chưa thử thai khi Ellie đến.

“Sao chị lâu quá vậy?”

“Mới chín giờ mà,” Ellie nói. “Chị phải thu dọn, thay ra giường và giúp đem mọi thứ vào xe.”

“Chị đi với Max à?” cô hỏi.

“Ừ.”

“Nhưng không phải là chị cũng có một chiếc xe thuê sao? Nếu không thì làm sao chị tới đây được chứ?”

“Đặc vụ Clark đã lấy nó tối qua. Anh ấy sẽ trả nó cho công ty cho thuê xe. Giờ thì bắt đầu đi.”

Annie nắm lấy bộ thử thai và đi vào phòng tắm cuối hành lang. Ellie chờ trong phòng ngủ của em gái. Cô có thể nghe thấy tiếng các bà dì chuyện trò bên dưới lầu. Dù cho có sự cố đã xảy ra, họ có vẻ vẫn đang vui vẻ.

Ellie nhìn đồng hồ. Đã năm phút trôi qua, rồi năm phút nữa. Chẳng có cái thử thai nào yêu cầu mười phút cả. Cô biết Annie đang xốc lại tinh thần cho mình, cửa phòng ngủ mở ra, và Annie bước vào. Cô im lặng đóng cửa lại sau lưng.

Khi Ellie nhìn thấy nụ cười trên mặt con bé, cô nói, “Vậy là, em không có thai. Chị biết như thế là ích kỷ, nhưng một phần nào đó trong chị hy vọng em không có thai.”

“Em đã có,” con bé nói, và mỉm cười.

“Em sẽ là một người mẹ tuyệt vời,” cô thì thầm.

“Và chị cũng sẽ là một người dì tuyệt vời. Chị Ellie này, có phải chị đã nói em có thể sống với chị phải không? Và chắc là chỉ trong thời gian ngắn thôi phải không?”

“Tất nhiên, chị đã nói thế, và không chỉ một thời gian ngắn thôi đâu. Chị rất muốn giúp em nuôi dưỡng cháu trai hoặc cháu gái của chị.”

Ellie nói cho con bé biết những loại thuốc trước khi sinh và phải làm sao với những cơn ốm nghén.

“Em sẽ nói cho ba mẹ biết chứ?”

“Tất nhiên ạ,” Annie nói. “Nhưng để sau đám cưới đã.”

“Còn Ava thì sao?”

“Sau tuần trăng mật của chị ấy. Chị ấy chắc cũng sẽ ủng hộ em,” Annie nói.

Ellie không chắc lắm, nhưng cô không nói ra. Sự liên kết giữa các cặp song sinh rất khác với liên kết giữa mối liên hệ chị em thông thường. Ava từng rất tự hào rằng nó với Annie có thần giao cách cảm với nhau, điều mà Ellie đã cho là vô lý, nhưng khi còn nhỏ chúng đúng thật là đã có một sự kết nối kỳ lạ với nhau mà không cần phải nói thành lời. Nhưng nếu thế thì làm thế nào mà khi lớn lên Annie là người rất dễ thương còn Ava thì lại như một con rắn như thế?

“Max đang chờ chị,” Ellie nói.

“Anh Max thế nào ạ? Em thật sự thích anh ấy,” Annie nói.

Ellie hiểu điều con bé muốn nói mà không nói toạc ra. “Chị cũng thế, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Anh ấy không tìm kiếm mối quan hệ lâu dài.”

Ellie đang bước ra cửa thì Annie nói, “Cho em hỏi một câu nữa và em sẽ không hạch hợ chị về anh ấy nữa đâu.”

“Gì?”

“Có phải chị yêu anh ấy?”

Cô thở dài. “Ừ.”

Ba mẹ cô đi cùng cô với Max tới xe của họ. Ellie có dấu son trên cả hai má từ những cái hôn của các bà dì. Họ nghĩ họ sẽ gặp lại cô ở đám cưới, nhưng cô cũng không nói với họ là cô sẽ không quay lại sớm.

Max đã ngồi vào sau tay lái, và Ellie nhìn vào gương mặt ba mẹ cô khi họ vẫy tay chào tạm biệt.

“Họ trông có vẻ nhẹ nhõm,” cô nói.

Max cũng đồng ý. “Họ không còn phải lo lắng về Patterson nữa.”

“Đúng vậy, và họ cũng không còn phải lo lắng chuyện em phá đám cưới Ava nữa.”

“Giờ thì Patterson đã không còn mắc mớ gì nữa, sao em có thể phá hỏng nó được?” anh hỏi. Anh rẽ ở góc đường và hướng đến Quốc Lộ 169.

“Em không biết. Nếu có chuyện xảy ra, nó sẽ đổ lỗi tại em,” cô nói. “Max này, khi chúng ta tới St. Louis, anh sẽ trở về Honolulu à?”

“Ừ. Anh phải trở về ngay. Em sẽ nhớ anh chứ?”

“Không. Em bận lắm.”

Ellie nghĩ cô sẽ ổn thôi. Giọng cô đã không run khi hỏi anh có phải anh sẽ trở về nhà, và cô nghĩ cô đã rất bình tĩnh và tự chủ sau khi anh trả lời. Cô cảm thấy một chút hài lòng vì đã không nói sự thật.

BA MƯƠI HAI

Khi Willis Cogburn vừa đến Winston Falls hẳn nghĩ hẳn đã tìm ra một chỗ phục kích hoàn hảo. Nhưng phải mất vài ngày hẳn mới nhận ra không phải vậy.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng một khẩu súng trường cực mạnh, một vài khẩu súng lục ưa thích, và thiết bị theo dõi trong thùng chiếc xe thuê của hẳn. Không cần phải khéo léo lắm mới biết được bác sĩ Sullivan sẽ về Winston Falls dự một đám cưới. Ngay khi có được thông tin đó, hẳn đã thuê một chiếc xe dưới một cái tên giả và bắt đầu lái đi.

Khi tới thị trấn nhỏ này, hẳn đã thuê phòng ở Rosewood Inn bằng một cái tên giả khác và ngủ mười tiếng. Sau đó hẳn bắt tay vào việc. Hẳn xác định được vị trí nhà của ba mẹ Bác sĩ Sullivan và đã dành gần trọn một ngày ngồi trong xe cách một tòa nhà theo dõi căn nhà đó. Hẳn không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của cô ta cho đến khi có một chiếc xe rẽ vào lối vào nhà cô ta, và cô ta chạy ra. Cô ta rõ ràng biết người đàn ông bước ra khỏi chiếc xe đó. Cô choàng tay mình quanh anh ta. Lúc đầu, Cogburn nghĩ anh ta là bạn trai của cô, nhưng sau đó hẳn thấy khẩu súng bên hông anh ta. Và khi người đàn ông đó bước lên hàng hiên và xoay nhẹ người, Cogburn nhìn thấy cái huy hiệu ở thắt lưng. Hẳn không cần đến ống nhòm mới biết cái huy hiệu đó là gì. Nó thuộc về một nhân viên FBI.

Một tin nhắn đã cho Cogburn câu trả lời vài phút sau đó. Nó cho biết có một đặc vụ FBI đã đến Winston Falls để bảo vệ Ellie Sullivan.

Cogburn biết hẳn phải tìm cách để có cô ta một mình, chứ sẽ không dễ dàng chút nào với một đặc vụ FBI lảng vảng cạnh cô. Hẳn cần thời gian để suy nghĩ và lập ra kế hoạch cho việc đó. Hẳn khởi động xe và lái quanh thị trấn trong một lúc, sau đó dừng lại ở một cửa hàng bán thức ăn nhanh mua một cái hamburger.

Rồi hắn thấy là mình cần phải tìm hiểu địa thế trước đã. Hắn nổ máy xe và lái trở lại khu nhà của cô, tìm một nơi có thể để ẩn mình, để có được một tầm ngắm bắn tốt. Chẳng có chỗ nào làm hài lòng hắn.

Với cái mũ bóng chày lụp xụp trên trán, hắn đỗ xe ở góc đường của dãy nhà gia đình Sullivan và cầm theo thiết bị giám sát ra khỏi xe. Hắn không lo sẽ bị thấy đang dùng nó bởi nó chỉ là một cái tai nghe nhỏ. Nếu có ai đi ngang thấy sẽ nghĩ hắn đang dùng bluetooth. Đây là lần đầu tiên hắn dùng loại tai nghe mới này, và thấy rất ấn tượng. Theo tài liệu, hắn có thể nghe được tiếng thì thầm cách hai tòa nhà. Quảng cáo quả không phóng đại. Willis mở to lên, ngồi xuống, và nhắm nháp nước chanh cam có ga trong khi nghe. Một phụ nữ cầm một túi tạp hóa đi dọc theo vỉa hè hướng về phía hắn, vì vậy hắn cúi đầu xuống và vờ đang nói chuyện. Người phụ nữ mỉm cười với hắn khi tiếp tục bước tới.

Trong tiếng đầu tiên, Willis chỉ có thể nghe được tiếng được tiếng mất trong căn nhà đó. Hắn đang mơ màng tới bữa tối được mời nếu may mắn. Một cửa sổ trên lầu nhà Sullivan mở ra, và giọng của những người bên trong bắt đầu to và rõ ràng hơn. Hắn nghe được giọng một người đàn ông lớn tuổi đang nói về thác nước và Ellie nên dẫn Max tới đó. Cogburn đồ rằng Max là người đặc vụ FBI bởi hắn biết tên của bác sĩ Sullivan là Ellie.

Vậy là tốt, hắn có thể thi hành nhiệm vụ rồi. Hắn đã không tìm ra chỗ để ẩn mình gần nhà Sullivan, nhưng có lẽ hắn đã khám phá ra được một chuyện còn tốt hơn nhiều. Giờ thì hắn chỉ cần tìm ra cái thác nước đó ở đâu.

Cư dân Winston Falls ai cũng đều tự hào về thị trấn của họ. Mỗi lần hắn dừng để đổ xăng hay mua đồ ăn, hắn đều được hỏi đã tới thăm cái thác chưa. “Ai cũng nên tới đó,” hắn được bảo như thế. “Anh chưa thể được xem là đã tới Winston Falls nếu chưa đi tới cái thác nước trong vạt đó.”

Willis đã hứa hẹn với tất cả những người dân thân thiện ở đây rằng, vâng, hắn sẽ tới thăm cái thác ấy.

Hắn đã giữ lời. Hóa ra cái kỳ quan thiên nhiên ấy là thứ hắn đang tìm và còn hơn thế nữa, cái thác đó là nơi hoàn hảo cho một cuộc phục kích.

Hắn nghĩ hắn sẽ thấy Bác sĩ Sullivan và người đặc vụ FBI đó xuất hiện nhanh chóng. Cô ta chắc là muốn chỉ cho anh ta thấy niềm tự hào của thị trấn mình mà.

Nhưng trật lất. Đã hai ngày đêm ròng rã hắn ngồi bắt chéo chân trong bụi rậm với khẩu súng trường trong lòng, chờ đợi. Hắn đã không cô đơn. Hàng trăm con muỗi và con bù mắt kéo nhau tới kết bạn với hắn. Ngoài ra còn có đám thanh thiếu niên lần lượt tới *yêu nhau* đằng sau cái thác nước ấy. Willis đoán mấy đứa nhóc ấy tin rằng cái thác sẽ che chắn tầm nhìn cho chúng, hắn không hiểu nổi tại sao mấy đứa đó không nhận ra tụi nó có thể nhìn ra ngoài thì người khác cũng có thể nhìn vào trong được chứ. Một thằng nhóc còn đưa hai đứa con gái khác nhau tới đó, ở thời điểm khác nhau, tất nhiên.

Willis cảm thấy như thể hắn đang xem phim con heo, dở tệ, với những tiếng càu nhàu và rên rỉ. Hắn sẽ đi tìm một chỗ khác nếu cái chỗ này không phải là một nơi lý tưởng để xóa sổ ai đó. Tiếng ồn từ thác nước đổ xuống sẽ che giấu đi tiếng ồn của súng trường. Và hắn cũng đã có một chỗ trú ẩn tuyệt vời. Có ba đứa nhóc đi ngang qua mà không nhìn thấy hắn.

Hắn đã có nhiều thời gian để nghĩ ngợi trong khi chờ đợi, hầu hết là về thằng em hắn, George. Hắn nhớ thằng ngốc đó. Hắn đã bảo với vợ chồng Landry rằng George còn rất trẻ và đừng lôi nó vào những phi vụ bắn tỉa. Nhưng họ đã lờ hắn đi, còn George thì quá mong muốn tạo được ấn tượng và quá thiếu kiên nhẫn đến ngu ngốc, nó đã tự mình giết chết chính mình.

George và hắn đã cùng vạch ra các kế hoạch trọng đại. Anh em hắn muốn bắt đầu cùng kinh

doanh cái gì đó với nhau. Không phải thứ gì to tát, mà có thể chỉ là dịch vụ giao nhận, thứ gì đó đúng luật. Một thời gian ngồi tù cũng đã đủ khó khăn với Willis, và hắn không nghĩ hắn có thể trở vào trong đó lần nữa. George không bao giờ phải bị vào trong đó. Nó quá ngờ ngợch, quá trẻ con.

Bây giờ chuyện hoàn lương đã được chứng minh là không thể. Một khi vợ chồng Landrys vẫn còn các xúc tu quanh người hắn, thì hắn không thể nào thoát khỏi. Họ biết ngày hắn được ra trại và đã liên lạc với hắn ngay tối hôm đó. “Chào mừng trở về,” Cal Landry phấn khởi.

Số tiền được trả quá hấp dẫn để từ chối. Một trăm ngàn để “pằng” vào cô bác sĩ đó. Ai có thể ngoảnh mặt được chứ?

Hắn đã nghĩ chuyện này quá dễ, nhưng hai ngày phải ăn rệp để sống đã làm hắn nghĩ tới chuyện thay đổi kế hoạch. Hắn chắc phải tìm cách khác với cô ta thôi. Nhưng ở đâu đây? Hắn biết hắn có thể tóm cô ta ở St. Louis, nhưng sao phải chờ chứ? Sao không là ở đây - nơi quê nhà của cô ta – nơi mà biện pháp canh phòng lỏng lẻo hơn? Hắn cũng đã nghĩ tới chuyện có thể sẽ phải giết đặc vụ FBI đó để có được cô ta, và cái ý nghĩ đó làm hắn rùng mình. Hắn thấy nổi da gà cho cái ý tưởng nếu hắn bị bắt.

Nhà tù đã làm thay đổi hắn. Nó đã không làm hắn chai lì đi; mà làm cho hắn thấy sợ hãi.

Willis cuối cùng đã nghĩ ra một kế hoạch mới. Hắn đã xem xét kỹ cái kế hoạch đó cho tới khi thấy hài lòng, sau đó đứng lên, bỏ khẩu súng trường vào trong túi khóa lại cùng với hai khẩu súng ngắn, và đi ra xe. Lúc này hắn cũng đã mở lại cái thiết bị nghe lén. Hắn đã lái xe quanh khu vực này nên biết là chỉ có một con đường đi từ Winston Falls đến phi trường. Giờ hắn chỉ cần tìm hiểu khi nào họ đi đến đó.

Điện thoại của hắn kêu lên báo hiệu có tin nhắn. “Không tên,” hắn nhìn, như thể có nghĩa là đó là Landrys. Tin chỉ có một từ. “Hủy.”

Hắn ngồi trong xe vài phút trong khi suy xét lại các lựa chọn của mình. Vợ chồng Landrys đã đặt cọc nửa số tiền trong tài khoản mật. Chúng muốn lấy lại, thật không công bằng chút nào. Sau tất cả những chuẩn bị của hắn sao? Cả George nữa. Cal và Erika đã khiến cho em trai hắn bị giết. Khốn kiếp, không được. Hắn sẽ không trả lại tiền. Coi như hắn chưa đọc được cái tin đó. Hắn sẽ hoàn thành công việc và giữ lại tiền.

BA MƯƠI BA

Ellie nhìn ra quang cảnh bên cửa sổ xe phía cô khi Max lái vào con đường mòn hai làn xe chạy.

“Chúng ta có vé máy bay chưa anh? Clark nói với em anh ấy đã lo chuyện đó, nhưng –”, Ellie bắt đầu.

“Có rồi. Em sẽ được ngủ trên giường của mình tối nay.”

Max nhìn thấy một ánh thép lóe lên ở góc mắt khi họ cua vào một góc quanh khác.

“Chúng ta gần tới thác rồi,” cô nói. “Nếu có thời gian-”

“Cúi xuống! Cúi đầu xuống!”

Max hét ra lệnh khi anh bẻ chệch hướng chiếc SUV ra khỏi làn đạn. Cogburn nhảy ra đường, nâng khẩu súng trường lên, và nhả thêm hai phát nữa. Max nhận ra khẩu súng trường khi anh ngoặt thêm lần nữa. “Thằng khốn đang cố nhắm vào bình xăng. Chắc nó muốn thổi tung chúng ta lên đây mà.”

Ellie thấy kinh ngạc trước giọng điệu bình tĩnh của anh. Một bên khuôn mặt cô đang tựa trên đùi anh. Cô cố gắng để không va vào cần số.

Phát bắn thứ ba trúng vào lốp sau bên trái, và với tốc độ mà họ đang đi, gần như là không thể kiểm soát chiếc xe.

“Bám chặt vào, em. Chúng ta sẽ chuyển sang chế độ off-road (*).”

(: off-road có nghĩa là chuyển sang chế độ đi trên đường không bình thường – ND)*

Chiếc SUV xoay tròn, làm Ellie nghĩ chắc họ sẽ lộn vòng mất thôi, nhưng Max biết anh đang làm gì. Trong vài giây chiếc SUV đã lấy lại thăng bằng, và họ hướng vào rừng.

Anh kéo thắng, tháo đai an toàn cho Ellie và của anh ra, rồi nói, “Đi thôi.”

Max đẩy cửa bên anh mở ra và kéo cô ra đằng sau anh. Cả hai người chạy, né tránh những cành cây và nhảy qua các bụi rậm. Max dừng lại đột ngột, ra hiệu cho Ellie nằm xuống, và sau đó đẩy cô lùi lại để các nhánh cây che khuất cô. Anh đặt tay lên cô ý bảo nằm im. Và sau đó anh chờ đợi, cúi xuống phía trước mặt cô, lắng nghe mỗi âm thanh nhỏ nhất.

Ellie cố gắng không tạo ra bất kỳ tiếng ồn nào cũng như cố kiểm soát hơi thở của mình. Nếu Cogburn lần theo dấu vết của họ, hắn sẽ tìm thấy họ. Cô vẫn bất động và im lặng.

Họ đã chờ được bao lâu rồi nhỉ? Cô không có bất kỳ ý tưởng nào, nhưng chân cô đang tê, và cô đang cố để lờ đi cái bấp chân đang khó chịu. Sao Max có thể ở lâu trong vị trí này mà không nhúc nhích một cơ bắp nhỉ?

Có tiếng cành cây lắc rắc. Âm thanh này đến từ đâu? Cô nghĩ là bên trái, nhưng Max nhồm

lên và bắn vào bên phải, ba phát liên tiếp khi anh di chuyển về phía trước, chạy về phía mục tiêu của mình.

Anh bắn trúng Cogburn ở phát thứ ba. Người đàn ông bị bắn cố trở lại chiếc xe của mình, nhưng hắn chỉ chạy tới chiếc SUV của Max thì sụp xuống và bắt đầu la hét. Hắn không nhận được bất kỳ cảm thông nào. Max tóm lấy khẩu súng trường và ném nó ra sau chiếc xe, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh Cogburn. “Xong đời mày rồi,” anh nói.

“Tôi cần bác sĩ,” Willis khóc. “Tôi đang bị chảy nhiều máu.”

“Mày vừa bắn vào một bác sĩ đấy.”

Ellie chạy ra xe và lấy găng tay ra khỏi túi xách, thúc Max tránh ra, và quỳ xuống bên cạnh gã đàn ông đã muốn giết cô. Cặp mắt Willis đang mở to kinh dị khi Ellie đẩy ta hắn ra để kiểm tra vết thương.

“Viên đạn đã đi ra,” cô nói.

Cô đứng lên và quay trở lại chiếc SUV để tìm thứ gì đó có thể quấn vào vết thương cho đến khi Willis được đưa tới bệnh viện. Cuối cùng cô phải dùng đến cái áo thun cũ và cái duy nhất còn lại là cái váy. Cô quấn cái áo thành một búi tròn để tạo áp lực, sau đó xé cái váy thành những sợi dây để cột nó lại.

“Tôi chẳng thể làm gì hơn cho hắn ta.”

“Tôi sẽ chết?” Cogburn bắt đầu kêu rên.

Ellie bây giờ đang quỳ xuống đằng sau hắn và tính trả lời thì Max nói, “Tốt hơn là chết đi bởi vì nếu không thì mày cũng xong đời rồi.”

“Không, tôi không thể trở vào nhà tù. Tôi không thể.”

“Có trời chẳng gì không?” Max hỏi. Anh vẫn đang rất tức giận, anh muốn giết thẳng khốn này bằng đôi tay không của mình. Anh nghi ngờ Ellie sẽ để anh làm vậy.

“Tất cả là lỗi của vợ chồng Landrys. Vì tội nó mà em trai tôi đã chết, và giờ thì tôi cũng sẽ chết.”

“Vợ chồng Landrys đâu có bắn khẩu súng trường đó. Mà là mày.”

Ellie tháo găng tay và lấy điện thoại của cô ra. Cô tính gọi cho 911, nhưng Max đưa cho cô số khác.

“Hershey chắc vẫn còn ở Winston Falls. Bảo anh ta cho một xe cứu thương tới.”

Người đặc vụ nọ trả lời ngay hồi chuông đầu tiên. Anh bảo với cô anh đang ở bệnh viện với Phó cảnh sát trưởng và Evan Patterson, anh sẽ cho xe cứu thương tới ngay.

“Có phải anh biết hấn đang ở bệnh viện?” Ellie hỏi. Cô khom người xuống Willis và kiểm tra mạch đập của hấn ta. Cô cố gắng không an ủi hấn ta.

“Patterson kêu là bị đau ngực.”

“Cái gì...?”

“Và họ được yêu cầu tới bệnh viện để điều trị.”

Vai Ellie thòng xuống. “Vậy là em sẽ phải nhìn thấy hấn lần nữa.”

“Em sẽ không tới gần hấn ta.”

“Hấn đã ở đó suốt đêm à?”

Max gật đầu. “Bị còng tay vào một chiếc giường ở ICU.”

Willis lại bắt đầu gào khóc. “Tôi không thể trở lại nhà tù. Tôi không thể.”

“Mày sẽ làm chứng ở tòa án, cho quan tòa biết vợ chồng Landrys đã thuê mày giết Bác sĩ Sullivan và Đặc vụ Goodman chứ?”

“Không phải. Họ thuê em trai tôi giết Goodman. Còn tôi giết bác sĩ đây.” Anh ta nhìn lên Ellie. “Không có gì cá nhân ở đây cả.”

“Có,” cô nói nhanh. “Là chuyện cá nhân.”

“Tôi không thể làm chứng chống lại họ được. Tôi sẽ không sống được tới một ngày.”

“Vậy thì anh sẽ vào tù.”

Willis lại gào lên. “Đau quá.”

Max đứng dậy và cũng kéo Ellie đứng lên. Anh phải nói to lên để át đi tiếng rên la của Willis. “Anh sẽ đi thay lốp xe. Em đi với anh.”

“Chiếc SUV chỉ cách đây có ba mét.”

“Nhưng em vẫn phải đi với anh. Anh không muốn em ở gần hắn ta.”

“Tôi muốn một thỏa thuận. Tôi muốn trao đổi,” Willis van vỉ.

Max nhìn xuống hắn ta với vẻ ghê tởm trong mắt anh. “Mày có thể trao đổi gì?”

“Sắp có một lô hàng từ Singapore đến. Hơn một ngàn súng đạn các loại đủ để san bằng toàn bộ bang Iowa. Gồm cả lựu đạn. Đủ hết. Cal đang nói chuyện với tôi trên loa ngoài, và tôi đã nghe được anh ta nói chuyện với Erika thương vụ đó lớn thế nào. Call thích khoe khoang. Tôi nghĩ anh ta đã quên tôi vẫn còn đang nghe máy. Có lẽ vậy. Nhưng tôi biết nơi nó đổ hàng. Hãy cho tôi một thỏa thuận. Tôi muốn được bảo vệ nhân chứng.”

Max cố kiềm chế phản ứng của mình. Đồ khốn, anh nghĩ. Có lẽ họ sẽ tóm được vợ chồng Landrys lần này là lần cuối cùng. Nếu Cogburn nói thật.

“Mày không được nói với bất kỳ ai về chuyện này,” Max ra lệnh. “Hiểu không?”

“Okay, tôi hiểu rồi,” anh ta rên rỉ. “Anh tốt hơn là cũng không nên nói cho người của anh biết. Có nội gián, và nếu những người làm việc ở phòng điều tra nghe được chuyện này, kẻ đó sẽ báo cho vợ chồng Landrys biết, và tôi sẽ chết chắc.” Anh ta bắt đầu kêu la lần nữa. “Tôi muốn thứ gì đó giảm đau. Tôi có được thỏa thuận này không?”

“Tôi biết cần phải làm gì.”

Willis đang cuộn tròn người như một bào thai. Vừa hỗn hển thở vừa rên rỉ, “Anh không phải lo cho cô bác sĩ đây. Landrys đã ra lệnh hủy bắn. Nhưng tôi đã xem như chưa đọc cái tin nhắn đó bởi vì tôi biết họ muốn lấy lại tiền, và tôi có thể không bao giờ lấy lại được. Tôi bỏ trốn cùng số tiền đó. Tôi nói thật.”

“Bọn chúng trả trước à?”

“Một nửa,” hắn ta nói. Giọng hắn đang yếu hơn. “Tôi không thể chịu được nữa. Đau quá.”

Vài giây sau, Willis mê man.

Ellie vừa kéo ra cái kích từ đằng sau chiếc SUV, nhưng thả nó xuống đất và chạy lại. “Anh đã làm gì hắn vậy?”

Max lắc đầu. “Anh có làm gì đâu. Hắn chỉ bất tỉnh thôi.”

“Vết thương đó không tệ lắm,” cô nói. “Hắn sẽ vào và ra khỏi phòng phẫu thuật trong vòng chưa tới một tiếng.”

“Nếu anh ta ở trung tâm chấn thương chỉnh hình thì có lẽ thế, nhưng đây là ở Winston Falls.”

“Em chắc chắn các bác sĩ phẫu thuật ở đây biết họ sẽ làm gì. Có lẽ họ đang trên đường đến bệnh viện.”

Hóa ra cái bệnh viện nhỏ này chỉ có vài bác sĩ phẫu thuật, và có một người đang đứng chờ Willis. Mất hơn một tiếng, nhưng như vậy cũng không quá lâu.

Max đã đăng ký cho Willis một cái tên khác. Ngay khi Clark nhận được tin vụ nổ súng, anh đã vòng trở lại Winston Falls. Anh ta và Hershey đứng bảo vệ bên ngoài phòng hồi sức trong khi Max giải thích vấn đề Cogburn đã nói cho anh biết.

“Anh có chắc thằng đó nói thật?” Hershey hỏi.

Max đưa cho anh ta cái điện thoại di động của Willis. “Tự kiểm tra đi.”

Tất cả bọn họ đều quan tâm chuyện thông tin bị rò rỉ. “Anh có nghĩ có thể là Hughes không?” Clark hỏi.

“Lẽ nào? Anh ấy đã hành động như thể tên điên để tìm kiếm vợ chồng Landrys,” Hershey nói.

“Tôi nghĩ chắc là ai đó ở trong văn phòng của anh ta. Anh ta kiểm tra suốt để cập nhật chúng,” Clark đưa ra nhận định.

“Vậy thì hãy để Hughes tìm xem kẻ nội gián đó là ai sau khi chúng ta bắt được Landrys. Cho đến lúc đó, chúng ta không thể trông chờ vào may mắn. Không một ai trong văn phòng của Hughes biết được lô hàng này,” Max cảnh báo.

“Không thậm chí cả Hughes,” Hershey thêm vào, gật đầu.

“Nhắc tới tên điên mới nhớ, Evan Patterson đâu rồi?” Clark hỏi.

Ellie đang ngồi ở trong phòng chờ phẫu thuật hơn một giờ qua. Max ra lệnh cho cô không được đi đâu trong khi anh đi lo vụ Cogburn, nhưng cô không thể chờ lâu hơn. Cô phải tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Max nhìn thấy cô đang đi nên ra hiệu cho cô.

Hershey biết cô đã nghe họ nói về Patterson. Anh nhìn vẻ quan tâm khi nói, “Ở cùng bệnh viện với hấn ta chắc làm cô căng thẳng lắm.”

“Một chút,” cô thừa nhận.

“Một đại diện của cảnh sát trưởng Bennet đang canh chừng Patterson.”

“Ở đâu?”

“Patterson đang chụp CAT (*), Clark nói với cô. “Hấn la hét kêu rằng đau đầu, vì thế mọi người đã đưa hấn đi chụp. Cảnh sát trưởng muốn mọi việc phải rõ ràng, điều đó có nghĩa là Patterson cần được điều trị.”

(: Là phương pháp chẩn đoán hình ảnh sử dụng tia X để tạo nên các bức ảnh về mặt cắt các bộ phận trên cơ thể - ND)*

“Nó chẳng bị gì đâu,” Max nói.

“Trừ phi hấn chỉ điên cuồng lên khi có Ellie,” Hershey xen vào.

“Hắn đã chuyển từ đau ngực sang đau đầu đó. Tim hắn chẳng bị gì cả. Hắn biết quyền của mình, bởi nên đang cố dùng hết. Hắn chỉ đang tìm cách thoát thân mà thôi,” Clark nói. Rồi đột ngột chuyển sang chủ đề vợ chồng Landrys. “Chúng ta sẽ làm thế nào để Cogburn có được thỏa thuận để hắn hợp tác?”

“Ben,” Max trả lời. “Tôi sẽ nói chuyện với cộng sự của tôi và cậu ta sẽ trình bày với cấp trên của chúng tôi. Ông ta sẽ quyết định Cogburn có được thỏa thuận gì.”

“Sếp của anh có quyền quyết định không vậy?” Clark hỏi. “Hay là ông ta sẽ còn trình lên cấp cao hơn nữa? Càng nhiều người biết về việc này thì...”

“Ông ấy quyết định được,” Max đảm bảo. “Ông ấy...”

Max không hoàn thành câu nói. Hai tiếng vang lớn ở cầu thang. Các đặc vụ biết âm thanh này. Tiếng súng nổ. Một giây sau một hồi chuông báo động vang lên. Đó là một tiếng rung ở mức thấp.

“Tôi sẽ đi cầu thang phía nam,” Clark la lên khi anh rút súng ra.

Hershey hét to anh sẽ đón đầu ở cầu thang khác và chạy nhanh qua hàng lang dài.

Một y tá thò đầu ra khỏi một phòng bệnh khi Max chụp lấy Ellie. Nữ y tá nọ hét lên, “Bệnh viện đang ra lệnh đóng cửa lại. Hãy ra khỏi hành lang đi,” rồi sau đó kéo cửa đóng kín lại.

Max đẩy Ellie vào một phòng ở cuối hành lang. “Đóng cửa lại.”

Déjà vu (*), cô nghĩ. Max đã một lần nữa đẩy cô và bảo cô trốn đi.

(: một loại ảo giác tạo cảm giác đã thấy một chuyện gì đó trước đây rồi – ND)*

Cô không nghĩ đến một giây ai đã nổ súng. Là Patterson. Chắc chắn thế. Họ đã không nhận ra hắn ta khỏe và thông minh thế nào, nên đã cho hắn cơ hội. Chắc chắn là Patterson. Và đang trong cơn điên.

Tim cô chùng xuống, nhưng không phải bởi vì lo cho sự nguy hiểm của cô. Mà là cho Max. Anh đã theo Clark xuống cầu thang. Làm thế nào mà cô có thể trốn trong phòng khi rất có khả năng anh đã có thể bị thương?

Cô tựa vào cánh cửa và căng thẳng lắng nghe. Cô mở hé cửa ra. Một sự im lặng chết chóc. Sau đó... một tiếng cười kỳ lạ. Patterson đang ở trên lầu. Hắn ở chỗ nào? Cô mở cánh cửa ra đủ để liếc xuống hành lang. Cô gần như khuỵu đầu gối xuống. Ở cuối hành lang ngay bên cánh cửa dẫn xuống cầu thang là Hershey đang nằm. Mặt anh úp xuống sàn, còn Patterson đang đứng trên anh, đang cười. Hắn hẳn làm cho Hershey bất ngờ khi anh mở cánh cửa đó để xuống cầu thang.

Patterson cầm một khẩu súng trong tay. Hắn giơ nó lên và chỉ vào đầu Hershey. Ellie phải làm gì đó thôi. Cô mở cửa rộng ra và bước ra ngoài. Hắn đang ở phía đối diện cuối hành lang dài, lưng quay về phía cô.

Giọng cô vang lên mạnh mẽ. “Evan. Tới đây bắt tao đi. Nào, Evan. Quay lại xem.”

Hắn ngẩng đầu lên và chậm rãi quay lại. Một nụ cười toe toét trên gương mặt hắn khi nhìn thấy cô làm cô lạnh sống lưng.

Ellie có nhanh một kế hoạch khác. Nếu hắn giơ súng lên, cô sẽ nhảy vọt vào góc quanh, còn nếu hắn chạy tới cô, cô sẽ cố gắng để chống lại anh ta cho đến khi có người tới giúp đỡ. Chắc chắn cô sẽ không để hắn giết chết đặc vụ Hershey.

Nụ cười quái đản của hắn làm cô sợ phát khiếp khi nói, “Là cô. Đúng là cô rồi.”

Hắn chăm chăm nhìn vào cô như thể là vĩnh cửu, và sau đó giơ súng lên.

Trước khi cô có thời gian để phản ứng, Max đã ở phía trước cô, nổ súng vào hắn. Patterson trúng đạn chưa tới nửa giây sau đó. Viên đạn đi với một tốc độ ánh sáng khi hắn ngã ra phía sau. Tuy đã bị bắn té xuống, nhưng hắn vẫn giữ được khẩu súng trong tay. Hắn đang tính giơ nó lên thì Max bắn thêm phát nữa. Anh chạy về phía Patterson, khóa cái nhìn vào khẩu súng vẫn còn nắm chặt trong tay hắn. Patterson không nhúc nhích. Max đã tới sát chỗ hắn, tước lấy khẩu súng, và kiểm tra mạch đập của hắn. Hắn đã chết. Max đẩy hắn ra Hershey và hét gọi trợ giúp.

Ellie chạy tới, quỳ xuống, và tiếp tục công việc. Cô nhìn thấy chỗ sưng lên trên đầu Hershey, nhưng may mắn là anh đã không bị bắn. Cô nhẹ nhàng lăn lưng anh lại khi anh rên rỉ và từ từ mở mắt.

“Anh ấy có thể bị chấn thương đầu,” cô nói.

Max thấy kinh ngạc khi cô rất bình tĩnh. “Tại sao, Chúa tể, tại sao em không ở trong phòng chứ hả?” Anh thấy rất tức giận, anh không thể không mắng cô. “Em có thể đã bị giết rồi. Em có hiểu không vậy? Anh có thể đã mất em rồi.”

“Em không có lựa chọn. Em thấy Patterson sắp bắn vào đầu đặc vụ Hershey. Hắn vung vẩy khẩu súng của mình và cười, vì thế em mới cố để đánh lạc hướng hắn.”

“Đánh lạc hướng hắn?” Anh thấy như bị bóp nghẹt cho các từ.

“Phải,” cô nói. “Em bước vào hành lang và gọi hắn.”

“Chết t...” Anh vò tóc bằng mấy ngón tay. “Chết t.. Em cố tình biến mình thành mục tiêu.”

Ellie chưa bao giờ thấy Max mất kiểm soát như vậy. Cô không nghĩ cố gắng giải thích cái kế hoạch tự phát của mình là một ý hay lúc này. Cô biết anh sẽ không cho là hay nếu biết cô có ý định gọi tên Patterson rồi sau đó bỏ chạy.

May mắn thay, cô không phải gánh chịu cơn thịnh nộ của anh lâu. Hành lang lúc này đã đầy các bác sĩ và y tá. Các nhân viên y tế đẩy hai cáng cứu thương về phía họ. Quên mất mình ở đâu, cô liếc thoáng ra lệnh cho hai y tá đang nhìn chăm chăm vào cô như thể cô bị mất trí.

Một trong số các y tá nhìn cô với biểu hiện bối rối, và Ellie nhận ra cô. Tên cô là Natalie, và Ellie đã từng học chung với cô trong một thời gian ngắn.

“Tại sao cô ta ra lệnh cho chúng mình nhỉ?” một y tá khác hỏi.

“Tôi không biết,” Natalie trả lời. “Cô ấy là Ellie Sullivan. Cô ấy là người mẫu ở New York.”

Ellie bắt đầu cười. Ôi Trời, giờ thì cô là một người mẫu cơ đấy.

Một bá sĩ bước lên và đưa ra các mệnh lệnh tương tự. Anh đưa tay ra để giúp Ellie đứng lên. Max ngăn anh ta lại và kéo cô đứng dậy.

Clark chạy lên cầu thang, thở hổn hển. “Phó cảnh sát trưởng bị bất tỉnh,” anh nói. “Họ đang chăm sóc cho anh ta dưới lầu. Người kỹ thuật viên nói viên phó nọ đang tháo còng tay cho hắn ra thì bị đánh. Không thể mang thứ đó trong lúc chụp CT được.”

“Thằng Patterson biết điều đó,” Max nói.

Clark gật đầu. “Hắn đã khống chế viên phó nọ, tước lấy súng anh ta, và bắt đầu nổ súng. Người kỹ thuật viên trốn xuống gầm bàn và ở đó trong khi Patterson bắn vỡ kính. Chuyện gì đã xảy ra với Hershey vậy?”

Một trong số các y tá chỉ vào máy quay gắn trên trần nhà. “Mọi thứ đã được ghi lại. Anh có thể xem và tìm hiểu.”

Điều cuối cùng Ellie muốn làm là nhớ lại chuyện đã xảy ra. Cô nhìn xuống Patterson và cảm thấy muốn bệnh. Trong cái chết, biểu hiện của cuồng điên đã biến mất. Trông anh ta rất thanh thản.

Cơn ác mộng đã qua thật sự.

BA MƯƠI BỐN

Max và Ellie qua đêm ở một khách sạn gần sân bay. Họ đã không nhận phòng cho tới tối muộn hôm đó bởi vì chuyện đã xảy ra ở bệnh viện. Hershey và Clark cứ khẳng khẳng đòi xem hình băng giám sát. Sau đó là hàng giờ với những câu hỏi, và các giấy tờ cần được điền vào, lúc Max và Ellie bước được ra đường thì đã quá trễ để bắt chuyến bay dự kiến. Ở khách sạn, Ellie đã tắm xong và kiệt sức thả mình xuống chiếc giường king-size.

Max nói chuyện điện thoại với Ben cho đến giữa đêm. Họ họp bàn một kế hoạch cụ thể để tóm cho được vợ chồng Landrys. Họ không thể để cho bất kỳ thông tin nào bị lộ ra. Tuy vậy, khi anh cuối cùng cũng vào giường, tâm trí anh lại thông suốt trở lại một khi anh có Ellie trong vòng tay mình, anh thư giãn và rơi vào giấc ngủ sâu. Một lúc nào đó trong đêm Ellie tỉnh dậy và với tới Max. Họ làm tình và ngủ trở lại với đôi chân quấn vào nhau.

Họ bắt chuyến bay sớm trở lại St. Louis. Văn phòng của Clark đã đặt vé và thông báo với hãng hàng không có một đặc vụ FBI đem theo súng để được đi qua cửa an ninh. Max tiến hành làm các thủ tục giấy tờ cần thiết.

Clark báo đặc vụ Hershey mặc dù đầu khá đau, nhưng anh ta cũng muốn làm nhiệm vụ. Anh ta và Clark chịu trách nhiệm giữ mạng sống cho Cogburn và sẽ án binh bất động cho đến khi sự việc được dàn xếp xong. Khi thuốc gây mê đã hết, Cogburn đã nói cho họ biết thời gian và địa điểm giao hàng - mà Hershey gọi là cuộc dàn xếp thế kỷ. Vì vợ chồng Landrys vội vàng lên trở lại Hawaii, ai cũng cho là Honolulu sẽ là nơi *ăn hàng*, và họ đã đúng. Vợ chồng Landrys đã gặp các tay buôn lậu súng trong một nhà kho ngay giữa thành phố.

Max hầu như không nói một lời với Ellie suốt buổi sáng. Cô biết anh vẫn còn khó chịu vì việc cô đã làm ở bệnh viện, nhưng cô không có tâm trạng để xoa dịu anh.

Cả hai người họ đều im lặng trên đường đến sân bay, nhưng khi họ đã ở trên máy bay và đã thắt dây an toàn, Max quyết định nói cho cô biết. Anh nhắm mắt lại trong một phút để tập trung lại ý nghĩ, và sau đó bằng một giọng thấp, anh nói, “Công việc của anh là bảo vệ em, không để cho kẻ khác lảng vảng quanh em. Em có nhận thức được chuyện có thể xảy ra trong cái hành lang đó hay không? Nếu anh chỉ đến trễ hai giây thôi, em đã chết rồi. Patterson có thể đã giết được em. Chuyện gì xảy ra nếu anh quyết định đi hướng cầu thang phía bắc đó? Anh chắc chắn sẽ tới quá trễ, phải không? Và anh sẽ tìm thấy em trên sàn nhà, chảy đầy máu. Chết tiệt, Ellie, em đã làm anh sợ chết khiếp.” Cuối cùng anh quay sang nhìn cô để xem phản ứng của cô thế nào. Sau đó anh lắc đầu và thì thầm, “Khỉ thật.”

Cô đang thở sâu, mắt nhắm lại đã nói lên tất cả. Cô chẳng nghe thấy từ nào hết.

BA MƯƠI LĂM

Max nói lời tạm biệt với Ellie tại sân bay, và bởi vì anh đang vội bắt chuyến bay khác về Honolulu, anh đã không có thời gian để hôn nhanh tạm biệt cô.

Anh ấy vội vàng, cô nhắc nhở mình. Nếu không, anh ấy chắc chắn sẽ nói gì đó ngọt ngào lúc chia tay rồi, phải không? Nghĩ lại, Max chưa bao giờ nói bất cứ điều gì ngọt ngào với cô cả, vậy tại sao cô nghĩ anh ấy sẽ làm điều đó bây giờ chứ?

Vì cô để xe ở gara của gia đình Wheatley, cô đón taxi đến nhà họ và quyết định qua đêm luôn ở đó. Dì Millie và chú Oliver muốn nghe cô kể tất cả về chuyến thăm nhà vừa rồi. Ellie giấu chuyện kinh hoàng xảy ra ở bệnh viện Winston Falls. Cô chỉ bảo với họ rằng Patterson đã chết và cô hy vọng cuối cùng anh ta sẽ được an nghỉ bình yên.

Sau đó cô kể cho họ nghe về bữa tiệc ngoài vườn của Ava, và khi cô kể xong, họ phá ra cười, nước mắt ràn rụa trên má.

Dì Millie cố gắng nói, “Ava tội nghiệp,” sau đó lại phá ra cười tiếp.

Sau bữa tối, Ellie đi lên phòng mình và gọi cho Ava.

Ava bắt máy với câu hỏi, “Chị muốn gì?”

“Đừng có mà thô lỗ, Ava. Patterson chết rồi.”

“Em biết rồi.”

“Vậy là sẽ có một bữa tiệc tuyệt vời.”

Ava đồng ý và bắt đầu nói về chi tiết cho lễ cưới. “Em không có ý nói về chuyện tránh xa đó. Em vẫn mong chị tham dự lễ cưới.”

Ellie không hứa gì. Cô nghe Ava miêu tả về hoa, nhạc và cả chuyện sắp đặt bàn tiệc. Ellie biết cô sẽ phải làm gì, sẽ phải tiêu tốn tiếp một gia tài để mua một cái vé máy bay khác, mặc váy đen, và đi dọc theo lối vào nhà thờ bên cạnh em gái. Không quan trọng Ellie có muốn làm chuyện đó hay không; mà đó là điều nên làm.

Cô vui vì đã về nhà. Đó là một cuối tuần nhanh chóng và tốn kém theo tiêu chuẩn của Ellie, nhưng cô thấy hạnh phúc vì đã có nhiều thời gian với Annie và ba mẹ. Mẹ cô rất vui vì Ellie đã thôi không bướng bỉnh nữa và cuối cùng cũng đã đồng ý tham dự lễ cưới của Ava. Ava đã là một cô dâu xinh đẹp. Nó vẫn khó chịu, nhưng đẹp, cả hai thứ đó đều bằng nhau.

Khi Ellie trở lại căn hộ của mình, cô thấy bồn chồn, khó chịu. Bây giờ cô đã có thể đi bất cứ đâu và làm bất cứ điều gì mà không cần phải trốn tránh Patterson nữa. Nhưng có một vấn đề nhỏ - cô không có được một ý niệm gì dù là mờ nhạt nhất nơi cô sẽ thuộc về. Và Chúa ơi, cô nhớ Max làm sao.

Cô trở lại nơi quen thuộc. Bác sĩ Westfield vỗ nhẹ vào vai cô, đó là một cử chỉ dạt dào tình cảm của ông, và nói, “Giỏi lắm, Prod, giỏi lắm.”

“Thưa ngài, bây giờ tôi đã giành được giải Chapman rồi, ngài vui lòng đừng gọi tôi là Prod nữa nhé.”

Bởi vì ông đang rất vui vì số tiền mà khoa ông sẽ nhận được, nên trong một phút yếu lòng, ông đã đồng ý. Ông ta cũng chấp nhận sự thật cô sẽ không ký hợp đồng nhưng vẫn sẽ làm ở đây thêm một thời gian ngắn nữa.

“Chúng ta sẽ cứ tiếp tục làm việc với nhau cho đến khi cô nhận ra sai lầm và đồng ý ký hợp đồng,” Westfield nói, luôn luôn muốn là người có tiếng nói cuối cùng.

Một tuần đã trôi qua và sau đó một tuần khác cũng đã trôi qua, nhưng vẫn không có tin tức gì của Max. Ellie trải qua đủ loại cảm xúc: từ tức giận tới thất vọng, rồi đau khổ và lại giận dữ.

Addison nhắn tin cho cô rất thường xuyên – họ đã trở thành bạn bè – nhưng các bình luận duy nhất của cô ấy về Max chỉ là anh ấy và Ben đang làm một việc gì đó bí mật mà Ben đã nói với cô đó là một vụ án đặc biệt.

Ít nhất một lần mỗi ngày, Ellie tự nhủ với bản thân mình rằng cô sẽ quên anh, và cô muốn tin rằng, một ngày nào đó, nó sẽ trở thành sự thật.

Cô tự trói mình vào công việc. Đó là vào cuối buổi chiều thứ Năm, và cô vừa hoàn thành việc cắt bỏ một túi mật bị vỡ từ một cuộc tấn công bằng dao. Cô đang đi đến tủ đựng đồ của mình để thay quần áo thì cô nhìn thấy vợ của Carlos Garcia đang chờ trong phòng đợi. Cô bước đến để chào hỏi. Mọi việc ổn, nhưng Carlos vẫn phải trải qua một đợt hóa trị nữa trước khi được ra viện. Ellie bước vào phòng riêng của anh ta vừa lúc anh ta thức dậy. Cô rất hài lòng khi nghe nói các bác sĩ đã đối xử với anh ta rất tốt. Thật ngạc nhiên làm sao trước hiệu quả của một lời hăm dọa.

Ellie tưởng đâu sẽ có một ngày không nghĩ ngợi về Max, nhưng ngay khi cô về tới nhà, anh lại nhảy vào trong suy nghĩ của cô. Giấc ngủ đã trở nên khó khăn hơn, một vấn đề mà cô chưa bao giờ gặp trước đây. Đau khổ. Đó là từ đồng nghĩa với Max Daniels.

BA MƯƠI SÁU

Max đã có một ngày thật tuyệt vời. Nhìn thấy Cal và Erika Landry khuyu xuống với tay bị còng sau lưng là một điều thật tuyệt.

Bảy đặc vụ liên bang và mười hai cảnh sát bao quanh hai vợ chồng họ. Còn những kẻ buôn lậu, tám trong số chúng, đang úp mặt xuống sàn xi măng với hai bàn tay bị còng lại sau lưng, nhưng không nghi ngờ gì, vợ chồng Landrys là những ngôi sao của “sô diễn” này.

“Hai người sẽ đặt hàng giết hết tất cả chúng tôi chứ?” Ben hỏi. Anh rất vui, không thể ngừng mỉm cười.

“Tôi nghĩ họ hết thời gian để thuê người rồi,” Max nói.

Có năm thùng chứa đầy vũ khí và các loại chất nổ - có vài thứ mà cả anh và Max đều chưa bao giờ thấy qua – tất cả được mở ra và kiểm tra. Sẽ không có số nào trong số này được tuôn ra đường phố, và anh tin Cal và Erika Landry sẽ “đi xa” trong một thời gian dài, rất dài.

Bằng điện thoại của mình, Max đã chụp một tấm ảnh của cặp vợ chồng đang không được vui khi hét lên bằng những lời tục tĩu tuyên bố bị gài bẫy. Anh gửi tấm ảnh đó cho đặc vụ Sean Goodman và đặc vụ Rob Hughes.

Đúng một phút sau khi nhận được tấm ảnh đó, đặc vụ Hughes gọi điện cho anh. Max đã giải thích cho người đặc vụ đang rất sững sốt rằng anh phải giữ kín tin này vì có nội gián trong văn phòng anh ta. Mới đầu, Hughes không chịu tin, phủ nhận chuyện có thể có khả năng có kẻ phản bội trong hàng ngũ của anh ta. Max nói với anh ta theo những gì mà lực lượng đặc nhiệm đã

điều tra được thì một trong số những trợ lý trong văn phòng của Hughes đã bán thông tin cho nhà Landrys với một số tiền khá lớn, nhưng Hughes vẫn còn hoài nghi. Tuy nhiên, khi Max nói tên người đó và số tiền mặt được thanh toán có xuất xứ từ một tài khoản ẩn, Hughes mới dịu lại. Anh thấy bức mình vì anh ta đã không tinh ý hơn. Max nói với Hughes rằng các đặc vụ đặc biệt từ đội đặc nhiệm sẽ xuất hiện ở văn phòng của anh ta trong chốc lát nữa để thực hiện việc bắt giữ người kia, Hughes đồng ý hỗ trợ.

Ngày hôm sau Hughes đáp chuyến bay về Honolulu. Vì anh ta đã săn đuổi vợ chồng Landrys đã hàng năm trời nên có nhiều tài liệu nhất, anh ta là người cần thiết để giúp chuẩn bị phiên tòa. FBI và các công tố liên bang đã quyết tâm không bỏ sót gì cả. Sau khi xem xét tất cả các bằng chứng mới, Hughes đã mạnh mẽ thúc giục họ thêm những tên khác vào tội danh tàng trữ vũ khí. Với lời khai của Willis Cogburn, anh khẳng định, họ cũng có thể chắc chắn thêm vào tội có ý định mưu sát Sean Goodman cũng như chủ mưu cố sát bác sĩ Ellie Sullivan.

“Tôi muốn tóm chúng vì tất cả các tội danh đó,” anh nói.

Các công tố viên đồng ý.

“Willis Cogburn sẽ làm chứng và sau đó thuộc diện được bảo vệ nhân chứng,” anh đề nghị.

“Tôi không nghĩ điều đó cần thiết,” bên công tố viên nói. “Chẳng có *cửa* để thẩm phán cho phép hai người đó được toại ngoại mà làm chuyện bắn thủ vào lúc này đâu. Chúng ta sẽ giám sát chúng chặt chẽ. Các nhân chứng tiềm năng không cần phải lo sợ. Bác sĩ Eleanor Sullivan sẽ phải ra làm chứng, và tôi muốn đặc vụ Goodman cũng phải sẵn sàng. Ngày cho phiên tòa sơ thẩm đã được lên lịch. Đám luật sư lăm mồm của Landrys chẳng kêu ca gì hết.”

“Tại sao vậy?” Max hỏi.

Bà công tố viên lắc đầu. “Tôi đoán chúng ta sẽ phải tìm hiểu.”

Max và Ben ăn mừng việc bắt được vợ chồng Landrys bằng vài ly bia ở quán bar yêu thích của họ, và Max cho cậu ta xem bức hình anh chụp được cặp đôi đó rất tức tối quỳ xuống trước các họng súng của các đặc vụ và cảnh sát.

“Ước gì cậu chụp mặt chúng khi các đặc vụ đầu tiên lao vào nhà kho đó,” Ben nói. “Thấy được biểu hiện của bọn chúng rất hả dạ”

“Phải, bọn chúng trông rất sốc,” Max nói. “Tôi đặc biệt thích cảnh Erika đã vờ ngây thơ lúc đầu. Tôi biết thế nào cô ta cũng nói cô ta chẳng biết tại sao mấy khẩu súng đó lại ở đó cả.”

Ben nâng ly mình lên. “Nâng ly vì Landrys nào. Bọn chúng xứng đáng với những tội lỗi đã gây ra.”

“Đồng ý,” Max nói.

Ben uống cạn ly bia của mình và đứng dậy. “Tôi phải về nhà rồi. Tôi đã hứa với Addison chúng tôi sẽ có một bữa tối yên tĩnh với chỉ hai chúng tôi tối nay. Tôi phải đi thôi trễ quá rồi.”

“Cô ấy thế nào rồi?” Max hỏi.

“Đứa bé đạp nhiều lắm. Cô ấy tin rằng bé sẽ trở thành một cầu thủ. Ellie dễ thương lắm, thường trả lời tin cho Addison mỗi khi cô ấy lo lắng. Nhắc tới Ellie... anh có nói chuyện với cô ấy không vậy?”

“Không.”

“Cô ấy là một trong một triệu đấy. Nếu tôi là anh, tôi sẽ không bỏ mặc cô ấy như thế,” Ben nói khi hướng ra cửa.

Max ngồi trong một lúc nữa, nhắm nháp ly bia của mình và cân nhắc những lời của Ben, mỗi phút anh không tập trung vào vụ án Landrys, anh đều nghĩ về cô ấy. Mới chỉ vài tuần anh không gặp Ellie thôi mà cứ ngỡ như là đã mấy tháng. Anh nhớ cô.

Có chuyện gì với anh thế nhỉ? Người phụ nữ đó đã làm anh rối tung lên. Cô ấy đã len lỏi được vào trái tim anh trước khi anh biết chuyện gì đang xảy ra. Anh chưa bao giờ cảm thấy như thế này trước đây, và anh không thích một chút nào hết. Nó làm anh cảm thấy mình dễ bị tổn thương.

Đừng gần bó với nhau. Là những gì cô ấy đã nói với anh, và cô ấy nói đúng. Có hàng trăm lý do làm họ không thể bên nhau. Lý do lớn nhất là họ sống cách nhau tới 4.000 dặm. Cuộc sống của cô xoay quanh công việc, và anh cũng vậy. Công việc của họ đầy căng thẳng và tốn nhiều thời gian. Anh không thể yêu cầu cô ấy sống với sự nguy hiểm bao quanh anh, cũng không thể yêu cầu cô sắp xếp lại cuộc sống của mình sao cho phù hợp với anh. Không, điều đó là chẳng thể nào.

BA MƯƠI BẢY

Ellie không được lựa chọn để đến Honolulu hay là ở nhà. Đặc vụ Goodman đã gọi điện cho cô và giải thích rằng anh và cô sẽ bắt chuyến bay đến đó trong bốn ngày. Anh ta tin nên cho Ellie có nhiều thời gian hơn để thông báo cho bệnh viện biết cô sẽ vắng mặt ở đó trong ít nhất là một tuần, hoặc có lẽ là hai tuần cũng nên.

“Nếu tôi từ chối đi thì có vấn đề gì không?” cô hỏi.

“Tại sao cô phải từ chối đi đến một trong những thành phố đẹp nhất thế giới nhỉ?” Sean hỏi.

“Nhưng nếu tôi vẫn cứ từ chối thì sao?” cô nhấn mạnh.

“Công tố viên sẽ ra văn bản và ép buộc cô đi. Cô không muốn bà ta thực hiện những thủ tục giấy tờ đó chứ?”

Cô thật sự không có lựa chọn. Nói với bệnh viện việc nghỉ phép này hóa ra không quá khó khăn, nhưng nhìn vào tủ đồ để thu xếp hành lý lại là một nỗi đau khổng lồ. Ellie không có đủ quần áo trong tủ đồ của mình để mặc trong một tuần, nói chi đến hai tuần trên một hòn đảo. Đồ tắm của cô – cái cô có thể tìm thấy – cũng đã có “tuổi đời” ít nhất mười năm rồi. Cô đã sống trong mấy bộ đồ vô trùng, không xà-rông và những bộ váy ngắn in hoa hòe.

Nuốt xuống sự kiêu hãnh của mình, cô gọi cho Ava và giải thích tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình. Em gái cô vừa mới trở về từ tuần trăng mật, nên nó khá dễ chịu, và nó thích làm cho Ellie “mắc nợ” mình. Sau khi phàn nàn về hình dáng bất thường của Ellie – rằng cô phù hợp

với size 6 vì bộ ngực của cô – nó đã chớp lấy cơ hội để đưa ra lời khuyên với cô. Ava bảo với cô rằng cô có một thể hình được trời ưu đãi nhưng nên suy nghĩ tới chuyện giảm vòng một.

“Em đang đùa đấy à?”

“Chị sẽ mặc vừa size 4 nếu chị làm thế,” Ava nói.

“Nhưng như vậy thì sẽ như một ma-nơ-canh ấy.”

“Thì chỉ có ma-nơ-canh mới được mặc quần áo đẹp”

“Chị gác máy đây.”

“Không, không, đừng làm thế. Em không thể giúp được gì nếu chị không chịu nghe góp ý. Em sẽ tới cửa hàng và gửi mọi thứ chị cần, mọi thứ trừ đồ lót và áo ngủ, vì thế sẽ tốn một ít tiền để mua đấy. Em biết chị trả được mà. Mẹ nói chị đã trả hầu hết các khoản nợ vay từ tiền giải thưởng và chị cũng đã gửi 20.000 đô vào tài khoản gia đình. Ba mẹ đã tranh cãi nhau vì chuyện đó bởi ba không muốn nhận nó, nhưng cuối cùng mẹ thắng và nói số tiền đó sẽ dành cháu ngoại của họ.”

“Sao ba mẹ biết tin họ sẽ là ông bà ngoại vậy?” cô hỏi.

“À, chị biết không. Họ đã rất sốc bởi vì đó là đứa sinh đôi dễ thương nhất.”

Ellie cười. “Còn bây giờ?”

“Rất vui mừng,” cô nói. “Ba đang tìm một cái giường cũ.”

“Ôi trời, đừng để ông ấy tìm thấy một cái giường giảm giá nhé. Hãy bảo ông ấy mua một cái giường hoàng vào.”

Họ nói về Annie và những trợ giúp trong lúc con bé mang thai, sau đó Ellie nói, “Chị rất vui vì được em giúp vấn đề quần áo. Gởi chị hóa đơn nhé.”

“Đừng quên mua giày nữa nhé, Ellie. Và vì Chúa, cả những phụ kiện nữa. Những đôi xăng đan nhỏ có quai hậu và đế bằng sẽ hợp với mấy bộ đồ em sẽ gởi cho chị. Em cũng sẽ gởi cho chị vài bộ vòng đeo tay và bông tai dễ thương. Với lại, Ellie này, hãy hứa với em chị sẽ mặt bộ váy ngắn màu lam sẫm em sẽ gởi cho chị nhé. Em sẽ tìm nó bây giờ đây. Chị sẽ rất đẹp cho mà xem. Hứa đi.”

“Okay,” cô nói. “Chị hứa... trừ khi nó quá *‘khêu gợi’*.”

“Quá muộn rồi. Chị đã hứa.”

“Vậy ra nó *‘khêu gợi’* sao?”

“Không, không, chỉ là đường xẻ sâu thôi. Em sẽ gởi mọi thứ ngay thôi, vậy em gác máy đây và bắt đầu đi mua mấy thứ chị cần. Em hứa chị sẽ không phải thay đổi gì đâu.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Ellie nhìn đồng hồ và quyết định lái xe đến trung tâm mua sắm Frontenac. Đường cao tốc khá đông xe cộ, vì vậy cô phải rẽ qua mấy con đường băng qua Clayton và mất hết hai mươi phút mới tới đó. Cô đỗ xe ở phía trước Neiman Marcus, chạy vào và mua mấy món đồ lót và áo ngủ. Cô thậm chí còn phung phí tiền bạc vào một cái áo choàng lụa ngắn. Cửa hàng đang có giày giảm giá, vậy là Ellie đã có thể có được những đôi xăng đan đế bằng, và một đôi cao gót màu đỏ tuyệt đẹp mà cô nghi ngờ mình có dịp mang nó. Nhưng cô thấy đáng mua vì nó được giảm giá tới 70% và trông rất hợp với chân cô.

Hình như cô đang giống ba cô thì phải. Cứ có giảm giá là phải mua cho bằng được?

Cô tự nói với mình là cô không đang sắm đồ mới để gây ấn tượng hay thu hút Max. Không phải, tất nhiên là không phải. Cô cần nó bởi vì cô đã quyết định bắt đầu hẹn hò trở lại, để có được một cuộc sống bên ngoài bệnh viện. Cô sẽ phải học cách để có được niềm vui cho dù nó có giết cô đi chẳng nữa. Lần cuối cùng cô đi ra khỏi một câu lạc bộ là khi nào nhỉ? Có phải cách đây một năm? Hình như là hơn ba năm rồi, cô nhớ ra. Cho dù lúc đó cô đã trở về nhà trước khi bữa party thực sự bắt đầu. Cô thích nằm trên chiếc giường ưa thích của mình nhún lên nhún xuống để kêu gào theo tiếng nhạc hơn.

Vào sáng ngày thứ Năm cô quay trở lại Neiman Marcus để mua thêm đồ. Cô mua một chiếc áo khoác mùa hè Armani rất đẹp và vừa vặn với mình, cùng với một cái quần và một cái váy để phối với nó. Nếu cô phải đi đến tòa án, mặc đồ theo kiểu phối ở trên sẽ thích hợp hơn. Cô yêu cầu cửa hàng gói chúng lại với nhau để tất cả những gì Ellie phải làm là mở vali ra và đặt mọi thứ vào bên trong.

Dì Millie khẳng khẳng sẽ lái xe đưa cô tới sân bay, và bà tiếp tục cuộc chuyện trò trên suốt chặng đường tới đó.

“Cháu không nói gì về Max,” bà nhận xét.

“Cháu đá anh ấy rồi.”

“Dì hiểu,” dì Millie nói. Ellie có thể cảm nhận được tiếng cười trong giọng của bà.

“Suốt ba tuần qua, dì Millie, không một từ nào hết. Anh ấy chỉ đơn giản là đường ai nấy đi, và cháu cũng đang làm thế đây. Cháu đã bảo anh ấy là không được gắn bó lâu dài.”

“Và cậu ta đã làm thế.”

“Chính xác.”

“Nhưng những lý do để cháu làm vậy đã thay đổi rồi mà, không phải vậy sao?” dì Millie hỏi. “Cuộc sống của cháu giờ đã không còn ngoài tầm kiểm soát nữa. Patterson đã chết. Mọi thứ đã thay đổi đúng không?”

Cô không trả lời câu hỏi mà nói, “Anh ấy sống ở Honolulu, còn cháu thì sống ở đây.”

May cho Ellie là họ đã tới sân bay, nên dì Millie không có cơ hội để tra khảo cô nữa.

Sean đang chờ cô ở cửa lên máy bay. Ellie rất ngạc nhiên vì chỗ ngồi của họ ở khoang hạng nhất, và tự hỏi không biết chi phí phải trả là bao nhiêu. Cô sẽ không bỏ lỡ cơ hội hưởng thụ này. Những chiếc ghế ngồi này rộng hơn nhiều so với hạng thông thường, và còn có thêm chỗ gác chân nữa. Cô có mang theo laptop để tranh thủ đọc vài tạp chí y khoa trên chuyến bay, cũng như xem lại trận Super Bowl năm 2000 mà cô đã tải về. Cô nghĩ sẽ rất vui nếu xem Kurt Warner đưa St. Louis chiến thắng lần nữa.

“Chúng ta sẽ có mặt ở Honolulu lúc tám giờ tối nay, nửa đêm còn lại là thời gian của chúng ta,” Sean nói.

“Max và Ben sẽ đến sân bay chứ?” Cô không thể ngăn mình hỏi.

Anh lắc đầu. “Họ đang ở Maui. Tôi không nghĩ họ sẽ trở về đây cho tới ngày mai.”

“Họ đã làm gì trong ba tuần qua vậy?” cô hỏi vẻ thờ ơ. Thật ra là hai tuần và năm ngày, nhưng cô nghĩ nếu mình nói chính xác khoảng thời gian như thế, Sean sẽ biết cô đang nhớ Max.

“Họ đã mai phục trong cái nhà kho ấy trong hầu hết thời gian đó. Mặc những bộ đồ bắn trong hàng giờ liền.” Anh thêm vào, “Nhưng cũng rất xứng đáng. Họ đã bắt tận tay vợ chồng Landrys đang mua bán vũ khí.”

“Ừm, tôi biết. Vợ Ben đã nhắn tin cho tôi biết tin đó.”

“Chiều mai là phiên tòa điều trần. Các luật sư của Landrys sẽ cố gắng chạy tội cho vụ mua bán đó. Họ sẽ yêu cầu phiên tòa sơ thẩm.”

“Liệu vợ chồng Landrys có được tại ngoại không?”

“Không,” Sean trả lời. “Các luật sư của chúng đang chạy chọt việc đó. Họ đã cố để bảo lãnh chúng.”

Ellie nghĩ tới Max và các đồng đội đã vất vả thế nào để tóm được Landrys vào sau song sắt. Còn giờ thì các luật sư được trả tiền hậu hĩnh của chúng đang cố chạy tội tất cả. Nhưng chúng sẽ có rất ít cơ hội để chối biến vụ mua bán vũ khí đó vì Landrys đã bị bắt quả tang tận tay. Còn tội cố sát thì không còn gì rõ ràng hơn. Cô nghĩ việc Cogburn đồng ý làm chứng chống lại Landrys sẽ giúp anh ta có được sự khoan hồng của pháp luật. Đây sẽ là một sự bắt đầu mới cho anh ta, cô không biết anh ta có biết nắm lấy cơ hội thứ hai này của mình để trở thành một công dân tuân thủ pháp luật hay không. Cô nghi ngờ lắm. Một sát thủ thì sẽ chuyển thành nghề gì bây giờ? Nhân viên cửa hàng? Hẳn sẽ phải có một số điều chỉnh cho phù hợp.

Suy nghĩ của cô chuyển đến Carlos Garcia. Anh ta, cũng vậy, đang được cho một cơ hội thứ hai, cô hy vọng anh ta sẽ nắm bắt được cơ hội này và sống đến già bên vợ và con.

Ellie quyết định thôi nghĩ vẩn vơ nữa và xem lại trận Super Bowl. Sean tỳ tay vào chỗ dựa và cùng xem với cô.

Lúc họ tới Honolulu, cô đang nằm duỗi thẳng chân. Một tài xế đang chờ và đưa họ tới khách sạn. Phòng của Ellie rất tuyệt. Nó có một ban công, và cô có thể nhìn thấy biển từ đây nếu cô nghiêng người ra ngoài và nhìn sang trái. Cô có thể nghe thấy tiếng sóng biển từ phòng mình, và cô cảm thấy buồn ngủ với âm thanh nhẹ nhàng của sóng vỗ bờ.

BA MƯƠI TÁM

Max đang đi tới lui ở tiền sảnh trong khi chờ Ellie. Sean nói cô ấy sẽ xuống lúc một giờ, và giờ là một giờ mười lăm rồi.

Đây là lần khó khăn nhất mà anh từng làm trong cuộc đời mình. Anh đang cố gắng hình dung ra những điều mình sẽ nói với cô ấy. Dùng điện thoại thì khỏi phải nói tới nữa vì anh đã nghĩ tới giải pháp này khi đang nằm mai phục với Ben, anh không muốn nói chuyện này trên điện thoại với cô ấy chút nào. Anh muốn một cuộc gặp mặt đối mặt mà anh tin đó sẽ là một cuộc “đối đầu” khổ sở.

Ellie chắc sẽ không thích chuyện anh sẽ nói với cô, mà thực tế là có khả năng sẽ rất tức giận với anh, nhưng việc đó không quan trọng. Cho dù nếu như cô có không hiểu, thì anh cũng biết điều gì là tốt nhất cho cô – sự bướng bỉnh cũng ngang bằng với lòng kiêu hãnh.

Anh ghét phải làm cô khó chịu. Cô đã phải chịu đựng đủ rồi, nhưng anh cần giải thích cho cô hiểu anh nghĩ gì bởi đó là điều phải làm.

Max quay người lại và đi tới các bậc tam cấp dẫn xuống hồ bơi. Tâm trí anh đang chạy đua.

Ellie bước ra khỏi thang máy và đang đi trên sàn hành lang bằng cẩm thạch thì đột ngột dừng lại. Max đang đứng trước mặt cô. Anh đang nhét hai tay vào túi chiếc quần Âu và lưng quay lại cô, đó là Max, chắc chắn, bởi vì tim cô đang đập như điên, như tiếng trống nện.

Chúa ơi, làm sao cô vượt qua được chuyện này đây?

Rất vui được gặp anh. Phải, cô nhớ đó là câu cô đã quyết định sẽ nói. Thật vô duyên, nhưng như vậy sẽ tốt cho cô. *Rất vui được gặp anh.* Cố quên đi nhé, cô quyết định.

“Max.”

Anh từ từ quay lại. “Ellie.”

Họ đứng cách nhau chưa tới hai mét và đang nhìn chăm chăm vào nhau. Cô nghĩ trông anh có vẻ mệt mỏi; còn anh thì đang nghĩ cô trông đẹp quá. Không ai trong hai người họ nói lời nào trong khoảng thời gian có vẻ như rất lâu ấy.

Cái nhìn trùng trùng của anh vào cô đã quá rõ ràng rồi. Cô cũng đang trả đũa bằng cách làm y chang như thế. Chỉ thiếu một cặp súng lục đấu tay đôi nữa là xong chuyện.

“Em cần phải biết điều anh sắp nói với em,” anh nói.

Ồi không, không phải anh cố tình chọn nơi công cộng thế này, để cô không thể bày tỏ cảm xúc của mình khi anh nói lời chia tay đấy chứ. Cô chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất. “Anh nói đi.”

Anh tiến một bước về phía cô. “Anh yêu em. Chúng ta sẽ cưới nhau, chuyện gì tới sẽ phải tới. Em sẽ quen thôi.”

“Chờ đã...cái gì cơ?”

Anh nắm lấy bàn tay cô và cố kéo cô vào mình. “Thôi nào, chúng ta bị muộn mất.”

“Nhưng mà... ý anh là sao...”

Anh dẫn cô vào một góc phòng thụt vào và lặp lại từng từ anh vừa mới nói. Lưng cô dựa vào bức tường đá cẩm thạch, còn anh chống hai tay hai bên cô. Cô sẽ không thể bỏ đi đâu cho đến khi anh cho phép cô làm thế. Cô trông có vẻ bị sốc.

“Anh nói, anh yêu em. Chúng ta sẽ kết hôn, và đó là chuyện gì đến sẽ phải đến.”

“Anh yêu em ư.” Đó không phải là một câu hỏi. Cô đang có vấn đề với nhận thức thì phải.

“Phải, anh yêu em, và em cũng yêu anh. Anh không muốn nghe em nói những câu vô nghĩa kiểu như ‘Không được gán bó’ hay ‘Không được yêu em’. Anh sẽ cưới em, Ellie Sullivan.”

Nước mắt ầng lên trong đôi mắt cô. “Em đã không nghe được một từ nào từ anh trong cả tháng nay,” cô nói, “và bây giờ anh nghĩ anh có thể-“

“Phải, anh nghĩ vậy đó.” Anh cúi xuống và hôn cô. “Môi em rất mềm. Em yêu anh mà. Anh đã rất nhớ em.”

Cô cố đẩy anh ra. Anh như một tảng đá không nhúc nhích. “Anh không được nói với ai đó là anh sẽ cưới cô ấy. Mà anh phải hỏi.”

Anh cố hôn cô lần nữa, nhưng cô quay một bên má qua, nên anh đã hôn vào mái tóc cô. “Anh hỏi ba em rồi.”

“Hả?” Nghe có vẻ như cô không thở được. “Ông ấy nói sao?”

“Chính xác à? ‘Ôi Chúa ơi, lại thêm một đám cưới nữa.’ ”

Hai lòng bàn tay của cô áp vào ngực anh. “Ông ấy có phê duyệt không?”

“Có, ông ấy đồng ý rồi. Anh đã đề nghị ông ấy một thỏa thuận mà ông ấy không thể từ chối.”

“Loại thỏa thuận gì vậy?” cô thì thầm, choáng váng bởi những gì đang xảy ra. Max yêu cô. Sao một điều tuyệt vời như thế nào lại có thể xảy ra với cô được nhỉ? Cô đã làm gì mà được một điều tuyệt vời như vậy nhỉ?

“Anh hứa anh sẽ yêu em, bảo vệ em và sẽ hết sức cố gắng để làm em hạnh phúc.”

“Max, quá sớm để biết anh có yêu em hay không. Chúng ta chưa biết nhiều về nhau-“

“Anh yêu em.”

“Chúng ta nên suy nghĩ-“

“Anh yêu em. Cố mà quen đi.”

“Như tiểu thuyết ấy,” cô thì thầm.

Đôi môi anh lướt qua đôi môi cô. “Anh cần nghe em nói em cũng yêu anh.”

Cô có thể nhìn thấy vẻ bị tổn thương của anh. Cô choàng tay quanh cổ anh. “Em đã yêu anh ngay từ lúc mới gặp anh.”

“Anh biết mình có thể hơi cục cằn và thô lỗ lúc đó,” anh thú nhận. “Và anh cũng thừa nhận anh có hơi bảo thủ. Nhưng không phải lúc nào anh cũng bị tác động như thế...”

Cô đặt ngón tay lên môi anh để không cho anh nói nữa. “Anh cũng rất chu đáo, chân thật, tử tế, dịu dàng...”

Sự kiêu ngạo của anh chắc là đã trở về vị trí của mình.

“Vì vậy, anh là người không thể cưỡng lại, đúng không?” anh nói với một nụ cười toe toét.

Cô bật cười. “Anh là người đàn ông lý tưởng.”

BA MƯƠI CHÍN

Max ước gì anh được phép mang máy quay vào phòng xử án để quay Ellie đang trên bục nhân chứng. Cô đã đập toi bời các luật sư *hai ngàn đô một giờ* và thể hiện với một thái độ duyên dáng.

Viên thẩm phán giải thích rằng đây là phiên tòa điều trần để cùng xem bằng chứng nào hợp lệ và không hợp lệ.

Ellie ngồi trong ghế nhân chứng với đôi tay khoanh lại, gương mặt biểu hiện sự thanh thản trong khi chờ đợi các luật sư bào chữa cố gắng bác bỏ mọi điều cô nói.

Christopher Hammond, trưởng nhóm luật sư, có một nụ cười giả dối nhất mà cô từng thấy. Anh ta là một người đàn ông cao ráo, có cung cách chững chạc, phù hợp với bộ vét được thiết kế riêng và một cái cà vạt lụa thắt nút hoàn hảo... tất cả đều thanh lịch trừ điểm giả dối đó.

Vợ chồng Landrys ngồi ở bàn phía bị cáo, gương mặt lạnh lùng. Bà Landry trong chiếc sơ mi trắng cổ điển và áo len đen, còn Ông Landry trong bộ vét doanh nhân màu xanh hải quân tạo hình ảnh đứng đắn. Ellie không được ở trong phòng xử án trong suốt quá trình chứng thực của Willis Cogburn, nhưng Max đã kể cho cô nghe Willis đã mô tả rất chi tiết mối quan hệ của anh ta với vợ chồng Landrys, và sau đó kể lại những hành động mà anh ta được lệnh từ họ. Các tay luật sư đã rất khéo léo làm hết cách của họ để làm anh ta mất thể diện, nhưng Willis rất bình tĩnh. Sau một giờ làm chứng, anh ta đã đủ dũng khí để nhìn vào mắt vợ chồng Landrys.

Hammond, với hai tay sau lưng và nhìn chằm chằm vào sàn nhà, đi đi lại lại trước ghế nhân chứng trong vài giây, trước khi *cân não* với Ellie.

“Cô có một lý lịch rất ấn tượng, Bác sĩ Sullivan,” anh ta bắt đầu. “Người ta nói cô là bác sĩ phẫu thuật chấn thương rất trẻ... và đã được sự công nhận... rất ấn tượng đấy.”

Nếu anh ta mong cô cùng “tán gẫu” với mình, thì anh ta đã đi sai nước cờ rồi. Cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào anh ta và chờ đợi. Khi Hammond nhận ra anh ta không thể “quyến rũ” cô, anh ta bắt đầu đi thẳng vào vấn đề. Anh ta yêu cầu cô nói cho anh ta biết Willis Cogburn đã nói gì trong khi cô chăm sóc vết thương cho hắn ở bên đường.

Cô trả lời câu hỏi của anh ta mà không cần phải thêm mắm dặm muối vào.

“Cô tin Ông Cogburn khi ông ta nói với cô ông ta được thuê để giết cô?”

“Phải, tôi tin.”

“Trong phiên tòa hôm nay đã cho thấy ông Cogburn đã nói dối rất nhiều để tránh bị truy tố. Tại sao cô tin vào một người gần như đã có thói quen nói dối như vậy chứ?”

Viên công tố tính phản đối nhưng ngồi xuống khi Ellie trả lời.

“Anh ta bắn tôi. Vì vậy, phải, tôi tin anh ta đang cố giết tôi.”

“Chúng ta không ở đây để xác định những hành động của Ông Cogburn,” anh ta nhắc nhở. “Chúng ta ở đây để xác định liệu có hay không chuyện ông Cogburn đã hành động dưới sự chỉ thị của ông và bà Landry. Cô có nghĩ mình là người tinh mắt không, bác sĩ Sullivan?”

“Có.”

“Cô đã ở trong một tình huống rất kinh khủng,” anh ta nói. “Willis Cogburn thừa nhận đã bắn mấy phát vào chiếc xe của cô với ý định nhắm vào bình xăng xe. May mắn là anh ta đã bắn trượt, nhưng anh ta đã bắn trúng một lốp xe.”

“Đó là câu hỏi, hay anh chỉ là đang kể lại sự việc vậy?” viên công tố hỏi.

Hammond tiếp tục. “Cô có nhớ có bao nhiêu phát súng được bắn ra không?”

“Tôi tin có ba phát súng được bắn ra.”

“Nhưng cô không chắc chắn.”

“Không.”

“Tuy nhiên cô đã khẳng định mình tinh ý.”

“Phải.”

“Dưới làn đạn, tôi nghĩ tri giác của cô hẳn sẽ rất hỗn loạn. Vì cô đang cố cứu mạng sống mình mà.”

“Nhắc lại,” viên công tố nói, “anh đang lạc đề đấy Mr. Hammond.”

“Vì vậy khả năng xác định của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng, đúng không?”

Ellie nhìn viên thẩm phán, sau đó quay sang Hammond. “Nếu anh vẫn nhớ, tôi là một bác sĩ phẫu thuật chấn thương. Tôi được đào tạo cho những tình huống căng thẳng nhất.”

“Phải, tất nhiên là cô đã được đào tạo, nhưng cô phải thừa nhận hai chuyện khác nhau. Cô bị truy sát bởi một kẻ điên cuồng tin là anh ta được thuê để giết cô. Một tay súng bị ảo tưởng.”

Ellie không trả lời mà chờ câu hỏi khác.

“Ông Cogburn đã rất đau lúc đó, đúng không?”

“Phải. Anh ta đã bị bắn.”

“Hãy cho chúng tôi biết chính xác cái điều mà cô nghĩ là cô đã nghe được từ ông Cogburn nói, trong khi cô đang chăm sóc cho ông ta.”

Cô lặp lại lần nữa từng từ một cuộc nói chuyện đó.

Khi cô hoàn thành, Hammond nói, “Cho dù anh ta có nói những lời như thế, thì cô có đồng ý ông Cogburn có thể đã mất tỉnh táo và cô đã có một sự nhận định không chính xác tình trạng của anh ta lúc đó. Chốt lại, chỉ có cô mới chịu đựng nổi một sự việc như thế.”

“Đôi mắt anh ta rất tỉnh, và anh ta rất tỉnh táo,” cô nói.

“Đó là những đánh giá của cô?”

“Phải. Willis Cogburn không bị ảo giác và anh ta cũng không nói dối,” cô nhấn mạnh.

“Vì vậy cô tin đánh giá của mình là chính xác?” anh ta hỏi với giọng chế giễu.

Ellie đang bị kích động. Tại sao cái người luật sư này cứ tiếp tục hỏi những câu hỏi ngốc nghếch đó vậy nhỉ?

“Phải, đúng vậy. Tôi nghĩ tôi rất tỉnh mắt đấy,” cô nói. Cô lẽ ra không nên nói tiếp, nhưng cô không thể cưỡng lại. “Tôi thấy cái nốt phát ban trên cánh tay trái của anh sẽ không bớt đi đâu nên anh cứ tiếp tục bôi loại thuốc mỡ cũ. Anh đang bị dị ứng với nó đấy. Tôi thấy người đàn ông đang ngồi ở hàng thứ ba bên trái mắt đang bị viêm kết mạc – hay còn gọi là bị mắt đỏ, từ thường được mọi người gọi. Còn người phụ nữ ngồi ở hàng ghế thứ hai có một túi kẹo trong giỏ xách của mình, và đang cố tìm cách để nhai nó mà không gây ra tiếng ồn. Đó là kẹo M&M. Tôi cũng quan sát thấy vị trợ lý luật sư của anh đang ngồi ở bàn bị cáo đang tiếp tục nhìn đồng hồ, có vẻ rất lo lắng để được ra khỏi đây bởi sự có mặt của anh ta ở đây hình như có điều gì đó với phòng viên tòa án thì phải.”

Viên trợ lý có vẻ hoảng hốt và sau đó cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

Ellie dừng lại, nhìn vào mắt Hammond, và nói, “Và tôi thấy cái khóa quần của anh chưa được kéo lên kìa.”

Mặt viên luật sư đỏ ửng lên với sự bối rối. Anh ta vội vàng kéo nó lên.

“Không còn câu hỏi.”

BỐN MƯƠI

Max và Ellie dự tính sẽ tổ chức đám cưới ở Minneapolis, mười một tháng sau khi anh cầu hôn cô. Anh không thấy vui vì phải chờ đợi, nhưng miễn là ngày nào cô cũng nói yêu anh và ngủ trong vòng tay anh mỗi tối thì anh không thấy phiền lòng nhiều.

Ellie không muốn phải vội vàng gì. Với cô cả gia đình cô có thể tham dự là rất quan trọng. Cô nhờ Annie làm phù dâu danh dự cho mình. Con bé lớn hơn đứa sinh đôi kia hai phút, vì vậy Ellie nghĩ Ava không có lý do để nổi cơn điên tiết lên được.

Đám cưới đơn giản nhưng rất vui. Con gái của Annie, Meghan, gần bốn tháng tuổi và mỉm cười suốt. Con bé thường được nhìn thấy đang nằm rúc vào cánh tay của ông ngoại. Ông ngoại rất mê con bé. Kể từ sau cái chết của Patterson và sự chào đời của đứa cháu ngoại đầu tiên, ba Ellie trông cứ như trẻ ra đến hai chục tuổi. Ông thậm chí còn bắt đầu tập thể dục, mỗi sáng đều đi bộ vài dặm. Ông quyết định sẽ sống khỏe để nhìn cháu gái mình lớn lên.

Tạm thời, Annie chuyển về sống với ba mẹ cho đến sau khi đứa bé được sinh ra, và cô có thể quyết định làm gì với cuộc đời mình. Cô đã vượt qua kỳ thi tuyển công chức ở California và biết cô cũng có thể quay lại San Diego, nhưng cô không một ý niệm gì về nơi cô muốn làm việc. Ba mẹ đã giúp trả các khoản nợ học phí cho cô, dù cô tuyên bố sẽ trả lại hết.

Max đã giữ lời hứa với cô. Thông qua các mối liên hệ của mình, anh đã phát hiện ra nơi ở của Lucas Ryan, người yêu của Annie. Một bạn học cũ từ học viện FBI đã giới thiệu Max với Michael Buchanan, một lính Seal, hiện đang đóng quân ở San Diego. Buchanan giải thích rằng anh không thể cung cấp bất kỳ thông tin nhạy cảm nào, nhưng anh sẽ xem xem có thể giúp gì. Trong vòng một tuần, Max nhận được điện thoại của Buchanan, và đó là tất cả các thông tin mà Buchanan có thể cung cấp cho. Max không được cho biết Ryan đang làm gì hay khi nào thì anh ta trở về nhà.

BỐN MƯƠI MỐT

Vào một buổi sáng mùa hè, với Meghan trong cánh tay mình, Annie ra mở cửa trước, và thấy anh ta đang đứng đó, người đàn ông đã làm tan nát trái tim cô. Chân trái anh bị bó bột, và đang dùng một cây gậy. Cô không thấy tội nghiệp tí nào. Cô muốn tóm lấy cây gậy đó và đập nó vào đầu anh ta. Nhưng cô cũng muốn nhào tới ôm anh. Cô đứng đó nhìn anh ta và không có bất kỳ ý tưởng gì dù là mờ nhạt nhất điều phải nói. Anh ta vẫn trông rất tuyệt vời. Tóc đen, mắt đen, gương mặt rám nắng, một cơ thể hoàn hảo – anh ta là một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn. Không ngạc nhiên sao mà cô đã yêu anh ta. Anh ta cao, đen, và đẹp trai.

Và là một kẻ dối trá đã bỏ rơi cô lúc cô cần anh ta nhất, cô tự nhắc nhở bản thân mình.

Lucas có vẻ như cũng bị lú lẫm như cô, nhưng anh ta là người mở lời trước tiên.

“Anh rất nhớ em.”

Cô lắc đầu. “Tôi không tin anh nữa.”

“Anh có thể vào trong không?”

“Không.” Cô bước lùi lại để anh ta có thể bước vào.

Anh mỉm cười vừa đưa bé khi bước qua. “Con bé xinh quá,” anh nhận xét. “Em giữ trẻ con à?”

“Chắc vậy.”

“Annie này...”

“Anh đã bỏ rơi tôi, Lucas. Anh đã không gọi cho tôi; anh đã không...”

Cô ngừng lại bởi cô biết, nếu tiếp tục, cô sẽ khóc mất. Meghan bắt đầu cọ nguậy trong cánh tay cô, và Annie nhận ra cô đã lớn tiếng. Cô chuyển con bé qua cánh tay kia và khẽ nói, “Em đã rất cần anh.”

“Anh yêu em,” anh nói. “Em biết không. Anh không thể báo cho em biết anh sẽ rời đi, và cũng không thể liên lạc với em. Đó là một nhiệm vụ đặc biệt.”

Cô không chấp nhận lời giải thích của anh ta. “Chuyện gì xảy ra với chân của anh thế.”

“Bị trúng mảnh đạn.”

“Ngồi xuống và đặt chân lên,” cô ra lệnh. Cô đẩy cái ghế dài có đệm ra trước ghế sofa. “Anh có muốn uống gì trước khi đi không?”

“Anh sẽ không đi. Anh biết em rất buồn, và em nói đúng, nhưng...”

Cô chọc ngón tay vào ngực anh, và nói khẽ để làm con gái không giật mình, “Em không muốn yêu anh nữa.”

Nước mắt đã ạng lên trong đôi mắt cô, và cô muốn nguyên rửa nó. Điều cuối cùng cô muốn làm bây giờ là trở nên yếu đuối như thế này. Còn rất nhiều thời gian cho điều đó sau khi anh ta rời đi.

“Nhưng em vẫn còn.”

“Đã thôi,” cô sửa lại.

Anh ngồi xuống trên ghế sofa và kéo cô vào lòng mình. Cô không muốn chống lại vì đang ôm đứa bé. Cô ngồi thẳng lưng.

Bàn tay anh di chuyển ở sau cổ cô. “Hình như em trông đẹp lên thì phải?”

Một lời khen sẽ không làm mềm trái tim cô, cô quyết định, nhưng con bé con đang mỉm cười với anh ta và đang bi bô nói. Anh đưa tay ra và vuốt ve má Meghan. Con bé cựa nguậy. Nó nắm lấy ngón tay anh và bắt đầu gặm.

“Con bé đang mọc răng,” Annie giải thích.

Lucas nhìn khắp căn phòng với một biểu hiện bối rối. “Mẹ em đã làm hết hay phần nào đó?”

“Phần nào đó,” cô trả lời. “Anh vẫn còn là một lính Seal chứ hả?”

“Phải,” anh trả lời. “Lấy anh nhé, Annie.”

“Em không còn quan tâm tới anh nữa. Đầu anh cũng đã bị trúng đạn rồi phải không?”

Anh kéo cô vào lòng và hôn cô. Miệng anh ấm áp và đầy vỗ về. Cô không thể ngăn mình hưởng ứng nó.

“Anh yêu em,” anh lặp lại.

“Em cũng yêu anh,” cô thừa nhận. “Nhưng như vậy không có nghĩa là-“

Anh hôn cô lần nữa, và cô cũng không thể chống lại. Cô choàng cánh tay mình quanh cổ anh và tựa người vào anh. *Phải, cô cũng đã nhớ anh rất nhiều.*

Và những giọt nước mắt trào ra. Không, cô sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa.

“Anh có một bất ngờ dành cho em,” anh nói khi đưa tay vào túi. “Anh đã luôn mang cái này theo bên mình trong một năm nay.”

Đó là một chiếc nhẫn đính hôn. Annie nhìn chăm chăm vào mắt anh và nhìn thấy sự đau khổ trong đó.

“Annie, anh rất xin lỗi vì đã không thể cho em biết. Em lấy anh nhé?”

“Em sẽ suy nghĩ lại,” cô thì thầm. “Và em cũng có một bất ngờ dành cho anh đây.”

Cô đứng dậy, sau đó đặt Meghan vào lòng anh. “Gặp con gái anh đi.”

BỐN MƯƠI HAI

Vẫn còn một đám cưới nữa.

Ellie đã rất vui với tin của Annie và hy vọng gia đình Lucas cũng tuyệt như gia đình của Max. Simon là phù rể danh dự của Max ở đám cưới, và những người em khác của anh cũng làm phù rể cho anh. Cô yêu tất cả họ, nhưng cô đặc biệt yêu thích ba mẹ chồng. Họ rất tử tế, yêu thương mọi người. Simon đã cứu cuộc đời của Max, còn ba mẹ anh đã nuôi dưỡng anh.

Căn hộ hai phòng ngủ của Max nhìn ra biển là nhà cô bây giờ. Khi cô được cấp giấy phép hành nghề y ở Hawaii, cô đã đến làm việc cho một bệnh viện trong thành phố. Ellie thích xem kênh thời tiết vào mùa đông rét buốt và phá ra cười mỗi khi cô nghe nói về một cơn bão tuyết ở miền Trung Tây. Max nhận xét tiếng cười của cô nghe kinh quá.

Còn gia đình Wheatleys, cũng giống như ba mẹ Max, cũng đã đến thăm họ. Ai cũng ghét quay trở lại nhà mình. Không thể trách họ được!

“Chúng ta như sống trong thiên đường anh nhỉ,” cô thì thầm với Max vào cuối một đêm. Khi họ đang ở trên giường và vừa mới ân ái xong.

“Em vẫn còn thức à?”

Cô cười. “Vâng,” cô nói. “Em đang nghĩ về vợ chồng Landry. Ben nói họ sẽ kháng án.”

“Căn cứ vào đâu mới được?” anh hỏi, lăn người trở lại. Anh móc hai tay ra sau đầu và ngáp. “Bộ chúng không thích ở trong tù à?”

“Thì thẩm phán đã quyết định thế mà?”

“Chúng đã ra lệnh giết em. Chỉ ở tù thôi cũng chưa trả hết tội đâu.”

“Anh nghĩ chuyện gì xảy ra với Greg Roper vậy? Sau khi anh ta nhận diện các bức hình của Cal và Erika Landry, anh ta đã biến mất. Anh có nghĩ anh ta còn sống không? Hay là họ đã bắt được và giết anh ta rồi? Em mong là anh ta chỉ đang chạy trốn khỏi họ.”

“Có lẽ anh ta vẫn còn sống,” anh nói. “Cogburn nói với bọn anh anh ta đã đến gặp Roper và dọa giết anh ta và gia đình nếu còn lảng vảng ở St. Louis. Cảnh sát vẫn còn hồ sơ về vụ mất tích của anh ta, nhưng hy vọng một lúc nào đó anh ta sẽ xuất hiện trở lại.”

“Em cũng hy vọng thế.” Ellie ngáp. Cô rà ngón tay mình lên ngực Max và cuộn người vào anh. “Nãy Simon gọi.”

“Anh ấy có chuyện gì à?”

“Anh ấy nghĩ mình có một khối u, nhưng lúc mô tả nó cho em nghe, anh ấy đã quyết định lại có thể đó chỉ là một vết chai.”

“Anh ấy rất thích vì có một bác sĩ trong gia đình.”

Cô chỉnh lại gối và nhắm mắt lại. “Đừng quên chúng ta có hẹn đi ăn tối với Ben, Addison và Benjamin bé nhỏ vào cuối tuần này đó nha.”

“Biết rồi.”

Ellie tựa đầu vào ngực Max, và anh vuốt ve tóc cô. Vì họ vừa mới yêu nhau xong, anh nghĩ chắc là cô cần nghe anh nói anh đã hài lòng thế nào. “Hôn nhân của chúng ta...” Anh dừng lại trong khi tìm kiếm từ thích hợp để cho cô biết cô đã làm anh hạnh phúc thế nào. “Hôn nhân của chúng ta...”

Hơi thở sâu của cô làm anh dừng lại.

Mỉm cười, anh kéo chăn lên cho cô và thì thầm, “rất tuyệt vời.”

HẾT

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>